

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Tam da hayaletli ev romanlarının artık sizi şaşırtamayacağını düşünmeye başladığınız anda bu kitapla neye uğradığınızı şaşıracaksınız.” –GRADY HENDRIX

EYLÜL

HER ŞEYİN
ÜSTESİNDEN
GELİNEBİLİR.

Evi

CARISSA ORLANDO

Çeviren: Aslı Dağlı

"BURAYI SEVİYORDUM. ELBETTE EVİN DE KENDİNE HAS BİR MİZACI VE KARIN AĞRILARI VARDI, ÜSTELİK ZAMAN ZAMAN TEHLİKELİ BİR HÂL DE ALABİLİYORLARDI AMA YİNE DE BURAYI SEVİYORDUM. NETİCEDE BİR ŞEYİ KUSURLARIYLA SEVEMİYORSAK BUNA SEVGİ DENİR MİYDİ?"

Margaret ve kocası Hal, Hawthorn Sokağı'ndaki büyük Viktoryen evi sudan ucuza satın aldıklarında nihayet kendilerine ait bir evleri olduğuna inanamıyorlardı. Fakat çok geçmeden evdeki garipliği fark edeceklerdi. Her sene eylül ayı geldi mi duvarlardan kanlar akıyor, evin eski sakinlerinin hayaletleri ortaya çıkıyordu ve ev halkı bodrumda kol gezen bir şeyden delicesine korkuyordu. Çoğu insan arkasına bile bakmadan kaçardı.

Fakat Margaret onlardan değildi.

Aradan geçen dört yılın ardından Margaret evle nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Neticede burası onun eviydi. Fakat sabrı tükenen Hal aniden çekip gidecek ve Margaret'in telefonlarına da çıkmayacaktı. Derken evdeki hayaletlerden bihaber olan ve kayıp babasını bulmayı kafaya koyan kızları Katherine çıkageldi. Üstelik eylül henüz yeni başlamıştı ve Margaret'la Katherine Hal'i bulmaya çabalarken olaylar gitgide ürkütücü bir hâl alacaktı. Zira evin saklaması gereken bazı sırlar vardı ve bunu ne pahasına olursa olsun başarmaya kararlıydı.

"Şok edici, sarsıcı ve baştan aşağı orijinal. Carissa Orlando bizi bir sayfada gülmekten kırıp geçirirken sonraki sayfada korkudan ödümümüzü patlattığı bir yolculuğa çıkarıyor. Kimseye anlatılmayan karanlık şeyleri keşfe çıkacağınız *Eylül Evi* korku severlerin muhakkak okuması gereken bir kitap."

—SIMONE ST. JAMES, *THE BOOK OF COLD CASES*'İN
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

EYLÜL EVI

CARISSA ORLANDO

Eylül Evi

Carissa Orlando

Orijinal Adı: The September House

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2023, Carissa Orlando

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Aslı Dağlı

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son Okuma: Zehra Uzun

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Aralık 2024

ISBN: 978-625-6029-92-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

*Bu kitap illa bir şey yayımlayayım diye tutturan
fakat o şeyin ne olduğuna açıklık getirmeyen
Güney Carolina Üniversitesi'nin psikoloji
bölümündekilere ithaf olunmuştur.*

GİRİŞ

Hayallerimizdeki evdi.

Bunu emlakçıyla birlikte mülke adım attığım anda anlamıştım. Aslında gazetedeki ilanı görür görmez anlamıştım. Ev gezme meselesi formaliteden ibaretti. Mekânı gözüm kapalı satın alırdım.

Fakat ev de görülmeye değerdi hani. Çini mavisi badanalı, beyaz doğramalı bir Viktoryen'di. İnsanda kıskançlık hissi uyandıran ve yapıyı çepeçevre saran bir verandası vardı. Uzun garaj yolu ve geniş bahçesiyle araziyi dört yandan kuşatan ağaçların ardına gizlenmiş, huzur dolu, izole bir yerdi. Üstelik evin zamanı bir adım geriden takip ediyormuş gibi görünmesine neden olan bir de kulesi vardı – hem de gerçek bir *kule*. Daha garaj yolundaki çakıl taşlarına ayak basmadan buranın benim yuvam –*bizim yuvamız*– olduğunu anlamıştım.

Daha önce hiç gerçek bir yuvam olmamıştı, çocukken bile. Ailem çok sık taşınırdı; oturduğumuz müstakil bir evden apartman dairesine geçer, oradan bir başka eve taşınırdık. Hatta bir keresinde kısa süreliğine küçük bir karavanda yaşadığımız bile olmuştu; her şey işlerin nasıl gittiğine ve babamın ilaçlarını alıp almadığına bağlıydı. Yaşım ilerledikçe kendimi bir yere temelli yerleşmek isterken buldum. Ağır kemikleri olan bir eve yerleşecek, köklerimi toprağa salacak ve oranın demirbaşlarından

biri hâline gelecektim. Ailemin kaosunu terk etmek bu hayali gerçekleştirmeye yönelik attığım ilk adımdı, gerçi şimdi o günlere baktığımda yirmilerimde istikrar beklemekle bir parça saflık ettiğimi düşünüyorum. Neticede aradığım yuvayı bulup kök salamadım fakat bir koca buldum ki bu da yeterince yakındı.

Hal ev, daha doğrusu yuva meselesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Onun ailesi de bir bakıma konargöçer sayılırdı ve evliliğimizin ilk aylarında Hal'le kafa kafaya verip eski, muhteşem bir ev, tercihen bir Viktoryen satın aldığımızı hayal ederdik. Onun göz alıcı ahşaplarla döşenmiş ofisinde romanlar yazdığı, benim bolca güneş alan stüdyomda şaheserler yarattığım, çocuğumuzun yemyeşil arka bahçede oyunlar oynadığı coşkulu hayaller kurardık. Evimizi antika mobilyalarla dolduracak, cömert partiler verecek, etrafa hayran hayran bakan misafirlerimize evimizin her köşesinin tarihini anlatacaztık. Tarihi evleri konu alan şu dergilerden birine bile çıkabilirdik. Önce lüks oturma odamızda, sonra ana yatak odasında ve nihayet serada (seramızın olmayacağını düşünmeniz beni çok üzer) boy boy fotoğraflarımızı çekerlerdi, anlayacağınız kapak kıızı olacaktım ama o anlamda değil. Fakat her şeyden çok bir evimiz, bir yuvamız olmasını istiyorduk. İçinde yaşayabileceğimiz, yaşlanabileceğimiz, ölebileceğimiz bir yer.

Pek tabii evlilik hayatı asla hayal ettiğiniz gibi gitmez. Hal yazdıklarını bastırmakta zorlandı ve kendine serbest yazarlık işlerinden, yerel gazete için kaleme aldığı küçük, berbat makalelerden ve toplum merkezinde verdiği birkaç dersten yalapşap bir kariyer inşa etti. Bense bir yandan kızımız Katherine'i yetiştirip diğer yandan pazarlamacılık, yönetici asistanlığı, vekil öğretmenlik gibi olmayacak işler yaptım. Sadece param malzeme almaya yettiğinde resim yaptım. Tıpkı ailelerimiz gibi konargöçer olduk; şartlar gerektirdiğince müstakil evden apartman dairesine, apartman dairesinden müstakil eve taşınıp durduk; hep kiracıydık, hiç ev sahibi olmadık.

Fakat bir süre zorlandıktan sonra (hangi aile zaman zaman zorlanmaz ki?) Katherine'in ergenlik döneminin sonlarına doğru işler rayına oturmaya başladı. Hal kitaplarından birkaçını sattı ve onlardan mütevazı fakat düzenli bir kazanç elde etti. Ben de daha sık resim yapmaya başladım ve eserlerimden birkaçı yerel galeride sergilendi. Nispeten yakın zamanda tadilattan geçirilmiş, ev sahibinin yıllar içinde kiraya korkunç zamlar yapmadığı küçük bir ev bulduk. Yerleştik, odaları zevkimize göre dayayıp döşedik ve orayı bir süreliğine neredeyse yuva belledik. Neredeyse. Katherine üniversiteye gitmek için (tam burslu, zeki kızım benim) evden ayrıldığında iyice düzene girdik ama Viktoryen olsun ya da olmasın, kendimize ait bir yer alma hayallerimizi rafa kaldırdık. Zaten o kadar da önemli değildi, neticede birbirimizin yuvası olmuştuk ve bu kadarı bile zaman zaman yetip de artıyordu. Harold, Margaret ve Katherine Hartman: Üç kişilik konargöçer bir aile.

Satılık ev baktığımız bile yoktu. Beni nadiren okuduğum bir gazetenin emlak sayfasını açmaya itenin ne olduğunu da hâliyle bilmiyorum ama ev tüm güzelliğiyle karşımda duruyordu. Tam da istediğimiz gibi Viktoryen'di. İnanılmaz eskiydi. İnanılmaz güzeldi. Üstelik fiyatı o kadar düşüktü ki ev turunu planlamadan önce Hal'in rakamı emlakçıya üç kere teyit ettirmesi gerekti.

Evin birkaç küçük tadilata ihtiyacı vardı; o kadarı kesindi. Yine de doksanlı yıllardan, yani son sahibi evin mülkiyetini apar topar bankaya devrettiğinden beri boş olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı. Neredeyse yüz elli yaşındaydı fakat güzel yaşlanmıştı; çürük ve çelimsiz değil, derli toplu ve bilge görünüyordu. Oraya biraz boya, şuraya biraz zımpara derken ilk günkü güzelliğine kavuşması işten bile değildi.

Emlakçı bize evi gezdirirken Hal'le çocuklar gibi şendik. Mobilyaların koyulacağı yerleri işaret edip kendi odalarımızı seçtik. Hal ikinci kattaki büyük odayı ofis yapmak istedi ve arkamızdan gelen emlakçı daha sahanlığa adımını atamadan

çalışma masasının yeni odasında nerede duracağına bile karar verdi. Ben ilandaki fotoğrafı görür görmez kış bahçesine el koymuştum, orayı stüdyoya çevirecektim ve şimdiden güneşli ikinci vakitlerini resim yaparak geçirdiğimi hayal edebiliyordum. Merdivenin en tepesindeki odayı yatak odası yapmakta pekâlâ hemfikirdik, böylelikle gözümüzü açar açmaz ilk gördüğümüz şey dışarıdaki muhteşem manzara olacaktı.

“Yasalar gereğince bu evde bir ölüm yaşandığını sizinle paylaşmak zorundayım,” dedi emlakçı. Bize ancak üçüncü katta yetişebilmişti ve fena hâlde soluk soluğaydı fakat yanlışlıkla “cinayet” kelimesini kullanacak kadar da soluk soluğa değildi. “Aslında iki ölüm. Evin hanımı ve hizmetçisi. Ama yüz yıl kadar önceydi.”

Onu doğru düzgün dinlemiyorduk bile, manzarayı izleyerek yatakta sabah çaylarımızı yudumladığımızı hayal etmekle meşguldük.

“Üstünden hayli uzun zaman geçmiş,” dedi Hal hülyalı hülyalı.

“Evet, öyle,” dedi emlakçı. “Hem evin o zamanki sahibi, anlarsınız ya... şey yapan adam işte. Bir tür psikozdan mustarip olduğu düşünülüyor. Zaten sonrasında da intihar etmiş. Gerçekten münferit bir olay.”

“Bunun kadar eski bir evde böyle bir olay yaşanmamış olsa şaşardım galiba,” dedim fakat ağızımdan çıkanı kendi kulağım bile duymuyordu çünkü gardırobu incelemekle meşguldüm. *Gardırobu!*

“Evdeki diğer ölümlerce,” dedi emlakçı, sesi o kadar alçaldı ki az daha kassa hiç çıkmayacaktı, “doğal ölüm addedildiler.”

Onu duymadım çünkü Hal banyodan bana seslenmişti ve pençe ayaklı küveti gördüğümde mutluluktan az kalsın ağlayacaktım. Emlakçı meseleyi irdelemememiz karşısında rahatlamış gibiydi ve turumuz devam etti.

Bodrumun inşaatının yarım kalmış olmasını, penceresiz duvarları, toprak zemini ve rutubet kokusunu pek umursamadım. Biraz *tuhaf* bir havası vardı ve oraya indiğimizde tüylerim diken diken oldu ama bunu serin havaya ve loş aydınlatmaya yordum. Taşındıktan sonra buranın inşaatını tamamlamaktan, zemini kaplayıp ışığa ve kokuya bir çare bulmaktan bahsettik. O zaman bile bodruma dair planlarımızda bir gönülsüzlük vardı ve oraya inmek için pek fazla nedenimiz olmadığını fark edince yüreğime su serpildi – termosifon ve kazan evin arka tarafındaki depo odasında, sigorta kutusuysa mutfaktaydı. Orada fazla zaman geçirmediğimiz gibi emlakçının merdivenin tepesinde durup bizi güzelce aydınlatılmış koridordan izlediğini de fark etmedik.

Sonra arka bahçeye çıktık ve bodrumu tamamen unuttuk.

Şayet yıllardır izlediğimiz korku filmlerine biraz daha dikkat etseydik ne büyük aptallık ettiğimiz farkına varırdık ama etmediğimizden pek tabii varamadık. Onun yerine evi satın alıp şampanyayla (benim için) ve köpüklü elma şarabıyla (Hal için) kutladık. Nihayet bizim, *sadece* bizim olan bir evimiz vardı. İçinde yaşayacağımız, yaşlanacağımız ve son nefesimizi vereceğimiz bir ev. Katherine'e müjdeyi verdiğimizde önce şaşırdı, sonra mutlu oldu ve yüksek maaşlı yeni işinden ve yüksek başarılar elde etmiş yeni kız arkadaşından vakit bulabilirse bizi ziyarete geleceğine söz verdi.

Uzun lafın kisası yuvamızdaydık. Bizi bu evden ancak lanet olası bir levyeyle çıkarabilirlerdi. En azından beni. Meğer Hal'i yerinden oynatmak biraz daha kolaymış.

Evdeki ilk birkaç haftamız çok keyifliydi. Ama tabii, daha aylardan mayıstı.

BİR

Evin duvarları yine kanıyordu.

Gerçi beklenmedik şey değildi; neticede aylardan Eylülüdü.

Şayet kanamaya eşlik eden gece inlemeleri ay sonuna doğru vites artırarak çıgıklara dönüşmeseydi tek başına kanama o kadar da kötü sayılmazdı. İnlemeler gece yarısı sularında başlayıp neredeyse sabahın altısına kadar sürüyordu ki bu da insanın uykusunu almasını güçleştiriyordu. Ayın henüz başları olduğundan gürültüye rağmen uyuyabiliyordum ama uykularım bölük pörçüktü ve pek dinlendirici sayılmazdı.

Hal her ne cehenneme defolup gittiyse oraya gitmeden önceleri gerinip âdeta bütün iskeletini kütürdetirdi. *Margaret*, derdi, *yaşlanıyoruz*.

Kendi adına konuş, diye yanıt verirdim ama haklıydı. Zaman zaman kendimi aynı bizim ev gibi hissettiğim oluyordu: gösterişli ama solmaya yüz tutmuş, rüzgârda salınan ve temel otururken tartışmalı sesler çıkaran. Eylül aylarında patlak veren iniltilerle çıgıkların da genç hissetmeme faydası olmuyordu.

Yani diyeceğim odur ki Eylül ayının sonunu ve gece çıgıklarını iple çektiğim söylenemezdi. Uzun bir ay olacaktı. Ama burada vaziyet böyleydi.

Kanamalara gelince, hep evin en üst katındaki yatak odasından başlardı. Hatta yanılmıyorsam tam da yatağımızın üs-

tünden. Sabah gözünüzü açar açmaz ilk gördüğünüz şeyin güzel duvar kâğıdınızdan dosdoğru kafanıza akan yoğun, kırmızı bir akıntı olmasının rahatsız edici bir yanı vardı. Günün geri kalanındaki ruh hâlinizi acayip etkiliyordu. Sonra koridora adım atıyordunuz ve duvar kâğıdındaki çatlaklardan daha fazlasının akıp bal ahesteliğiyle yere damladığını görüyordunuz. Bu kadarı kahvaltıdan öncesi için biraz fazlaydı.

Daha eylül ayının başlarında olduğumuzdan kan henüz döşemelere ulaşmamıştı. Fakat bir hafta sonra yerde birikintiler oluşturacak, yer yer pıhtılaşmış kırmızı şelaleler şeklinde merdivenlerden aşağı akacaktı. Ay sonunda evde kanlı ayak izleri bırakmadan merdivenlerden inmek veya koridorda yürümek için kıvrak ayak oyunları yapmak gerekecekti. Son birkaç yılda kanı savuşturmak konusunda ustalaşmıştım ama benim bile arada sırada kayıp düştüğüm oluyordu, özellikle de çıgıkların tam gaz olduğu dönemlerde. Uykusuzluk insanın motor fonksiyonlarını gerçekten kötü etkiliyor.

Eskiden duvarları kafama takar, bir kova dolusu suyla sabun alıp kollarım kopana kadar ovalardım ama ertesi gün uyan-
dığımda önceki günkü temizliğimden eser kalmamış olurdu. Ay sonuna doğru o kadar kötüleşirdi ki duvar kâğıdındaki bir çatlağı süngerle sildiğimde gözlerimin önünde duvardaki açık yaradan birbiri ardına tazecik kan damlaları akardı. *Duvar kâğıdı mahvoldu*, diye kafayı yerdim ama asla korktuğum gibi olmazdı. Bütün izler ekim ayında silinir giderdi. Hâliyle şimdilerde tek yaptığım duvarların kanamasına izin vermek ve sabırla beklemektir.

Evdeki ilk senemizde Hal beni kanamanın yalnızca bir sızıntı olduğuna ikna etmeyi denedi. Ağır ağır akan kırmızı bir sızıntı. Bu şekilde akıl yürütmeye akıllıca sayılamayacak kadar uzun süre devam etti. Kan basamaklardan artık şarıl şarıl akmaya başlayana ve Hal bunun belki de basit bir sızıntı olmadığına ikna olmaya yanaşana kadar ekim ayı gelip çattı

ve kan yok oldu. Hal da sorunun çözüldüğüne kanaat getirdi. Sanırım bunun münferit bir olay olduğunu düşündü ve bu şeylerin döngüsel olabileceği aklının ucundan bile geçmedi. Bir sonraki eylül ayında kan geri döndüğünde epey şaşırdı. *Şu işe bak, sızıntı yine başladı*, diye mırıldansa da kimseyi kandıramadı. Üçüncü eylülde sonra elbette her şey değişti ve Hal'in şu anda içinde bulunduğumuz dördüncü eylülde kanamayla ilgili düşünceleri en iyi aniden sırta kadem basmasıyla özetlenebilirdi. Eylüle tek başıma göğüs germek zorunda kalmanın galiba beni kaygılandırması gerekiyordu. Fakat bu evde aslında hiç yalnız kalmamıştım, öyle değil mi?

Duvarların neden kanadığını açıklayamam. Geceleri neden çığlıklar duyulduğunu açıklayamam. Bu evde yaşanan pek çok şeyin nedenini açıklayamam. Yıllar içinde, olanlara ve eylülün neden her şeyi iyiden iyiye zorlaştırdığına dair birtakım teoriler geliştirdim ama her biri en iyi ihtimalle yarım kaldı. Neticede insan soru sormaktan vazgeçmek, her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve ona göre davranmak zorunda kalıyor. Hâliyle saatlerce süren iniltiler yüzünden doğru düzgün uyuyamamaktan kaynaklanan puslu bir zihinle gözümü açıp da duvarlardan şıpır şıpır kanların damladığını gördüğümde tek yaptığım başımı eğip sabah rutinime devam etmek oldu.

Güne dair tek planım biraz resim yapmaktı. Ayın ilerleyen günlerinde uykusuzluk, duvarlardan akan kanlar, gürültüler ve ortalıkta koşuşturan yaralı çocuklar yüzünden resim ya da başka bir şey yapmaya odaklanmakta zorlanacağımı önceki tecrübelerimden biliyordum. Bu yüzden, ay sonunu getirmeme yardımcı olacağını umarak bütün zevklerimi ay başına sıkıştırmak istiyordum. Planlama önemlidir. Böylelikle boş bir tuvalle kış bahçesindeki stüdyoma kurulup ilham gelmesini beklemeye

koyuldum. Ne var ki kısa süre sonra kendimi tamamen kırmızıya boyanmış bir tuvale bakarken buldum ki şartlar hesaba katıldığında nereden esinlendiğim apaçık ortadaydı.

Fırçamın ucunu dudaklarıma hafifçe vurarak kırmızı tuvale bakıp ne resmetmek istediğime karar vermeye çalıştım. Doğa manzarası hoş olabiliirdi –şuraya birkaç dingin çiçek, buraya rüzgârda salınan birkaç ağaç– fakat gözlerimi kapadığımda tek gördüğüm çığlık çığlığa bağırان bir çocuğun tarumar olmuş suratıydı. Belki de bugün kismetimde resim yapmak yoktu.

Derken gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı peyda oldu –ay sonunda çekeceğim neredeyse kesintisiz ağrının ön gösterimiydi bu– ve iç çekerek pes ettim. Boyaya değmediğinden hâlâ kuru olan fırçamı şövaleme bırakıp ayağa kalktım. Çay. Çay vakti gelmişti.

Stüdyomdan oturma odasına geçerken Fredricka'nın yukarı kattan gelen seslerini duydum. İkinci kattaki yatak odalarında bir şeyler karıştırıyordu. Koridordaki bütün kapıların kapalı olduğunu biliyordum (*Beş yatak odasını ne yapacağız, Margaret?* diye sormuştu Hal satılık ilanına göz gezdirirken. *Misafirlerimiz olur*, diye yanıtlamıştım. Kırk yılda bir haklı çıkacağım tutmuştu) ama içeriden gelen sesleri hâlâ duyabiliyordum ve bunlar kapalı kapılar ardında kopan her zamanki curcunadan farklıydı. İtekleme sesleri, hışırtılar, çırpılan nevresimler. Odalardan birinde mobilyalar sürüklenirken bir diğerinden gelen belli belirsiz çatırtı. Fredricka bugün havasındaydı.

Eylül, Fredricka'yı da etkiliyordu. Daha meşgul, daha kaotik oluyordu. Gergindi. Bir keresinde bana eylülleri sevmediğini söylemişti. Yüzden fazla eylül görmüştü, yani bir bildiği vardı herhâlde.

Fredricka kendi namına eylül enerjisini temizlik yaparak, eşyaları istifleyerek ve mobilyaların yerlerini abuk sabuk şekillerde değiştirerek atıyordu. Bu işlerin hiçbirini yapmasına lüzum yoktu ama niyetini anlıyordum. İnsan kontrol edilemez

bir şeyle burun buruna geldiğinde kendine kontrol edebileceği bir şey arıyordu. Onu kendi hâline bıraktım.

Çayı genellikle Fredricka demlerdi ama görünüşe bakılırsa bugünlük iş başa düşmüştü. Kaşlarımı çattım, iyice şımarık çocuğa dönmüştüm. Her şeye hakkım olduğunu düşündüğüm için kendimi bir güzel azarladım. Neticede çay demlemek o kadar da meşakkatli bir iş değildi ve Fredricka'nın yanımda olması onu işe almadığımız düşünüldüğünde lütuf sayılırdı. Deyim yerindeyse evle birlikte gelmişti. Yine de insan rahata çabuk alışıyordu. Oturma odasının köşesinden dönerek antreye çıktığım sırada çay poşetlerini nereye koyduğumuzu hatırlamaya çalıştım. Fredricka yerlerini değiştirmiş olabilirdi. Eylül gelip çattığında eşyaların yerini değiştirmeye bayılırdı ve bunu yardımcı olmaya çalıştığından yapmıyordu. Şöyle bir düşünülünce klozetin arkasına tikiştirilmiş bile olabilirlerdi.

Artık nasıl daldıysam arkamda bir ses duyunca irkildim.

"Çay, han'fendi?" diye sordu Fredricka. Belli ki hâlâ çay demlemeyi akıl edebilecek kadar kendindeydi.

Fredricka'nın evin tartışmaya kapalı bir demirbaşı olduğunu öğrenmemin ardından yaşadığım şaşkınlığa rağmen zamanla varlığından mutlu olduğumu fark ettim. Makul ölçüde müşfik görünüyordu ya da en azından evdeki diğer her şey kadar. Yine de insan onu görünce afallamadan edemiyordu. Fredricka uzun boylu bir kadındı ve evin kendisi kadar heybetliydi; mesafeli ve ifadesizdi, içinde ne olduğunu göstermeye hiç hevesli değildi. Ve elbette bir de kafasındaki şu yarık vardı. Yüz yılı aşkın bir süre önce aldığı balta darbesi nedeniyle kafası yarılmış bir balkabağını andırıyordu. Yara alınının tepesinden başlayıp sağ kaşının oraya kadar devam ediyordu. Sonuç olarak göz yuvarı çökmüş, göz bebeği kaymıştı. Nitekim artık ikisi de yerli yerinde değildi. İnsanın bu manzaraya alışması biraz zaman alıyordu.

Ona gülümsedim. "İşin varsa ben hallederim."

“Hiç sorun değil, han’fendi.” Fredricka peşi sıra dalgalanan uzun önlüğüyle merdivenlere paralel uzanan ve oradan da mutfığa açılan koridor boyunca süzüldü. Onu takip ettim.

Şimdilerde sarılı kırmızılı yapraklara teslim olmuş ormanı gözler önüne seren pencereler tarafından kuşatıldığından mutfak evin en aydınlık odasıydı. İki büyük fırını, pırıl pırıl parlayan beyaz eviyesi ve süslü dolaplarıyla (masif ahşap olduklarının altını çizmek isterim) benim için evin en cezbedici yanlarından biriydi. Zaman içinde buranın nispeten daha huzurlu olduğu ortaya çıktı ve yemeklerimi birkaç adım ötedeki geniş yemek odası yerine mutfak masasında yemeyi alışkanlık edindim. Kan her nedense asla mutfığa kadar gelmezdi, hâliyle eylülün tam gaz partiye devam ettiği günlerde burası gözümde âdeta bir cennete dönüşüyordu. Aslında tam bir lütuftu; geçici bile olsa kanın o pırıl pırıl yüzeyleri lekelediğini görmek kalbimi kırardı. Yemeğimin taş çatlasın birkaç santim yanında kan görmeye alışmıştım (ne de olsa yemeklerin çoğunu Fredricka hazırlıyordu) ama insanın bir noktada çizgiyi çekmesi gerekir.

Fredricka çaydanlığı suyla doldurup ocağa koydu. Fredricka’nın hizmet etmesini beklerken heykel gibi dikilmek istemediğimden mutfığın hemen yanındaki bodrum kapısına kadar gidip kapının kasasına çiviyle tutturulmuş kalasları kontrol ettim. Onları yakın zamanda değiştirmiştım, yine de hepsine sırayla asılıp sağlamlıklarını tarttım. Dördü sağlamdı ama bir tanesi hafifçe yerinden oynadı. Çivileri inceledim, tam da tahmin ettiğim gibi gevşemişlerdi. Burayı kalaslarla kapatmaya başladığımızdan beri çivilerin ara sıra gevşemeyi huy edindiği gözümünden kaçmıyordu. Kalasları kontrol etmek çok önemliydi. Gevşek olanın yakında değiştirilmesi gerekeceğini aklımın bir köşesine yazdım. Acelesi yoktu fakat bu gibi şeyleri ne kadar çabuk hallederseniz o kadar iyiydi. Kapının topuzunu kavrayıp var gücümle asıldım. Kalaslar tarafından sabitlenen kapı kapalı kaldı. İşaret parmağımı küçük çatlağın –yeni bir eklemeydi–

üstünde gezdirdim; kapının tepesinden başlayıp neredeyse topuzun ortasına kadar kıvrıla kıvrıla uzanıyordu, temiz bir çatlaktı fakat ahşabın bütünlüğünü tehdit edecek kadar geniş değildi. Her şey, ekseriyetle, olması gerektiği gibiydi.

Mutfığa geri döndüğümde Elias'ın fırının yanında cisimleştiğini fark ettim. İç çektim. Elias tam bir baş belasıydı.

Dokuz ya da on yaşındaydı. Bir türlü hatırlayamıyordum. Kaç yaşında olursa olsun tam bir kemik torbasıydı ve kafasının tepesinde bir tutam siyah, asi saç vardı. Tipi hiç değişmezdi; sıska ve hissizdi, pasaklı beyaz gömleği koyu renk şortunun üzerine kadar uzanıyordu ve diz hizasındaki zavallı çoraplarından teki ayak bileğinde toplanmıştı. Camsı gözleri ve asık suratıyla bana baktı. Fredricka'nın aksine gözle görülür bir yarası yoktu ama ne yapıp ne edip en az onun kadar tekinsiz görünmeyi başarıyordu. Elias'la, Fredricka'yla iletişim kurduğum şekilde iletişim kuramıyordum ama ne kadar uğraşıp didindiğimi bir tek Tanrı bilir: ayağını evet için bir kere, hayır için iki kere yere vurmasını söyleyerek ona sorular sormayı denedim; Ouija tahtasındaki ibreyi hareket ettirmesini istedim; hatta iyice azıtıp onu kışkırtmak için II. Dünya Savaşı hakkında ipe sapa gelmez yorumlarda bulunduğum bile oldu. Ne var ki çıktı çıkmadı. Ben de, bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de, ona salon bitkisi muamelesi yapmaya, cevap vermesini ya da beni duymasını bile beklemeden ona hayatımı yüksek sesle anlatmaya başladım. *Bugün yağmur yağacak gibi, Elias. Ah, Elias, görünüşe bakılırsa postacı geç kalacak. Faturadan başka beklediğimiz bir şey yok ama olsun.* Elias ise hep boş boş baktı.

"Size yiyecek bir şey hazırlayayım mı, han'fendi?" diye sordu Fredricka işiyle meşgul olarak Elias'ı görmezden gelirken. Elias'la Fredricka'nın birbirleriyle işi yoktu ve onları iletişim kurarken hiç görmemiştim. Öyle ki Fredricka günün birinde Elias'tan "şu oğlan" diye bahsedene kadar Fredricka'nın Elias'ı görmediğini bile zannetmiştim. Elias'ın Fredricka hakkındaki

görüşlerine dair maalesef ortada hiçbir ipucu yoktu çünkü hiç konuşmuyor, sadece periyodik olarak uluyordu.

“Ekmek mi kızartsak?” diye cevap verdim. Fredricka’dan önce davranarak gidip kilerden ekmeği aldım. Ekmek kızartma makinemiz vardı fakat Fredricka’nın ölümünden sonra popülerleşmiş teknolojik aletleri kullanma becerisi en iyi ihtimalle tesadüfiydi. Ona makineyi kullanmayı öğretmeye çalıştım, hatta bir keresinde doğru kullanmayı bile başardı fakat ekmek kızartmaktan anladığı, ekmeği âdeti olduğu üzere kızartma çatalıyla ateşin üstünde tutmaktı. Bu onun için kas hafızasıydı; yalnızca elinin alışık olduğu şeyi yapıyordu. Onu anlıyor ve empati bile kuruyordum (neticede hepimiz rutinlerimize bağlı değil miyiz?) ama ekmeğin kızarması asırlar sürüyordu ve ben kurt gibi açtım.

“Galiba çilek reçelinden hâlâ biraz var.” Buzdolabını gösterdim. Bu Fredricka’yı meşgul ederdi. Onu hizmetçimiz olmak zorunda olmadığına ve bu dünyada dilediğini yapmakta özgür olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdiğim uzun aylar sonunda Fredricka’nın yapabildiği tek şeyin çalışmak olduğunu anladım. Benden tek istediği ona yapılacak işler vermemdi. Peki o zaman.

Elias kilerden ekmek ve dolaptan tabak almamı bir kez olsun kırpmadığı gözleriyle izledi. Beni odada takip eden gözleri ve okunması imkânsız ifadesiyle tıpkı *Mona Lisa* gibiydi. Başlarda çok huzursuz olmuştum ama insan tekinsiz şeylere bile alışıyor.

Fredricka buzdolabının altını üstüne getirdi. “Çilek reçelimiz var, han’fendi,” dedi sonra. “Veya, eğer han’fendi isterlerse, böğürtlen reçelimiz de var.”

“Aslında böğürtlen kulağa daha iyi geliyor.” Ekmeğimle birlikte dönüp ekmek kızartma makinesine doğru yürüdüm. Elias boş gözlerini benimkilere dikmiş, ekmek kızartma makinesinin tam önünde duruyordu. Hapı yutmuştum.

“Pardon, Elias,” dedim. Elias ne cevap verdi ne de yerinden kımlıdadı ama zaten ikisini de yapmasını beklemiyordum.

Yanımdan ekmek kızartma makinesine doğru uzandım. Kolum ona yaklaştıkça Elias'ın yüzünün beyaz kısımları sanki uzun, çok uzun zamandır için için yanıyormuş gibi kapkara kesildi, camı gözleri öfkeden birer kora dönüştü, ağzı ardına kadar açıldı ve parlayan köpek dişleriyle haykırarak koluma doğru atıldı. Elias kişisel alanının işgal edilmesinden *pek* hazzetmezdi. Ne var ki bu oyunda tecrübeliydim. Ekmeğimi ustaca ekmek kızartma makinesinin içine attım, kolu indirdim ve saniyeler içinde kolumu çektim. Elias'ın köpek dişleri etimi hafifçe sıyrıp geçti. Yalnızca sıyrılmıştı, kanamıyordu bile. Oksijenli suya gerek yoktu. Bu, canımı yakmak isteyen ölü bir çocuğun köpek dişlerini savuşturarak ilk yemek yapma deneyimim değildi.

Dişleriyle etimi koparma şansı parmaklarının arasından kayıp gidince Elias son nefesini vermek üzere olan jet motorlarının sesini andıran bir çığlık daha koyverdi. Sonra kendi içine çekilip puf diye yok oldu ve arkamdaki Fredricka'nın reçelleri tezgâha dizerken çıkardığı gürültü patırtı haricinde mutfağa tatlı bir sessizlik çöktü.

Bu evdeki çoğu şey Hal'e hiç ilişmemiş, asla anlayamamışım ve kesinlikle adil bulmadığım sebeplerden ötürü onu rahat bırakıp bana musallat olmuştu. Elias tek istisnaydı, kendince Hal'den hoşlanırdı ki bu çoğu insanın hoşlanmaktan anladığından bir parça daha vahşiceydi. Bağlantının ne olduğundan emin değildim ama Elias, Hal'in ofis niyetine kullandığı odada vakit geçirmekten kesinlikle hoşlanıyordu. O odanın Elias'ın oyun odası olabileceğini veya muhtemelen o odada can verdiğini düşünmeden edemiyordum. Ne olursa olsun Hal, Elias'tan hiç hoşlanmadı. Bakış açısını kesinlikle anlıyordum ama, büyük resme baktığımızda, çoğunlukla boş boş bakıp arada sırada ısırmaya kalkışan bir şeyden nefret etmeye o kadar enerji harcamasına anlam veremiyordum. Dişlerinin menziline uzak dursa yeterdi; her şey göz önünde bulundurulduğunda epey basit bir çözümdü aslında.

Fredricka ekmeğimi kızartma makinesinden çıkarıp üstüne bolca böğürtlen reçeli sürdü. Tabağımı elime tutuşturdu ve ben mutfak masasına oturup ısırdığım lokmayı dalgın dalgın çiğnerken çayımı koydu. Hal'le birlikte buraya ilk taşındığımızda yemek vakitlerinde Fredricka'nın yarasına bakmakta biraz zorlanıyordum. Bu yüzden yemeğimi yerken bakışlarımı kaçırma ihtiyacı duyuyordum hep. Fakat insan en korkunç şeylere bile alışıyor ve bugün ona bakarken rahatlıkla yemeğimi yiyebiliyor, hatta günün geri kalanını düşünürken parmaklarımdan akan reçelleri bile yalayabiliyordum. Yapacak çok az işim olmasına rağmen programıma ayar çekmek hoşuma gidiyordu. Bilhassa Hal de çekip gittiğinden günler birbirine karışmayı resmen huy edinmişti. Yapılacak işleri planlamak, bir şeyleri başarmak iyi geliyordu.

"Günün ilerleyen saatlerinde yürüyüşe çıkmayı umuyordum," dedim Fredricka'ya iki lokma arasında, "ama yağmur yağacağı benziyor. Canım sıkıldı. Bütün gün burada mal gibi oturmak istemiyorum."

"El mecbur olunca şeytan bile lal olur," dedi Fredricka.

"Aynen," dedim. "Belki yoga yaparım." Yoga falan yapacağım yoktu tabii fakat bunu yüksek sesle dile getirmek kendimi üretken hissetmemi sağladı, zaten Fredricka'nın da bana muhalefet edeceği yoktu. "Aynın geri kalanında pek resim yapabileceğimi sanmıyorum. Tek düşünebildiğim kırmızı ve çocuk suratları. Bunu şimdiye kadar belki bin defa yaptım." Aynı zamanda Hal'i de düşünüyordum ama o kadarını dillendirmedim. Herhangi bir sıklıkla Hal'i düşünmenin artık pek bir anlamı kalmamış gibiydi.

Fredricka tartışmalı ilham kaynağım hakkında yorumda bulunmadı. Onun yerine önüme bir fincan çay koydu. "Kulağa harika geliyor, han'fendi."

Ona teşekkür ettim ve gün içinde yapabileceğim başka bir şey akıl etmeye çalışarak çayımı yudumladım. Bir süredir günler gittikçe sıkıcı bir hâl alıyordu. Bulanıklaşıyordu.

Fredricka yerinde duramayarak kıpırdandı. “Eğer sizin için sakıncası yoksa, han’fendi, üst kattaki işimin başına dönebilir miyim? Daha değiştirilecek bir sürü nevresim var.”

“O nevresimleri değiştirmek zorunda olmadığını biliyorsun,” dedim fakat boşa konuştuğumun farkındaydım. Fredricka nevresimlerimizi değiştirmek *zorunda* değildi fakat *bir bakıma* zorundaydı da. Tahtalı köyü bizzat boylamadan kavrayabileceğime ihtimal vermediğim bir güç tarafından yönlendiriliyordu. Kas hafızası falan filan. “Malum, kimsenin o yataklarda yattığı yok.”

“Nevresimler sık sık değiştirilmeli, yoksa kokarlar.”

Tartışmanın faydası yoktu. Onu elimle kışkıışladım. “O hâlde işinin başına dön,” dedim. “Çay için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, han’fendi.” Fredricka döndü ve süzülerek mutfaktan çıkmaya davrandı. Ne var ki tezgâhın üstünde sessizce şarj olan telefonumun önünden geçerken duraksadı. Başını çevirip bana baktı. “Eğer yanılmıyorsam han’fendi az sonra” –başıyla telefonu işaret etti– “kızının gönderdiği mesajı görecek.”

Fredricka ekmek kızartma makinesini bile kullanamazken akıllı telefon kullanmaya kalksa neler olacağını varın siz düşünün. O zımbırtıya bir kere bile elini sürmedi, hatta eylül geldiğinde kafayı sıyırıp her şeyin yerini değiştirmeye başladığında bile. Teknolojik uzmanlık alanının tamamen dışındaydı ve çoğu zaman Elias’a yaptığı gibi onu da görmezden gelirdi. Yine de telefonumun dünyayla aramda bağlantı kurma şeklini öyle ya da böyle anlıyordu ve gözden kaçırdığım mesajlarla çağrılarını hissetmek gibi tekinsiz bir becerisi vardı. Bu sayede bana farkında olmadığım yazılı ve sesli mesajlar hakkında tüyolar verirdi.

Tüh. “Teşekkürler, Fredricka,” dedim tezgâha gidip telefonumu oradan alarak. Ekranı şöyle bir göz attım. Bir cevapsız çağrı, bir sesli mesaj ve bir dizi kısa mesaj. Hepsini Katherine’den di.

Beni ara, yazmıştı. Sonra, En kısa zamanda. Sonra da, Seninle babam hakkında konuşmam gerek.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Gittikçe daha ısrarcı oluyordu. Eskiden yalnızca mesaj atardı ki öylesini görmezden gelmek çok daha kolaydı. Sonra savuşturmanın daha zor olduğu aramalar başlamıştı. Şimdi neredeyse her gün arıyor ve peşi sıra attığı mesaj sadece telaşının pekiştiğine delalet ediyordu. *Pes etmiyorum*, diyordu. *Senin hakkından gelebilirim*. Bir noktada onu geri arayıp gönlünü almak zorunda kalacaktım.

Telefon elimde ötüverdi. Kulakları çınlamış olacak ki bir mesaj daha atmıştı. *Beni görmezden geliyorsun*.

İç çektim.

Parmağım ekranın üstünde gezinirken, daha doğrusu tam da ARA tuşuna basacağım esnada başımı kaldırdım ve bodrumun kapısının yanında tek kelime etmeden süzülen ufak tefek, incecik bir silüet görür gibi oldum. Ne gerçekten oradaydı ne de değildi. Küçük bir kız, soluk bir ten, yüzüne dökülen, pislikten keçeleşmiş saç tutamları. Üstünde bir zamanlar mavi olduğunu düşündüğüm minik, beyaz çiçekli bir elbise vardı ama elbisenin rengi artık siyaha yakın bir arduvaza çalıyordu. Bir noktada kızın kafatasına korkunç bir şey olmuştu. Bana bakarken artık pek de sağlam olmayan göz kürelerinden biri löp diye yuvasından sarkıverdi.

Bu evdeki her şey bana dik dik bakıyordu. Küçük haylazlar ilk göz kırpanın kim olacağını görmek için resmen dik bakma yarışması yapıyorlardı.

Angelica. Bu Angelica'ydı. Önümüzdeki birkaç gün içinde gelecek pek çoklarından sadece biriydi, hatta bir tür Paul Revere olduğu bile söylenebilirdi. *Geliyorlar*. Hepsinin adını bilmiyordum ama Angelica'yı tanıyordum.

"Selam, Angelica," dedim telefonumu tezgâha bırakarak. Neticede aylardan eylöldü. Eylül oldu mu çocuklar tek tek gelirdi.

Angelica hiçbir şey söylemedi. Asla söylemezdi. Ağaç dalı kadar ince ve budaklı kolunu kaldırıp pislik içindeki parmağıyla bodrumun kapısını işaret etti.

Ah, daha önce bu numarayı yemiştım. Tüm bu tayfların şahsen icabına bakmam gereken sorunlar olduğunu sandığım o ilk eylül, Nancy Drew'a özenip bizim haylazların başıma açtığı ne kadar boş iş varsa hepsine gözüm kapalı dalmıştım. O günden sonra aklım başıma gelmişti. Bazı gizemlerin çözülmesine gerek yoktu, idare edilseler yeterdi. Bodrum kapısına o kalasları çakmamın bir nedeni de buydu. Onlarca nedenden biri.

"Aynı tuzağa iki kere düşmeyeceğimi biliyorsun, Angelica," dedim.

Angelica, elbette, hiçbir şey söylemedi. İşaret parmağı bir an olsun titremedi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedim konuyu değiştirerek. Yanıt beklemesem de nezaketten ödün vermek istemiyordum.

Tık yoktu. Parmağı hâlâ aynı vaziyette duruyordu.

"Neyse" –telefonumu tezgâhtan alıp Katherine'i stüdyomdan aramaya karar verdim– "artık gitsem iyi olur. Bugün yapılacak işerim var."

Tam arkamı dönmüş, mutfaktan çıkıyordum ki arkamdan incecik bir ses geldiğini duydum. "O aşağıda."

Vay canına. Bu bir ilkti.

Dönüp Angelica'ya baktım. "Pardon?" dedim.

"O aşağıda," diye tekrarladı paslanmış rüzgâr çanlarınınkini andıran bir sesle.

Angelica genelde konuşmazdı. Fredricka dışında haylazların hiçbirisi konuşmazdı. Elbette hıçkırık, inilti, uluma, ciyaklama veya son-nefesini-vermek-üzere-olan-jet-motoru gürültüsü gibi birtakım sesler çıkarırlardı ama sözcüklerle veya cümlelerle işleri olmazdı. Değişikliğin sebebini merak ettim. Büyük ihtimalle kapıyı işaret etmekte olan parmağını görmezden gelip, geçen eylül olduğu gibi rézil rüsva olmamak adına bodruma inmek

yerine oradan uzaklaştığım içindi. Katherine küçükken ona akşam yemeğinden önce kurabiye yiyemeyeceğini söylediğinde eğer yorgunsam bir ihtimal pes edeceğimi bildiğinden avazı çıktığıınca bağırır, ağlar ve tepinirdi. O zamanlar bile benim hakkımdan gelirdi. Eğer Angelica'nın öfke nöbetinden anladığı buysa bu kadarı bana vız gelip tırıs giderdi. Katherine gibi hakkımdan gelmesi mümkün değildi. Hem kaşarlanmıştım hem de bu sefer pes etmemin daha ağır sonuçları olurdu.

Fakat elbette Angelica haklıydı. O *orada*, bodrumdaydı. Hal'le buraya taşındığımızdan beri aşağıdaydı. Görünüşe bakılırsa bodrumu mesken edinmişti. Kalaslar da ondandı.

Geldiklerinde diğerleri de konuşur mu diye merak ettim. Lafalayabileceğim birilerinin olması işime gelirdi fakat hoşsohbet olduklarına pek ihtimal vermiyordum.

"Biliyorum, Angelica," dedim. "Teşekkürler." Döndüm ve stüdyoma doğru yürüdüm. Arkamda biri nefes almaya çalışıyormuş gibi bir ses duydum, derken o ses güçlenerek tiz bir çığlığa dönüştü, sonra da ansızın kesiliverdi. Angelica gitmişti, en azından şimdilik.

Katherine telefonu ilk çalışta açtı.

"Neler oluyor?" dedi *Alo* demek yerine. "*Haftalardır* sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Selam," dedim. "Nasılsın, tatlım?"

"*Sık* gibiyim, meraktan kafayı yedim," dedi tükürürcesine. "Anne, babama ulaşamıyorum."

"Düzgün konuş," dedim. *Kahretsin*.

Stüdyomun köşesindeki eski sandalyeye oturdum. Mutfaktan sonra evin en sevdiğim yeri burasıydı ve o anda nahoş bir konuşma yapmak açısından en ideal yerin burası olduğuna karar verdim. Duvarları sarıya boyamıştım, öyle ki gün ışığı

vurduğunda parlayarak insanın içini açıyorlardı. Ne var ki bugün gökyüzü gri bir duvardı ve sarı hayli abes görünüyor, diğer her şey böylesine karanlıkken neşesiyle benimle alay ediyordu. Anlayacağınız tüy dikmişim.

“Anne, ben ciddiym,” dedi Katherine. “Onu haftalardır arıyorum ama çağrılar telesekretere düşüyor. Üstelik artık mesaj bile bırakamıyorum çünkü sesli mesaj kutusu doldu. Telefonla konuşmayı sevmediğini biliyorum ama bu kadarı da fazla artık. Neler oluyor?”

Bu konuşmayı elimden geldiğince geciktirmiştim. İşe yaramayacağını bildiğim hâlde onu ekime kadar oyalamayı ummuştum ama bunun düşük bir ihtimal olduğunun farkındaydım. Zor olduğunun. Hal gitmeden önce Katherine en azından haftada bir arardı ve umumiyetle ikimiz çene çalsak da genelde babasına merhaba demek isterdi. Katherine ve Hal pek öyle yakın sayılmazlardı ama Katherine babasıyla hiç değilse yüzeysel bir ilişki kurmayı gönülsüzce görev bellemişti. Aradığında şöyle bir merhaba der, onu kariyerinin iyi gittiğine üstünkörü temin eder, Hal’in hava durumu hakkındaki fikrini sorardı. Tercihen üç dakikadan fazla sürmeyen bir konuşma. Sanki bir yapılacaklar listesi vardı: *babamla konuştum, esprilerine güldüm, eski defterleri açmadım*. Bir evlat olarak gösterilebilecek asgari özen işte. Şimdi sorun şuydu ki üç dakikalığına bile olsa telefonu Hal’e veremiyordum ve Hal’in de kendi başına onunla iletişime geçmesi pek mümkün görünmüyordu.

“Anne.” Sesi ısrarcıydı. “Neler olduğunu bana söylemek zorundasın.”

Son birkaç haftadır durumu bozuntuya vermemek gittikçe zorlaşmıştı. Hal ortadan kaybolduktan sonraki ilk birkaç hafta evde olmadığını veya yeni romanı üstünde çalıştığından rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek Katherine’in taleplerini geçiştirebilmişim. Hatta bir keresinde güya onları konuşturacağım diye elimde telefonla *ofisine bile çıkmışım*.

“Hal,” diye şakımıştım boş odaya, “Katherine seninle konuşmak istiyor.” Sesim yeterince boğuk çıkarsa babasının sesini duymamasını garipsemeyeceğini umarak telefonu karnıma bastırmıştım.

Sessizce orada öylece dikilip boş ofisine bakmış, Hal’in cevabının –tabii ortada verilmiş bir cevap olsaydı– ne kadar süreceğini kestirmeye çalışmış, sonra da telefonu tekrar kulağıma götürmüştüm. “Ah, kusura bakma, tatlım. Şu anda konuşamayacak. Ama selam söylüyor. Seni seviyormuş.”

O gün Katherine’le vedalaştıktan sonra sanki tüm bu zaman boyunca oradaymış gibi Hal’in ofisine girdim. Masasında ince bir toz tabakası gördüm. Fredricka genelde Hal’in odasından uzak dururdu –haylazların çoğu gibi o da Hal’in gözüne görünmemeyi yeğlerdi– fakat artık ona eğer isterse odayı temizleyebileceğini söyleyebilirdim. Arkamı döner dönmez o camı gözleriyle bana dik dik bakmakta olan Elias’la burun buruna geldim. Yakınlığımızdan ötürü suratı kararmaya başlamıştı.

“Beni yargılama,” dedim.

Cevaben dişlerini gıcırdattı.

Katherine endişeye kapılmadan önce ancak bu kadar kıvrılabildim. Son telefon görüşmemizde bir süredir Hal’le konuşmadığına dair bir yorumda bulunmuştu. Meşgul olduğunu biliyorum,” demişti, “ama telefonu iki saniyelğine ona verebilirsen en azından hâlini hatırlarım?”

“Dışarıda,” demiştim çabucak. “Burada olsaydı verirdim ama...”

“Yeni romanı üstünde çalıştığını söylememiş miydin?” dedi Katherine.

Kahretsin. Aynen öyle söylemiştim. “Öyle mi söyledim? Ah. Ofisinde olduğunu sanıyordum,” demiştim, “meğer çıkmış. Kusuruma bakma.”

Katherine’in sesinde şüphe vardı fakat henüz çingar çıkarmasını gerektirecek kadar işkillenmemişti. “O zaman eve

gelince beni aramasını söyler misin? Sesini duymak istiyorum.”
Son cümlesi yalandı, kuyruklu yalan.

“Ah, tabii tatlım. Öyle yaparım.”

Yapmadım. Ben de yalan söyleyebiliyordum.

Bu konuşmanın üstünden en az bir hafta geçmişti ve Katherine’in şüpheleri resmen çingar çıkarma seviyesine ulaşmıştı.

“Anne.” Sesi tizdi. “*Babam nerede?*”

Sanki beni birkaç saniye sonra kopacak fırtınaya hazırlayabilirmiş gibi derin bir nefes alıp kendimi sandalyeye bıraktım.
“Gitti, tatlım.”

“Gitti mi? Ne demek *gitti*?” Katherine’in ısrarla talep ettiği dürüstlük yüreğine su serpmek yerine paniğini körükledi. Böyle olacağını ona söyleyebilirdim ama beni hayatta dinlemezdi.

“Yani artık burada değil.”

İrice bir kuş pencerenin önünden uçup gitti fakat o kadar yakından geçti ki tüyleri camı sıyıırıverdi. Eylül ayında olduğumuzun bir diğer göstergesi de buydu. Buraya taşındığımızda Hal’le sağa sola kuş yemlikleri asmıştık fakat sonrasında bahçeyi pencerelere çarpmaktan boyunları kırılmış kuş leşleriyle dolu bulduk. Yemliklerin yerini değiştirmeyi, kuşları uzak tutması umuduyla camlara renkli bantlar yapıştırmayı denedik fakat çok geçmeden kuşların pencerelere çarpmasının nedeninin camları boşluk sanmaları olmadığını, aksine evin sert dış duvarlarına bile bile bodoslama daldıklarını öğrendik. İntihar ediyorlardı. Hal bana bunun normal olduğunu, kuşların zaman zaman böyle şeyler yaptıklarını anlatmaya çalıştı fakat o bile intihar sıklığının biraz abartılı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Yemlikleri kaldırdık. Eylül geldi mi yine ölü kuşlardan payımıza düşeni alıyorduk ama yıl boyunca etrafta daha az kuş olunca temizlenecek kuş leşlerinin sayısı da azalıyordu ki bu da bir şeydi.

“Çekip gitti yani, öyle mi?”

“Korkarım aynen öyle oldu, tatlım,” dedim ikimizin de iyiliği için sakince konuşmaya çalışarak.

“Yüce İsa, anne, neden söylemedin? Gideli ne kadar oldu?”

Bu ilginç bir soruydu, insanın “gitmek” kelimesinden ne anladığına göre cevabı değişen bir soru. İnsanlar gitmenin ya-
hep-ya-hiç meselesi olduğunu düşünebilir: Neticede insan ya
buradadır ya da değildir. Ne var ki gitmenin süregelen bir eylem
olduğu, peyderpey gerçekleştiği deneyimle sabittir. Hal yatak
odasında benimle uyumak yerine masasına yığılarak sızmayı
seçtiğinde mi gitmişti? Artık bu evde yaşamak istemediğini,
satarken zarar etmemizin ya da evin elimizde patlamasının bile
umurunda olmadığını, tek istediğinin buradan *defolup gitmek*
olduğunu söylediğinde mi gitmişti? Hayatımda belki de ilk
defa masaya yumruğumu vurup, *Hayır, satmıyoruz, hiçbir yere
gitmiyoruz, burası bizim yuvamız*, dediğimde mi gitmişti? Bir-
birimize tek kelime etmediğimiz, kas hafızalarını takip eden
tayflar misali evin içinde kendi yollarımızda süzöldüğümüz
günlerden birinde mi gitmişti? Yoksa sırra kadem bastığı gün
mü, sabrının tükendiğine karar verdiği, evin kapısı arkasın-
dan yavaşça kapanırken taksinin tekerlekleri garaj yolundaki
çakılların üstünde süratle hızlanırken mi gitmişti? (*Gazla*, diye
buyurmuştu herhâlde.)

Derin bir nefes daha. Duyacakları Katherine’in hiç hoşuna
gitmeyecekti. “Hemen hemen bir ay oldu.”

“Bir ay mı?” Katherine artık bas bas bağıırıyordu. Telefonu
kulağımdan uzaklaştırdım. “*Bir aydır* ortada yok, öyle mi? Sen
de bana tek kelime etmedin? *Hassiktir!* Neler oluyor, anne?”

“Düzgün konuş.”

“Nereye *gitti?* Babam *şu anda* nerede?”

“Pek emin değilim.” Hal’in geride pek akrabası kalmamıştı
ve civarda arkadaşı da yoktu. Kapıdan çıkarken aklında tam
teşekküllü bir plan olduğunu bile sanmıyordum. Elias’ın puf

diye ortadan kaybolduktan sonra işgal ettiği yerde bile olabildi. Öylece gıdivermişti. "Herhâlde otelede falan kalıyordur."

"Herhâlde mi? Bir aydır mı?"

"Emin değilim, tatlım."

"Bu benim telefonlarıma neden çıkmadığını açıklamıyor. Beni neden görmezden geliyor?" Katherine bir anda akşam yemeğinden önce neden kurabiye yiyemeyeceğini soran o çocuğa dönuştü. "Sikerim böyle işi! Kızıyım ben onun!"

"Düzgün konuş."

"Seninle hiç temas kurdu mu? Ondan hiç haber aldın mı?"

"Hayır," dedim. "Hiç sesi çıkmadı." Doğruyu söylüyordum. Sessizliğe gömülmüştü. Gömülmesine izin vermiştim.

"Bana öylece çekip gitmiş gibi gelmiyor," dedi Katherine tiz ve panik yüklü bir sesle. "Daha ziyade kaybolmuş gibi geliyor."

Bir raddeye kadar onunla hemfikir olduğuma yorulabilecek bir mırıltı koyverdim. Tabii bu da bir bakış açısıydı.

"Başına bir şey gelmiş olabilir mi, anne?"

Yine anlambilim. Bu, insanın "başına bir şey gelmesinden" ne anladığına bağlıydı. Buraya taşındığımızdan beri başına –başımıza– türlü şeyler gelmişti. Korkunç şeyler. Özellikle de geçtiğimiz eylül. Ne var ki Hal artık gittiğine göre başına bir şey gelmesi ihtimali muhtemelen daha düşüktü. Hem daha fazla ne olabilirdi ki? "Ne demek istiyorsun?"

"Mesela" –Katherine sözcüklerini itinayla seçiyordu– "sence başını belaya sokmuş olabilir mi? Anlarsın ya, şey... hani eskisi gibi?" Ayrıntıya girmedim. Geçmiş kurcalamama konusundaki kararlılığımı hoş karşılamasa da anlayış gösteriyordu, tabii gönulsüzce.

"Ah. Hayır, hiç sanmıyorum," dedim. "Ama imkânsız da değil."

"Yani ondan hiç haber almadın."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Almadım, tatlım." Eski bir fincanın içinde duran fırçalardan birini alıp

tırnağımla sapındaki kuru boyaları kazımaya başladım. Bu konuşmanın daha ne kadar yerinde sayacağını merak ediyordum.

“İsa aşkına, anne, babamı *hiç* merak etmiyor musun?” dedi Katherine. “Bu durum *hiç* canını sıkıyor mu? Babam *kayıp*.”

“Elbette canımı sıkıyor.” Tırnağımın ucunu taktırdığım boyadan iri, tatmin edici bir parçanın koptuğunu gördüm. “Sanırım alışacak zamanım oldu.” Bu da bir raddeye kadar doğrudu. Hal gidişinden önceki aylarda acayip içine kapandığından evde eksikliğini hissetmek güçtü. Sanki gideli çok daha uzun zaman olmuştu. Ayrıca evde zaten yeterince endişe verici bir kalabalık varken artık evde olmayan biri için endişelenmeyi pek akla yatkın bulmuyordum. Hem eylül vites artırdıkça endişeme endişe katacak kimselerden evde adım atılacak yer kalmayacaktı.

Fakat onu yıllardır evimizde ağırlayamayışımıza dair uydurduğumuz yarım yamalak bahanelerimiz karşısında hiçbir zaman esaslı bir isyan bayrağı çekmeyen Katherine’in evdeki endişe verici kimselerin sayısı hakkında en ufak bir fikri yoktu, hâliyle ben de *o konuyu* gündeme getirmeyecektim. Sorular sorardı. Endişelenirdi. Evi terk etmemi isterdi. Yahut daha da kötüsü gelip dehşeti kendi gözleriyle görmek isterdi. Hayır, bunların hiçbirisi işime gelmezdi.

Katherine iç geçirdi. Sessizlik olunca telefonu kapatabileceğimi sanıp bir anlığına keyiflendim. “Durup dururken neden çekip gitti ki?” diye sordu sonra.

Bir eylüle daha tahammülü kalmamıştı. “Ah, o konulara girmemize hiç gerek yok, tatlım. Kendince nedenleri vardı. Nasıl olduğunu bilirsin.” Sesimdeki kayıtsızlık benim bile dikkatimi çekti ve daha cümlem bitmeden cevabımın beş para etmeyeceğini anladım.

“Evet, nasıl *olduğunu* biliyorum,” diye çıktı Katherine. “İşte tam da bu yüzden *şu anda* balataları sıyırmış olman gerekirdi. İşte tam da bu yüzden *şu anda* kafayı yiyorum. Cidden,

ses soluk çıkmadan geçen koca bir ay mı? Ne seni aramış ne de beni! Hay sikeyim. Kesin bir terslik var.”

Katherine’i üslubuna dikkat etmediği için bir kere daha azarlamak üzere ağzımı açtım ama düşüncelerimin söze dökülmesine kalmadan Katherine bombayı patlattı. “Oraya geliyorum.”

Hayır, hayır, hayır.

“Hayır, hayır, hayır,” dedim aniden telaşlanarak. “Sahiden endişelenmene gerek yok. Babanın kafa dağıtmaya gittiğinden eminim. Ne oluyor dememize kalmadan geri dönecektir. Geri döndüğünde de, sana söz veriyorum, ilk iş seni araması—”

“Geliyorum,” dedi Katherine. “Birinin orada neler döndüğünü, babamın nerede *olduğunu* çözmesi gerek ve belli ki senin sikinde bile değil, yani geriye bir tek ben kalıyorum. Hem zaten kullanabileceğim bir sürü iznim var.”

Katherine beni göremiyor olsa da başımı iki yana salladım. Katherine’in ziyaretini –daha doğrusu *ilk* ziyaretini– o kadar ay dururken getire getire eylüle denk getirmesi gerçekten olabileceklerin en kötüsüydü. Ben eylülün sonunu nasıl getireceğimi biliyordum. Kimden nasıl sakınmam gerektiğini biliyordum. Katherine ise bilmiyordu. Acemiler için eylül tam bir kâbustu. Öyle esaslı bir kâbustu ki burada ilk ikisi başarılı, üçüncüsü daha az başarılı olmak üzere toplamda üç eylül geçiren Hal dahi dördüncüsüyle yüzleşmek yerine arkasına bile bakmadan kaçıp gitmişti.

“Katherine, ben... polisi arayabilirim. Kayıp ihbarında bulunurum.” Sesimdeki çaresizliği duyabiliyor, onun duymamasını umuyordum. “Bu işi polislere bırakalım. Neticede seni de beni de ceplerinden çıkarırlar.”

“Ben de zaten *haftalardır* kayıp ihbarında *bulunmadığın* için geliyorum.” Arkada tıkırtılar duydum. Klavyede bir şeyler yazıyordu. Katherine bilgisayar başındaydı, önündeki ekranda bir seyahat acentesinin sayfasının açık olduğuna kalıbımı baskıydım. Ok yaydan çıkmıştı. *Kahretsin.*

Katherine haylazları öğrendiğinde –ya da kendi gözleriyle gördüğünde– birtakım fikirlere kapılacaktı. Mutlu olmayacaktı. Burayı terk etmemi isteyecekti. Ve Katherine’in ısrarı belki de çabalarını boşa çıkarmayacak tek levveydi ki bu da en istemediğim şeydi. Burası benim yuvamdı.

“Katherine, şu an misafir ağırlayacak durumda değilim,” dedim gerçeğin kendisinden daha makul bir bahane uydurmaya çalışarak. Hâlden anlar mıydı? “Ev girilecek hâlde değil. Baban gittiğinden beri pek temizlik yapmadım.” Peki mantığın sesini dinler miydi? “Misafir odalarının hepsi darmadağın, ayrıca dolap da tamtakır.” Tadilatı bahane etsem işe yarar mıydı? “Çatıda bir süredir tamir ettirmeye niyetlendiğim bir sızıntı var.”

Hiçbiri işe yaramadı. “Geliyorum.” Tıkır tıkır tuş sesleri. “Aydın onunda bir uçak var. Rezervasyonumu yapıyorum.”

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Aydın onuna kadar işler iyice çığırından çıkmış olurdu, sonrasında da gün geçtikçe kötüleşirdi. Angelica’nın en az bir (belki de daha fazla) arkadaşı gelecekti, Fredricka ortalığı birbirine katacaktı ve kan gövdeyi götürecekti. Tabii bir de çığlıklar vardı – ah şu çığlıklar. Gerçi Elias aşağı yukarı aynı kalacaktı. Aman ne âlâ.

“Eğer bana ekime kadar müsaade edersen” –artık neredeyse yalvarıyordum– “evi hâle yola sokabilirim.” Ekim ayında sular durulacaktı. Kan duracaktı. Fredricka sakinleşecekti. Angelica bütün o küçük arkadaşlarıyla birlikte çekip gidecek, geceler yine sessizleşecekti. Elbette sağda solda koşturan birkaç haylaz olacaktı ama onları Katherine’den gizlemek daha kolaydı.

“Anne, evinin hâli sikimde değil,” dedi Katherine; oysa olmalıydı, muhakkak olmalıydı.

“Katherine...”

Tıkır tıkır tuş sesleri. “Rezervasyon tamamdır,” dedi. “Onunda oraya indiğimde saat bir hayli geç olacak, o yüzden geceyi bir otelde geçiririm. On birinde de sana gelmek üzere yola çıkarım.”

Demek buraya kadardı. Konuşmanın buraya gelmesini hiç istememiştim. Gözlerimi sıkıca yumarak söyleyecek bir şey aradım. Belli ki ağzım, beş karış açık durmaktan başka bir halta yaramayacaktı.

"Yine ararım," dedi Katherine. İstedliğini elde ettiğinden başımın etini yemeye devam etmesine gerek kalmamıştı. "Üzülme, anne. Onu bulacağız." Bunu sonradan aklına gelmiş gibi, ikimizi de bu fedakârlığı kendisi için değil de benim için yaptığına inandırmak ister gibi ekleyiverdi.

Ona cevaben ne dediğimi dinlemedim bile. Bir an sonra kendime geldiğimde kucığımda sessiz telefonumla öylece oturmuş, ölü balık gibi boşluğa bakıyordum. Kalkıp bakmadan bilemezdim tabii ama içimde, Angelica'nın yine bodrum kapısının önünde durmuş, kapıyı işaret ettiğine dair bir his vardı. Bakışlarım pencereden dışarı kaydı fakat cama çarpıp boynunu kıran, sonra da bir kan ve rüy bulutu hâlinde çimlere çakılan iri kuşu hayal meyal gördüm.

İKİ

Her şey bir anda olmaz, elbette. Yavaş yavaş, çaktırmadan başlar. Başlarda değişiklikleri fark etmezsiniz bile ve kendilerini gösterdiklerinde o kadar küçüktürler ki onları gönül rahatlığıyla kabullenir, hayatınıza minicik bir ayar çekersiniz. Herkes hayatına minicik bir ayar çekebilir. Çok geçmeden daha büyük bir değişiklik olur ama siz yine kolaylıkla ayak uydurursunuz. Gerçekten lafı bile olmaz. Bir değişiklik daha, bir ayar daha derken bir de bakarsınız ki esasen tanınmaz hâle gelen fakat normal sandığınız bir hayat sürmeye başlamışsınız. Bir yabancıнын hayatını yaşıyorsunuzdur artık fakat bundan hiç rahatsız olmazsınız.

Diyeceğim o ki Hal'le buraya taşındığımızda haylazlar yüzlerini hemen göstermediler. Öyle olsa burada bir dakika bile durmazdım.

Her şey arkamı döndüğümde eşyaların yerlerinin değişmesiyle başladı. Bunu fark etmem sandığımdan daha uzun sürmüş olabilir; neticede hâlâ koli açmakta olduğumuzdan eşyaların yerlerini karıştırmamız işten bile değildi. Yerleştikten sonra ikimiz de birbirimize haber vermeden eşyaların yerlerini değiştirdiğimizi varsaydık. *Ofisimdeki sandalyenin yerini neden değiştirip duruyorsun?* diye bağıırdı Hal bana ikinci kattan. *Misafir odasındaki yatağın nevresimini değiştirmene gerek yoktu.*

Daha dün değiştirmiştim, diye bağırarak karşılık verirdim ona. Gel zaman git zaman birbirimize bağırdığımız şeyler tuhaflaşmaya başladı. Mesela, *Mutfak dolaplarının kapaklarını neden açık bıraktın?* ya da *Bahçedeki l kuşlar da neyin nesi Tanrı aşkına?* Ben tüm bunların Hal'in başının altından çıktığına inanmakta gittikçe zorlanır oldum. Hal ise uzunca bir süre suçlunun ben olduğuma inanmayı sürdürdü ama o böyleydi işte.

Bir de evin farklı bölümlerinde kapıldığım huzursuzluk vardı. Başlarda bunu kendime bile itiraf edemedim ama ara sıra odalarda bir terslik sezerdim. Her odada olmuyordu ve sürekli de değildi ama zaman zaman bir odaya girdiğimde iki insanı kavga ederken basmışım gibi bir hisse kapılırdım. Hava öfkeyle atırdardı ve orada olmamam gerektiği hissini bir türlü üstümden atamazdım. Bu bazen yemek odasında bazen de Hal'in ofisinde (Elias'ın eski oyun ya da ölüm odası, artık hangisiyse) olurdu. Bu his pek tabii bodrumun her zerresine sinmişti. Evi gezerken bodruma karşı hissettiğim ani hoşnutsuzluk taşındıktan sonra yoğunlaştı ve orayı güzelleştirmeye dair planlarımı derhâl rafa kaldırdım. Hal, her zamanki inatılığıyla, bunu itiraf etmeye yanaşmasa da oraya girmekten en az benim kadar sakınıyordu. Oraya inmemek için bahaneler uydurur veya aşağıda yapmamız gereken işleri birbirimize satmaya çalışırdık. Eğer kolilerin aşağı taşınması gerekiyorsa ben aciz kadın ayaklarına yatar ve onları taşınması için Hal'in erkeksi gücüne hitap ederdim. Eğer bodrumdan bir şey alınması gerekiyorsa Hal çok meşgul olduğunu iddia edip beni gönderirdi. Elbette bodrum hakkında bilgi edindikçe ikimiz de oradan alenen uzak durur olduk ve ikimiz de bunun nedenini gayet iyi biliyorduk. Gerçi işin aslını öğrenmemiz daha sonra oldu, zaten hemen sonrasında da kalaslar çakıldı.

Nihayet haylazlar kendilerini göstermeye başladılar fakat ilk başlarda ekingendiler. Sesler duyardım: ikimiz de başka yerlerdeyken yemek odasında sürüklenen mobilyalar, ikimiz

de oturma odasında otururken üst katta ayak sesleri. Çayırma şeker isteyip istemediğimi soran yumuşacık bir ses. Göz ucuyla gördüğüm fakat başımı çevirdiğim anda kaybolan karaltılar. Bu kadarı bile insana aklını kaçırdığını düşündürmeye yeterdi.

“Burada yalnız olduğumuzdan emin değilim,” dedim Hal’e. Hal’in de benzer şüpheleri vardı fakat elbette onları bana itiraf edecek değildi. Hangi aklıselim insan ederdi ki? Onun yerine hayal gücümün bana oyunlar oynadığını ve bir hobiye ihtiyacım olduğunu söyledi.

Bundan haftalar sonra durum iyiden iyiye can sıkıcı bir hâl almaya başladı. Bir gün yemek odasındaiken yanımda yine bir gölge görür gibi olduğumda kımıldamadan durup gözlerimi ileri dikerek sabırla bir şey olmasını bekledim. Gölgeyi hayal meyal de olsa hâlâ göz ucuyla görebiliyordum. Beklemeyi sürdürdüm, inadım inattı. Uzun dakikalar sonra gölge nihayet yavaşça insan suretine bürünmeye başladı: önce bir kafa, sonra bir gövde ve bacaklar. Uzun boylu, yetişkin bir insandı ve görebildiğim kadarıyla irice bir varlıktı. Kalp atışlarımı duyabiliyordum fakat korkudan ziyade zaferden kaynaklanıyordu. Olduğunu düşündüğüm şeyler *gerçektir*. En kısa zamanda bunu Hal’e de söyleyecektim (o da bana kafayı yediğimi söyleyecekti) fakat şüphelerim doğrulanmış olsa da o anda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ben de gözlerimi yemek masasının ortasından ayırmadan orada öylece dikilmeyi sürdürdüm, gölge –artık tam bir insan suretine bürünmüştü– gittikçe yaklaşıyordu. Kendi soluk seslerimi duyabiliyordum.

Rüzgârda savrulur gibi titrek, alçak bir ses çalındı kulağıma. *Çay ister misiniz, han’fendi?*

Bu haylazlardan birinin benimle ilk konuşmasıydı ve fena hâlde gafil avlandım. Yeni arkadaşımı görmek için hızla kafamı çevirdim.

Oda tabii ki boştu.

Genç kızlığımda mahallemizde yabani bir kedi yaşırdı. Uzunca bir süre, çalıdan çalıya koştuğu ya da park hâlindeki bir arabanın altından kaçtığı kısacık anlar dışında onu hiç görmedim. Hatta onu bir ağaç dalında uzanırken yakaladığım âna dek neye benzediğini bile bilmiyordum ve o zaman dahi komşunun bahçesindeydi. Akıl erdiremediğim birtakım nedenlerden ötürü bu kediyle arkadaş olmayı kafama koydum. Kapımızın önüne koca bir tabak dolusu ton balığı konservesi koyup bekledim ama asla gelmedi. Balığı orada bırakıp içeri döndüm. Birkaç gün sonra ton balığının yerinde yeller esiyordu. Tabağa biraz daha balık koydum ve bıraktığım yemeğin görünürde görünmez bir kedi tarafından belirsiz bir zamanda yendiği bir rutin tutturduk. Bir gün kapıyı açtığımda onu balığı şapır şupur yerken buldum. Beni gördüğü gibi tüydü. Gel zaman git zaman ona yemek esnasında daha çok dadanır oldum ve nihayet karnını doyururken bana tahammül etmeye karar verdi, açlığı temas korkusuna baskın gelmişti. Çok yaklaştığımda hâlâ kaçıyordu ama zaman içinde sınırları daraldı. Derken bir gün o yemeğini yerken kulaklarının arkasını kaşımayı başardım. Bir keresinde guruldadığını bile duyar gibi oldum. Yine bir gün arka kapıyı açtığımda eşikte ölü bir sincap buldum; biçimsiz, kanlı bir tüy topağına dönmüştü. O âna dek hiçbir şey beni bu dehşet gösterisi kadar duygulandırmamıştır. Kedinin beni nihayet hayatına kabul ettiğinin, arkadaş bellediğinin göstergesiydi bu. Kapıma bir hediye bırakmıştı.

Fredricka'nın bana bıraktığı ilk hediye komodinime koyduğu bir fincan çaydı. Gözümü açar açmaz dumanı tüten, sütle şeker oranı doğru ayarlanmış fincanı görünce bunun kimin işi olduğunu şıp diye anladım. Birlikte geçirdiğimiz onca yılda Hal ben istemeden bir kere bile çay yapmamıştı ve istediğimde de ayarını bir türlü tutturamazdı.

Yine de teorimi test ettim. Ofisine gidip çayımı kapı boşluğunda yudumladım. "Çay için teşekkürler," dedim.

EYLÜL EVİ

Bilgisayardan başını kaldırmadı. “Ne çayı?”

Gülümsedim. “Boş ver.” Görünüşe bakılırsa bir arkadaş edinmiştim.

Üç

“Ah, Margaret,” dedi Edie, “sen ayvayı yemişsin.” Kendime acımalara doymadığım anksiyete krizimi biraz hava alması için verandaya çıkarmıştım, zira Katherine’le yaptığım telefon görüşmesinin ardından iyice zehir olan hayatımın biraz manzara değişikliğine ihtiyacı vardı. Ön taraftaki veranda tam da hayallerinizi süsleyen cinstendi: genişti ve evi kucaklarcasına çepeçevre sarıyordu. Hal’le bir sürü sallanan sandalye alıp verandaya boylu boyunca dizmiştik ve yemyeşil bahçemize bakarak tatlı tatlı sallanmak gibisi yoktu. İnsan illa anksiyete krizi geçirecekse bunu pekâlâ güzel bir manzaraya karşı da yapabilirdi. Edie, yani komşum, şimdi yanımda ağır ağır sallanıyor ve endişe dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Hem de nasıl,” diye yanıtladım dümdüz önüme bakmayı sürdürerek. Dışarıda hâlâ yağmur havası vardı, gökyüzü bulutluydu ve uğursuz bir rüzgâr esiyordu fakat sözlerini tutacaklarına dair henüz hiçbir emare yoktu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Edie.

Dürüst olmam gerekirse verandaya çıkmamın bir nedeni de beni görürse Edie’nin uğrayacağını ummamdı. Konuşabileceğim birine, çağımıza uygun düşünceleri ve fikirleri olan kanlı canlı birine ihtiyacım vardı. Beş dakika geçmeden onu

bana el sallayarak uzun garaj yolumuzu tırmanırken gördüm. Resmen aklımı okumuştı.

Edie'yle taşındıktan kısa süre sonra tanışmıştık. Hatta Hal'le hâlâ kolileri açmakla meşguldük. Habersizce kapımıza gelmiş ve ikimizin de ödünü patlatan şen şakrak bir nidayla bizi selamlamıştı. Edie kısacık kesilmiş saçları ve ıslıl ıslıl gülümsemesiyle anaç, ufak tefek bir kadındı. Ve Tanrım, konuşmaya bayılıyordu. Evimiz hakkında söyleyeceği tonla şey vardı (*Ne kadar güzel bir yer! Bu evi hep sevmişimdir zaten! Satılık ilanını indirildiğinde içim kıpır kıpır oldu, yeni komşularıyla tanışmak için sabırsızlanıyordum!*). Sonra sıra bize geldi (*Nereden geliyor-sunuz? Muhitinizden ayrılmakta zorlandınız mı? Eğer sakıncası yoksa evin son satış fiyatını öğrenebilir miyim? Evi elden geçirmeyi düşünüyor musunuz? Ah, umarım yıkıp yerine yenisini yapmaya kalkmazsınız!*). Üstelik bunların hepsini tanışmamızdan dakikalar sonra makineli tüfek gibi birbiri ardına sıralayıvermişti.

Edie o gün gittikten sonra, "Bu kadına katlanabileceğimi hiç sanmıyorum," demişti Hal fakat bence gayet cana yakındı ve haftalarca gelip gitmesinin ardından ona ısınmaya başladım. Bugünlerde en yakın arkadaşım olduğunu bile söyleyebilirdim, gerçi pek öyle dişli bir rakibi de yoktu. Meraklı hâlleri bazen insanı canından bezdiriyordu ama varlığının ve —daha da önemlisi— canlı olmasının keyfini sürüyordum. Kalbi atıyor, kanı devridaim ediyor, ekmek kızartma makinesinin nasıl çalıştığını biliyor, *yaşıyordu*. Bugünlerde canlı şeylerle iletişimim bayağı kısıtlıydı.

"*Yapabileceğim* pek bir şey kalmadı," diye yanıtladım. "Biletini aldı. Geliyor. Katherine kararını verdi mi ne yapsan onu durduramazsın."

"Babasına çekmiş," dedi Edie. Biraz densizce bir yorum olmuştu ama yanlış değildi. Edie'yi dürüst olduğu için suçlamazdım.

Başımı sallanan sandalyenin arkasına vurdum. "Neden ona yalan söylemeyi sürdürmedim ki?" dedim. "Bir bahane uydurabilirdim. Suyu bulandırmak yerine meşgul olduğunu veya evde olmadığını söylemeye devam etmeliydim."

"O yalana artık inanmıyordu," dedi Edie bilgece.

"Evet ama bana biraz daha zaman kazandırabilirdi," dedim. "Hiç değilse eylülü atlatırdım belki."

"İkimiz de Katherine'in babasıyla konuşmakta kararlı olduğuna biliyoruz," dedi Edie. Yumuş yumuş yüzünden rahatlık akıyordu. "Gerçeği bugün ağzından almasaydı yarın ya da ertesi gün alırdı." Yine de eylül lafını ettiğimde Edie'nin ürperdiği gözümünden kaçmadı.

"Biliyorum," dedim.

"Hakkından gelebilir."

"Biliyorum." İç çektim.

Sessizce oturup sallanmaya devam ettik. Katherine hakkında düşünmek ya da bir karar vermek zorunda olmadığım anların tadını çıkardım. Gözlerimi yumdum ama Edie'nin bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Çay ister misiniz, han'fendi?" Belli ki Fredricka da verandada bize katılmaya karar vermişti.

Başımı kaldırıp Fredricka'nın tarumar olmuş geniş yüzüne baktım. "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkür ederim." Fal taşı misali açılmış gözlerle Fredricka'ya bakmakta olan Edie'ye döndüm. "Bir şey alır mısın?"

Gözlerini Fredricka'dan ayırmadan, "Ah, almayayım, teşekkürler," dedi Edie bir çırpıda. Fredricka bizi başıyla selamlayıp süzülerek yanımızdan ayrılırken Edie aklına takılan bir şeyi oradan kurtarmaya çalışırcasına kafasını iki yana salladı. "Gece gündüz demeden ona bakmaya nasıl tahammül edebildiğini anlamıyorum. Tanrım, o *başı* yok mu..."

Elimi salladım. "Zamanla alışıyorsun."

“Ben hayatta alışamazdım. Peki şu *oğlana* ne demeli? İfadesiz gözlerle *dik dik* bakana hani.” Edie’nin tüyleri diken diken oldu. Bana döndü, ısrarcıydı. “Katherine de alışamayacak, Margaret.”

Karar vermeyi bir süreliğine rafa kaldırdığım molam göz açıp kapayıncaya dek birmişti. “Biliyorum,” dedim. “Tepesi fena atacak.”

“Senden taşınmanı isteyecek.” Edie’nin sesinde inceden bir panik tınısı duydum.

“Beni taşınmaya zorlayamaz.” Fakat ağızımdan çıkana ben bile inanmakta zorlandım. Katherine dediğim dedik bir çocuktuk. Daha küçük yaşta beni olmayacak şeyler yapmaya ikna ederdi. Hal bu duruma sinir olurdu. Bir keresinde boa yılanı beslemeyi kafasına koydu ve ona istediği boa yılanını alana kadar başımın etini yedi. Yılanına Bilboa Baggins adını koydu, ona odasındaki bir kafeste baktı ve birkaç yıl boyunca dondurucumuz ölü fareden geçilmedi. Bu Hal’in elbette hiç hoşuna gitmedi. Katherine kız kardeşim Noelle’in yanına taşınacağı zaman (*Her şeyi geçtim, o yılanı ne halt etmeye eve soktun ki?* diye sordu Noelle bana) Bilboa’yı yanında götürmesine izin çıkmadı. Hâl böyle olunca da iş başa düştü. Bilboa artık benimle ve güya Hal’le yaşamaya başladı. Kafesini temizledim, onu dondurulmuş farelerle besledim fakat bir gün canıma tak erti. O noktada Bilboa’yı komşunun çocuğuna sattım. Bunu öğrendiğinde Katherine’in sinirleri tepesine çıktı. Fakat o dönemde sinirleri tepesinden neredeyse hiç inmediğinden arada kaynayıp gitti.

Şimdi plan yapma, hasarı azaltma zamanıydı.

“En üst kata çıkmazsa kanı görmez,” dedim. “Belki kan merdivenlere ulaştığında çoktan gitmiş olur.” Başımı ellerimin arasına aldım. “Tanrım, hadi her şeyi hallettim diyelim, çılgınlıkları ne yapacağım?”

“Uykusu ağırdır umarım.”

“Umarım.” Değildi.

"Uyku ilacına ne dersin?" Edie gözlerinde şeytani bir ışıltıyla bana baktı.

Güldüm. "Kızıma ilaç verecek değilim."

Edie kaşlarını kaldırdı. "Çözüm çözümdür."

"Kızıma ilaç verecek *değilim*."

Bir anlığına ikimiz de ön bahçeye bakıp kıkırdamaya başladık. Ani bir esinti çimenleri hışırdattı. Evin arkasında bir yerde kuşun teki cama çarptı.

İç çıktım. "Bodrumun kapısındaki kalasları sökmem gerekecek."

Edie'nin başı zıncı diye dönüverdi. "Margaret, *hayır*."

"Biliyorum," dedim.

"Ne olacağını biliyorsun." Edie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hem *eylül* ayındayız."

"Biliyorum," dedim. "Ama Katherine gelip de bodrum kapısını o hâlde görürse ne düşünür? Hemen şüphelenir."

"Duvarların kanadığını görürse de şüphelenir."

"Belki kanı görmesinin önüne geçebilirim. Sabahları erkenden uyanıp temizlerim. Üst kata çıkmasına mâni olurum. Çılgılığa da bir bahane uydururirim. Eski borular falan. Bilmiyorum. Fakat bodrumun kapısını görmesine engel olamam, mutfağın hemen yanında." Edie kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Riskli olduğunu biliyorum ama başka çarem yok. Ayrıca Kitab-ı Mukaddes sayfalarını da astım. Hem Peder Cyrus'u arayabilirim. Zaten gelme vakti yaklaştı. Bu sayede idare ederiz belki."

"Ya aşığı inmek isterse?"

Bu sorun olurdu. Ama şu anda çözebileceğim bir sorun değildi. "Dereyi gördüğümde paçaları sıvarım."

"Ama, Margaret, eğer Efendi Vale'le karşılaşırsa..."

"Karşılaşmayacak."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

EYLÜL EVİ

“Çünkü önce cesedimi çiğnemesi gerekir.” Sesim çok sert çıkmıştı. Bunun için özür dilemem gerektiğini biliyordum fakat Edie'ye baktığımda beni anladığını gördüm.

Zamanımızın geri kalanını verandada sessizce sallanıp birlikte bahçeyi seyreterek geçirdik. Derken nihayet yağmur başladı.

DÖRT

Hal'le tanıştığım da yirmi dört yaşındaydım. O ise yirmi altı yaşındaydı. Üniversiteden birkaç yıl önce mezun olmuşum ve sanat tarihi diplömamla ne yapacağımı kara kara düşünmekle meşguldüm, Hal ise serbest yazarlıktan kazandıklarıyla hayatını güç bela idame ettiriyordu. Yerel bir sergi açılışında tanışmıştık. O, açılış hakkında bir haber kaleme alıyordu, benimse sergide Hal dışında kimsenin bakmadığı, onun da övgü yağdıracağım derken samimiyetsizliğin sınırlarında gezindiği bir resmim vardı. Numaramı istedi, ben de verdim. Birkaç gece sonra içmeye gittik.

Bana kalırsa Hal gayet yakışıklıydı. Fakat arkadaşlarımdan bazıları fazla zayıf olduğuna dair yorumlarda bulundular ve söylediklerinde haklılık payı olabilirdi; incecik bedeni çuval gibi kıyafetlerinin içinde resmen kayboluyordu. Ama dağınık saçları, kahverengi gözleri ve ılık ılık parlayan çarpık gülümsemesi hoşuma gitmişti. Fakat asıl bayıldığım heyecanı ve tutkusuydu. Herhangi bir konuda nefes almadan konuşabilen insanlardandı. *Saatlerce* konuşabilirdi ve öylece oturup onu dinlemek bile beni mutlu etmeye yetiyordu. Hemen her konuda ucundan kıyısından da olsa bilgi sahibi gibiydi ki bu da hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu ama onunla yeterince zaman geçirirsem belki ben de hemen her konuda

ucundan kıyısından da olsa bilgi sahibi olabilirdim. Sadece iki randevu sonra beni sahiplenmesi, barmenin teki bluzuma iltifatta bulunduğunda, *Geri bas, dostum. Bu kız yalnız değil*, dercesine elini belime atması da hoşuma gitmişti. Sanırım pek çok açıdan *artık* yalnız değildim.

Üçüncü buluşmamızda Hal beni sinemaya götürdü. Şehir merkezindeki sinemalardan birinde *The Exorcist* oynuyordu ve Hal filmi izlememişti. Ben yıllar önce bir kere izlemiştim. Hiçbir zaman korku filmi hastalarından olmamışımdır ama filmden genel anlamda oldukça keyif aldığımı hatırlıyordum. Hal benimle aynı fikirde değildi.

El ele sinema salonundan çıkarken, "İsa aşkına," dedi, "az daha korkudan altıma *sıçacaktım*."

Kıkırdasam da aklım daha ziyade elinin elimde bıraktığı histeydi. Dakikalar önce yaptığı gibi parmaklarını benimkilerle geçirip hafifçe sıkması hoşuma gitmişti. "Sanırım biraz ürkütücüydü."

"Ürkütücü mü?" Hal güldü. "O küçük kız *dehşet vericiydi*. Hele şu pederin üstüne kustuğu yer yok mu? O sahnede bile korkmadın mı?"

"Kesin biliyorsundur," dedim, "dediğin yerde taneli bezelye çorbası kullanmışlar. Kusmuk niyetine."

"Bu, sahenin korkunçluğunu azaltmıyor," dedi Hal. "Ama şu saatten sonra taneli bezelye çorbası gördüğüm yerde kusarım."

Sinemadan sola döndük ve sokağın aşağısına doğru yürümeye koyulduk. Vakir geç olduğundan dükkânların çoğu kapanmıştı ama tabelalarla sokak lambalarının ışığı kaldırmı aydınlatıyordu. Yazın son demleriydi ve geceler hâlâ sıcaktı. Hal'le el ele olduğumuz sürece sonsuza dek yürüyebilirdim.

"Bir de şey... haçlı sahne?" Eliyle işaret etti. "Çok fenaydı." Güldüm. "Gerçekten fenaydı."

"O da mı seni korkutmadı?"

Biraz düşündüm, "Yani tadımı kaçırdı," dedim, "ama korktuğunu söyleyemeyeceğim."

Hal başını iki yana sallayıp ürperdi. "O küçük kızın suratı gece rüyama girecek."

Hal'in arabalarımızın geride kaldığını fark etmemesini umdum. Dönmek isteyeceğinden, geceye son noktayı koyacağından, arabaya binip gideceğinden korktum. Evet, saat geç olmuştu -neredeyse ondu- ama gecenin bitmesine henüz hazır değildim. O esnada önünden geçtiğimiz bir restoranın kırmızı neon ışıkları Hal'in ince yüzünü olabilecek en hoş şekilde aydınlattı.

"Ayrıca," dedi Hal, "filmin sonunda pederin öldüğüne inanamıyorum. O küçük kız için yaptığı onca şeyden sonra... Kızın adı neydi ya?"

"Regan," dedim.

"Regan. Ödülü ne oldu? Pencereden dışarı fırlatılmak."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi aramızda salladım, parktaki bir çocuktan farkım yoktu. "Fedakârlıktı," dedim. "Regan'ı kurtarmak için kendini feda etti. Kızın şeytanını alıp başka kimseye zarar veremesin diye kendi canına kıydı."

"Kaptan Howdy." Hal abartılı bir tavırla ürperdi.

"Kaptan Howdy," diye tekrarladım fırsattan istifade Hal'i belinden gıdıklayarak. Oyunbozanlık etmeyip ürperme meselesini iyice abarttı. Sonraki birkaç ay boyunca evlerimizin herhangi birinde ne zaman bir gürültü duysam Kaptan Howdy'nin bizi öldürmeye geldiğini söyledim ve Hal yalancıkta ürperirdi. Sonra da karnımıza ağırlar girene kadar kıkırdardık. Bu şaka zamanla solup gitti ve sonraki otuz küsur yılda yerini ikimizden başka kimsenin anlamadığı yeni söz öbekleriyle şakalara bıraktı ama o günü gülümseyerek hatırlardım.

Tabii o zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum. Sırf Hal'in eli elimde olduğu için gülümsüyordum. Bizi bekleyen geleceğe sırtarak bir süre sessizce yürüdük.

"Bence korku filmlerinin en iyi yanı," dedim, "korkutucu bulduğumuz şeylere ışık tutmaları. Sadece hayaletlere ve iblislere değil, *sahiden* korkutucu bulduğumuz şeylere."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hal. Çevredeki tüm ayrıntıları boğan koyu spot lambalarına benzettiğim gözleri tüm ciddiyetiyle üstümdeydi.

"Bu filmler çok akılda kalıcı çünkü bizlerin, yani toplumun, korkutucu bulduğu şeyleri yansıtıyorlar." Üniversitede film çalışmaları dersi almıştım ve sonuç olarak filmler hakkında bilinebilecek her şeyi bildiğime inanıyordum.

"Şeytani mı kastediyorsun?" dedi Hal gülümseyerek. "Sence kolaya kaçmış olmuyorlar mı?"

"Yani, şeytan da var tabii." Kıkırdadım. "Herkes sık sık kiliseye gitmezse şeytani şeylerin saldırısına uğrayacağından korkar. Fakat bu film başka bir tür korkuya hitap ediyor bence."

"Neymiş o?"

"Evlat kaybetme korkusu," dedim. "Madden değil, manen. Kaptan Howdy, Regan'ı *avucuna alıyor*. Onu tamamen ele geçirip habis bir yaratığa dönüştürüyor. Ebeveynlerin en çok korktuğu şey, çocuklarının masumiyetini kaybetmektir; buna engel olmak uğruna nice badirelere göğüs gererler. Oysa Regan'ın annesi kızının masumiyetinin lime lime edilişine seyirci kalacak kadar aciz."

"Fakat yaşananlarda Regan'ın hiçbir suçu yoktu," dedi Hal.

"Bence esas dehşet verici olan da bu," dedim nadiren de olsa bir konuda Hal'den daha bilgili olmanın keyfine vararak. "İpler ikisinin de elinde değil. Ne Regan ne de annesi başlarına geleni hak edecek bir şey yaptı. Keza buna son vermek için de bir şey yapamazlardı."

"Pencereden fırlatılmadan tabii," dedi Hal.

"Ki bence filmin olayı da bu," dedim. "Pederin verdiği karar. Hükmedilmesi imkânsız olan mutlak kötülüğün karşısında sadece iki seçeneği olduğunu biliyordu. Ya iblisin Regan'ı ele

geçirmesine izin verecekti ya da iblise teslim olacaktı. İkincisini seçti. Onun nazarında Regan'ın özgür kalması şeytana kafa tutmaya da ona teslim olmaya da değerdı. Regan'ın onu bekleyen hayatı yaşamasını istedi."

"Yine de," dedi Hal, "korkudan ödümü patlattı."

Hal'le bir köşe başına vardık. Trafik lambası yayalara kırımızı yandığından karşıya geçmek için bekledik. Bu Hal'in arabalarımıza dönmemizi teklif etmesi için doğal bir fırsattı. Fakat bana dönüp ellerimi avuçlarının arasına aldı. Bana gülümsedi —işte, yine o çarpık gülümseme— ve kalbim tekledi.

"Kusuruma bakma," dedim gözlerimi kaçırarak, spot lambaları benim için fazla parlaktı. "Kafanı şişirdim."

Hal'in gülümsemesi genişledi. "Hoşuma gitti," dedi. Ellerimi sıktı, öne eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Dünya kenarlardan yanmaya başlamadan önceki saniyelerde projektörün üstünde donmuş bir film parçası misali titreşti. Hal'in dudakları kuruydu ve nefesinde belli belirsiz bir patlamış mısır kokusu vardı ve İsa'nın üstüne yemin ederim ki kalbimin *şakıdığını* duydum. Bu süre boyunca nefes almayı unutmuş olmalıydım çünkü ayrıldığımızda oksijensizlikten ciğerlerim yanıyordu. Ama ellerim hâlâ Hal'in avuçlarının arasındaydı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bildiğim bütün kelimeleri unuttum. Gülümseyerek ona baktım.

O da bana gülümsedi. Ellerimi sıktı. "Bir yere oturup bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, isterim," dedim.

BEŞ

Peder Cyrus evden bile daha yaşlı duruyor ve kağıt gibi hareket ediyordu. Artık araba kullanmadığından kilisedeki çocuklardan birine onu bırakmasını söylemişti. Peder Cyrus'un kafasının kaldırmayacağı kadar bangır bangır bir müziğin çaldığı modifiyeli sedanlarıyla onu garaj yolunun başında indirdiler. Peder bir elinde bastonu, diğer elinde teçhizatıyla dolu bir çantayla uzun garaj yolunda ağır ağır yürümeye koyuldu. Gözlerini önündeki engebeli araziye dikmişti ama arada sırada başını kaldırıp eve yırtıcı bir hayvana bakar gibi kaçamak bakışlar atıyordu.

Onu aradığımda durumun vahametini anladı. Benimle konuşurken sesi her zamankinden fazla titriyordu, yine de ertesi gün saat tam üçte burada olacağını söylemişti. Ona teşekkür edip mevcut şartlar altında kalasları sökmem gerekeceğini hatırlattığımda hırıltılı soluklarının hızlandığını duymuştum.

Pederin ağır adımlarla eve yaklaşmasını oturma odasının penceresinden izlerken arka taraftaki mutfaktan gelen şangır şungur sesler dikkatimi çekti. Fredricka. Fredricka bana kızgındı ve zannımca pasif agresif davranışları bundan ileri geliyordu. Günün erken saatlerinde onu oturtmuş, Katherine'in geleceğini söylemiş (gerçi zaten biliyordu) ve tüm nezaketimle

ondan Katherine'in ziyareti sırasında olabildiğince ortalıkta görünmemesini rica etmiştim.

Gücenmişti; bu, tarumar hâldeki suratında hiç görmediğim bir ifadeydi. "Han'fendi işlerini görmemi istemiyor mu?" diye sordu.

"Katherine buradayken ortalıkta dolanmaman daha çok işime gelir. Elbette evden ayrılmak zorunda değilsin" –böyle diyerek aptallık etmiştim çünkü Fredricka'nın evden ayrılmaya muktedir olmadığı deneyimle sabittir – "ama Katherine'le aynı odada olmanı istemiyorum. Lütfen." Pisliğin teki gibi davranıyordum; evdeki tek yardımsever haylaz Fredricka'ydı. Ne var ki sözümü tek dinletebildiğim de oydu. Angelica'yla arkadaşlarını dize getiremezdim, Elias'ı annesinin kemikleriyle buluşturarak ancak geçici bir süreliğine gönderebilirdim ama Fredricka'nın ayakaltında dolaşmasına mâni olma şansım vardı ki bu da hiç yoktan iyiydi.

Fredricka yedi ceddine sövmüşüm gibi baktı. "Neden?"

"Ben..." Onu incitmeyecek sözcükleri bulmakta zorlanıyordum. "Katherine'i korkutmanı istemiyorum."

"Korkutmak mı?"

"Evet, anlarsın ya... şeyinle..." Kendi kafamı göstererek yarasını canlandırdığım bir pandomim gösterisi sergiledim. "Biraz korkutucu olabiliyor. Ben korkmuyorum. Sakın yanlış anlama... Ama başka insanlar..."

Kaşları çatıldı.

"Ben..." Ona doğru uzandım. "Nasıl görüldüğünü biliyor musun?" Fredricka'nın suratındaki volkanik yarıktan haberi olmayabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. O konuda hiç konuşmamıştık. Kabalık etmek istememiştim.

"Han'fendi?"

"Senin... yüzünde epeyce büyük bir..." Yaranın yerini kendi yüzümde gösterdikten sonra konuyu daha fazla uzatmayıp kapattım. Eğer Fredricka'nın haberi yoksa ona söyleyecek

kişi ben olmayacaktım. “Boş ver. Sadece... varlığın Katherine’i korkutacaktır.”

“Ama...”

“Lütfen güven bana,” diye yalvardım. “Kişisel bir şey olmadığına yemin ederim. Sen *olmasan* ne yapardım bilmiyorum. Yanımda olduğun için *çok* şanslıyım. Ama Katherine... onun bunları görebileceğini hiç sanmıyorum. Tek yaptığı korkmak olacaktır.”

Bu meselenin benim için ne kadar önemli olduğunun altını çizmek için son bir gayretle elimi Fredricka’nın elinin üstüne koydum. Ona ne zaman dokunsam çılgık kıyamet son nefesini verdiği âna dönüyor ve dünyayı onun gözlerinden görüyordum.

Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ve havada ne idüğü belirsiz, kesif bir yemek kokusunun olduğu koyu renk duvarlı yemek odasıdaydım. Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ve etrafta pencere olmamasına rağmen gece vakti olduğunu biliyordum ve masadaki titrek mumların biçimsiz gölgeleri duvarda kâh seğirip kâh dans ediyordu. Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ve odaya zorla biri girdi, kapı savrularak duvara çarparken rüzgârdan korkup sinen alevlerin gölgeleri kenara kaydı. Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ve pis pis sırttan adamın teki kollarını kaldırıp bir kahkaha koyvererek elindeki baltayı deli gücüyle kafasına savurdu. Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ve kafatasının içe göçtüğünü hissettim, ortadan ikiye yarılan bir karpuzdan çıkan tok sesin bir benzerini duydum. Dünyayı onun gözlerinden görüyordum ama o gözlerden biri karardı ve adama, o pis sırtışına, ağzından dökülen kahkahalara odaklandı.

Hâliyle Fredricka’ya dokunmaktan olabildiğince imtina etmeye çalışıyordum.

“Benim için, lütfen?” dedim Fredricka’nın hatıralarının etkisinden kurtulup ona ne zaman dokunsam baş gösteren burun kanamama aldırış etmemeye çalışarak.

Fredricka razı geldi ama mutlu değildi. Mutfakta şangırdayan tabaklar öfkesinin yakın zamanda dinmeyeceğine işaretti.

Peder Cyrus verandaya yaklaştı ve zili çalmasına gerek kalmadan kapıyı açabileceğim bir hızla basamakları tırmanmaya koyuldu. Bir çocuk en korkunç kâbuslarını süsleyen öcünün yüzüne nasıl bakarsa öyle baktı eve, sonra da kendini benimle göz göze gelip gülümsemeye zorladı. "Merhaba, Margaret." Sesi buruşturulmuş kâğıt gibiydi.

Ben de ona gülümsedim. "Merhaba, Peder. Bugün geldiğin için çok teşekkür ederim."

Sarkık cildi, sadece kulaklarının arkasında kalmış üç beş tutam beyaz saç ve duruşundaki neredeyse doksan derecelik eğimle yaşını saniyesi saniyesine gösteriyordu. Eğri büğrü parmakları tokalaşma babında ellerimi kavradı. "Lafı bile olmaz. Zaten vakti gelmişti, öyle değil mi?" Derken kafasını çevirdi ve eşikten geçip eve girerken gülümsemesi yüzünden silindi. Fakat ellerimi bırakmayı ancak ondan sonra akıl edebildi. "Vakti gelmiş..." diye tekrarladı daha ziyade kendi kendine.

Buradaki ilk eylülümüz iyiden iyiye zıvanadan çıktığında Hal'le yardım istemek için kiliseye gitmiştik. İkimiz de Katolik değildik, hatta dindar olduğumuz bile söylenemezdi – sadece çaresizdik. Daha doğrusu *ben* çaresizdim. Hal ayın büyük bölümünü hiçbir terslik yokmuş gibi davranarak geçirmişti ve o odaya girdi mi haylazların rüyme eğilimi göstermesi de kesinlikle ekmeğine yağ sürüyordu. Hal gerekenden uzun bir süre boyunca geceleri baş gösteren çılgınlıkların yalnızca rüzgârdan kaynaklandığında ve evimizin yan duvarına çarpan kuşların tamamen normal olduğunda direttikten sonra nihayet pes etmiş ve merdivenimizden şarıl şarıl akan kan nehrinin belki de sızıntıdan biraz fazlası olabileceğini ve ofisindeki oğlanın onu rahat bırakmayabileceğini kabul etmişti. Bu noktada bodrumdaki şeyle çoktan bir kere karşılaşmış ve kiliseye gidelim diye tutturmuştum. Hal, nihayet, razı geldi.

Anlattıklarımıza kimse inanmadı, elbette. Onları suçlayamazdım, günlerdir gözüme uyku girmemişti ve sildikçe yerine yenisi gelen kanlarla ölü çocuklar konusunu harbiden biraz fazla uzatmıştım. Bodrum konusunu katiyetle yeterince abartmadım ve kuşlardan bahsettiğimi bile sanmıyorum. Hal ofisindeki oğlan hakkında iki kere veryansın etmek dışında dut yemiş bülbül gibiydi ve bu tavrının bana hiçbir faydası olmuyordu. Konuştuğumuz herkes anlattıklarımızı huzursuzca dinledikten sonra duygularımızı onaylayıp yeni evimizde huzur bulabilmemiz için bizimle dua etti ve yolculuğumuzda başarılar diledikten sonra bizi kapının önüne koydu. *Geldiğiniz için teşekkürler ama lütfen o çılgın kışklarınızı kutsal topraklarımızdan uzaklaştırın.*

“Keşke onlara Katolik olduğumuzu söyleseydik,” dedi Hal kilisenin otoparkında sonraki hamlemizi kararlaştırmaya çalışırken.

“Onlara yalan söylemenin iyi niyet göstergesi sayılacağını hiç sanmıyorum,” diye yanıtladım.

Dini liderlere yalan söylemenin yakışık alıp almayacağıyla ilgili tartışmamız sürerken Peder Cyrus’un her zamanki salyangoz hızıyla elinde bir bastonla bize doğru yürümekte olduğunu fark ettik. “Affedersiniz,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle, “ama evinizde birtakım sorunlar yaşadığınıza dair anlattıklarınıza kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım.”

Peder Cyrus belli ki paranormal olaylara inanma eğiliminde olup yaşayan son rahipti. Ben hikâyemizi sil baştan anlatırken diğerleri gibi huzursuzlanmadı; tek yaptığı, sanki uzun zamandır bildiği bir şeyi anlatıyormuşuz gibi ara sıra başıyla onaylamaktı.

“Hawthorn Sokağı’ndaki şu eski evde oturuyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

O akşamüstü bizdeydi. O zamanlar hâlâ ehliyeti vardı, yani son dakikada çıkıp gelmekte şimdiki kadar zorlanmıyordu. *En sonunda* birinin sözümüze inanmaya, bize yardım etmeye istekli olması karşısında mutluluktan çılgına dönmüş,

havalara uçmuştum. Bir Tanrı varsa, ömrü boyunca hiçbir şeye inanmamış bendenizin geceleyin ortaya çıkan ilk hayalette köpek tasmalı bir adamdan medet umma noktasına ne kadar kolay geldiğini görünce katıla katıla gülmüş olmalıydı. Bu noktada O'na hayaletlerin bilmem kaç gecedir ortalığı kasıp kavurduğunu ve yorgunluktan tükendiğimi hatırlatmak isterim, saygılar.

Bugünlerde Peder Cyrus evin planını avucunun içi gibi biliyordu. Çantasını mutfak tezgâhına bırakıp içinden kutsal malzemelerini çıkarmaya koyuldu. Her zamanki şeylerdi: Kitab-ı Mukaddes, küçük bir şişe kutsal su, ufak bir gümüş çanak ve çubuk (kısa ziyaretlerinden birinde bunların *aspersorium* ve *aspergillum* olduğunu öğrenmiştim). İçinde önemli bir yadigârın bulunduğu minicik bir kutu – bir keresinde içindekinin filanca azizin kemikleri olduğunu söylemişti (ama azizin adını unuttum). Bu kutuyu birkaç yıl önce İtalya'dan almıştı. *Çok kutsal*, diye açıklamıştı. *Faydası olacaktır*. Bir yerde kadim tüccarların –geçmişin haylazlarının– masum kimselere sahte yadigârlar sattıklarını, aziz kemiği yerine tavuk kemiği kakaladıklarını okumuştum ama bu gerçeği gündeme getirmenin bir faydası olacağından şüpheliydim.

“Hal nerelerde?” diye sordu eşyalarını düzmeyi bitirdiğinde. İstifimi bozmamaya çalıştım. “Gitti,” dedim.

Peder Cyrus anlayışla başını sallayıp eğri büğrü elini benimkinin üstüne koydu. “Onun için dua edelim mi?”

Gülümseyip kimseyi kandıramayan küçük bir kahkaha patlattım. “Sanırım bunun için biraz geç kaldık.”

“Dua için hiçbir zaman geç değildir,” dedi Peder ama ısrar etmedi. “Kızın ne zaman geliyor?” diye sordu.

“Birkaç güne,” dedim.

“Buraya daha önce hiç gelmedi mi?”

“Hem de hiç.”

“Öyleyse şey yapmakla başlayalım...” Bakışları bodrumun kapısına kayınca cümlesi yarıda kesildi. Kalasları hâlâ sökmemiştim.

Başımla onayladım.

Peder Cyrus ciddiyetle başını salladı. İç geçirirken dudaklarından titrek bir inilti döküldü. “O hâlde işe koyulalım.”

Peder Cyrus haçı kırış kırış boynuna asıp sırtını dikleştirdi. Ellerini göğse açıp gözlerini yumdu. “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına,” dedi elinin kenarıyla havada bir haç çizerek.

Bakışlarımı yere indirip acemice istavroz çıkardım. Sıra alnımla omuzlarıma geldiğinde elimin doğru yönde hareket edip etmediğinden bir türlü emin olamıyordum ama Peder Cyrus şimdiye dek hiç müdahale etmemişti. “Âmin.”

“Tanrımız Rab bu evi kutsasın. Rab’bin huzuru bu evde yaşayanlarla olsun.”

“Ve sizinle.” Repliklerimi biliyordum.

“Evlerimizi sevgisiyle dolduran Rabbimize hamdolsun.”

“Rabbimize şükürler olsun.”

Peder Cyrus’un Kitab-ı Mukaddes’i havaya kaldırmasıyla kitap ellerinin arasında açılıverdi. Doğru pasajın açılıp açılmadığı tam bir muammaydı. Sol avucu havada süzölmeye devam ederken yüksek sesle okuduğu süre boyunca rahibin bakışları bir an bile yere inmedi. “Şimdi de mukaddes Luka İncili’nden bir pasaj okuyacağız...”

İşe daima mutfaktan başlardı çünkü haylazların en az sevdiği oda olma eğilimi gösteriyordu. Havuza dalmadan önce suya ayak başparmağını sokmanın ruhani muadiliydi. Peder Cyrus’un mutfakta tek yaptığı genelde çabucak bir dua okumaktı. Her zamanki ev kutsama zimbırtiları.

Peder Cyrus’un eve ilk gelişi eylül ortalarıydı. Repliklerimizi kaçırdığımızda Hal’le bana nazikçe sufle vererek her odada dualar okudu. Kayıp bir çocuk misali adamın peşine takılıp güzel antika mobilyalarımıza kutsal su serpmesini ellerimi

ovuşturarak ve gözlerimi kırpmadan izlemiştim. Hal bizi biraz geriden takip ediyor, arada sırada kolumu dürtüyordu. *Bırak da rahip bey işini yapsın, Margaret.* Haylazlar, Peder Cyrus'un orada bulunduğu süre boyunca sinir bozucu derecede sakindi. Ne Fredricka'nın kan revan içindeki kafasını, ne Elias'ın köpek dişlerini ne de Angelica'nın orayı burayı işaret eden çocuklardan oluşan çetesini gördük. Hatta kuşlar bile o akşamüstü intihar sevdalarından vazgeçmiş gibiydi. Peder Cyrus'u üst kata çıkardık ve ona kanı gösterdik ama bir türlü göremedi.

"Lanet olsun," dedi Hal. Hal'in omzuna bir tane geçirip ona ters bir bakış attım. Evi *daha yeni* kutsatmıştık.

"Bize inanıyor musun?" diye sordum Peder Cyrus'a. Hayatım boyunca içimin rahatlatılmasına hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. "Biz deli değiliz. Geceyi burada geçirirseniz çığlıklarını duyabileceğinizden eminim."

Peder Cyrus elini kaldırıp başını iki yana salladı. "Bir şey görmeme ya da duymama lüzum yok," dedi ve odada sanki Hal'le benim bile göremediğimiz haylazlar varmış gibi etrafına bakındı. "Onları hissedebiliyorum. Bu ev karanlık. Bu evde yaşayan şeyler Tanrı'nın ışığını karartmış."

Hal'le gülümseyip birer oh çektik.

Bugün Peder Cyrus duasının sonuna geldi ve çanağa biraz kutsal su döktü. Başını önüne eğip suya kısa bir şefaath mırıldandıktan sonra çanağı havaya kaldırıp mutfakta gezdirmeye başladı. Gerektiğinde tezgâha dayadığı bastonunun yerini alabilmek için hemen peşine takıldım.

Peder Cyrus koridora çıktığında yüzünü dış kapıya dönüp duraksadı. Bodrum kapısı hemen solundaydı ama ona bakmadı bile. Gözlerini yumdu ve ellerini havaya kaldırdı, çanak hâlâ sağ elindeydi. Ardından sesinin titrediğini belli etmeyecek kadar yüksek sesle bir dua okudu. "Ya Rab, bizi şeytanın kötülüklerinden esirge. Evlatlarına zarar vermek isteyen şeytani varlıkları cezalandır ve Cehennem'e sür. Âmin."

“Âmin,” dedim.

Göz ucuyla Fredricka'nın yemek odasından oturma odasına geçtiğini gördüm. Bana bakıp başını hafifçe iki yana salladı. Belli ki heyheylere hâlâ tepesindeydi. Fredricka en başından beri Peder Cyrus'u çağırma zahmetine neden girdiğini merak ediyordu. Ona bakıp omuz silktim. Ne yapmamı istiyordu?

Peder Cyrus ilerlemeyi sürdürüp yemek odasına saptı ve çubuğu kutsal suya daldırdı. “Ya Rab, bu evi kötülüklerden esirge.” Çubuğu başının üstüne kaldırıp kırbaç misali savurmasıyla masa örtüsüne pıt pıt sular damladı.

“Ey Rab, dualarımıza kulak ver,” diye yanıtladım adamın peşine takılarak. Yemek odası, Fredricka'nın can verdiği zamanki hâinden çok farklı görünüyordu. Mumlar yerine tavandan sarkan koca bir avize vardı. Koyu renkli duvar kâğıdı bizim taşınmamızdan kısa süre önce sökülmüştü ve biz de taşındığımızda odayı koyu bir bordoya boyatıp altın rengi aksesuarlarla bezemiştik. O zamanlar gözüme çok ihtişamlı görünmüştü fakat şimdi tekrar boyatacak olsam kanı daha az anımsatan bir renk seçerdim.

Üç yıl önce Peder Cyrus'un evi kutsadığı günün gecesinde ölü gibi uyudum. Ertesi gün öğlen sularında uyandığımda kafam allak bullak olmuş ve her yerim tutulmuştu. Uykusuzluk canıma okumuştı. Gözümü açar açmaz yatak odasındaki duvarları kontrol ettim, kan yoktu. Merdivenlerde de öyle. Gece çığlık sesi duyduğumu hatırlamıyordum. Ev hiç olmadığı kadar sessizdi. Hal'e çığlık duymadığına dair yemin ettirdim. Kandan eser olmadığına. Ofisinde oğlanı görmediğine. Hal'in bu tür şeyleri geçiştirmek gibi bir huyu vardı. Benimse gerçeğe ihtiyacım vardı. Kâbusun bittiğine yeminler etti. Hatta izci sözü bile verdi.

Hal sorunu temelli çözdüğümüze hemen ikna oldu. “Kiliseye gitmeye başlamamız gerek,” dedi.

Bense sessizlikten işkilleniyordum. Bu, fırtınadan sonraki sakinliğe hiç benzemiyordu; aradaki farkı anlayacak kadar çok fırtına görüp geçirmiştim. Daha ziyade fırtınanın gözünü anımsatıyordu. Sakindi ama az sonra kopacak kıyametin habercisiydi. Bu şeyler öyle kolay kolay girmezler. Bu şeyler sadece beklerler.

Yine de evin sadece bize ait olduğu tamı tamına bir buçuk günümüz oldu. Stüdyomda yeni bir resme başladım. Hal'in ofisinden kovboylar hakkında yazmaya giriştiği yeni romanın tıkırtıları geliyordu. Akşam yemeğinde makarna yedik. Güzeldi. Ne var ki birkaç gün sonra Fredricka'yı mutfakta tabakların yerlerini değiştirirken buldum.

"Çay ister misiniz, han'fendi?" diye sordu yaptığı işten şöyle bir başını kaldırarak.

"Burada ne işin var?" diye sordum. İfade şeklim kaba kaçmış olabilirdi ama onu tekrar görmeyeceğime neredeyse inanmaya başlamıştım.

Fredricka sorumu kaba bulduysa bile belli etmedi. "Burada yaşıyorum," dedi.

"Ama ben... fakat biz..." Elimdeki hayali çubuğu salllar gibi yaptım.

Fredricka sağlam gözünü devirdi. "Han'fendi süslü beylere ve oyuncaklarına kanmakta o kadar aceleci davranmasa iyi olur."

Buraya kadardı. Hal'in korktuğu başına geldi ve Elias birkaç gün sonra geri döndü. Ondan birkaç gün sonra sabah gözümüzü açar açmaz ilk gördüğümüz şey duvarlardan akan kanlar oldu. Kanların merdivene ulaşması da çok sürmedi. Blythe, yani şöminelerden birinde yakılarak öldürülen kadın ulumaya ve duvarları tırmalamaya kaldığı yerden devam etti. Kocası Jasper da dönmüştü ama o güne dek başımıza pek bir dert açmadığından ona çok kulak asmadık. Çığlıklar geri dönmüştü, kuşlar da öyle. Keza Angelica ve arkadaşları da.

Peder Cyrus antreden oturma odasına geçti. "Her şeye kadir gücünle kötülüğü bu evden defet. Kötülüğü helak et." Pıt. Pıt. Pıt.

Onu takip ettim. "Rabbimize hamdolsun."

Oturma odasını oturması pek rahat olmayan göz alıcı antikalarla döşemiştik. Odayı tamamlaması için dünyalar güzeli, eski bir piyano almıştık bir de. Öyle ki bana piyanoya dönme hayalleri kurduruyordu. Ne yazık ki Blythe da piyano tutkunuydu ve odada kimsecikler yokken piyanodan sesler yükselmeye başlıyordu. Önce tek tük birkaç nota, sonra eksiksiz Beethoven konçertoları duyuyorduk. Başlarda hoşuma gitti fakat zamanla müzik süreğenleşti ve geceleri de kesilmez oldu. Cazibesini kaybetti. Hâl böyle olunca piyanoyu satıp sorunu çözdük. Eskiden pencerenin önünde durduğu yerde hâlâ kocaman bir boşluk var.

Peder Cyrus oturma odasından geçerek kış bahçesindeki stüdyoma girdi. Bu oda haylazsızalandı ve üstünkörü bir kutsanmadan daha fazlasını gerektirmezdi. "Başlangıçta olduğu gibi," dedi Peder Cyrus çubuğu sallayarak. Henüz tamamlamadığım resimlerden birkaçına pıt pıt suların damladığını görünce irkil-dim. Daha sonra o noktacıları tekrar boyamam gerekecekti. Yine durduk yere iş çıkmıştı.

Oturma odasından geçerek ayaklarımızın altında inleyen ahşap basamakları tırmanmaya koyulduk. Sabah uyandığımda kan üçüncü kata çıkan merdiveni yarılarmıştı ama ilk ve ikinci katlar arasındaki basamaklar henüz temizdi. Peder Cyrus her basamağı dikkatle, acı içinde, nefes nefese tırmandı fakat kutsal su kâsesini tutan parmakları bir an olsun gevşemedi. Hemen yanındaydım, desteğe ihtiyaç duyabilir düşüncesiyle ellerimi de dirseğinin yanından hiç ayırmadım. Derken ikinci katın sahanlığına vardık ve rahip soluklanmak için duraksadı. Bir an sonra sessiz bir duanın sonuna gelmiş gibi, "Âmin," diye soluyup tırmanmaya kaldığı yerden devam etti.

İlk misafir odası. "Ya Rab, bu evi kötülükten esirge." Pıt.

"Sana iman ediyoruz ya Rab," diye mırıldandım ona cevaben.

İkinci misafir odası. "Bu evdeki kötülüğü helak et." Pıt.

"Bizi kötülüklerden esirge ya Rab."

Banyo. "Ya Rab, kutsal adınla bize yardım et." Pıt.

"Bizi gözet ya Rab."

Üçüncü misafir odası. "Ey Rab, dualarımıza kulak ver." Pıt.

"Ey Rab, dualarımıza kulak ver."

Peder Cyrus bir an durup derin bir nefes aldıktan sonra Hal'in ofisinin kapısını iterek açtı. Elias'ı hiç görmemiş olmasına rağmen oğlanın odadaki varlığını hissedebildiğini söyledi. Fakat içimden bir ses, sabırla bekleyip haylazların kendisine alışmasına izin verirse ton balığı dolu bir tabağa doğru koşuşturan sokak kedileri misali başına üşüşeceklerini söylüyordu. Edie'yle böyle olmuştu. Ne yazık ki tabaktaki ton balığı olmak Peder Cyrus'un pek ilgisini çekmiyordu.

Peder Cyrus çubuğunu kutsal suya daldırarak odada gezinmeye başladı. "Her şeye kadir Babamız, yardım feryatlarımızı duy." Pıt.

Fredricka temizlik yaparken burayı es geçtiğinden kutsal su Hal'in masasındaki kalın toz katmanında ıslak izler bıraktı. Yüreğimde hüzne benzer bir sızı hissettim. Hal ofisini böylesine ihmal edilmiş hâlde görmeyi hiç istemezdi. Köşelerin örümcek ağı bağlamaya başladığını bile gördüm.

"Bu huzurlu yuvaya zeval getirmek isteyen şeytani varlıkların kalplerine korku sal. Bize bu kötülükle savaşıma cesareti ver." Pıt.

Hal odasını koyu renk ahşapla döşemiş, duvarları boydan boya kitaplıkla kaplamış ve rafları, çoğu okunmamış eski kitaplarla doldurmuştu. İlk kitabının -daha doğrusu cebimizin biraz para görmesini sağlayan ilk kitabının- kopyaları devasa masasının arkasındaki rafta gururla sergileniyordu. Masanın ortasında Hal'in geri dönmesini bekleyen eski masaüstü bilgisayarcının rengi gün geçtikçe tozdan grileşiyordu.

“Her şeye kadir gücünle bu habis varlığı krallığından söküp at ve bu haneyi seninle yaşayıp seninle hüküm süren Oğlun vasıtasıyla Kutsal Ruh’la birlik içinde ebediyen kurtar.”

“Âmin,” dedim parmaklarımı toz içindeki masaya sürerken.

Bir tek ana yatak odası ve banyoyla ilgilenilmesi gerektiğinden üçüncü katı da çabucak hallediverdik. Peder Cyrus’un tavan arasına çıkılan merdivene tırmanması söz konusu bile olamazdı. Zaten orada pek bir şey olduğu da yoktu. Es geçtiğimiz yegâne odaya inmeye hazırlanarak sahanlığa ulaştığımız esnada Peder Cyrus beni kolumdan yakaladı. “Dua edelim.”

Artık işin raconunu öğrenmiştim. “Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın...”

Peder Cyrus’un ilk ziyaretinin ardından haylazların hepsi geri dönünce rahibin derdimize derman olamadığına kanaat getirdik. Yine de sonraki bir buçuk haftamız nispeten sakin geçti ve hayatımızın eski hâline dönmesi neredeyse bir ay sürdü. Peder Cyrus kutsal suyu ve Kitab-ı Mukaddes’iyle her derde deva olamasa da ırice bir yaraya yapıştırılmış yara bandı vazifesi gördüğü söylenebilirdi. O noktada yara bantlarından şikâyet edemezdik. Sonuçta kanamayı yavaşlatacak bir şey gerekiyordu.

Hâliyle bir ay sonra ondan tekrar gelmesini istedim.

O ilk yıl Peder Cyrus’u ne zaman çağıracağım pek belli olmuyordu. Haylazların ortalığı birbirine katmasına izin verir, tahammül sınırlarını zorlamaya başladıklarında da biraz olsun soluklanabilmemiz için onu arayıp davet ederdim. Derken eylül ayı gelip çattı ve her şey çok daha beter bir hâl aldı. O zamana dek Peder Cyrus’tan kimin ne kadar etkilendiğini çözmüştüm. Fredricka bana mısın demiyordu, hatta rahibin birkaç ziyaretinden sonra sırf gönlümüz olsun diye ortadan kaybolma zahmetine bile girmez oldu. Elias da benzer bir strateji benimsedi, gerçi onun geliş gidişleri Fredricka’nınkilerden hep daha düzensizdi. Blythe ve Jasper biraz sarsılıyordu ama Jasper, Blythe’tan daha hassastı. Bodrum ve Efendi Vale ise fena etkileniyordu, zaten

kontrole en muhtaç olanlar da onlardı. Her şey anlam kazanmaya başladı. Fredricka'nın, Elias'ın ve nispeten Blythe'la Jasper'ın bodrumda vuku bulan hadiselerle ilgisi yoktu, Peder Cyrus'un kötülüğü defetmeye yönelik dualarından pek etkilenmemelerinin sebebi de buydu. Diğer yandan Angelica ve arkadaşları bodrumda vuku bulan hadiselerle doğrudan ilgiliydi. Keza kan ve çılgınlıklar da öyle. Efendi Vale'e gelince... O, bodrumun *ta kendisiydi*. Hâliyle feleğinin şaştığını söylemeye bile gerek yoktu. Diğer yandan kuşlardan asla emin olamadım.

Biraz hesap yapıp muhtelif tepkileri tespit ettikten sonra Peder Cyrus'un iki ayda bir gelmesinin zaruri olduğuna karar verdim. Eylüller ise tartışmaya kapalıydı. Hal kayıtsız gibi görünmeye çalışarak omuz silkmişti. *Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa neden olmasın*, demişti. Ama rahibi aramamı hep o hatırlatırdı.

"Âmin."

Okuduğumuz duanın sonuna gelmiştik. Peder Cyrus'un elinde belirgin bir titreme vardı. Ona destek olmak için dirseğinden sıkıca tuttum ve zemin kata inen basamakları tek tek inmeye koyulduk. Peder Cyrus nefes nefeseydi ve basamakları her zamankinden bile yavaş iner gibi bir hâli vardı. Onu suçlayamazdım.

Nihayet Peder Cyrus'la birlikte bodrum kapısının önünde durduk. Bir an için kulağıma çalınan tek ses sıkıca kavradığı kâsenin içindeki çubuğun tıngırtısıydı.

"Sence kalasları şimdiden sökmeli miyiz?" diye sordum.

"Ben dua ederken," diye yanıtladı. Bana baktı. "Kutsal sayfalar hâlâ içeride mi?"

Başımla onayladım, sonra levyeyi almaya mutfığa gittim. Sırf bu iş için onu tezgâhın üstünde bırakmıştım.

Peder Cyrus derin bir nefes alarak çubuğu özgüvenle başının üstüne kaldırdı. "Her şeye kadir Tanrı'nın adıyla, ey cehennemlik

mahluk, seni bu evden kovuyorum.” Gür sesinde titremenin esamesi bile okunmuyordu.

Levyeyi en tepedeki kalasın altına sokup var gücümle asıldım. Kapının kasasındaki çiviler yerlerinden çıkarken ahşabın çatırdadığını duydum.

“Rab’bimiz İsa Mesih’in adıyla sana bu meskeni terk etmeni buyuruyorum.”

İlk kalas tangır tungur yere düştü. Levyeyi ikinci kalasın altına sokarken kutsal su damlalarının kollarımda ve yüzümde dans ettiğini hissettim.

“Kutsal Ruh’un adıyla sana Tanrı’nın çocuklarından uzaklaşmanı buyuruyorum. Kudreti karşısında aciz kaldığın Mesih’in kendisidir seni kovan. O’nun önünde diz çök, ey şeytani varlık.” Çubuğu çanağa tekrar daldırdı ve suyu kırbaç misali kapıya savurdu.

İkinci kalas havaya saçılan kıymıklar eşliğinde yere düştü.

“Sana buyuran her şeye kadir Tanrı’nın ta kendisidir.” Pıt. “Rab’bimiz İsa Mesih sana emrediyor.” Pıt. “Kutsal Ruh’un kudreti sana emrediyor.” Pıt. “Tüm acizler ve şehitler sana emrediyor.” Pıt.

Kalaları daha yarılıp kalmamıştım bile ama çoktan nefes nefese kalmıştım. Alnımdaki boncuk boncuk kutsal suları elimin tersiyle silip sökmeye kaldığım yerden devam ettim.

Peder Cyrus’un sesi gittikçe hiddetlenip ondan çıkmasına asla ihtimal vermeyeceğim bir seviyeye ulaştı. “*Defol ey menfur yaratık, türlü hileyle cehennemden kapılarından çıkıp gelen iblis seni. Rab’bimizin kudreti karşısında dehşet içinde tir tir titreyeceksin. Zira O’dur seni göklerden engin yok oluşun kucağına fırlatıp atan. İşte O’dur seni yine aciz kılacak.*”

Üçüncü kalas biraz inatçı çıkmıştı. Homurdanarak bütün ağırlığımı levyeye verdim. Ahşap parçalandı ve kapının diğer tarafında esnemeye benzer bir sesin yankılandığını duyar gibi oldum.

"*Seni Baba'mızın adıyla kovuyorum*" Pıt. "*Ve Oğul'un adıyla*" Pıt. "*Ve Kutsal Ruh'un adıyla*" Pıt.

"Âmin," diye homurdandım dördüncü kalasın canına okurken. Kutsal su gözüme geldi.

"*Babamıza övgüler olsun.*"

Çatırt. "Tıpkı başlangıçta olduğu gibi." Cevabım artık oflama puflama şeklinde çıkıyordu. Sırtımdan terlerin boşandığını hissedebiliyordum. Kutsal su yağmuru fena gelmemeye başladı.

Peder Cyrus çubuğu indirdi. Nefesini bıraktı. "Tanrı seninle olsun."

Dördüncü kalas da güm diye yere düştü ve son kalasla boğuşmaya başlamadan evvel bir anlığına duraksayıp, "Ve sizinle," dedim soluk soluğa.

"Dua edelim." Peder Cyrus başını eğdi ama ben çalışmaya devam ettim. Son bir kalas kalmıştı, dua etmeye zaman yoktu. "Her şeye kadir Babamız, zavallı evlatlarının yardım feryatlarına kulak ver. Ya Rab, sevgini ve merhametini bu haneden esirgeme. Bu şeytanı cehennemin ateşlerine sür. Rab'bimiz Mesih vasıtasıyla bunu diliyor, O'nun adıyla dua ediyoruz."

"Âmin," diye homurdandım beşinci kalasın da yere düşmesiyle zafer kazanmışçasına. Esnemeyi andıran az evvelki ses, gürültülü soluklarım arasında güçlkle de olsa tekrar duyuldu. Biraz soluklanmak için duvara yaslandım. Gözlerimi açtığımda Fredricka yüzünde okunması imkânsız bir ifadeyle mutfakta dikiliyordu. *Su?* demeyi denedim sadece dudaklarımı oynatarak ve kızgınlığının biraz olsun geçmiş olmasını umdum.

Yanımda, Peder Cyrus bir elini bodrum kapısının topuzuna attı.

Bakışlarım önce rahibin eline, oradan Fredricka'ya kaydı. Yüzündeki dehşet ifadesi benimkini aratmıyordu. Başını iki yana salladı. Duvardan güç alarak doğrulup rahibin karşısına geçtim. "Peder..." diye başladım.

Ama çoktan topuzu döndürmeye başlamıştı. “Sevgili Tanrı’m, senden bu murdar varlığı bu evden uzak tutmanı, buranın tüm sakinlerine ömürleri boyunca huzur ihsan etmeni diliyoruz.” Kapı inleyerek açıldı ve gerileyerek Peder Cyrus’un arkasına geçtim. Kapının iç tarafına bantladığımız Kitab-ı Mukaddes sayfaları esintinin etkisiyle nazikçe dalgalandı, kenarları kavrulmuştu. “Rab’bimiz İsa Mesih’in ışığı ve sevgisi bu hanenin üzerinde parılsın.” Merdivenden yukarıya doğru süzülen sersemletici havanın kokusunu artık alabiliyordum, kan misali yoğun ve ağdalıydı. “Şeytandan korkmak için hiçbir gerekçemiz yok çünkü Rab İsa Mesih bizimle.” Arkamdaki Fredricka şimdi başını şiddetle iki yana sallıyordu. “Sonsuza dek Kutsal Ruh’un birliğinde seninle birlikte oturan ve hüküm süren...”

O anda Peder Cyrus’un bedeni ölüm sertliğine denk bir katılıkla olduğu yere mihlandı. Kolları kaskatı kesilip demir çubuklar misali iki yanına düşerken çanak da elinden düştü ve kutsal su ahşap döşemelere saçıldı. Ayakkabılarının ökçeleri havalandı, öyle ki ayak parmakları yere ancak değiyordu. Başı geriye doğru büküldü, ağzıyla gözleri ardına kadar açıldı ve duasının son sözlerinin sesli harfleri kulak tırmalayıcı bir gıcırtya dönüştü.

Bu bir ilkti.

“*Ne yapayım?*” diye tısladım Fredricka’ya. Şimdiye dek bunun bir benzerini yaşamamış olsak da muhtemelen kötüye işaretti. Ağzı bir karış açık vaziyette kafasını iki yana sallamaya devam eden Fredricka’nın da bir halta yarayacağı yoktu.

Ocaktaki tencerenin sıcaklığını kontrol edecek birinin ürkekliğiyle parmaklarımı Peder Cyrus’un omzuna değdirdim. “Peder?” Gırtlığından yükselen hırıltıyı bastırabilmek için sesimi epey yükseltmem gerekti.

Sanki parmaklarım bozuk bir plağın atlamasını düzeltmiş gibi ses kesildi fakat adamın ağzı sessiz bir çığlık atarcasına ardına kadar açık kaldı. Kaskatı kesilmiş ve kıpırtısız hâlde

havada öylece asılı duruyordu. Tam ona tekrar dokunacaktım ki ağzından siyah bir pus bulutu yükselip vızıldayarak havaya karıştı. Bunlar sinekti; bedeninden taşan ve koridora saçılan bir karasinek sürüsü. Sinekler boynuna ve yüzüne kondular, burundan içeri girip açık gözlerinde yürüdüler. Derken vızıltıları bastıran gür bir öğürme sesi duyuldu. Buna Peder Cyrus'tan ya da bodrumun bir yerinden gelen pes bir çığlık eşlik etti. Fakat sesin nereden geldiğini bir türlü kestiremedim.

"Kes şunu!" diye haykırdım bodruma. Ardından Peder Cyrus'u kenara itip kapıyı çarparak kapattım, sonra da omzumu ahşaba dayadım. Kapının topuzu kalçama batıyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Peder Cyrus elleriyle dizlerinin üstüne düşüp kusmaya başladı. Bir yandan da öksürüyor, nefes almaya çalışıyordu. Yanına diz çöküp sırtını sıvazladım. Az evvel neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Peder Cyrus birkaç kez daha öksürüp öğürdükten sonra yerde yan devrildi, göğsü inip kalkıyordu. Ayağım biçimsizce kolunun altında kalmıştı. Omzuna pat pat vurarak soluklarının yavaşlamasını bekledim. Kendi soluklarımın da yavaşlamaya ihtiyacı olduğunu ancak o anda fark ettim. Havadaki karasinek yoğunluğuyla önümdeki kusmuğun kokusu yüzünden benim de midem bulanmaya başlamıştı.

"Kapıyı açmamalıydın," dedim.

Peder Cyrus yerde kıpırdandı ve yere koyduğu titrek elinden güç alarak doğrulmaya çalıştı. "Bu ev buz gibi," diye kekeledi. Doğrudum ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için ona elimi uzattım. Elimi tutup kalktı ve ağırlığını bana verdi ama gözlerime bakmadı. Onun yerine eşyalarının tezgâhın üstünde beklemekte olduğu mutfağa döndü. "Buz gibi," dedi.

Sendeleyerek mutfağa girip ıvır zıvırını çantasına tıktırmaya başladı. Haçını, Kitab-ı Mukaddes'ini, kutsal suyunu – eline geçirdiği her şeyi hiçbir özen göstermeden çantasına attı. Suçluluk duygusuyla eğilip çanakla çubuğu yerden aldım,

yanına gittim ve onları bir zeytin dalı gibi uzattım. Gözlerime bakmayı reddederek ikisini birden elimden kapıp diğerlerinin yanına tepişti ve telaşla çantasını kapattı.

Ayini yarım kalmıştı. Evi kutsadıktan sonra yapmamız gereken daha bir sürü şey vardı. Hem Havariler Amentüsü'nü de henüz okumamıştık. Bunu dile getirmeyi düşündüm ama bastonunu kapıp topallayarak kapıya doğru yürürken sergilediği telaşlı tavır bunun duvara konuşmaktan farksız olacağına delaletti.

Peşinden koştum. "Geldiğin için teşekkürler, Peder. Gerçekten üzgünüm, anlarsın işte... sinekler yüzünden?" Dış kapıyı açmamla âdeta kendini verandaya attı. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Özür dilemene gerek yok," dedi soluk soluğa. Çoktan basamakları inmiş, garaj yoluna doğru seğirtiyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. *Julio!*" Bu son kısım garaj yolunun sonunda park hâlinde beklerken aralık camlarından uğultudan farksız bir rap melodisi süzülen arabanın şoförüne hitaben söylenmişti. "*Julio, gidiyoruz.*" Arabaya atladı ve arkalarında bir toz bulutu bırakarak gazladılar.

Her şey çok daha iyi gidebilirdi. Antreye ulaşan karasinekleri dışarı kışkışlamak umuduyla sokak kapısını bir süreliğine açık bıraktım. Bu lanet şeyler *günlerce* evden çıkmayacaktı.

Başımı kaldırdığımda Edie'nin dirseklerinden büktüğü kollarını iki yanında sallayarak garaj yolundan bana doğru koşar adım yürüdüğünü gördüm. "Ne oldu?" diye bağırdı. "Bir arabanın garaj yolundan şimşek gibi fırladığını gördüm. Yavaşlamaları için onlara el ettim -biliyorsun, etrafta çocuklar olabilir- ama sanırım yavaşlamak yerine gazı iyice *köklediler.*"

"Bir şey yok," dedim sinekleri kovalamaya çalışarak. "Kut-sama ayini sırasında küçük bir pürüz çıktı."

Edie verandanın basamaklarını tırmandı, koşmaktan nefes nefese kalmıştı. "Küçük bir pürüz mü? Ne demek istiyorsun?"

Kapı boşluğundan antreye şöyle bir göz attı. “Bu karasinekler de neyin nesi?”

“Rahibin içinden çıktılar,” dedim.

“Hadi canım sen de!” Edie’nin sesinde şaşkınlık değil, kafa karışıklığı vardı.

“Bodrum kapısını açtı,” diye açıkladım.

“Ahhh,” diye mırıldandı Edie yapbozun son parçasını bulmuş biri edasıyla. “Acaba öyle yapmasa mıydı?”

İnleyerek suratıma konan bir sineği elimin tersiyle kovladım. “Şimdi işim başımdan aşkın değilmiş gibi bir de onun kusmuğunu temizlemek zorundayım.” Kusmuğun ve kutsal suyun gül gibi parkelerimde ve –ne yazık ki– duvarda bırakacağı izleri aklıma getirmemeye çalışıyordum.

“Ay, yok artık.” Edie’nin bakışları beni aşıp evin içine kaydı. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ah, seni buna maruz bırakamam,” dedim fakat teklifini geri çevirmemin tek nedeni kusmuk değildi. Edie evden hoşlanmıyordu ve verandayı aşip içeri girmekten olabildiğince imtina ediyordu. Onu daha fazla korkutmak istemedim. Bugün zaten yeterince insanı korkutmuştum.

Edie sinekleri işaret etti. “Peki şunlara el atmamı ister misin?”

Sürüye bakarak iç geçirdim. “Aslında,” dedim, “evet. Zahmet olmayacaksa.” Gerçekten *sürüyle* karasinek vardı.

Edie başıyla onayladı ve onu dış kapının orada o tombul, siyah mahlukları iki eliyle kovalamaya çalışırken bıraktım. Koridorda yürürken kendimi az sonra karşılaşacağım manzaraya hazırlamaya çalıştım. Hayatım boyunca bir sürü insanın kusmuğunu temizlemiştim, ki buna Katherine’le Hal’inkiler de dâhildi, fakat deneyimli olmam durumu daha çekilir kılmıyordu. Ne var ki bodrum kapısının oraya vardığımda Fredricka’yı dört ayak üstünde kusmuğun önüne çökmüş, hazırladığı bir kova sabunlu suyla yerleri fırçalarken buldum.

“Ah, hayır,” dedim ona dokunmamak için elimle çekilmesini işaret ederek. “Bunu temizlemek zorunda değilsin. Gerçekten.”

“Lekesi kalacak,” diye yanıtladı Fredricka; konuşurken ovalamayı bırakmak şöyle dursun, eli bile yavaşlamamıştı.

Kendimi korkunç hissediyordum. Katherine geldiğinde ortalıkta görünmemesini isteyerek zaten onu gücendirmiştim, şimdi eve getirmemi bile onaylamadığı bir rahibin kusmuğunu temizliyordu. “Ciddiyim, Fredricka. Ben temizlerim. Zaten hepsi benim hatam.” Teknik olarak bodrumun hatasıydı ama Efendi Vale’in merdivenleri çıkıp kusmuğu şahsen temizleyeceği yoktu. Hâliyle suçlanacaklar listesinde iki numarada ben vardım.

“Ben hallederim, han’fendi.”

İç geçirdim. Ümitsiz vakayı ilk görüşte tanırdım. Elime geçirdiğim ilk paçavrayla yanına çöküp pisliği onunla birlikte ovalamaya koyuldum.

Bir süre sessizce çalıştık. Nihayet Fredricka dizlerinin üstünde oturdu, ellerini kucağına koydu ve bakışları az evvelki pislikten geriye kalanların üzerinde gezinirken, “Han’fendinin kızı geldiğinde ortalıkta dolanmayacağım,” dedi.

Başımı kaldırıp baktım. “Emin misin?”

Fredricka başıyla onayladı. “Tabii işlerinizi görmeye devam edeceğim,” dedi. Görünüşe bakılırsa evden ayrılmasının mümkün olmadığını her nasılsa farkındaydı. “Ama han’fendinin kızı geldiğinde olabildiğince mesafeli duracağım.”

“Fredricka, ben...” Ne yapacağımı şaşırılmış hâldeydim. Bir insandan ne kadar çok şey istediğinizi fark etmeniz açısından onu kendisine ait olmayan bir kusmuğu temizlerken izlemek gibisi yoktur. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Fredricka benimle göz göze gelmekten hâlâ kaçınıyordu ama yüzünde sakın bir ifade vardı. “Sorun değil,” dedi. “Han’fendinin kızının korkmasını istemem” –yerdeki kusmuğa baktı– “sonra o adam gibi olur.”

Oracıkta ağlayabilirdim. Ona doğru kayıverdim. “Çok naziksin. Senden ne çok şey istediğimin farkındayım ve... bu...”

Fredricka her zamanki kadar gülümsedi. “Han’fendiye yardım edebiliyorsam ne mutlu bana. El mecbur.”

Kollarımı ona dolayıverdim. Bu dokunuşla öldüğü güne, yabancı yemek odasına, yoğun rosto kokusuna, mumların titrek gölgelerine, sırıtan adama, savrulan baltaya çılgık kıyamet geri döndüm. Baltanın kafatasına –kafatasıma– gömülürkenki ağırlığını, kemiğin içeri göçtüğünü hissettim, karpuzun çatlarken çıkardığı sesin bir benzerini duydum ve tek gözle dünyanın karanlığa gömüldüğünü gördüm. Başıma korkunç bir ağrı saplandı, yine de ona sıkıca sarılmayı sürdürdüm. Burnumdan akan kanlar bluzumun kollarına damladı. Buna değerci.

ALTI

Katherine ayın on birinde, sabahın geç saatlerinde arayıp yola tahmin ettiğinden daha geç çıkacağını söyledi. Uçağı rötar yapmıştı. Otele vardığında gecenin üçüydü. Falan filan.

“Hiç acele etme,” diye yanıtladım bu gecikme karşısında yaşadığım heyecanı sesime yansıtmamaya çalışarak.

Öğle saatlerinde bir kere daha arayıp kiralık arabayı teslim alma sürecinin tam bir fiyasko olduğunu söyledi. Şehir trafiğine takılıp kalmıştı. Falan filan.

“Hiç acele etme.”

Akşamüstü sularında bir kere daha arayıp trafiğin feci olduğunu söyledi. Bir Lincoln’ü yoldan çıkarmak üzereydi. Falan filan. Artık küfürsüz tek bir cümlesi yoktu. Buraya vardığında heyheyleri hâlâ tepesinde olacaktı.

“Hiç acele etme.”

Ev şimdiye dek sakindi. Duvarlarda kan yoktu, geceleri çılgınlıklar duyulmuyordu ve Angelica’yla arkadaşları da gitmişti. Fredricka da daha sakin görünüyor, eşyaları durduk yere odaya taşımak yerine sakince tertipliyordu. Peder Cyrus’un kutsaması —her ne kadar yarım kalmış olsa da— sonuç vermiş gibiydi. Bu dinginlik için müteşekkirdim. Katherine gelmeden yapılması gereken tonla işimiz vardı.

Katherine'in gelişine birkaç gün kala Elias'ın annesinin kemiklerini kazıp çıkardım ki bu uzun saatler süren meşakkatli bir işti. Ormana, yarı çürümüş bir meşe ağacının dibine gömül-müştü ve mezarını kazıp kemiklerini çıkardığım ilk seferinde yerini bulacağım diye göbeğim çatlamıştı. Bu bana ders olmuş, bir dahaki sefere ağacın yerini daha kolay bulabileyim diye göv-desine fuşya bir boyayla "anne" kelimesinin A'sını yazmıştım. Yine de kazmak epey çaba gerektiriyordu. Mezar kazıcılığındaki altın yıllarım kesinlikle geride kalmıştı. Her seferinde kemik-leri ilk mezar kazıcısının (artık her kimse) kazdığından daha sığ bir mezara gömmeye çalışıyor fakat bir yandan da yaban hayvanlarının kokusunu almayacağı kadar derine gömülü ol-malarını istiyordum. Elias annesinin kaburgalarını bir tilkinin kemirmesinden pek hoşlanmayabilirdi, tabii öğrenecek olursa.

Küreğim plastiğe çarptığında tepeden tırnağa ter ve ça-mur içindeydim. Bunu ilk yapışmada kemiklere saygıda kusur etmemem gerektiği gibi bir kuruntuya kapılmış ve onları eve taşıırken kullanmak için çömleğe benzeyen en güzel saksımı –ağaç fidelerinin bahçeye dikilecek hâle gelene kadar ekili durduğu türden bir saksıyı– yanımda getirmiştım. Kemikleri saygı ve özenle saksıya yerleştirmiş, işim bittikten sonra da nazikçe toprağa vermişim. Üçüncü seferimden sonra tastamam bir insan iskeletini toprakta tekrar tekrar bulmaya çalışmanın tam bir sinir törpüsü olduğuna karar vermiş ve tabut vazifesi görmesi için Save Mart'tan bir sürü plastik saklama kabı al-mıştım. Narin parmak kemikleri için küçüklerinden, kaburga ve femurlar içinse büyüklerinden. Bir bakıma depoyu derleyip toparlamaya benziyordu, tek fark plastik kapların içinde ıvır zıvır yerine insan kemiği olmasıydı. İnsan kalıntılarıyla dolu çok sayıda saklama kabını eve götürüp getirmenin de, acayip ağır olan çömlek şeklindeki saksıyı sırtlanıp durmanın da pek iç açıcı olmadığına karar vermem için ikisini de birer kere ta-şımam yetti. Kolay kolay yırtılmayan şu kalın çöp torbaları da

bu noktada devreye girdi. Şimdilerde kapları topraktan çıkarıp, kemikleri torbalara doldurup, torbaları eve taşıyorum. Küreği ve boş saklama kaplarını ağacın dibinde bırakıp omzuma attığım kemik torbasıyla eve doğru yürümeye koyuldum. Çok geçmeden geri dönecektim.

Antreyi ve basamakları çamur içinde bırakmamın Fredricka'nın tepesini attıracağından emindim fakat Elias'ı bulma ihtimalimin en yüksek olduğu yer Hal'in ofisiydi. Hâliyle yukarı çıktım ve annesinin kemiklerinin bulunduğu torbayı tepetaklak ederken Elias'a seslendim. Ne var ki ortalıkta görünmüyordu, yani onu çağırmak zorunda kalacaktım. Homurdandım. Annesinin kemiklerini kazıp çıkarmak dilimi damağımı fena kurutmuştu, ayrıca şarkı söyleme havamda da değildim.

İç çekip boğazımı temizledim. "*Şimdi gözlerini yum, bebeğim. Sakın ağlama.*" Sesim hırıltılı ve detoneydi ama işe yarayacağını biliyordum. Bu annesinin Elias'a söylediği şarkıydı ve onu duydu mu iki eli kanda olsa çıkagelirdi. "*Annen sabaha kadar yanında kalacak.*"

Derken odanın köşesinde siyah bir pus bulutu toplanmaya, aynı anda yerdeki kemikler de zangırdamaya başladı.

Şarkıya devam ettim. "*Hiç endişelenme. Hiç tasalanma...*"

Elias odanın köşesinde tıslayarak cisimleşti. Suratı kapkaraydı, dişleri parlıyor, jet motoru gürliyordu. Bu işlemin başlarından hiç hoşlanmazdı. Bana doğru atıldı. Titreyen kemiklere göz ucuyla şöyle bir bakıp koşarak elinden kurtuldum.

"*Küçük gri atını göremeyeceksin bir daha.*"

Kemiklerin ortasından göz yuvarlarının yerinde yeller esen, sarkık tenli, incecik bir kadın filizlendi. Uludu. Elias köşeye sıkıştırdığı sıçanı mideye indirmeye hazırlanan bir piton misali ağzını ardına kadar açmış, üstüme yürüyordu.

Şarkıya devam ettim. "*Arazide değil. Hayır, gideli çok oldu...*"

Elias sağına baktı. Annesinin hayaletinin kemiklerinden yükseldiğini fark etti ve huysuzluğu geçti. Ağzı kapandı ve

köpek dişleri gözden kayboldu. Annesi iskeletten farksız kol-larını ona uzattı.

"Ama çok geçmeden göreceksin tekrar o güzel yüzünü."

Rahatça özlem giderebilmeleri için geriye çekildim. Elias'ın kömür karası suratı normal rengine dönerken gözleri alev alev yanan boşlukları daha az andırır oldu. Ölü annesinin açık kol-larına koşarken bir anlığına sıradan bir çocuk gibi göründü gözüme. Kadın çatırdayan kollarını oğluna dolayıp ağzını açtı. Cılız, hırıltılı bir sesle, *"Ay batacak, doğacak güneş ama annen her şey bitene kadar yanında kalacak,"* diye şakıdı. Birlikte bir kül akıntısına dönüştüler ve oda, artık kıpırdamayan kemikler haricinde bir kez daha boş kaldı.

Bunu ilk yaptığımda şifreyi çözdüğümünden adım gibi emindim. Hal'e, Elias'ın sorununu temelli çözdüğümü ve artık bizi rahatsız etmeyeceğini söyledim. Şimdi o günlere bakınca na-ifliğime gülmeden edemiyorum, hem üstünden o kadar uzun zaman da geçmedi. Elias yaklaşık bir hafta sonra geri döndü ve yine köşelerde pusu kurup köpek dişlerini gelenin geçenin etine geçirmenin peşine düştü. Tam bir hüsrandı. İyi yanından bakarsak Elias'ı annesinin kemikleriyle buluşturmanın Elias'sız bir hafta anlamına geldiğini öğrendim ki bu da kısa günün kârıydı. Bazen başa çıkılması gerekenlerden birinin eksilmesi de hiç yoktan iyidir.

Çömeliip kemikleri çöp torbasına doldurmaya başladım. Bu şarkı günün geri kalanında dilime dolanacaktı. O kadar olmasa bile Elias'ın annesinin kemiklerini gömerken kesin bu melodiyi mırıldanacaktım.

Merdivenden inerken Fredricka'nın yanından geçtim. Elleriyle dizlerinin üstüne çökmüş, çamur yaptığım yerleri ovalıyordu. Arkama baktım ve geçtiğim yerlerde hâlâ çamurlu ayak izleri ve -dürüst olmam gerekirse- Elias'ın annesinin mikroskobik zerrelerini bırakmakta olduğumu gördüm. Fredricka bakışlarımı takip etti, duygularının yüzüne yansımaya izin verseydi muh-

temelen suratı asılırdı. “Özür dilerim,” dedim. Cevap vermeden ovalamaya geri döndü.

Katherine nihayet akşama doğru geldi ve geldiğinde –tam da tahmin ettiğim gibi– heyheyleri üstündeydi.

Garaj yolunda, kiralık arabasının başında yan yana geldiğimizde bana tek koluyla şöyle bir sarılıp, “Lanet havalimanının orada ne kadar çok inşaat olduğuna inanamazsın,” dedi merhaba yerine. “Sanırım yeni bir çıkış rampası inşa ediyorlar. Kim bilir? Araç kuyruğu kilometrelerce uzayıp gidiyordu.”

Şansıma, ne kadar gergin olduğumu fark edemeyecek kadar kendi derdine odaklanmıştı.

“Derken kuzey istikametinde lanet olası bir yığılma oldu ve o trafikten çıkmam asırlar sürdü. Üstelik kaza yapan araba yolun *diğer* tarafındaydı, Tanrı aşkına. Siktiğimin moronları sırf enkaza bakmak için mal gibi yavaşıyordu.”

“Doğru konuş,” dedim çantalarını alırken.

Katherine birkaç aya otuzuna basacaktı ama daha büyük görünüyordu. Ziyadesiyle önemli ve stresli işi canına okumaya başlamıştı. Gözlerinin iki yanında baş göstermeye can atan kaz ayakları ve alnındaki öylece durduğunda bile kaybolmayan çizgiler gözümünden kaçmadı. Koyu renkli ve havalı saçlarında beyaz yoktu fakat saçlarını boyadığını duysam şaşırmazdım. Çocukken saç boylarıyla arası gayet iyiydi; saçlarını sık sık mavinin ve yeşilin cüretkâr tonlarına boyardı, hatta bir kere-sinde pembe bile yapmıştı.

Her nedense Katherine yolculuğa çıkacağı zaman iş toplantısına gider gibi giyinirdi. Şimdi de bir takımın parçası olabilecek gri, bol bir kumaş pantolonla saatlerdir direksiyon sallıyor olmasına rağmen ütüsü bozulmamış ipek bir bluz giymişti. Bu kılığını görse ergen hâli ne derdi, merak ettim.

Katherine de beni süzüyor, görünüşümdeki değişikliklerin listesini yapıyordu. Ne de olsa yüz yüze gelmeyi yılar olmuştu. Birtakım şeyler değişmişti. “Saçların kırlaşmış,” dedi.

“En iyilerimizin bile başına gelir,” diye yanıtladım. Doğrusunu söylemek gerekirse grilerim pek umurumda değildi. Kendimi bildim bileli tipimi pek sallamamışımdır. Öyle ahım şahım bir güzelliğim yoktu, dergilerde görmeye alıştığınız dilberlerden de değildim ama geçmişte bir iki kişinin ilgisini çekmeyi başarmıştım. En azından Hal’inkini. Tenim azıcık makyajla hizaya girdiğinden oldum olası Noelle’in oklarına hedef olmuşumdur. Öyle ki bu çizgilerden kaçının uykusuzluktan kaynaklandığını bilmeyen biri bunların yüzüme karakter kazandırdığını söyleyebilirdi. Grilerimin de öyle. Yıllar önce, saçlarım ağarmaya başladığında tıpkı annemin yaptığı gibi saçlarımı boyamayı düşündüm (*Senin gibi saçlarda beyazlar hemen göze batar*, demişti bir keresinde) ama şu günlerde bakımlı olmanın pek bir anlamı yoktu. Ben de beyazların siyahlarla karışmasına izin vermiş ve saçlarımı uzatmış, yani Katherine’in yaptığıнын tam tersini yapmıştım.

“Uzun yoldan geldin,” dedim. “Odana yerleşmek istediğinden eminim. Herhâlde soyunup dökünmek de istersin.” Şu mantıksız kıyafetlerle ayağındaki... *topuklulardan* kurtulmak. Katherine ne zamandan beri topuklu giyiyordu?

Katherine silindir şeklindeki çantasını elimden kapıp omzuna astı. “Senin için de hava hoşsa babamın başına ne halt geldiğini öğrenmek istiyorum. Günümün çoğunu trafikte harcadığım için acayip sinirliyim.” Bunun ardından eve doğru yürümeye başladı. Ben de peşim sıra sürüklediğim valizle onu takip ettim.

Hal’le ben burada yaşadığımız dört yıldır Katherine’i evden uzak tutmakta başarılı olmuştuk. Neyse ki Katherine’in ilgisizliği de bizden yanaydı. Üniversiteye gitmek üzere evden ayrıldığından beri bir daha geri dönmeyeceği apaçık ortadaydı. Ziyaretlerini olabildiğince kısa tutup yaz okuluna kaydolarak tavrını belli etti, zaten dönmek için hiçbir sebebi yoktu. Mezun olur olmaz iyi bir iş buldu ve işine dört elle sarılıp boş vakitlerinde bile çalışarak kariyer basamaklarını hızla tırmandı.

Şimdilerde o veya bu bankanın üstün de üstü yönetimindeydi ve annesiyle babasını ziyarete gelmeye vakti yoktu. Bu bir süre yüreğimizi sızlatsa da aramıza koyduğu mesafeden ötürü onu suçlayamazdım. Hal'in de durumu kolaylaştırdığı söylenemezdi ve Katherine öyle değilmiş gibi davranırsa da aralarındaki kini körüklemeyi hiç bırakmadı. Yine de yeni evimizde hayatın neye benzediğini anladıktan sonra son sözü söyledim. Katherine bu eve adım atmayacaktı. Fazla tehlikeli, fazla korkutucuydu. Hal ve ben burada yaşayabilirdik –haylazları nasıl idare edeceğimizi biliyorduk (daha doğrusu *ben* biliyordum); korkmuyorduk (daha doğrusu *ben* korkmuyordum); işleri yoluna koymuştuk (daha doğrusu *ben* koymuştum)– ama Katherine bambaşka bir meseleydi. Ben içine düştüğüm cehennem cennete çevirmeye vardım ama kızımı bunlara katlanmak zorunda bırakacağıma lanetlenmeyi yeğlerdim.

Hal nadiren de olsa son sözü söylememden pek hoşlanmazdı fakat bu şartlarda ikna edilmesi zor olmadı. Katherine'in geliş için yaptığımız ilk planı ertelemek amacıyla yarım, ağızla bir bahane uydurduk ve kızımızı bir daha asla evimize davet etmedik. Katherine de yarım ağızla hayal-kırıklığını dile getirdi ve bir daha asla ziyarete gelme teklifinde bulunmadı. Sık sık telefonda konuştuk ama lafı hiç uzatmadık, önemli günleri birlikte geçirmemek için uydurduğumuz karşılıklı mazeretlere balıklama atladık (*Noel'de Claire'in ailesiyle olacağım ya da Baban ve ben Noel için Maine'e gitmeyi düşünüyoruz*) ve nedenlerimiz farklı olsa da bu durum iki tarafı da memnun etti.

Hâliyle bu, Katherine'in evi ilk görüşüydü. Sinirleri tepesinde olmasına rağmen evin önünde durdu ve evi baştan aşağı süzdü. “Vay canına, anne, Eviniz çok güzelmiş.”

Yanında durup bakışlarını takip ederek gülümsedim. Etrafını kuşatan ağaçların yaprakları iyiden iyiye sarardığından ev mavi beyaz boyasıyla öne çıkıyordu ve mevsim ne olursa olsun kule her görenin aklını alıyordu. Evin başımıza açmadığı

bela kalmamış olabilirdi ama kimse güzelliğini inkâr edemezdi. "Gerçekten öyle," dedim.

İçeri girdik ve Katherine hiç huyu olmamasına rağmen evle ilgili birkaç övgü daha mırıldandı. "Ahşap döşemeler orijinal," dedim merdivenden çıkarken. "Mutfakta da antika bir fırın göreceksin. Hâlâ çalışır vaziyette."

Katherine beğenisini çıkardığı tek tük sesle belli etti ama ilgisini çoktan kaybetmeye başlamıştı.

Katherine'in kalacağı odayı seçmek acayip ustalık gerek-tirmişti. Her odanın kendince dezavantajları vardı. Soldaki ilk yatak odasının alametifarikası şöminesiydi ve cazip de ola-bılırdı; tabii Blythe zincirlenip o şöminede diri diri yakılmış olmasaydı. Blythe'in en sevdiği şeylerden biri alevler yüzünden erimiş teniyle şömineden çıkıp kömürleşmiş uzuvlarıyla yerde sürünerek arkasında küllerden bir iz bırakmaktı. Burnunuzun dibine girip kavrık parmaklarıyla yanaklarınızı tırmalayarak çığlığı basardı ki bunun da pek hoş bir deneyim olduğu söy-lenemezdi. Evde ateş yakamamamızın nedeni Blythe idi; ne zaman ateş yaksak ortalığı cehenneme çevirirdi. Ulur, kapıları ve pencereleri savurarak açar ve yeni tutuşturduğumuz ateşi söndürecek; kasırga ayarında bir rüzgâr peyda ediverirdi. Ama kim onu suçlayabilirdi ki?

İkinci yatak odası Fredricka'yı öldüren şu sırtıkan adamın —yani Jasper'in— dolapta ölü bulunduğu odaydı. Karısı Blythe'i de öldürmüştü ama Fredricka'yla daha sıkı fıkı olduğumdan onun meselesi canımı daha çok sıkıyordu. O dönemki gazeteler Jasper'in intihar ettiğini yazmıştı ama onu orada, dertop olmuş ve insan doğasına aykırı açılarla bükülmüş vaziyette gördük-ten sonra bunun bir intihar olmadığını anlıyordunuz. Yine de zamanının çoğunu ölü bir örümcek gibi edis bücüş hâlde dolapta geçirmek dışında pek bir şey yapırğı yoktu. Dolabın kapısını açtığınızda başı size düşer, alınlık ağzından artık pa-lam parça olan parmak dışları görünürdü. Denen kırık bir el

kalkar, parmaklarının arasındaki kibritin kırmızı başını gözler önüne sererdi. Kuru, çatlamış parmaklarından biriyle ona bir fiske atardı. Fakat kibrit asla yanmazdı. Jasper'la pek haşır neşir olmazdım. Kendi namıma, Fredricka'ya ve diğerlerine yaptıklarından sonra onunla tanışıp kaynaşmanın pek ilgimi çekmediğini söyleyebilirim.

Son yatak odası genel anlamda fena sayılmazdı. Tek sıkıntısı arada sırada duvarda beliren iri yarık ve o yarıktan ağır ağır sızan, kana müthiş benzese de kesinlikle kan olmayan siyah akıntıydı. Bunun olayını henüz tam çözememiştim ama içimden bir ses, en iyisinin ona dokunmamak olduğunu söylüyordu.

Hâliyle kazanan iki numaraydı. Şu durumda bundan iyisi can sağlığıydı, yani öyle umuyordum.

Katherine iç geçirerek çantasını yatağa attı. Odada bir haylaz olması ihtimaline karşı tetikte bekleyerek valiziyle eşikte biraz oyalandım. Peder Cyrus evi kutsadıktan sonra Jasper genelde bir süreliğine ortadan kaybolurdu fakat burada insan ne kadar dikkatli olsa azdı.

Katherine telefonundan saate baktı. "Bugün karakola gidip kayıp ihbarında bulunmak istiyorum," dedi dalgın dalgın çünkü bir yandan da e-postalarına göz gezdiriyordu.

"Bugün o iş için biraz geç kalmış olabiliriz, tatlım," dedim. "Burası küçük bir kasaba, anlayacağın pek fazla polis memuru yok."

Katherine bir e-posta yazıyor, beni doğru düzgün dinlemiyordu. "Vereceğimiz bilgileri kayda geçirebilirler," dedi telefonuna.

"Soruşturmaya yarına kadar başlayamazlar," dedim.

E-postayı gönderdiği anda Katherine'in telefonundan bir *vin* sesi geldi. Bir eli belinde, ekrana bakıyordu. "Dört kırk sekiz," diye mırıldandı kendi kendine.

"Karakol arabayla yarım saatlik mesafede," dedim. "Üstelik sen de arabada uzun bir gün geçirdin."

Katherine telefonunu indirip gözlerini sımsıkı yumdu. "Siktir." Bu haklı olduğumu kabul etme şekliydi ve şu anda bu kadarına bile razıydım. Bir anlığına gözleri kapalı vaziyette orada öylece dikildi, ardından ellerini havaya savurarak tekrar harekete geçti. "Siktir. Pekâlâ, pekâlâ. Siktir." Çantasının fermuarını yırtarcasına açıp kıyafetlerini çıkararak gönülsüzce odaya yerleşmeye başladı.

Dolaba doğru yürüyüp kapısını açtığı anda nefesimi tuttum. Jasper ortada görünmüyordu. Nefesimi bıraktım.

"Fazla askın var mı?" diye sordu Katherine dolaba göz gezdirirken.

"Yukarıda olacaktı," dedim çabucak, Katherine'in dolapta geçireceği süreyi en aza indirmeye çalışarak. Bir koşu gidip bir avuç dolusu askı getirdim ve eşyalarını yerleştirmesi için onu yalnız bıraktım. Bir geceliğine de olsa hem polis soruşturmasının ertelenmesine hem de haylazsız ev ortamının sürmesine minnettardım. Her ikisi de sonsuza dek ertelenemezdi ama sessiz sakın geçirebileceğim her ânın tadını çıkaracaktım.

Mutfakta dumanı tüten bir fincan çay beni bekliyordu. Fincanı dudaklarıma götürdüm. "Teşekkürler, Fredricka," dedim boşluğa.

"Bir şey değil, han'fendi." Fredricka'nın cevabının nereden geldiğini anlayamadım. Ateşkes yaptığımıza memnundum.

Evvelsi gün Fredricka'yla bahçedeki kuş ölülerini toplayıp öncesinde Elias'ın annesinin kemiklerini taşımakta kullandığım çöp torbasına doldurmuştuk. Kuşların Katherine'i tedirgin etmesini istemiyordum, ayrıca onları şimdi toplamazsam birkaç güne karınca çekmeye başlarlardı. Bahçede düşündüğümünden daha fazla kuş vardı, öyle ki hepsini toplamak tam bir angaryaya dönüştü. Kuşları arka bahçedeki kamp ateşinde yaktık, Fredricka torbanın ağzını açık tutarken ben de tüylü leşleri teker teker ateşe attım. Birlikte kuşların yanmasını, tüyleri cızırdayarak yok olurken gövdelerinin kararmasını izledik. Gittikçe cılızlaşan

alacakaranlıkta ateşin ışığı yüzlerimizi turuncuya boyarken evin içinde bir yerlerde Blythe uluyup kükrüyor, duvarlara tırmanıp tavanı tırmalıyordu.

“Katherine’in ziyareti beni gerçekten çok kaygılandırıyor,” dedim.

Fredricka bana cevaben mırıldanıp için için yanan bir kuşu elindeki sopayla alevlere doğru itti.

“Kapıdaki kalasları sökmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor,” dedim yanmakta olan bir tüyün havada süzülüşünü izlerken.

“El mecbur olunca şeytan bile lal olur,” diye yanıtladı Fredricka.

“Galiba haklısın,” dedim.

Biz orada sessizce dikilirken etrafımızdaki gökyüzü gittikçe kararıyordu. Alevlerin sıcaklığı serin havada tek avuntumuz oldu. Ateş çatırdayıp alev tükürüyor, küller gökyüzüne yükseliyordu. Tüyleri tamamen tütsülenmiş kuşların etleri artık pişmeye başlamıştı, hâliyle havada ağır bir yanık tavuk kokusu vardı.

“Bir süredir ne yemedik biliyor musun?” dedim. “Fırında tavuk.”

“Mmmm,” diye yanıtladı Fredricka. “Galiba buzdolabında bir tane olacaktı. Eğer han’fendinin canı çektiyse akşam yemeğine pişirebilirim.”

“Harika olur,” dedim, ağzım sulanmaya başlıyordu. “Yanına parmak patates de yapar mısın?”

“Elbette.”

Fredricka’nın elindeki sopayı alıp artık iyice büzüşmüş olan diğer leşi dürterken, “Ah, şahane,” dedim. “*Kurt gibi* acıktım.”

Bugün, neredeyse bitmiş çayımınla mutfakta dikilmiş, arka bahçede yaktığımız kamp ateşinden geriye kalanlara bakıyordum. Yaklaşık bir saat boyunca gürül gürül yanmış, o esnada Fredricka yemeği pişirirken ben de kuşların küle dönüşmesini seyretmiştim. Gerçekten hoş bir akşamdı. Tavuk da lezizdi.

Hoş hatıralarım üst kattan gelen tangır tungur sesler tarafından tuzla buz edildi. *Lanet olsun*, diye düşündüm ve çay fincanımı tezgâha bıraktığım gibi mutfaktan fırladım. *Çok erken oluyor*. Peder Cyrus evi *daha yeni* kutsamıştı. Evet, ayini tamamlayamamıştı fakat işler yine zıvanadan çıkana dek en az bir haftam olduğunu sanmıştım. Koşarak basamakları çıktım. Bunu yapan kimdi? Elias mı? Onu en azından birkaç gün daha beklemiyordum. Angelica da olamazdı, o ve arkadaşları en geç gelenlerdi. Yoksa Fredricka yine bana gıcık mı olmuştu? Hem de yaptığımız ateşkese rağmen?

Gürültü Hal'in ofisinden geliyordu. Demek ki Elias'tı. *Madem gitmeyecektin anneni ne demeye kazıp çıkardım?* diye düşündüm. Çektiğim onca çileden sonra bir hafta bile huzur bulamayacağımı bilseydim kadını kazıp çıkarma zahmetine girmezdim.

Ofisin kapısından içeri daldığımda Elias'ın ağzının payını vermeye hazırdım. Öyle ki bunu yaparken ısırılmayı bile göze almıştım. Fakat ofise girdiğimde Elias'ın kireçten farksız suyatı yerine Katherine'le karşılaştım; Hal'in kitaplıklarının alt raflarındaki dolap kapaklarını çekiştiriyordu.

"Katherine," dedim şaşkınlıkla rahatlama karışımı bir sesle, "ne halt ediyorsun?"

"Bu siktiğimin kapaklarının hepsi *kilitli*," diye kükredi Katherine bir tanesine var gücüyle asılarak.

"Düzgün konuş."

"Kilitli." İki kapağın kulpuna aynı anda asıldı. "Kilitli." Sonra bir başkasına geçti. "Siktiğimin kapaklarının hepsi *kilitli*!"

"Biraz daha dikkatli olur musun lütfen?" Kapaklara öyle fena yükleniyordu ki ahşabın kırılması işten bile değildi.

"Babam dolaplarını ne bok yemeye kilitliyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Burada ne bok saklıyor?"

“Bilmiyorum. Kitaplarının taslaklarını saklıyor olamaz mı? Veya imzalı kopyalarını?” Ortaya attığım iki fikir de akla yatkın değildi.

Katherine odanın ortasında kendi etrafında şöyle bir döndükten sonra Hal’in masasının çekmecelerini çekiştirmeye başladı. “Bu soktuğumun şeyleri de kilitli. *Lanet olsun!*” Avuçlarını sertçe Hal’in masasına indirdi. Tükenmez kalemelerin durduğu kalemlik devriliverdi.

“İsa aşkına, Katherine,” dedim taşkınlığı karşısında irkilerek. “*Düzgün konuş.*”

“Acaba anahtarı buralarda bir yerde midir?” Hal’in masasında ne bulduysa hepsini kurcaladı: devrilmiş kalemligi, küçük atış kâsesini, rastgele kâğıt yığınlarını. Bu duygusal taşkınlıklar sırasında sergilediği davranışlar çocukluğunda girdiği öfke nöbetleriyle aynıydı. Yüksek sesle konuşma, ani hareketler, iflah olmaz bir istediğini elde etme inadı. Kız kardeşimin yanından ayrılıp eve döndüğünde ve Bilboa’dan kurtulduğumuzu keşfettiğinde onu verdiğimiz söylememize rağmen uzun süre boyunca *Nerede? Nerede?* diye bağırarak odasının altını üstüne getirmişti. Sonra eline geçeni fırlatmaya başlamıştı. Üstelik o zaman on yedi yaşındaydı, yani bu gibi davranışlar için muhtemelen biraz yaşlıydı.

“Buralarda bir yerde olduğundan eminim.”

Katherine birden doğruldu ve ellerini yüzünün önünde sallamaya başladı. “*Ayrıca bu evde neden bu kadar çok kahrolası sinek var?*”

“Katherine, lütfen sakinleşir misin?”

Elbette, sakinleşmesini söylediğiniz kimse laf dinlemez. “*Siktir!*” diye çılgık attı Katherine. “*Siktir siktir siktir!*” Bir tomar kâğıdı masadan kapıldığı gibi ellerinin arasında buruşturdu ve odanın diğer tarafına fırlatmaya hazırlanarak havaya kaldırdı. Öfke nöbetinin eli kulağındaydı. Başımı eğerek olacıklara hazırlandım.

Derken, neredeyse otuz yaşında olduğunu hatırlamış olacak ki, kendini topladı. Kâğıt tomarını buruşturulmuş bir top hâlinde Hal'in masasına bıraktı ve parmaklarını saçlarının diplerine daldırarak üst üste birkaç uzun, derin nefes aldı. Eline geçeni fırlatıp atmaktan kendini alıkoymak fiziksel olarak canını acıtır gibiydi ama acısını soluk alıp vererek dindirdi.

"Pardon," dedi nihayet, yüzüne bakmadan. "Özür dilerim."

Gözlerimi kırıştırdım. Bu bir gelişmeydi. Çocukluğunda Katherine'in öfke nöbetleri hem uzunluğu hem de şiddetiyle efsaneviydi. Kendini sakinleştirme ya da yola gelme becerisinden tamamen yoksundu, hâliyle ya onu şahsen sakinleştirecektim ya da fırtına dinene kadar dişimi sıkıp bekleyecektim. Hal, Katherine'in öfke nöbetleri karşısında çok çabuk pes ettiğimi söyleyip dururdu. Ne var ki seçeneklerim Katherine'in taleplerine boyun eğmek ya da uzun saatler sürecektik şiddetli öfke nöbetleriyle uğraşmak olduğunda ilkinin ikincisine yeğleme eğilimindeydim. Katherine bir noktada kendi fevriliğinin tutsağı olmaya direnmenin bir yolunu öğrenmişti, gerçi kendine hâkimiyeti pek güven vermiyordu.

Şaşkınlığımı atlattım. "Yorgunsun," dedim. "Bütün günün yolda geçti. Ruh hâlin aksiliklerle başa çıkmaya uygun değil." Masayı, sağa sola saçılmış kalemleri ve buruşturduğu kâğıtları işaret ettim, ardından yanına gidip onu sakinleştirmek amacıyla elimi sırtına koymak için uzandım. "Bu gecelik biraz ara ver. Azıcık dinlen." Elim omuz başına değdi ve o anda canlı bedeninin sıcaklığını hissetmenin yanı sıra bu temasın ardından korkunç ölüm günü imgeleri görmemek keyfimi acayip yerine getirdi. "Sonra yarın temiz kafayla işe koyulursun."

Katherine'in elleri hâlâ saçlarındaydı ama başıyla onaylayıp kasten uzun nefesler aldı. "Tamam," dedi. "Tamam, haklısın." Tek elini indirip benimkinin üstüne koydu fakat bunu, onu sakinleştirdiğim için duyduğu minneti ifade etmek için değil de, *Tamam, anne, yeter bu kadar*, demek için yapmıştı. Elimi

omzundan çektiğimde iki elini de indirdi ve nihayet gözlerime baktı. "Ayrıca sanırım akşam yemeği vakti geldi. Burada yiyecek bir şeylerin var mı?"

Gülümsedim. "Dünkü leziz tavuktan hâlâ biraz var."

Tavuğun ısıtılmış hâli bile gerçekten lezizdi. Katherine yukarı katta üstünü değiştirip muhtemelen birkaç e-posta daha gönderirken sofrayı hazırlamaya koyuldum. Fredricka ise mutfağın sınırından bana pişirme tüyoları ve antik fırını çalıştırma talimatları fısıldıyordu.

"Bu gecelik paydos edebileceğini biliyorsun," diye fısıldadım ona.

"Han'fendi buzdolabına bakarsa orada bir kutu yağ görecektir. Tavuğun ısınırken kurumasını önler," diye cevap verdi.

Bir süre sonra Katherine de bana katıldı. Nihayet profesyonel kılığından kurtulmuş, gri bir eşofman altıyla bir Sex Pistols tişörtü giymişti. Bu hâliyle hatırladığım Katherine'e, huysuzluk edemeyecek diye ödü kopan o asabi ergene daha çok benziyordu.

Katherine kilerde bir şişe kırmızı şarap buldu. Oraya baskarken muhtemelen aradığı oydu ama yine de şarabı görünce mutsuz oldu. Şişeyi boynundan tutup havaya kaldırdı. "Babam yine içmeye mi başladı?" diye sordu ki bu soruya yanıt vermek hiç içimden gelmiyordu.

"Sanırım ev hediyesi olarak gelmişti," dedim ki yalan değildi. Emlakçımız biz taşındıktan kısa süre sonra getirmişti. Bu ailenin o şeyle on yıllar süren canhıraş mücadelesini açıklayasım gelmediğinden şişeyi kilere saklamıştım. O günden beri el sürülmeden öylece durmasınıysa Hal'in ayıklığına değil, kırmızı şarap sevmemesine borçluydu.

Yemekten sonra oturma odasına geçip antika kanepelerden birinin iki ucuna kurularak büyük bir yemeğin ardından çöken mayışıklığın tadını çıkardık. Katherine üçüncü kadehini içiyordu. Parmaklarını kadehe doluyor, şarabı hafifçe çalkalıyor ve kadehi burnuna götürüp şaraptan derin bir nefes aldıktan sonra nihayet yudumlama safhasına geçiyordu. Belli ki üniversiteye gitmek için evden ayrıldığı günden bugüne şarap içerken usturuplu görünmeyi öğrenmişti. Tanrı biliyor ya, bunu Hal'den ya da benden öğrenmediği kesindi.

Katherine içmeye üniversitede başlamış olmalıydı. Punk rock hevesine ve isyankâr havasına rağmen şaşılacak derecede içki karşıtı bir çocuktu. Asabi ve fevriydi, evet, ama bildiğim kadarıyla gittiği partilerde bir yudum bira içmişliği bile yoktu. Birtakım alışkanlıkların sonuçları hakkında dersini küçük yaşta almış ve malum sonuçlardan uzaklaşabilmek adına kendini derslerine vermeyi seçmişti. Bir keresinde ona seçtiği yoldan ötürü onunla gurur duyduğumu söyledim fakat bana bakıp gözlerini devirdi. Bir noktada bunun o kadar da kötü bir alışkanlık olmadığına karar vermiş olmalıydı.

"Tavuk acayip güzeldi," dedi Katherine, burnu kadehin içindeydi. "Çok suluydu."

"Pişirirken biraz yağ ekledim," dedim.

Katherine cevap babında mırıldanıp şarabına odaklandı. Arada sırada tepemizde uçuşan sineklerin vızıltısını saymazsak sessizlik içinde oturduk.

Katherine'e hamileyken kızım olacağını öğrendiğimde heyecandan deliye dönmüştüm. Noelle'le içinde büyüdüğümüz kaos göz önünde bulundurulduğunda çocuk sahibi olmakla ilgili kendimce tereddütlerim vardı çünkü babamız, Noelle'le ikimizin toplamından bile daha acizdi, o kadar ki resmen annemin çocuğu gibiydi. Fakat kızım olacağını öğrenmek tüm olasılıkların üstüne heyecan verici bir parıltı boca etmişti. Katherinein küçüklüğünde gölgem gibiydi; hiç peşimden ayrılmaz,

ev işlerini benimle yapar, ayrılmamız gerektiğinde ağlamaya başlardı. Güzel günlerdi.

“Claire nasıl?” diye sordum. Kendini işine, e-postalarına ve babasının akıbetini aydınlatma görevine vermeden önce fırsattan istifade kızımı yeniden tanıyabilirdim.

“Ayrıldık,” dedi Katherine kadehinin içine.

“Ah. Çok üzüldüm, Katherine.”

“Evet. Aynen.”

Ortam gergindi. Ayağımı denk almam gerekiyordu. Bir sinir krizinden dört ya da beş yanlış adım uzaktaydık. “Ne zaman ayrıldınız?”

“Birkaç ay önce,” dedi Katherine.

Katherine ve Claire en azından birkaç yıldır birlikteydi, gerçi işler ciddiye binene kadar Katherine bize ondan söz etmemişti, yani daha uzun da olabilirdi. Claire’den önce Katherine’in farklı ciddiyet seviyelerinde birkaç kız arkadaşı olmuş fakat hiçbiri birkaç aydan fazla sürmemişti. Bu kısa ilişkilerin ortak paydasının ne olduğunu hep merak etmiştim. Katherine’in cazibesine kapıldığı kadınlar neye benziyordu? İlişkilerinin kısa sürmesinin nedeni Katherine’in uzun ilişki istememesi miydi? Yoksa annesi dışındaki tüm kadınların yıldırıcı bulacağı öfke nöbetleri ya da talepkâr tavrı mıydı? Yoksa daha derin bir şey miydi? Tüm özenimize rağmen Hal’le ikimizin eseri olan bir kusur ya da yara?

Katherine’le Claire’in ilişkisinin uzunluğu iyiye işaret gibi görünmüştü. Katherine sakinleşmeye, durulmaya başlıyordu. Her zamanki temkinli üslubuyla Claire’den hep övgüyle bahsederdi. Yine de Katherine’i tanıyanlar için –ki onu çok iyi tanıdığımı iddia edebilirdim– Claire’i gerçekten, geçmişte hiç kimseyi önemsemediği kadar önemsemediği apaçık ortadaydı.

“Eşyalarını alıp gitti,” dedi Katherine sormadığım bir soruyu yanıtlayarak. “Annesiyle babasına yakın bir yere taşındı.”

"Peki sen... iyi misin?" Bu soruyu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Katherine ve ben ergenliğinde bile romantik ilişkiler bağlamındaki hislerinden hiç bahsetmemiştik. Elbette o dönemde hayatımızda daha ciddi sorunlar vardı ve Katherine'in ilk gençlik yıllarında biriyle çıkıp çıkmadığını bile hatırlamakta zorlanıyordum. Çıkmiş olmalıydı. Herhâlde unutmuştum.

"İyiyim." Katherine şarabından uzun bir yudum aldı. Hepsi bu kadardı.

Ergenliğinde Katherine'in benden ziyade Hal'e çektiğini düşünürdüm. Koyu renk saçlarını, sert hatlı çenesini, delici bakışlarını ondan almıştı. Huyu suyu da benden çok Hal'e benzemişti; kurallara uymak yerine onları koyan tarafta olmak isterdi. Şimdi kanepede onu izlerken aslında bana da epey benzediğini düşündüm. Sert hatları zamanla yumuşamış, tıpkı bende olduğu gibi yüzünde çizgiler belirmişti. Tabii bir de dalgın dalgın kulağını çekiştirmesi vardı. Bu benim hareketimdi, hep öyle olmuştu. Tiklerimden birini istemsizce benimseyip aramızdaki coğrafi ve duygusal mesafeye rağmen onca zamandır devam ettirmesi ne tuhaftı.

"Bilboa'nın kafesinden kaçtığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Katherine.

Düşüncelere dalmış olduğumdan beni asıl gafil avlayan sorunun içeriğindense Katherine'in sesi oldu. Yine de gözlerimi kırıştırdım. "Ne?" diye sordum.

Katherine omuz silkti. "Alakasız olduğunun farkındayım," dedi. "Onu düşünüyordum da. Önceki gün bir doğa belgeseline denk geldim. Anlatıcı boa yılanlarının saklanmayı sevdiğini söyledi ve ben de, *Tabii, ne demezsin*, diye düşündüm." Bana baktı. "Hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Evet, elbette. Odandan çıktığında yüzündeki ifadeyi hiç unutamıyorum. Süt dökmüş kedi gibiydin. *Bu sefer kesin yanlış bir şey yaptı*, diye düşündüm. Yüzünü gören birini öldürdüğünü sanırdı."

“Ben de sizin *beni* öldüreceğinizi sandım,” dedi Katherine. “Size bir şey söylemekten hiç o kadar korkmamıştım. Ki buna eşcinsel olduğumu açıklamam da *dâhil*.”

“Bir dizi kundaklama olayının faili olduğunu itiraf etmek üzereymiş gibi karşımızda duruyordun. Az daha panik atak geçirecektim. Ama sonra şöyle dedin –kelimesi kelimesine hatırlıyorum–”

“*Beklenmedik bir yolculuğa çıktı,*” dedik Katherine’le aynı anda ve ardından kahkahalara boğulduk.

“Kimden bahsettiğini anlamam bile asırlar sürdü,” dedim.

“Sonra ona *bakmak* için odama gittin,” dedi Katherine kıkırdayarak, “sanki kafesinde duran bir buçuk metrelik bir yılanı gözden kaçırabilirmişim gibi.”

“Onu bulacağız diye bütün evin altını üstüne getirdik.” Eski evde panik içinde oradan oraya koşuşturduğumuz gözümün önüne gelince güldüm. “Tanrı aşkına, ona seslenip duruyorduk. Köpekmiş gibi.”

Katherine, “*Bilboa, Bilboa,*” deyip dilini şaklatarak taklidimizi yaptı. “Buraya gel, oğlum...”

“Kocaman bir yılanı bulmanın o kadar zor olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi,” dedim. “Ne kadar aradık? Saatlerce mi?”

Katherine’in gözleri yaşarmaya başladı. Şarap kadehi sallanıyordu. “Peki ya şeyi... hatırlıyor musun?”

Ah, hatırlamaz olur muydum? Güçlkle konuştum. “Babanın... ofisinden o fırlayışı yok mu? Sanki... yangından kaçıyordu...”

“*Çılgılık çılgılığa...*”

“Hem de iki oktav yukarıdan...”

“*O... lanet hobbit... az daha beni ısracaktı...*” dedi Katherine hırıltıyla, gülmekten iki büklüm olmuştu. Kahkahası bulaşıcıydı ve ben de memnuniyetle bu güzel hastalığın pençesine düştüm. Uzun dakikalar boyunca odada duyulan tek ses kıkırtılar ve Katherine’in ara sıra koyverdiği homurtulardı.

Bilboa meselesi Hal'in tepesini fena attırmıştı ve oluşturduğumuz arama ekibini harekete geçiren şey eğlenceden ziyade korkuydu. Katherine'in bu anıyı ergenlik hatıralarından pek çoğuna hâkim olan o kasvetli ton yerine mizahla renklendirdiğini görmek yüreğime su serpti. Hal'in Bilboa'yı ofisinde bulması en nihayetinde beni yılandan kurtulmaya ikna etmesinde büyük rol oynamıştı ama şimdi bundan bahsetmeme lüzum yoktu.

Katherine kıkırdamayı sürdürürken gözlerini ve burnunu sildi. Az evvel maruz kaldığı sallantıdan ötürü layıkıyla havalanmış olan şarabından bir yudum daha aldı. Bir süre sonra kıkırtıları, iç geçirmeleri ve burun çekişleri sessizliğe teslim oldu.

"Claire hep sinirli olduğumu söyledi."

Katherine'in bu beklenmedik sözleri beni evdeki bütün haylazlardan daha çok gafil avladı. Gözlerimi kırpıştırarak sessizce ona baktım. Uzaklara dalmış, şarabına can simidi misali sarılmıştı.

"Benimle yaşamanın ince buz üstünde yürümeye benzediğini söyledi. Tepemi neyin attıracağını asla kestiremediğini. Bunun onu yorduğunu söyledi." Katherine'in dudakları seğirdi, kaşları çatılmak için mücadele veriyordu. "Artık yorulmak istemediğini söyledi."

Bu hissi biliyordum.

"Şimdilerde yeni bir sevgilisi var," dedi Katherine zoruna gitmiş gibi. "Terapist falan galiba! Artık her ne sikimse. Uyumlu, sinirleri alınmış biri olduğuna kalıbımı basarım."

Bunu nereden bildiğini sormayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bir sonraki hamlem hayati önem taşıyordu ve kötü bir yanıtı görür görmez tanırdım.

"Denedim, anne. Gerçekten denedim." Katherine'in gözleri yine yaşarmıştı fakat bu defa gülmüyordu. "Nasıl biri olduğumu biliyorum. Ben de böyle olmak istemiyorum. Bunun insana..." Elini istemsizce başladığı cümleyi silmek ister gibi sallayıverdi.

“Terapiye gittim. İlaç kullandım. İçkiyi azalttım. İyiye gittiğimi sandım. Meğer bir arpa boyu yol katedememişim.”

Yıllardır, hatta muhtemelen çocukluğundan beri Katherine hakkında bu kadar çok bilgi edinmemiştim. Ne yapacağımı bilemedim ve hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu. Katherine’i teselli etmek için uzanıp ona dokunmayı düşündüm fakat burada bir şeye dokunduğunuzda pişman olabiliyordunuz.

Katherine’in yüzü ıslaktı. Şarabını koca bir yudumda bırırdı ve ardından elindeki kadehe düşmanına bakar gibi baktı. Dudakları bordsmsu bir tona bürünmeye başlamıştı.

Yaşlarla parlayan ve inceden kan çanağına dönmeye başlamış olan gözleri nihayet benimkilerle buluştu. “Onun gibi olmaktan çok korkuyorum,” dedi.

Katherine küçükken gözyaşlarını dindirmek kolaydı. Genelde bir şey isterdi ve ben de istediğini ona verirdim. Oyuncak mı? Elbette. Akşam yemeğinden önce kurabiye mi? Sakıncalı ama neden olmasın? Donmuş fare yiyen ve kafasına estikçe kafesinden kaçmayı huy edinen bir buçuk metrelik bir boa yılanı mı? Kulağa eğlenceli bir macera gibi geliyor! Ona istediğini alır, yarasını sarar, her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve çoğunlukla da haklı çıkardım. Bu dünyada pek fazla vazifem yoktu fakat Katherine’in ağlamasını engellemek en önemlilerinden biriydi. Şu andaysa tüm emareler başarısız olduğuma işaret ediyordu.

“Katherine...”

Boş kadehine bakıp neşeden yoksun bir kahkaha patlattı. “Sanki daha fazla delile ihtiyacımız varmış gibi.”

“Katherine...”

“Senin beni *hep* seveceğini biliyorum.” Dudağı seğirdi. “Peki başka seven olacak mı?”

Burada bir repliğim vardı. Edilecek en doğru laf, her şeyi yoluna koyup Katherine’in gözyaşlarını dindirecek o sözler içimde bir yerlerdeydi. Hiçbir terapiden (sahiden *terapiye* mi gitmişti?)

veya ilaçtan (harbiden *ilaç* mı kullanmıştı?) alamayacağı bir cevap. Repliğim zihin kütüphanemde bir yere kaldırılmış, üstü toz bağlamış eski bir kitapta yazılıydı ve onu nereye koyduğumu unutmıştım. Belki de akılsızlık edip uzun yıllar önce atmıştım.

Çok geç kaldım. Katherine kafasını iki yana sallayıp keskin bir nefes vererek matemini pakertledi. "Neyse." Gergin bir tebessüm bu ânı bir güzel sarıp tepesine de asla açılmayacak bir fiyonk kondurdu. "Sanırım şu şarabı bitireceğim." Elinde kadehle kanepeden kalktı ve parmaklarıyla gözlerini silerek mutfığa doğru yürümeye koyuldu. Belli ki içkiyi azaltmak bu gecelik gündemde değildi.

Şu saatten sonra her şeyi yoluna koyacak bir şey söylememin hiçbir anlamı kalmamıştı. Katherine göster-anlat etkinliğini bitirmişti ve şimdi de tek başına oynamak için oyuncaklarını odasına taşıyordu. Zaten hep böylesini yeğlerdi. Yine de zihnimde durumu düzeltecek bir şey bulmaya çalıştım. Kas hafızası falan filan.

"Anne," diye seslendi Katherine mutfaktan, "çaydanlığın ocakta kaynadığından haberin var mıydı?"

Lanet olsun, Fredricka. Pabucumun kas hafızası.

"Ah, şey... evet, vardı." Yalanım bal gibi ortadaydı. "Su. Çay için."

"Fokur fokur kaynıyor. Artık olmuştur. Ocaktan alıyorum, tamam mı?"

"Tamam, tatlım. Al."

Katherine oturma odasına geri döndü fakat girişte durup bana sorgulayan gözlerle baktı. "Kusura bakma. Mutfaktan bu kadar uzakken ocağın üstünde bir şey bırakmak beni acayip geriyor. Garip huylarımdan biri."

Katherine'in bu huyundan elbette haberim vardı. Çünkü aslında *benim* huyumdu. Katherine ocakla ilgili evhamımı, ocakta tencere varken bir saniyeliğine bile olsa mutfaktan ayrılmaktan çekindiğimi duyarak büyümüştü. Ben eşyaların tutuşabilece-

ğinden dem vururken Katherine'le Hal bana bakıp gözlerini devirmekle yetinirdi. Katherine kaç defa kendine peynir kızartırken bir saniyeliğine mutfaktan ayrılmıştı da –her defasında yan odadan bir şey almaya gittiğini söylerdi– benim arkasından, *Ocağı başıboş bırakmadın, değil mi?* diye bağırmamla mutfağa dönmüştü? Sayısız kez.

“Biliyorum, canım.” *Ocak başıboş değildi*, diye düşündüm. *Fredricka oradaydı.*

Katherine dört yaşındayken mısır gevreğine sütünü koca şişeden kendisinin dökebileceğini söylediği zaman ona nasıl baktıysam şimdi bana aynen öyle bakıyordu. “Çay ister misin?” diye sordu.

İç çekerek kanepeden kalktım. Canım çay içmek *istemi-yordu* ama istemediğimi söylersem nasıl görünürdüm? İçmeyi bile planlamadığı bir çay için kaynar su dolu demliği ocakta unutan deli bir kadın gibi. Daha sonra Fredricka'yla konuşup ona bir süreliğine çay meselesini kafasına takmamasını söylemeye karar verdim. Bunu duymak hoşuna gitmeyecekti fakat benim hatırıma Katherine'den uzak durmayı kabul etmişti, öyle değil mi?

Fakat mutfağa gittiğimde Fredricka'nın papatyayla bal kavanozunu çoktan çıkardığını gördüm ve bir anda çay içmek gayet iyi bir fikirmiş gibi geldi.

YEDİ

Bu gibi şeyler için geçerli bazı kurallar var. Her şeyin üstesinden gelinebilir.

Peder Cyrus'un kutsamasının bizi ancak bir süre idare edeceğini öğrendikten sonra Hal'le kendimizce çözümler bulmaya mecbur kaldık. Daha doğrusu *ben* mecbur kaldım; Hal hiçbir zaman çözüm odaklı biri olmamıştı. Fakat ben artık bu işin erbabı sayılırdım.

Mesele şu ki ne kadar olağanüstü olursa olsun her durumun kendince kuralları vardır. Bu kurallar tuhaf olabilir, onları anlamakta zorlanabilirsiniz fakat kuralların ne olduğunu bir kere öğrendiniz mi oyunu kuralına göre oynayabilirsiniz. Böylelikle her şey yoluna girer.

Her ateş yaktığınızda ellerinin yerinde pençeler olan bir kadının kavruk iskeleti şömineden çığlık çığlığa çıkıp duvarlarda küllü ayak izleri mi bırakıyor? O zaman ateş yakmayın. Çocuk oyuncuğu. Kış aylarında ateş yakmanın tadı başkadır ama olmazsa olmaz da değildir. Onsuz da yapabilirsiniz.

Kuşlar gece gündüz demeden temiz camlarınıza bodoslama dalıp boyunlarını mı kırıyor? O zaman yemliklerden kurtulun. Karnını doyurmaya gelen kuşların sayısı ne kadar az olursa dingin ikindi vakitlerinde herkesin korkudan ödünü patlatan gürültülü ve şiddetli intihar saldırılarına kalkışan kuşların sayısı

da o kadar az olur. Evet, kendinizi bildiniz bileli semirmiş, cıvıl cıvıl kuşlarla dolu şık bir arka bahçe hayali kurmuş olabilirsiniz ama aynı zamanda karınca istilasına uğramış, eğri büğrü kuş leşlerinin olmadığı bir arka bahçe hayali de kurmuşsunuzdur. Hâliyle bazı fedakârlıklar yapmak gerekir. Kural kuraldır.

Hal'in ofisindeki camsı gözlü oğlan yanına yaklaşanı ısır-maya mı yelteniyor? Buradaki kuralın gayet basit olduğunu düşünebilirsiniz: Isıracağı kadar yaklaşma. Ne var ki Hal daha kalıcı bir çözüm istedi. Bu biraz daha meşakkatli olacaktı, özellikle de oğlanın konuşmadığı düşünülüşünde. Bu gibi durumlarda araştırma yapmanız, yerel kütüphaneye bir iki defa uğrayıp eski gazete kupürlerini karıştırmanız gerekir. Pek ideal sayılmaz, ayrıca kafayı sıyırmaya başlamış birinin davranışı gibi de görünebilir ama kupürlerde oğlanın annesi hakkında bilgiye ulaştığınızda bunun maruz kaldığınız tüm o yan bakış-lara değdiğini düşünürsünüz. Elbette kadının mezarını kazıp kemiklerini çıkarmak güzel bir akşamüstü etkinliği sayılmaz ve kadının kemikleri oğlanı uzun süre meşgul etmez ama geçici de olsa çözüm çözümdür. Bu tür durumlarda az da olsa kontrol sahibi olduğunuzu bilmek iyidir. Kontrol önemlidir.

Bazı sorunlar sorun gibi görünür ama aslında sorun de-ğillerdir. Eylül ayında çıkagelen Angelica ve arkadaşları gibi çocuklar aslında sorun değildir. Teker teker gelir ve bodrumu işaret ederler. Bazıları *çok* yaralıdır, öyle ki onlara bakmakta bile zorlanırsınız fakat bir şeyin huzursuz edici olması zararlı olduğu anlamına gelmez. İnsanı huzursuz eden ne çok şeyin neticede zararlı olmadığını bilseniz şaşarsınız, tabii "zarar" kelimesini en kati anlamıyla alırsanız. Buradaki kural çocukları görmezden gelmek ve karşınızda belirdiklerinde içlerinden *geçmek* yerine etraflarından dolanmaktır, *içlerinden* geçmek hem kabalık olur hem de bir hayli güçlü bir kusma isteği uyandırır.

Üst kattaki gardırobu mesken edinen şu buruşuk adam, yani Jasper da esasında sorun değildir. Görünüşü pek iç açıcı

sayılmaz, evet ama gardıroptan hiç çıkmaz ve parmaklarının arasında tuttuğu o kibrit ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü tutuşmaz. Yıllar önce Fredricka'yla Blythe'a yaptıklarının korkunç olduğunu kabul ediyorum ama bir şeyi onaylamadan da onunla birlikte yaşayabilirsiniz, bunlar iki ayrı şeydir. Üzücü bulduğunuz çok, pek çok şeyle yaşayabilirsiniz, özellikle de ortada kurallar olduğunda.

Yine de bazı sorunların çözümü yoktur ve tek kural idare etmektir. Mesela her eylülde duvarlardan akan kanları ele alalım. Mantık, kuralın duvarları temizlemek olması gerektiğini dikte eder fakat bu eylem hiçbir işe yaramaz. Hâliyle kural hiçbir şey yapmamaktır. Eğer bilimsel konulara merakınız varsa kanın kaçınıcı günde kaçınıcı basamağa ulaşacağını araştırabilirsiniz ama uzun vadede bunun neye faydası var? Merdivenlere ne kadar kan bulaştığını bilmek, merdivenlere ne kadar kan bulaşacağını değiştirmez. En iyi seçenek kanın etrafından dolaşmaya ve kanlı ayak izlerini asgari düzeyde tutmaya çalışmaktır. Neticede durumu kötüleştirmek istemezsiniz.

Bodrumdaki Efendi Vale sağ olsun, eylül ayının da çözümü yoktur. Peder Cyrus'un kutsaması migreni geçirmek için aspirin içmekten farksız olsa da ortalığı biraz sakinleştirir ama eylül kasırgası her yıl tüm dakikliğiyle tepemize çullanır. Bu şeyler döngüseldir. Kanlar ve iniltiyle başlar, bunlar zamanla yer yer pıhtılaşmış kırmızı şelalelere ve çığlıklara dönüşür. Angelica çıkagelir, onu diğer küçük arkadaşları takip eder. Bedenleri tarumar olmuş ölü çocuklar evin içinde oradan oraya koşuşturup işaret eder. Fredricka kafayı yer, Blythe insanın sinirlerini zorlar, eşyaların yerleri değişir. Ev kaosa orkestra şefliği yapar. Eşek şakaları gittikçe hırçınlaşır. Bu gibi zamanlarda elinizden pek bir şey gelmez. En iyisi gözünüzü dört açıp darbeye hazırlıklı olmaktır.

Tüm bunlara rağmen sanıldığı kadar zor değildir. Herkesin sakinleştiği ve eylülün aylarca gelmeyeceği hoş, pek hoş günler

geçirirsiniz. Elias'ı kolayca savuşturabildiğiniz, kuşların intihar inatlarından bir süreliğine vazgeçtiği, Fredricka'nın akşam yemeğini hazırladığı ve patateslere yardım etmenize izin verdiği günler. Böyle günlerde başardığınıza, evi çığlıkların, kanayan duvarların ve katledilmiş çocukların olmadığı, yaşanabilir bir yer hâline getirdiğinize inanacak gibi olursunuz. Elbette hiçbir şey sonsuza dek süremez, eylülün daima eli kulağındadır. Yine de oyunu kuralına göre oynarsanız hoş günleri daha hoş kılabilirsiniz.

Gerçi bodrumu unutmamak gerek. Aslında bodrum için geçerli tek bir kural var: Oraya inmeyin. Kitab-ı Mukaddes sayfalarının aralarında boşluk kalmayacak şekilde kapının arkasına bantlı olduğundan emin olun. Kapıyı daima kapalı tutun ve kalasları asla sökmeyin. Kapıyı açmayın, hatta aralamayın bile. Hele eylül ayında bunu aklınızdan bile geçirmeyin.

Bu kurallar her şeyi hizada tutar. Hayatı katlanılabilir kılar. Zamanla her şeyin, hatta en tahammül edemediğiniz şeylerin bile bir raddeye kadar katlanılabilir olduğunu öğrenirsiniz. Bu işin sırrı onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmekten geçer. Bakış açınızdan. Ne yapıp ne yapmayacağınızı ne kadar çabuk öğrendiğinizden ve ne kadar çabuk harekete geçtiğinizden.

Bu gibi şeyler için geçerli bazı kurallar vardır. Her şeyin üstesinden gelinebilir, hatta bunun bile.

SEKİZ

E rtesi sabah uyandığımda Katherine'in arabasının yerinde yeller esiyordu. Muhtemelen beni beklemeye tenezzül bile etmeden karakola gitmişti. Saate baktım. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Demek ki sabırsızdı.

Fredricka, Katherine'in yokluğundan istifade kendi kendine bir şarkı mırıldanarak mutfakta oyalanıyordu. Benim için çay yapıp ekmek kızartmış, çeşit çeşit reçel kavanozlarını tezgâha yan yana sıralamıştı.

"Han'fendinin kızı galiba polise gitti," dedi kurulamakta olduğu tabaktan başını kaldırmadan.

"Sanırım kayıp ihbarında bulunacak." Çayımdan bir yudum aldım. İki şekerli bir İngiliz çayıydı. Tam da sevdiğim gibiydi. "Denediği için Tanrı ondan razı olsun."

Fredricka hafifçe homurdandı. İçimde Tanrı'dan pek hoşlanmadığına dair bir his vardı. Gerçi onun yerinde olsaydım belki ben de hoşlanmazdım. O bulaşıkları kurularken ben de kızarmış ekmeğime reçel sürdüm. Bugünkü tercihim böğürtlendi. Bana Hal'le mutfakta aynı anda var olduğumuz, ben yemek hazırlarken onun sebzeleri doğradığı ya da masada oturup kitap okuduğu zamanları hatırlattı. Birbirimize o kadar da dikkat etmeden birlikte geçirdiğimiz zamanları.

“Şimdi gözlerini yum, bebeğim. Sakın ağlama,” diye şakıdı Fredricka. *“Annen sabaha kadar yanında kalacak.”*

Bu sabah uyandıgımda duvarda, başımın azıcık yukarısında kırmızı bir leke vardı. Şiltenin üzerine çıkıp onu yakından inceledim. Kandı. Tek bir damla kan duvardan aşağı süzölmeye başlamıştı. “Kahretsin,” dedim kendi kendime veya pek çok kişiye, neticede evin durumu malumdu. Birkaç güne kalmadan duvarlardan oluk oluk kanlar akacaktı. Ondan birkaç gün sonra da kalın şelaleler hâlinde basamaklardan dökölecekti. O zaman Katherine hâlâ burada olur muydu acaba? İşaretler evet diyordu, tabii bir mucize olmadığı sürece. Gerçi bu evin mucizelerle pek işi olmazdı.

“Hiç endişelenme. Hiç tasalanma.”

Peder Cyrus’un kutsamasının fırtınayı daha uzun süre bertaraf edeceğini ummuştum. Belki de ayininin aniden yarıda kesilivermesi son kullanma tarihi geçmiş bir ilaç misali duasının etkisini azaltmıştı. Belki de sorun bodrum kapısından söktüğüm kalaslardı, neticede onları söktüğümde Efendi Vale’le aramızdaki korumaların sayısı eksilmişti. Yine de Katherine burada olduğu sürece kalasları yerlerine çakmam söz konusu bile olamazdı ve Peder Cyrus’u yakında tekrar gelmeye ikna edebileceğimi de hiç sanmıyordum. Artık dişimi sıkacaktım.

“Tatlı kız kardeşini göremeyeceksin bir daha,” diye şakıdı Fredricka.

Tezgâha yaslanarak kızarmış ekmeğimi kemirmeye koyuldum. “Keşke Katherine polisi bu işin içine karıştırmasaydı. Evi didik didik edeceklerini düşündükçe geriliyorum.”

“El mecbur olunca...” diye başladı Fredricka.

“...şeytan bile lal olur,” diye tamamladım. “Biliyorum.”

Fredricka göz ucuyla –sağlam olanıyla– bana şöyle bir bakıp gülömsedi. *“Odasında değil. Hayır, gideli çok oldu,”* diyerek şarkısını sürdürdü. *“Ama çok geçmeden göreceksin tekrar o tatlı gülümsemesini.”*

Oturma odasından bir tıkırtı geldi. "Arkadaşınız," dedi Fredricka. Ben kimin geldiğine bakmaya giderken o da tabağını aldı. Gelen gerçekten de Edie'ydi; suratını oturma odasının camına yapıştırmış, içeri bakıyordu.

"Katherine nasıl?" diye sordu dışarıdaki sallanan sandalyelere kurulduğumuzda. "Arabasını göremedim."

"Sabahın köründe gitmiş," dedim, "kayıp ihbarında bulunmaya."

Edie mırıldandı. "Gerçekten dediğim dedik bir kızmış."

"Kesinlikle öyledir."

"Bakıyorum da sineklerden hâlâ kurtulamamışsın." Edie başıyla arkasındaki oturma odasını işaret etti.

İnledim. "Hiç sorma. Sonsuza dek burada kalacaklar."

"Yumurtluyorlardır da." Edie'nin burnu kıristtı.

"Kanlı canlı bir adamın içinden çıktılar," dedim ciddiyetle. "Hem de adam havada süzülürken. Sence normal sinekler gibi mi ürerler?"

Edie biraz düşündü. "Mantıklı bir soru. Sen öyle olmaya bileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kim bilir? Arasam da muhtemelen Google'da bir şey bulamam."

"Muhtemelen bulamazsın."

Hoş bir gün olacağı benziyordu, masmavi gökyüzü parçalı bulutluydu. Uzakta ötüşen kuşların seslerini duyabiliyordum. Evin yan cephesinde intihar eden kuşların seslerinden sonra iyi bir değişiklikti.

"Kan geri geliyor," dedim.

"Eyvahlar olsun." Edie yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Beklenenden erken oldu, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Sence bunun şöyle... ilgisi olabilir mi?" Edie yüzüne götürdüğü parmaklarını kıpırdatarak ağzından sinekler çıkıyormuş gibi yaptı.

Omuz silktim. “Belki de ev yavaştan dine karşı bağışıklık kazanıyordur.”

Edie burnundan güldü. “Öylesi çok *eğlenceli* olmaz mıydı?”

Sabahın geri kalanını Edie’yle verandada kâh sallanarak kâh konuşarak kâh gülererek geçirdik. Bu bile hemen arkamdaki evde hüküm süren kaosu bana unutturmaya yetti. Edie’nin arkadaşlığına minnettardım.

Buraya taşınmadan, evliliğin ve hayatın zorlukları yolumuza çıkmadan evvel Hal’le de böyle sohbet edip gülerdik. Çok iyi anlaşırdık. Kurumsallaşmış dinlerin gizli tehlikelerinden 45 rpm plakların dayanıklılığına kadar herhangi bir konuda saatlerce oturup laflayabilirdik. Elbette, hayatımızın farklı bir yön almasıyla yıllar içinde gittikçe daha az konuşur ve daha az güler olduk. Katherine üniversite için yanımızdan ayrıldıktan sonra eski alışkanlığımızı yavaş yavaş yeniden kazanmaya başladık. Bir süreliğine ilk çıkmaya başladığımız zamanki hâlimize döner gibi olduk. Tabii bu, evi satın almamızdan önceydi. Sonra buraya taşındık ve konuşacak tonla şeyimiz oldu ama hiçbirisi pek öyle mizahi değildi.

Öğleden sonra Katherine’in arabası patinaj çekerek evin önünde durdu ve ön kapı arkasından çarparak kapandı. O esnada elimde bir fırçayla oturmuş, boş bir tuvale bakmakta olduğum stüdyomdan evde ayaklarını yere vura vura dolaştığını duyabiliyordum. Katherine dönüp evin altını üstüne getirmeden önce biraz çalışabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Evdeki hesap çarşıya uymuyordu işte.

“Lanet olası kasaba polisleri,” diye bağırdı orta yere. “Bi’ boktan anladıkları yok.”

Tuale doğru iç çektim. Buraya ne resmedebilirdim? Aklımda hâlâ çocuk suratları vardı ve açıkçası biraz tıkanmıştım.

Katherine stüdyomun eşğinde durup kapının kasasına yaslandı. Ona arkam dönüktü ama nasıl görüldüğünü adım gibi biliyordum. Kollarını kavuşturmuştu, suratı allak bullaktı,

gözleri ateş saçıyordu. "Kalıbımı basarım, kayıp ihbarını sırf oradan ayrılmayacağımı anladıklarından aldılar."

"Kayıp ihbarını kayda geçirdiler mi?" Fırçamı dudağıma pıt pıt vurdum. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle kırmızı bir tarlada koşup oynayan bir çocuk mu olsaydı acaba?

"Polisler işimi hiç kolaylaştırmadılar. Resmen onları zorbalamak zorunda kaldım. Hem bu onların *vazifesi* değil mi?"

"Ama istediğini yaptırdın. Hiç yoktan iyidir." Ön planda oyun oynamayı bırakmış bir çocuk. Arka planda çılgınca gülümseyen bir adam. Çocuk omzunun üstünden adama bakıyor. Kıp kırmızı bir tarla.

"Belli ki *yetişkin erkekler* canları isteyince *öylece* çekip gidebiliyor. *Çocuk* değilirse kayıp sayılmıyorlar. Belli ki telefonlarına bakmamaları, haftalardır ortalıkta görünmemeleri de mühim değil. Belli ki iz bırakmadan sırta kadem basmak yetişkin erkeklere tanınmış ayrıcalıklardan biri."

"Baban o ayrıcalığı zamanında gönlünce istismar etti." Şimdi yalnızca bir kapı görüyordum. Daha açık olmak gerekirse bodrum kapısını. O da kırmızıydı. Gözlerimi tuvalden ayırmadan kafamı iki yana salladım. Çok sıkıcıydı.

"Bilgilerin yarısının yanlış olduğuna kalıbımı basarım. Sorularının çoğunun cevabını bile bilmiyordum."

"Seninle gelebilirdim," dedim, "tabii ben kalkana kadar bekleseydin."

"Aynen. Evet." Katherine ayrıntıya girmede ama mesajı gayet netti. *Polisi arayacak koca bir ayın vardı ve aramadın. Burada artık sana ihtiyaç yok.* "Birkaç güne seninle konuşmak için eve uğrayacaklarını söylediler. Birtakım soruları varmış."

Artık tek görebildiğim kırmızıydı. Tarla değil, sadece kalın ve yuvarlak fırça darbeleriyle koyu kırmızıya boyanmış bir tuval.

"Ah," dedim sesimin olabildiğince kayıtsız çıkmasına özen göstererek. "Eve mi gelecekler?"

“Evet. Gerçi ne zaman geleceklerini ancak Tanrı bilir. Gelmeden önce arayacaklarını söylediler. Şayet bir iki güne onlardan haber alamazsam—”

“Ben karakola giderim,” dedim belki biraz fazla alelacele. Polisler geldiğinde evin ne hâlde olacağını kim bilirdi? Etrafa bakmak isterler miydi? Soruşturmak? Polislerin Hal’e ait olmasına rağmen yatak odamın duvarlarından damlayan kanı görünce pek sevinmeyeceklerine dair bir his vardı içimde. Peki ya ayaklı bir cinayet mahalli olan Fredricka’yla karşılaşırlarsa ne olurdu? Ya Elias geri dönüp onlardan birini ısırırırse? Ya bodruma bakmak isterlerse? Hayır, bunların hiçbirisi hayırma olmazdı.

Katherine telefonunda bir şeyler yazıyordu. “Hayır,” dedi dalgın dalgın. “Seninle konuşmak için buraya geleceklerini söylediler. Bence babamın son görüldüğü yer olduğundan.”

Fırçamı elimden bıraktım. Yakın gelecekte resim filan yapamayacaktım.

Katherine telefonuyla işini bitirdi ve bir tür süper kahraman edasıyla ellerini beline koydu. “Neyse,” dedi. “Bugünün böyle heba olmasını istemiyorum. O yüzden gidip babamın ofisini karıştıracam.” Noktayı koyar koymaz peşi sıra dalgalanan hayali peleriniyle çekip gitti.

O gider gitmez de kuşun teki pencereye çarpıp camda kan ve tüylerden ibaret küçük bir leke bıraktı. Doğrusunu söylemek gerekirse beni bile yerimden sıçrattı.

Ben stüdyomu ekim ayına kadar ihmal edilmek üzere temizleyip üst kata çıkana dek Katherine, Hal’in ofisini çoktan savaş meydanına çevirmişti. Masasının yanında yere diz çökmüş, eline geçirdiği kâğıtları sağa sola fırlatarak çekmeceleri eşeliyordu. Çekmecelerden birkaçını açmayı başardığını görünce

bunu yaparken ahşaba zarar vermediğini umdum. Görebildiğim kadarıyla hâlâ deli gibi anahtar arıyordu. Derken homurdanarak çekmecedan bir avuç dolusu kâğıt alıp rastgele karıştırmaya başladı.

“Önemsiz. Çöp. Anlamsız.” Kâğıt tomarını masaya çarptı ama onları bıraktığı yerin kenara ne kadar yakın olduğunu fark etmedi. Kâğıtlar âdeta kanat çırparak dört bir yana saçıldıklarında irkildim. Buradaki işi bittiğinde ortalığı toparlamak cehennem azabından farksız olacaktı ve Katherine’in temizliğe yardım edeceği de şüpheliydi.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı, tatlım?” Sinsice yerdeki kâğıtları toplayıp elimde tomar hâline getirmeye çalıştım. Birinin burayı Fredricka’dan önce derleyip toparlaması gerekiyordu. O kadının zaten işi başından aşkındı.

“Siktiğimin anahtarını bulabilirsin.” Katherine o anda karıştırmayı bitirdiği tomarı masaya fırlattı ve kâğıtlar cilalı yüzeyde kayarak ayaklarımın dibine düşüverdi.

Eğilip yerdeki kâğıtları topladım ve elimdeki yığına ekledim. “Korkarım o konuda sana yardımcı olamayacağım. Babanın bu dolapları kilitletiğinden bile haberim yoktu.”

Katherine masanın ardında gözden kayboldu. Çekmecelerden çıkardığı ıvır zıvrı ve sahipsiz kabloları iki yanına saçtığı esnada tek görebildiğim kollarıydı. “Bu da bana saklamak istediği bir şey olduğunu düşündürüyor.”

“Ofisine kimin girdiği konusunda hep çok titiz davranırdı.” Hal’in Elias’ı ve bu odada takılmak konusundaki sarsılmaz ısrarını pek dert etmemesinin bir nedeni de buydu.

“Ama her şeyi kilitlemezdi, öyle değil mi?”

Dürüst olmam gerekirse emin değildim. Hiç keşfe çıkmamıştım. Elias’ın aksine, Hal’in ofisinden uzak durmamın bana bir kere söylenmesi yeterli olmuştu. Böylesi daha kolaydı.

Çekmeceyle işi bitince Katherine dikkatini masanın üstüne çevirdi. Yere biraz daha kâğıt saçtı. Hal’in monitörünü öyle

bir hışımla yana kaydırdı ki istemsizce irkildim. Ardından sıra klavyeye geldi. Onu yerinden kaldırmasıyla uçuşan tozlar yüzünden hapşırmamak için tek elini yüzünün önünde sallamak zorunda kaldı.

“Burayı hiç temizlemiyor musunuz siz?” diye sordu masada duran kalemligi alıp tepetaklak ederken. Kalemler masanın üzerine saçıldıktan sonra yuvarlanarak yere düştüler.

Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım, ona kadar saydım. Bu sahneyi görseydi Hal’in ne kadar öfkeleneyeceğini aklıma getirmemeye çalıştım.

Katherine masada duran evrak rafını alıp haliya doğru silkeledi. Bir toz bulutu içinde yerlere biraz daha kâğıt saçıldı.

Papatya çayı, dedim içimden. Bir şekilde Fredricka’nın düşüncelerimi okumasını umuyordum. *Bu bittiğinde papatya çayına ihtiyacım olacak.*

Katherine masanın arkasına geçip oturdu ve kendi eseri olan dağınıklığa baktı.

“Hepsini sikeyim,” dedi bir an sonra. Ardından yerden kalkarak bir hışımla odadan çıktı.

Kalemleri teker teker toplayıp kalemlige doldurdum. Evrak rafı Katherine tarafından bir kenara fırlatılıp atıldığında kırılmıştı. Parçalarını elimde evirip çevirerek rafın altıyla üstünü birleştirmeye çalıştım. Ne var ki küçük, plastik bir mandal kırılmışa benziyordu, eğer onu yapıştırabilirsem...

Katherine gerisin geri odaya daldı. “Anne, ocakta su kaynadığından haberin var mıydı?”

Suyun papatya çayı için olduğunu umdum.

“Neyse, altını kapadım. Anne, cidden biraz daha dikkatli olman gerek.” Katherine kendi ağzından çıkana bile pek dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu oysa. Elinde bir şey sallayarak doğruca Hal’in masasının arkasındaki dolaplardan birine gitti.

Levy.

Evrak rafı elimden düşüp birkaç parçaya daha ayrıldı. “Ne halt ediyorsun, Katherine? Onu nereden buldun?” Talihsiz bodrum kutsamasının ardından onu eviyenin altına kaldırmıştım. Yoksa sabah sabah mutfak dolaplarını mı karıştırmıştı? Bu evin daha ne kadarını didiklemeyi planlıyordu?

“Tezgâhın üstünde duruyordu, anne.” Dolapların önüne diz çöktü.

Lanet olsun, Fredricka. İkimizin de “yardımseverlikten” ne anladığını ortaya koyacağımız bir konuşma daha yapmamız gerekecekti.

Katherine levyeyi kilitli iki dolap kapağının arasına yerleştirdi. Aya dibiyle kavisli tarafına bir tane vurarak sivri tarafını kapakların arasına soktu. Levyenin iki yanındaki ahşabın çizilip çatladığını gördüm.

Hemen yanına koştum. “Katherine...”

Katherine kollarıyla levyeyi olduğu yerde döndürdü ve sivri ucu dolap kapaklarının arasındaki boşluğa biraz daha gömüldü. Ahşabın parçalanmaya başlamasıyla bir çatırtı duydum.

“İsa aşkına,” dedim. “*Dikkatli ol.*” Bu dolaplara çuvalla para harcamıştık. Tam da Hal’in hayallerindeki gibiydiler; açık renkli, kalın ahşaptan yapılmaydılar ve kapakların dış yüzeyleri süslü oymalarla bezeliydi. Of, Hal gerçekten öfkelenecekti. Öfkeden köpürecekti.

Katherine’in bana kulak astığı yoktu. Homurdandı ve ayağını dolabın kaidesine dayayıp vücut ağırlığını manivela niyetine kullanarak levyeye asıldı. Çatırtı iyiden iyiye güçlendi. Kapaktan bir parça ahşap koptu.

“Katherine, bekle!” Bir diğer ahşap parçası elimin yanına indi. “*Kahretsin.* Bu dolaplar bize *çok* pahalıya patladı, Katherine.”

“Üzgünüm.” Katherine nefes nefese kalmış olmasına rağmen dolap kapağıyla cebelleşmeyi sürdürüyor ve hiç de üzülmemiş benzemiyordu. “Başka bir... seçeneğimiz olduğunu... sanmıyorum.” Haykırarak koca bir Olimpik kürek takımının gücüyle

levyeye abandı ve kapak daha fazla dayanamayıp kilidin yan tarafının kırılmasıyla savrularak açıldı.

Dolap boş şişelerle doluydu.

“İsa aşkına.” Katherine’in suratı boncuk boncuk terlemişti. Elinin tersiyle alnını silerken fal taşı gibi açılmış gözlerle dolabın içine bakıyordu. Ağzı da bir karış açık kalmıştı. Uzanıp şişelerden birini aldı. Jack Daniel’s. Pekâlâ, bu Hal’in en sevdiği markaydı. Katherine şaşkın bakışlarını bana çevirip şişeyi elime tutuşturdu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden şişeyi ondan aldım. “Haberin var mıydı?” diye sordu.

“Ben...” Bilmiyordum. Haberim yoktu. Hal geçtiğimiz eylül ayından beri ofisinde gittikçe daha fazla zaman geçirir olmuştu. Bazen masasına abanıp burada uyurdu. Kapısını hep kapalı tutardı ve bu –ofisine giren insanlarla ilgili hislerini ifade edişindeki netlik düşünülürse– asma kilit kadar sağlamdı. Onu hiç rahatsız etmezdim. Kural buydu.

Yeni bir roman üstünde çalıştığıyla ilgili bir şeyler gevelerdi. Ortada yeni bir roman olmadığını sezer gibi olmuştum –kitabıyla ilgili hiçbir ayrıntı paylaşmazdı veya eskiden yaptığı gibi ilk birkaç bölümün taslağını okumama izin vermezdi– fakat yine de ona inandım. Hal bir şey söylediğinde onu dinlerdiniz. Ona inanırdınız.

“Haberim yoktu,” dedim usulca. Katherine geldiğinden beri ilk defa sesimden samimiyet akıyordu. Kızının üzülmesini ya da korkmasını engellemeye çalışan kaygılı bir annenin sesine değil de yer kabuğunun altında dost canlısı *olmayan* köstebek insanların yaşadığı ya da çatlaklara basmanın –gerçekten de– çatlaklara *neden olduğu* gibi dünyasını başına yıkacak yeni bir bilgi edinmiş bir kadının sesine benziyordu.

Katherine uzun süredir kötü bir haber almayı beklermiş ve dananın kuyruğunun kopmasıyla nihayet rahata ermiş gibi derin bir nefes koyverdi.

Sessizce oturup şişeye bön bön baktık. Ben şişeyi elimde çevirdikçe yüzüne bakılmayacak kadar minik, kehribar rengi bir damla şişenin dibinde oradan oraya süzülüyordu. Hal'in ofisinin kapısını üstünden kilitleyip şişeyi bitirmesi ne kadar sürmüştü? Burada buz yoktu, demek ki ılık ılık içmişti. Aferin. Kadeh kullanmış mıydı yoksa caka satacağı kimse olmadığından şişeyi doğrudan kafasına mı dikmişti?

Katherine'in bakışları gerisin geri dolaplara kaydı. "Şunlara bak," dedi boş şişeleri teker teker dolaptan çıkarırken. "Bir, iki, üç, dört..." Çıkardığı boşları elime tutuşturuyordu. Onlarla ne yapmamı istediğini kestiremediğimden şişeleri masanın yanına dizmeye başladım.

Katherine iki kapaklı dolabın biri cebren açıldığından serbest kalan diğer kanadına uzandı. Bu göz de şişe doluydu, üstelik hepsi boştu. "*Orospu* çocuğu," diye tısladı Katherine şişeleri az evvelkine nazaran çok daha az özenle dolaptan çıkarırken. Camlar cınladı; şişelerden biri devrilip Jack Daniel's etiketi yukarı bakacak şekilde yere yuvarlandı.

"Katherine, *dikkatli* ol." Bir elimi dolaba uzatıp sallanan şişeleri düzelttim. "Her yer cam kırığı olsun istemeyiz."

Katherine hâlâ sayıyordu. "Yedi, sekiz, dokuz..."

Belki de haberim vardı. Aslında bilmediğiniz bir şeyi içten içe bilmeniz gibi. Küçücük bir parçanız gelecekte bir gün can vereceğinizi ve bunun doğal ve huzurlu ya da şiddetli ve nahoş olabileceğini her daim bilir ama bu bilginin tadınızı kaçırmamasına izin vermeden yine de çerçevelerin tozunu almayı, pul almak için postaneye gitmeyi sürdürürsünüz. Çok uzun zamandır Hal'le aynı evi paylaştığımdan viskinin kapalı bir kapının ardından nasıl koktuğunu elbette biliyordum. Hal'in gözlerini tam açamamasının ve duvarlara toslamasının ne anlama geldiğini biliyordum. Gece geç saatte banyodan gelen ıslak öğürtülerin ne anlama geldiğini biliyordum. Uzun yıllardır düzelmiş gibi görünmesine rağmen bu tür şeylerin tekrarladığını biliyordum.

“*Orospu çocuğu.*” Katherine levyeyi yerden aldığı gibi birtişikteki dolaba doğru atıldı. Levyenin kapakları kırarak açması için kollarını tek bir kez vahşice çevirmesi yetti.

Bir sürü boş şişe daha.

“*Siktir.*” Katherine kolunu şişelerin arkasına uzatıp hepsini tek bir seferde yere süpürdükten sonra dikkatini son dolaba verdi. Şişeler yerde şangırdayıp sekti. Hiçbirinin kırılmaması bir mucizeydi.

Fredricka da biliyor olabilirdi. Gerçi bu konuyu hiç açık açık konuşmamıştık. Fredricka’yla Hal pek öyle sıkı fıkı sayılmazlardı ve Fredricka ondan uzak durmaya, işlerini ancak o odasından çıktıktan sonra yapmaya özen gösterirdi. Nadiren adını anar, benimle konuşurken ondan genellikle “han’fendinin kocası” diye bahsederdi. Bir gün stüdyomda oturmuş, Hal’in üst kattaki ofisinden gelen tangır tungur sesleri duymazdan gelerek resim yapmaya çalıştığım esnada Fredricka aniden arkamda belirmiş, *Bir leopar beneklerini değiştiremez*, dedikten sonra da kırlentleri kabartmak için oturma odasına gitmişti.

Neden değiştirmeyi istesin ki, diye düşünmüştüm. *Neticede leoparları o kadar güzel kılan şey benekleri.*

Katherine üçüncü dolabı da bir çatırtıyla açtı. Kapak önümü kapatıyordu ama Katherine’in tepkisine dayanarak bu dolabın da içki şişeleriyle dolu olduğu sonucuna vardım. Ben yerde şangırdayan şişeleri toplamakla meşgul olurken Katherine yanımda ağzına geleni sayıyordu. Görünüşe bakılırsa bugünlük ona düzgün konuşmasını söylemeyi bir kenara bırakmıştım.

Katherine boynundan kıskıvrak yakaladığı bir şişeyi bana uzattı. Bunun içinde hâlâ viski vardı, şişenin en fazla üçte birini dolduran kehribar rengi sıvı her hareketinde çalkalanıyordu. “Kaldığı yeri bulduk,” dedi.

Şişeleri saymadım ama Katherine’in kafasında tastamam bir çetele tuttuğundan emindim. İçmeye ne zaman başladığını bilse Hal’in bu şişelerin dibini görmesinin ne kadar sürdüğünü

bile kafasından şıp diye hesaplayabilirdi. Tam tarihi bilmiyordum ama içimden bir ses, geçtiğimiz eylül'den hemen sonra başladığını söylüyordu.

Katherine o anda dolaptan bir kitap çıkardı ve onu çatık kaşlarla inceledi. Sonra kitabı bana uzattı. *Gölgeler ve Sen: Akıl Hastalıklarıyla Nasıl Başa Çıkılır?*

"Bu da ne böyle?" diye sordu Katherine.

"En ufak bir fikrim yok," dedim.

Hâlâ elimdeki kitaba bön bön bakıyor, inançsızlığı ve edebiyat alanındaki çarpıcı seçiminden ötürü Hal'e sövüyordum ki Katherine'in yanımda güldüğünü duydum. Sanki kahkaha ile hıçkırık arasında bir seçim yapması istenmiş de gönülsüzce ilkinin seçmiş gibi çaresizlik yüklü, tiz bir kahkahaydı bu. Ona baktığımda elinde açık bir puro kutusu tuttuğunu gördüm. Kapağı kutunun içindekileri görmemi engelliyordu.

"Elindeki ne?" diye sordum.

Kahkahası gürlleşti, sonra da kutuyu ayaklarımın dibinde yere çaldı. Parlak madeni paralardan ibaret bir gökkuşağı kütudan sekip ıslıl ıslıl bir yağmur hâlinde etrafa saçıldı.

"Lanet olası AA madalyonları," dedi.

DOKUZ

Polisler ertesi gün geldi.

İniltiler önceki gece tekrar başlamıştı ve bu defa daha ısrarcı gibiydiler. İniltilerle birlikte –tabii çıgıllıklara dönüşmelerinden önce– adınızın geçtiği ufak tefek komutlar duyduğunuza yemin edebilirdiniz. *Margaret, bana yardım et. Margaret, gelip beni bul. Margaret, sana ihtiyacım var.* Bu çok rahatsız edicidir. Duymazdan gelebileceğinizi düşünürsünüz –horlayan biriyle aynı yatakta uyumayı becermek gibi, ayrıca ne tesadüftür ki Hal’le bunu otuz yılı aşkın süredir yapıyordum– ama beyninizde bir şey, adınızı duyduğunuzda sıçrayarak uyanır. Neyse, uzun lafın kısası, dün gece iyi uyuyamadım ve polisler geldiklerinde hiç havamda değildim.

Katherine’in de iniltiler yüzünden uyuyamamış olabileceğinden endişeleniyordum ama merdivenden indiğimde onu mutfakta otururken buldum, gayet dinç görünüyordu. Geldiğinden beri tuttuğu deftere bir şeyler karalıyor, Hal’in nerede olduğuyla ilgili teorilerini kâğıda döküyordu. İçeri girdiğimi bile fark etmedi.

Ocakta kaynayan su yoktu. Kendi çayımı kendim demlemem gerektiği aklıma gelince azıcık şımarıkça bir hüsrana kapıldım fakat en azından Katherine’in ocağı açık bırakıp mutfaktan çıkmayı huy edindiğimi düşünmesi için ortada hiçbir sebep

kalmayacaktı. Derken genellikle dolapta duran üç tabak yığınının tezgâhta durduğunu gördüm. *A-ha*. Demek ki Fredricka eline geçirdiği her şeyi üst üste yığma eğilimi gösterdiği Eylül haylazlığı raddesine gelmişti. Günler ilerleyip de tabaklardan mobilyalara geçtiğinde bu durum iyiden iyiye can sıkıcı bir hâl alacaktı.

Katherine'e çaktırmadan tabakları dolaba kaldırmayı dedim. "İyi uyuyabildin mi, tatlım?"

"Gayet iyi uyudum," dedi Katherine başını notlarından kaldırmadan. "Tabakların orada ne işi var?" Kalemikle işaret etti.

Bunun gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. "Ah, dün gece mutfak dolaplarını sileyim dedim. Uzun süre kullanılmadıklarında çok tozlanıyorlar." Sesimdeki telaşı ben bile duyabiliyordum. "Neyse işte, tabakları indirdim, rafları sildim ama sonra onları yerlerine yerleştirmeye mecalim kalmadı. Ah, şu tembelliğim."

Dolaba kaldırılan tabakların şangırtısı, Katherine'in kâğıda sürtünen kaleminin sesini bir anlığına bastırdı. "Onca şeyi ne zaman yaptın?" diye sordu. "Sen benden önce yatmadın mı?"

"Evet. Şey. Uyuyamadım." En azından bu kadarı doğrudu. Katherine'in bana bakıyor olması ihtimaline karşılık en iyi *güven bana* gülümsememi takındım. Bakmıyordu.

"Tatsız olmuş," dedi Katherine defterine bakarak. "Neyse, polis aradı. Seninle konuşmak için birkaç saate burada olacaklar. Yani düş almak isteyebilirsin."

Yatak odamdaki kan bu sabah daha belirgindi, öyle ki birkaç saatlik bölük pörçük uykudan sonra şiş gözlerimi açtığımda görmeyi umduğum manzaranın bu olduğu söylenemezdi. Kanı geceliğimle sildim ama pek fayda etmedi. Katherine gidene ya da polisin ziyaretleri son bulana kadar yatak odamda çamaşır suyu ya da leke çıkarıcı mı hazır bulundursam diye düşündüm. Çayımдан tek bir yudum bile almadan –keskin nikel ve ağartıcı kokuları arasında– kanlı bir duvarı ovalama düşüncesi pek öyle iç açıcı değildi fakat birtakım fedakârlıklar yapılmalıydı.

Katherine'in dediği gibi birkaç saat içinde iki bezgin polis memuru çıkageldi. Memur Jones ve Memur McDouglas. Jones görmüş geçirmiş, orta yaşlı bir kadındı; koyu renk saçları ve saçmalığa müsamaha göstermeyeceğine delalet eden dümdüz dudakları vardı. Düşük gözleri beni buldu ve o noktadan sonra da pek üstümden ayrılmadı. McDouglas sevimli suratı ve üniformasının kemerinden taşan göbeğiyle daha az göz korkutucuydu. Bakışları içeride geziniyor, dekorasyonumuza beğeniyle bakıyordu. Memurlara bir şey içmek isteyip istemediklerini sordum. Jones teklifimi geri çevirdi ama McDouglas bir bardak su istedi. Onlar gelmeden sadece birkaç dakika önce mutfak tezgâhında beliriveren yığından bir bardak aldım.

McDouglas mutfığa girerken tek elini yüzünün önünde salladı. "Bu sineklerin derdi ne?"

Jones benimle birlikte mutfak masasına geçip defterini açarken McDouglas mutfakta salına salına gezinmeye koyuldu. Kanıt peşindeymiş gibi görünmüyordu, daha ziyade etrafa göz gezdiriyor, vakit öldürüyordu.

"Kayıp şahsın adı?" diye sordu Jones kalemini elinde hazır ederek.

"Bu bilgiyi size karakolda verdim," dedi Katherine.

"Harold Martin Hartman," dedim. "Biz ona Hal deriz."

"Yaşı?"

"Bu bilgiyi de verdim," dedi Katherine.

"Elli dokuz," dedim Katherine'e aldırış etmeyerek.

"Eşkâli?" diye sordu Jones. Belli ki o da Katherine'i duymazdan gelmişti.

"Bir seksen boylarında. Bana sorarsanız, ince yapılı. Saçları eskiden kahverengiydi ama son birkaç yıldır kirlaştı. Saçlarını kısa kestirir. Sakalı da bıyığı da yoktur, hayatta tahammül edemez. Kaşındırıldığını söylüyor."

"Peki yara izi? Doğum lekesi?"

"Sol omzunda bir ben var." Ayrıca ayak bileğinde de şüphe uyandıracak kadar ısırik izine benzeyen dairesel bir yara izi vardı ama bu ayrıntıyı es geçmeye kadar verdim.

"Onu son gördüğünüzde üstünde ne vardı?"

"Yüce İsa, bu bir ay önceydi," dedi Katherine. "Bunu nasıl hatırlamasını bekli—"

"Üstünde lacivert bir tişört vardı. Chicago Cubs logoluydu. Biraz pejmürde bir şeydi, Hal o tişörtü uzun yıllardır giyiyordu. Mavi kot pantolon. Kahverengi ceket de yanındaydı. Havacı ceketlerinden, hani şu yakasında kürk olanlardan." Gülümse-dim. Hal o ceketı severdi, hatta o kadar severdi ki gittiği gün sırtındaki kıyafetler dışında yanına almayı uygun gördüğü tek şey oydu.

Katherine bana şaşkınlıkla baktı.

"Sağlam hafıza," dedi McDouglas mutfağın diğer ucundan. Pencereden dışarı bakıyordu.

"Ne tür bir araba kullanıyor?" diye sordu Jones. "Plakasını biliyorsanız gerçekten faydası olur."

Katherine burnundan güldü. Jones'un gözleri bir çırpıda defterinden ayrıldı ve kaşları soru sorarcasına kalktı.

İç çektim. "Hal araba kullanmıyor."

"Artık," diye ekledi Katherine gözlerini benimkilere dikerek. Jones açıklama yapmamı bekliyordu.

"Korkarım kocamın eskiden alkol sorunu vardı."

"Eskiden derken?" Katherine bir kez daha burnundan güldü.

Ona kulak asmadım. "Uzun yıllar önceydi. Neyse, sanırım, anlarsınız ya, alkollüyken direksiyon başında kendinden geçmiş. Hatta pek çok kez. Ve..." Tek elimi salladım. *Çaktın mı köfteyi?*

Jones'un dudakları inceldi. Defterine bir şeyler karaladı.

"Aslında işimize de geldi," dedim soru sorulmamış olmasına rağmen. "İkinci arabayı sattık. Böylece masraflarımız biraz azalmış oldu. Arabaların ne kadar para yediğini bilirsiniz. Benzin, sigorta, tamirler. O parayı başka bir yere gömebilirdik."

"İsa aşkına, anne." Katherine'in gözlerini devirdiğini resmen *duydum*.

Ayrıntılar Jones'un ilgisini çekmemişti. "Peki Hal ne zamandan beri kayıp?"

"Ağustosun ikisinden beri. Bir ayı biraz geçti."

"O günden sonra ondan haber almadınız, öyle mi?"

"Öyle."

"Ona ulaşmayı denediniz mi?"

Duraksadım. Denememiştım. Ne manası kalmıştı ki?

Katherine bana sanki Kocaayak'a inandığımı söylemişim gibi bakıyordu ve bu evde şahit olduğum her şey hesaba katıldığında onlardan birini gerçekten de görmüş olabilirdim. "Anne?"

"Katherine onu pek çok kez aramayı denedi," dedim. "Çağrılarının doğrudan sesli mesaj kutusuna düştüğünü söyledi. Sonra sesli mesaj kutusu da doldu."

"Sen onu *hiç* aramadın mı?" diye sordu Katherine. Jones bu kasıtsız itirafımın üzerinde durmayabilirdi ama Katherine'in kesinlikle öyle bir niyeti yoktu.

"Bazen öyle olur," dedi McDouglas. Yemek odasına şöyle bir göz attı. "Duvarlarda tercih ettiğiniz renk hoşuma gitti. Adı nedir?"

"Kaybolduğu gün neler olduğunu anlatın," dedi Jones.

Katherine'e baktım. Beni en çok korkutan yere gelmiştik. "Şey, bu konuyu kızım yanımda değilken konuşmayı yeğlerim."

"Hayatta olmaz." Katherine sanki ona lafımı alıp neresine sokması gerektiğini söylemişim gibi bakıyordu bana.

Jones elinde kalemle bir bana bir ona baktı, işimi kolaylaştırmayacağı her hâlimden belliydi.

"Katherine," dedim, "anlatacaklarımın bir kısmı babanla aramızda geçen özel meseleler."

"Şansına küs," dedi Katherine. "Babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum, anne. Onu bulmak istiyorum." Böylelikle mevzuya noktayı koydu.

Bir umutla Jones'a baktım fakat konuşmaya başlamamı işaret etti. İç çektim. "Hal'le birtakım anlaşmazlıklar yaşıyorduk."

"Yani *kavga* ediyordunuz," dedi Katherine.

"Bırak da annen istediği gibi anlatsın," dedi Jones.

"Bahsettiği şey kavga ama," dedi Katherine kollarını göğsünde kavuşturup surat asarak.

"Bir anlaşmazlık yaşadık," dedim.

"Anlaşmazlık yaşadığınız konu neydi?" diye sordu Jones.

"Hal çekip gitmek istiyordu," dedim.

"Yani seni terk edecekti, öyle mi?"

"Hayır, bu evden çekip gitmek istiyordu. Buradan taşınmayı, daha doğrusu *birlikte* taşınmamızı istiyordu." Hal *beni* hayatta terk etmezdi. Birlikte atlattığımız onca badireye rağmen en başından beri ısrarcı olduğu tek konu buydu. İkimiz de bir yere gitmeyecektik, yani en azından ben. Bu tavrı sevimliydi. Sevimli olduğunu düşünmek istiyordum.

"Neden taşınmak istiyordu?" diye sordu Jones.

"Evet, neden?" diye seslendi McDouglas ahşap tırabzanları incelemekte olduğu antreden. "Muhteşem bir evde yaşıyorsunuz. Bu parkeler orijinal mi?" McDouglas'ın iştahlı bakışlarının birinci katla sınırlı kalmasını umdum. Yatağımın başındaki duvarda muhtemelen çoktan bir kan damlası belirmişti ve içimden bir ses bu manzaranın McDouglas'ın turistik gezintisine turp sıkacağını söylüyordu.

"Burayı sevedim," dedim. Bu doğrudu. Doğrunun epeyce kısaltılmış bir versiyonu.

"Ama siz taşınmak istemiyordunuz," dedi Jones. Bu bir soru değil, tespitti.

"Yani, evet, elbette taşınmak istemiyordum. Bu ev..." İç çektim. "Ev sahibi misiniz?" Jones başıyla onayladı. "O hâlde sürecin ne kadar meşakkatli olduğunu bilirsiniz. Hayallerinizdeki evi bulursunuz, onu satın almak için ıvır zıvır bir sürü prosedürle uğraşırsınız; teklif vermeler, kredi başvuruları. Ço-

cukluğumuzda ikimizin de kalıcı bir evi olmamıştı, yani sadece *bize* ait, *sevdiğimiz* bir evimizin olması bizim için önemliydi. Kendimizi bu eve adadık. Tüm bu mobilyaları bulduk, odaları dekore ettik. Bu ev *bizim*. Bu *biziz* ve o yüzden çok güzel.” Süslü mutfak dolaplarını, kusursuzca boyanmış duvarları ve –evet, *orijinal*– parkeleri işaret ettim. “Burası bizim evimiz,” dedim. Bu doğrudu, öyle kısaltılmış falan da değildi. Hiçbir haylaz beni yuvamdan edemeyecekti. Hele ki her şeyin üstesinden gelmek mümkünken.

“Aynen,” dedi Jones. “Gittiği gün bu... anlaşmazlığa ilk düşüşünüz müydü?”

Ah, bu anlaşmazlığın gittikçe kızışan versiyonlarını aylardır yaşıyorduk. Tastamam on bir aydır. Her şey geçtiğimiz eylül ayının sonunda başlamıştı. Bu evde üçüncü eylülümüzdü ve artık eylülleri idare edebildiğimize –en azından *benim* edebildiğime– inanıyordum. Elbette geçen eylül bazı hatalar yapmıştık fakat hatalar yalnızca birer öğrenme fırsattı. Sorunu çözüp bu yıl daha da iyi bir performans sergileyebilirdik. Hal buna karşı çıktı. Hayatının normal, kusursuz olmasını istiyordu ve öyle bir hayat olmadığından haberi yok gibiydi. Ayrıca geçen eylül ölümün eşiğinden döndüğümüzü de düşünür gibi bir hâli vardı ama elbette abartıyordu. Neticede sonumuz iyi olmuştu. Dersimizi almıştık. En azından Hal kesinlikle almıştı.

“Hayır,” diye yanıtladım.

“Eskiden ilişkinizin nasıl olduğundan bahsedin biraz. O gitmeden önce.”

“İlişki” kelimesi gözüme fazlasıyla iyimser göründü. Hal ve ben, aynı yastığa baş koyduğumuz yıllar boyunca yakınlık ve samimiyet ile mesafe ve öfke arasında gidip gelmiştik. Ne var ki evdeki son günlerimizde, üst kattaki gardıropta varlığını sürdüren Jasper’la ya da şöminenin başından ayrılmayan Blythe’la ne kadar yakınsak Hal’le de ancak o kadar yakındık. Buna ilişki denir miydi? En geniş anlamıyla ele alınırsa neden

olmasın? Yine de bundan daha büyük badireler atlatmıştık ve evdeki haylazlar daima daha kötüsünün olabileceğinin iyi birer hatırlatıcısıydı. Hal bunu görmekte zorlanıyordu, bense şıp diye görüvermiştim.

Katherine beni bir aksiyon filminin en heyecanlı sahnesini, hani başrol oyuncusunun parmak uçlarıyla tutunduğu uçurumun kenarından sallandığı o sahneyi izler gibi izliyordu.

“Sanırım pek iyi değildi,” dedim.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Jones.

“Yani, o tür bir anlaşmazlığa düştüğünüzde ve iki taraf da geri adım atmaya yanaşmadığında işlerin çok iyi gitmeyi bırakması sanırım kolay oluyor.” Kendimi bildim bileli taviz vermekte üstüme yoktu. Hal’in sağlam ısrarı karşısında en kıymetli hazinem eğilip bükülebilmemdi. Fakat bu ev söz konusu olduğunda, yuvam hâline getirdiğim bu yerden ayrılma ihtimali gündeme geldiğinde eğilip bükülmeye hiç niyetim yoktu. Bu kadar net bir çizgi çekmem nadir görülen bir şeydi. Hal başlarda bu tavrımı nasıl yorumlayacağını bilemedi. “Sanırım benim suçumdu,” dedim usulca. “Esnek davranmaya yanaşmadım.”

Katherine inledi.

“Yani sık sık anlaşmazlığa düşüyordunuz, öyle mi?” diye sordu Jones kalemi kâğıda sürtünürken.

“Öyle de denebilir.” Doğrusunu söylemek gerekirse –gürültülü, ısrarcı, ardı arkası kesilmeyen– anlaşmazlıklar yaz aylarının başlarında aniden kesilivermişti. Hal bozuk plak olmayı iyi bilirdi (Katherine’in kime çektiği ortadaydı) fakat ümitsiz vakayı gördü mü de tanırdı. İlk defa geri adım atmayacağımı anladı. Neyi var neyi yoksa hepsini ortaya koydu, sesinde o zamana dek hiç duymadığım bir çaresizlik vardı ama yaz mevsimi gelip çatığında o da mağlubiyeti kabullenerek ofisine çekildi. Güya yeni romanı üstünde çalışıyordu.

"Bu anlaşmazlıklar..." Jones şimdi bana bakıyordu, kahverengi gözleri dikkatliydi. McDouglas odaya dönüp sessizce arkamda bir yerde dikilmeye koyuldu. "Hiç fiziksel bir hâl aldı mı?"

Katherine'in bakışlarını hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim çabucak.

Katherine'in bakışlarının değiştiğini, sulusepken misali yüzümün yan tarafını dövdüğünü hissettim.

"Buraya taşınmadan önce," diyerek konuşmayı sürdürdü Jones, "ilişkiniz nasıldı?"

"Ah, iyiydi," dedim.

Katherine burnundan güldü.

"*Sahiden iyiydi,*" dedim Katherine'e. Ben burada kıvranırken lüzumsuz bilgiler verip duracak bir spor yorumcusuna ihtiyacım yoktu. "Sen evde değildin, Katherine."

"Noelle teyzemde kaldığım zamanı mı kastediyorsun?" Katherine yorumunu âdeta bir tabanca gibi tutmuş, namluyu da iki kaşımın ortasına doğrultmuştu.

"Hayır, Katherine. Üniversitede olduğun zamanı kastediyorum. İşinin başından aşkın olduğu zamanları. *Claire*'le seyahate çıktığın zamanları." Son yorumum karşısında irkildi. *İlla ateş açılacaksa bunu ikimiz de yapabiliriz, Katherine.*

Jones'un bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Elbette sıkıntılı dönemlerimiz oldu," diye açıkladım. "Bütün evliliklerde olur. Beni anladığınızdan eminim." Jones'un eline baktım. Alyans yoktu. Tamam, belki de anlamazdı. "Ama o sıkıntılı günleri arkamızda bıraktık. Yaşadıklarımız bizi güçlendirdi ve bir süreliğine aramız düzeldi."

Hatta *gerçekten* iyiydik. İçkili vaziyette araç kullanırken üçüncü kez yakalanması, işte aramızı bozan buydu. Bu olaydan sonra Hal'in bir süreliğine hapse girmesi gerekti ve ehliyeti iptal edildi. Mahkeme zoruyla danışmanlık almaya başladı ki onca dil dökmeme rağmen neredeyse yirmi yıldır onu danışmanlık almaya ikna edememiştim, gerçi onu hapse tıktırmak

gibi bir yetkim olsaydı belki ben de başarılı olurdum. Bir daha içkili vaziyette araç kullanırken yakalanırsa en az bir yılını parmaklıkların ardında geçirecekti. Bu da alkolden uzak durma meselesini ilk defa ciddiye almasına vesile oldu. İlk başta alkol sorunu için danışmanlık almaya başladı fakat zamanla bundan hoşlandığını ve çözmesi gereken birtakım sorunları olduğunu fark etti. AA toplantılarına gider oldu, kendine bir sponsor buldu ve yirmi-dört-saat madalyonu dışında ciddi ciddi madalyonlar kazanmaya başladı. Danışmanlık seanslarında sakın kalma becerisi edindi ve edindiği becerileri kullandı. Tekrar konuşmaya, gülmeye başladık. Bana gençliğimde tanıştığım çarpık gülümsemeli, zayıf, enerji dolu o genci hatırlatıyordu. Artık kuralları aklımda tutmama gerek yoktu, tabii hâlâ birkaçına riayet ediyordum. Kas hafızası işte, ne yaparsınız.

Tüm bunlar Katherine lise son sınıftayken olmuştu ve o yılın bir kısmını bizim yanımızda geçirmişti, yani aramızın iyi olduğuna tanık olmuştu. Hatırlıyor olmalıydı ama muhtemelen hiç dikkat etmemişti. Noelle'in yanından istemeyerek ayrılmıştı ve mezuniyetine daha aylar olmasına rağmen kafasında üniversite için başka bir şehre yerleşmişti. Bir keresinde Hal ona altı-ay madalyonunu iftiharla gösterdi ve Katherine babasına sanki uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylemiş gibi baktı. Ne inanmaya benim kadar teşneydi ne de affetmeye.

Hal alkolü bıraktıktan sonraki mutluluğumuz altı yıl sürdü. Katherine eve pek sık uğramazdı ve kısa ziyaretleri esnasında bizim gördüğümüz şeyi görmemişti belli ki. Yine de o altı yıl boyunca gayet mutluyduk. Her şey en başından beri olması gerektiği gibiydi.

Sonra bu evi satın aldık.

Sanırım şükran duymam gerek. Altı yıl süren bir mutluluk herkese nasip olmaz.

"Peki kaybolduğu gün ruh hâli nasıldı?" diye sordu Jones. "Sinirli miydi?"

Hal'i rengi atmış Cubs formasıyla, kolunun altına kıştırdığı kahverengi ceketiyle ve yanına tek bir çanta almadan kapıda öylece dikilirken gözümde canlandırdım. Biz eşikte dikilirken onu garaj yolunda motoru çalışır vaziyette bekleyen taksinin sesini yine duyar gibi oldum. *Lütfen*, dedi. *Lütfen benimle gel.*

"Hayır, sinirli değildi," dedim, genzimdeki yanma sesimi de boğuklaştırmıştı.

Hal ellerimi avuçlarının arasına almış, yüzünü buruşturmuştu. *Kimse böyle yaşamayı hak etmez*, dedi.

Yanma hissini olabildiğince bastırmak için yutkundum. "Üzgündü."

Bu sözcük havada bir anlığına asılı kaldıktan sonra Jones boğazını temizleyerek beni ayrıntıya girme lüzumundan kurtardı. "Sizce nereye gitmiş olabilir? Civarda hiç arkadaşı var mı? Ailesi?"

"Hayır, ailesi olduğu söylenemez." Annesiyle babası ölmüştü. Erkek kardeşiyle ise görüşmüyorlardı. "Arkadaşı da yok. Galiba ikimiz de esaslı birer ev kuşuyduk." Bu, altı yıllık mutluluğumuzda mecburiyetten –ya da daha doğrusu Hal'in ısrarları üzerine– edindiğimiz bir alışkanlıktı. O dönemden sonra bu alışkanlığı sürdürmemize artık gerek kalmamıştı ama belli ki ondan kurtulamamıştık.

"Annem bir otele gitmiş olabileceğini düşünüyor," dedi Katherine araya girerek.

"En azından başlarda öyle düşündüm," dedim. "Ondan sonra ne yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Mali kayıtlarına ulaşabiliyor musunuz?" diye sordu Jones. "Kredi kartı gibi şeylere? Müşterek banka hesabınız var mı?"

"Ah, kahretsin, harbiden iyi fikir," dedi Katherine ve ânında telefonunda bir şeyler yazmaya koyuldu.

"Ben—" dedim.

"Nerede olduğunu çözmemize yardımcı dokunabilir," diye açıkladı Jones.

"Müşterek bir hesabımız var ama—"

Katherine internet sitesini çoktan açmış ve kullanıcı adımızı doğru tahmin etmeyi başarmıştı. "Anne, şifren ne?"

"Katherine," diye tısladım, "mali kayıtlar gizlidir."

"Bilboa123 mü?" diye sordu. "B'si büyük?"

Sessizliğimi korudum.

"Üniversiteye gitmeden önce sana açtığım e-posta hesabına koyduğum şifre mi?" diye sordu. "O yüzden, değil mi?" Şifreyi girdi. "İsa aşkına, anne, şifrelerini güncelleme gerek."

"Düzgün konuş." İç çektim.

"Tamam, tamam." Katherine heyecandan yerinde duramıyordu. "Beş gün önce, Save Mart'tan seksen yedi dolarlık bir alışveriş yapılmış."

"O bendim," dedim. "Sebze meyve aldım."

"Aynı gün yirmi yedi dolarlık bir harcama daha var..."

"O da bendim," dedim. "Benzin."

"Aslında bunu şimdi yapmamıza—" diyerek lafa girdi Jones ama Katherine telefonunun ekranını heyecanla kaydırmaya devam ediyordu.

"Elektrik faturası, bir elektrik faturası daha. Vay canına, anne. Burayı ısıtmak size gerçekten pahalıya patlıyormuş. Hem sizin şömineniz yok mu? Oradan biraz tasarru— Bir dakika. Kaybolduğu güne ait bir hareket var. ATM'den para çekme işlemi. Hem de... bayağı para."

Telefonunu havaya kaldırıp Jones'a gösterdi. Jones'un kaşları havalandı. Omzumun üstünden arkamda bir yere baktığını gördüm. İmalı imalı bakıştıklarını anlamak için McDouglas'ın yüzünü görmeme gerek yoktu.

Katherine'in omuzları düştü. Sonra ekranını yukarı kaydırarak diğer harcamalara tekrar şöyle bir göz gezdirdi. "Gerisi sana ait harcamalar, anne. Sanırım o noktadan sonra sadece nakit harcamış."

“Bazen, insanlar çekip gittiklerinde müşterek hesaplarının dondurulacağından korkarlar,” diye açıkladı Jones, yüzündeki ifade insanın tepesini attıracak kadar anlayışlıydı. “Özellikle de birtakım... anlaşmazlıklar yaşandığında.”

“Bir süre hesaplarına ulaşamayacaklarını düşündüklerinden ilk iş yüklü miktarda nakit çekerler,” dedi McDouglas arkamdan. “Üzgünüm, han’fendi. Bazen insanlar evlerini terk ederlerken pek hoş olmayan şeyler yaparlar.”

Tam ona Hal’i para çekmeye iten şeyin ne olduğuyla bir parça bile ilgilenmediğimi söyleyecektim ki bir düşünce beynime âdeta zorla girdi: *El mecbur olunca şeytan bile lal olur*. Hem o kadar netti ki Fredricka’nın konuştuğuna yemin edebilirdim. Onun sesiydi ve sesi sanki onca zamandır mutfağın köşesinde duruyormuş gibi sağ kulağımda sola nazaran daha güçlüydü. Kendimi tutamayıp hızla başımı çevirdim. *Git buradan, Fredricka*. Elbette Fredricka orada değildi. Sadece Katherine, ben ve o anda imalı imalı bakışmakta olan polis memurları vardı.

“Ne halt ediyorsun, anne?” diye sordu Katherine.

“Ben...” Bir kez daha onlara dönerken kendime sövdüm. “Bir ses duyar gibi oldum.”

Jones gözlerini benden ayırmadan teskin edici olduğunu sandığına kalıbımı bacağım bir edayla gülümsedi. Defterine benim fark etmemi istemediği kısa bir not alırken kaleminin belli belirsiz hareket ettiğini gördüm.

Polis memurlarının bana soracakları birkaç soru daha vardı fakat hiçbiri pek öyle kayda değer değildi. Fredricka’nın kendini gösterdiğini sandığım o ânın etkisinden henüz çıkamamıştım, hâliyle verdiğim cevaplar bölük pörçük ve alakasızdı. Polisler de bunu fark etmişe benziyordu, öyle ki yola çıkmak için hazırlanırken bile gözlerini üstümden ayırmadılar.

“Zaman ayırıp bizimle konuştuğunuz için teşekkürler, Bayan Hartman,” dedi Jones.

“Eğer bir şey bulursak size haber veririm,” dedi McDouglas, “eğer” kelimesini kullandığından habersiz olarak.

“Sizi geçireyim,” dedi Katherine. Bunun beni ekip polislerle baş başa kalabilmek adına oynadığı bir oyun olduğu apaçık ortadaydı.

Ön kapı kapanır kapanmaz sessiz adımlarla peşlerinden gidip kulağını kapıya dayadım.

“Anlıyorum, han’fendi,” dediğini duydum bir erkek sesinin. McDouglas. “Ama korkarım burada yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Onu *bulabilirsiniz*,” diye belirttiğini duydum Katherine’in. “Edindiğiniz bilgilerle soruşturmaya devam edebilirsiniz. Çok uzaklaşamayacağını biliyorsunuz. Ne arabası ne de ehliyeti var.”

“Elimizden geleni yapacağız.” Bir kadın sesi. Jones. “Ama babanız bir yetişkin ve eğer çekip gitmek istediye bunu yapmaya hakkı var.”

“Çekip gitmek *istemedi*.” Polis memurları mevzuya henüz uyanamamıştı çünkü Katherine’i yetiştiren onlar değildi fakat kızım son sürat bir öfke nöbetine doğru sürükleniyordu.

“Annenizin dediğine göre istemiş,” dedi Jones. “Hatta bu yüzden tartışıp duruyorlarmış: babanızın gitmek *istemesi* yüzünden. Sonra da çekip gitmiş. Görünüşe bakılırsa kendi isteğiyle hem de.”

“Ama...”

“Bana annenizle babanız evliliklerinde bazı sorunlar yaşıyorlarmış gibi geldi,” dedi Jones. “Gördüğüm kadarıyla siz de bunun farkındasınız.”

“Sorunları vardı ama—”

“Bazen gerçekten yüzleşmekte zorlanırsınız.” Şimdi konuşan McDouglas’tı. İyi Polis rolüne bürünmüş olmalıydı. “Mesela ben gençliğimde annemle babamın kavgalarına tanık olmaktan nefret ederdim. Fakat kimi zaman insanların birlikteliklerini sürdürmektense ayrılmaları daha iyidir.” Şayet Katherine’i bü-

yüten McDouglas olsaydı İyi Polis ayaklarının ona sökmeyeceğini bilirdi.

“Mesele onları kavga ederken görmekten nefret etmem değil,” dedi Katherine tükürürcesine. “Kavga ettiklerine çok tanık oldum. Gerçekten *çok*.”

Sağ ol be, Katherine.

“İlişkileri boktandı,” dedi Katherine. “Ve İsa üstüne yemin ederim ki babamın çekip gitmesini *diledim*. Hatta gitsin diye *dualar ettim* ki bu da size bir şey söylüyor olmalı.”

“Han’fendi—”

“Ama *asla gitmedi*,” diyerek konuşmayı sürdürdü Katherine. “Hiç gitmedi. Bir kere bile, tek bir günlüğüne bile. Belki boktan biri olabilir ama acayip *sadıktı*.”

“En sadık ilişkiler bile kırılma noktasına gelebilir.” Bu defa araya giren Jones oldu, Katherine’in gittikçe yükselen sesi karşısında usulca konuşuyordu.

“Hiç irtibat kurmadan mı?” Katherine pes edecek gibi değildi. “Hadi giderler de yer yarılıp içine mi girerler?”

“Bazen insanlar bulunmak istemezler,” dedi Jones. “Kasabadan ayrılırlar. Cep telefonlarından kurtulurlar. Her şeyi *nakit* öderler.” Son dediğinde bir parça dokundurma vardı.

“Ama” —Katherine artık yalvarıyordu— “*benimle* irtibat kurmamasına ne diyeceksiniz?”

“Kaybolmadan önce babanızla pek iletişiminiz olmadığını kendi ağzınızla söylediniz,” dedi McDouglas.

“Hatta kötü bir ilişkiniz olduğunu söylediniz,” dedi Jones. Belli ki Katherine’in onlara anlattıklarını hatırlamaya başlamıştı.

“Evet ama—”

“Önceden babanızla ne kadar az iletişim kurduğunuz göz önünde bulundurulduğunda size ulaşmayı umursamaması” — Jones’un sesi şimdi daha sertti— “*mümkün* değil mi?”

"Beni *dinlemiyorsunuz.*" Katherine artık mızıkçılık ediyordu. Kapalı kapının ardından bile ayağını yere vurduğunu görebiliyordum. "Bir *terslik* var."

"Bu durumun sizin için ne denli can sıkıcı olduğunu anlıyoruz," dedi Jones.

"Sevdiğiniz birinin çekip gitmesi, o da yetmezmiş gibi nereye gittiğini bilmemek zordur," dedi McDouglas.

"Bu konuyu araştırmak için elimizden geleni yapacağız." Jones.

"Sadece sizi boş yere umutlandırmak istemiyoruz." McDouglas.

"Bize bir iyilik yapın ve annenizle ilgilenin." Jones. Attığı her adımda sesi biraz daha cılızlaşıyordu.

"Bana pek iyi görünmedi." McDouglas ondan da ileride olmalıydı.

"Bir ipucuna ulaşırsak sizi ararız." Jones. Şimdi sesi güçbela duyuluyordu.

Kapının diğer tarafında Katherine'in kendini derin derin nefes almaya zorladığını duydum. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu –terapi gerçekten işe yarıyor olabilirdi– yine de süratle yaklaşan fırtınanın emarelerini işitebiliyordum.

Katherine sakinleşene kadar ondan biraz uzak durmamın en iyisi olacağına karar vererek kapıdan uzaklaştım. Fakat köşeyi dönmemele bodrum kapısının yanında dikilen Angelica'nın soluk teni ve tarumar olmuş suratıyla karşılaşmam bir oldu. Yumru yumru kolunu kaldırıp bodrumu işaret etti.

Kahretsin.

ON

Ertesi gün akşamüstü sularında kendimi Katherine'in hızlanma kapasitesinin sınırlarını zorlamakla meşgul olduğum sedan tipi kiralık arabasının yolcu koltuğunda buldum. Şimdiye kadar tamı tamına üç kere yavaşlamasını söylemiştim ama on altı yaşındayken araba kullanmayı ilk öğrendiğinde sözümü ne kadar dinlediye şimdi de ancak o kadar dinliyordu.

Katherine'in telefonu elindeydi, GPS'i açmıştı. Yola bakmıyordu. "Bir buçuk kilometre kadar ileride bir bar daha var," dedi. "Çakırkeyif diye bir yer. Orayı biliyor musun? Babam hiç oradan bahsetmiş miydi?"

Katherine dün polisler gittikten sonra beklediğimden çabuk toparlanmıştı, demek ki derin derin nefes alıp vermek gerçekten işe yarıyordu. Ben Angelica'yı bodrum kapısının önünden kışkıışladıktan saniyeler sonra (Angelica'yla arkadaşlarına doğru koştuğunuzda zaman zaman ürkek güvercinler gibi kaçışabiliyorlardı) hışımla içeri daldı. Sonra da kan çanağına dönmüş gözleri, ıslak suratı ve tazelenmiş azmiyle koridoru boylu boyunca arşınlayıp yanıma geldi.

"Polisi sikeyim," dedi vakti zamanında mahallede arabayla gezinirken son ses açmasını kayıtsız şartsız yasakladığımız bir şarkıyı fena hâlde andıran bir üslupla. "Bu meseleyi ciddiye almayacaklarsa o zaman iş başa düştü demektir." Katherine

hiçbir alkoliğin içkisiz duramayacağı sonucuna varmıştı ki bu da Hal'i gören birinin olması ihtimaline karşı kasabadaki her bara uğramayı kafasına koyduğu anlamına geliyordu. Bu esnada ona eşlik etmem de ne yazık ki planları arasındaydı.

"Kahretsin, kaçırdık," dedi Katherine karşıdan gelen araçlara göz ucuyla şöyle bir bakıp saatte yüz otuz kilometre gibi bir hızla U dönüşü yaparken.

Kolumu kolçağa çarptım. "Katherine, *yavaşla*," dedim dördüncü kez, belli ki sonuncu olmayacaktı.

Araba yolda savrularak döndü ve Katherine'in nihayet frenlere asılmasıyla Çakırkeyif denen mekânın otoparkında durdu. Alacağım darbeye hazırlanarak öne doğru uçtuğum esnada emniyet kemerim omzuma gömüldü. Bir toz bulutunun ortasında kaldık. Fakat ben daha nefes bile alamadan Katherine arabadan iniverdi.

Önceki gece gözüme uyku girmemişti. Peder Cyrus'un kutsamasının üstünden doğru düzgün zaman geçmemişken Angelica'nın geri dönmesi sinirlerimi zıplatmıştı ve Angelica ya da arkadaşlarından biri Katherine'in görüş alanına girer korkusuyla akşamın geri kalanını diken üstünde geçirmiştim. Ya Katherine onların peşine takılıp bodruma inerse? Bu tam bir felaket olurdu. Kafamın içinde dönüp duran anlamsız fakat ısrarcı endişeler yüzünden sabahı sabah ettim. Tabii bir de gittikçe yükselen iniltiler vardı. Henüz çığlığa dönüşmemişlerdi fakat ismim daha sık geçer olmuştu. *Margaret, yanımıza gel. Margaret, sana ihtiyacımız var. Margaret, gel de bizi bul. Margaret, gel de onun bize neler yaptığına bak.* Sabah olduğunda uyanmaktan ziyade pes edip uykunun gündemde bile olmadığını kabullenerek şiş gözlerimi gün doğumuna açtım umutsuzca. Ve tabii ki arkamdaki duvarda bir kan şelalesiyle karşılaştım. Tabii ki.

Üstüne üstlük Fredricka da iyiden iyiye tozutmuştu. Bu sabah merdivenlerden indiğimde mutfaktaki tabak çanak yığınları yetmezmiş gibi bir de kanepelerdeki minderlerin hepsini topladı.

yıp düzgünce yere dizdiğini görmüştüm. Ayrıca halıdaki izlere bakılırsa bütün koltukları on santim kadar sola kaydırmıştı. Bunu ne demeye yaptığından emin değildim. Katherine aşağı inene kadar mobilyaları ve minderleri sessizce eski yerlerine koyacağım diye canım çıkmıştı ama beni duyduysa bile belli etmedi. Uykusuz geçen gecelerin avantajlarından biri bütün ev işlerini kahvaltıya kadar bitirmektir.

Yine de enerjik bir yol arkadaşı olduğum söylenemezdi. Katherine'in peşi sıra bara daldığımda çoktan Hal'in fotoğrafını aklı karışmış gibi görünen bir barmenin burnunun dibine kadar sokmuştu.

"Bu adamı gördün mü?" diye sordu tüm buyurganlığıyla. "Bu adam benim babam. Şu anda kayıp. Alkoliktir."

"Eskiden alkolikti," dedim nihayet yanına vardığımda.

"*Hâlâ* alkolik," diye düzeltti Katherine. "Onu gördün mü?"

"Bayan, bu barda kafa çeken tipler şöyle dursun, daha bu sabah kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlamıyorum ben." Barmenin kolları boşlarıyla değiştirmekte olduğu içki şişeleriyle doluydu ve işine ara vermeye hiç istekli görünmüyordu.

"Şu fotoğrafa bakabilir misin?" Katherine'in sesi tizdi.

"Lütfen?" diye ekledim. "Bizim için çok önemli." Barmen benimle göz göze geldiğinde yüzümü mümkün olduğunca az oynatmaya çalışarak Katherine'in davranışından ötürü özürlerimi iletmek için elimden geleni yaptım.

Barmen yanımıza gelip fotoğrafa baktı. İç geçirdi. "Dediğim gibi, pek hatırlamıyorum. Ama buraya geldiğini zannetmiyorum. Çakırkeyif genelde... daha genç tiplerin takıldığı bir yerdir. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır herhâlde?"

Kasvetli dekorasyona, bira pinponu masasına ve mekândaki sandalye kıtlığına bakınca ne demek istediğini anladım.

"Emin misin?" diye sordu Katherine fotoğrafı ona biraz daha yaklaştırmak. Hayır cevabını kabul etmeye niyeti yoktu, doğru cevap sahiden hayır olsa bile.

"Emin," dedim kolunu indirip onu kapıya döndürerek. "Baban hayatta burada takılmaz." Hal barlarda içmekten pek hoşlanmaz, öylesindense evinin rahatlığını tercih ederdi ama Katherine şimdiye kadar bu küçük gerçeği yok saymıştı.

Arabaya döndüğümüzde Katherine küfrederek listesindeki Çakırkeyif'in üstünü çizdi. Araştırmamızın daha başında olmamıza rağmen -dört yere uğramıştık fakat daha bakmamız gereken sayısız bar vardı- şimdiden morali bozulmuştu. Galiba Hal'in kasabadaki bütün barların müdavimi olduğunu ya da diğer müşterilerin, Hal kapıdan girdiğinde *şerefe* demek yerine ismine kadeh kaldıracakları kadar yüzüne aşına olduklarını sanmıştı.

"Şimdi gideceğimiz yerin adı... Azgın Hemşire," diye okudu Katherine. "İki kilometre kadar uzakta." Kontak anahtarını çevirdi ve size yemin ederim ki motor daha doğru düzgün çalışmadan arabayı hareket ettirmeyi başardı. Daha emniyet kemerimi bile takamamıştım.

O anda elimde bir fincan çayla evde olmak kadar istediğim bir şey yoktu.

Azgın Hemşire'ye vardığımızda mekânın tuvalet niyetine kullandığı rezilliğin içini görmek gerçekten hiç ilgimi çekmiyordu ama evden çıkmalı birkaç saat olmuştu ve daha fazla tutmam mümkün değildi, tıpkı Katherine'i prezervatif otomatlarıyla ya da kırık sabunluklarıyla böbürlenmeyen bir tuvalete girebilmem için gereksiz bir *pit stop* yapmaya ikna etmemin mümkün olmadığı gibi. Azgın Hemşire'nin tuvaleti bilhassa perişan durumdaydı -tarifi imkânsız lekeler, etrafa saçılmış tuvalet kâğıtları ve yegâne kabinin kırık kilidi- ama mecburdum. Oturmadan önce kahverengileşmiş klozeti ıslak mendille sildim ve oynak kapıyla aramda bariyer işlevi görsün diye tek elimi ileriye uzattım. Kabinin içi grafiti doluydu: karalanmış telefon numaraları, kalplerle ya da küfürlerle çevrelenmiş insan

isimleri ve cinsel organ çizimleri. Hemen solumda, duvara beş mısralık satirik bir şiir kazınmıştı.

Vakti zamanında Vale diye bir adam vardı
Çişliler onu pek çelimsiz sanırdı
Ama o hepsine gösterdi gününü
Hepsini alıp aşağı götürdü
Sonra da teker teker feryat figan öltürdü

Vay canına, *bu* enteresandı.

Vale ailesi bir zamanlar bu kasabanın tanınmış ailelerindendi ama şimdilerde soyadları, araştırmanın bir halta yarayacağını sandığım günlerde okuduğum birkaç eski gazete kupüründe ara sıra geçen alelade bir isimden ibaretti. Kasabalıların o ismi ne ağızlarına pelesenk ettiklerine ne de bir tür hissikablelvukuyla andıklarına şahit olmuştum. Görebildiğim kadarıyla Efendi Vale'in gazabından haberdar olan tek kişi bendim ve bunun yegâne nedeni de ilk elden deneyimim olmasıydı. Efendi Vale'in namı hakkında yanılmış mıydım? Buraların yerel öcüsü müydü yoksa? Hani birbirlerinde yatıya kalan ergenlerin geceleri fısır fısır bahsettikleri ya da ebeveynlerin sebze yemeyen çocuklarını tehdit ettikleri türden bir öcü? *Dikkatli ol, yoksa Efendi Vale seni alıp götürür.*

Bundan şüpheliydim. Okuduklarıma bakılırsa kimse Efendi Vale ile kayıp çocuklar arasında bağlantı kuramamıştı. Büyük ihtimalle noktaları birleştirebilen tek kişi bendim ve ben de evimi mesken bellemiş bir sürü haylazdan cömert yardımlar almıştım.

Her nedense içimden bir ses bu şiirin benim için yazıldığını söylüyordu. Biraz benmerkezci bir tavırdı belki ama biliyordum. Tıpkı tuvalet kapısının öte yanında Katherine'in barmene düşmanca davrandığını ve gittikçe zıvanadan çıktığını bildiğim gibi. Bildiğim kadarıyla bu haylazların evin dışındaki ilk eylemle-

riydi. Yani onlara çok fazla fırsat tanımamıştım –evden sadece mecbur kaldığımda ayrılıyordum– ama Fredricka manavdaki sebze meyve kasalarının yerlerini değiştirse ya da bankanın yan cephesinden kanlar aksa muhtemelen fark ederdim. Kendimi bunun ne anlama geldiğini merak etmekten alıkoyamadım. Muhtemelen hayra alamet değildi. Gerçi, Fredricka'nın ara sıra söylediği gibi, her işte bir hayır vardı.

Katherine tuvaletin kapısını yumrukladı. “İşin hâlâ bitmedi mi?” Belli ki gitme vakti gelmişti.

Dışarı çıkarken barın önünden geçtik. Barmen yazarkasadaki paraları saymakla meşguldü. Onun önünde durup Katherine'in öne geçmesine izin verdim.

“Biraz garip bir soru olacak,” dedim alçak sesle, “ama kadınlar tuvaletinin duvarına kazınmış şiir hakkında bir şey bilmiyorsanız herhâlde, öyle değil mi?”

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne?”

“Anne, hadi *gidelim*.” Katherine kapıdan çıktı.

Arabaya döndüğümüzde Katherine, Azgın Hemşire'nin de üstünü çizdi ve dönerek otoparktan çıktı. Bir sonraki bar yaklaşık on üç kilometre uzaktaydı ve Katherine oraya taş çatlasın beş dakikada ulaşmayı kafasına koymuş gibiydi.

Eve dönme arzusu, annesinin elini tutan bir çocuk misali hafifçe fakat ısrarla zihnimi çekiştiriyordu. Gün ışığının duvarlarını parlak sarıya boyadığı stüdyomda oturup resim yapmak istiyordum. Fredricka ufak tefek işlerle meşgul olurken mutfakta çayımı yudumlamak istiyordum. Verandadaki sallanan sandalyelerden birine kurulup Edie'yle dedikodu yapmak istiyordum. Neticede evin alametifarikalarının pek çoğu o kadar da korkunç sayılmazdı. Mesela kan ve kuşlar o denli kötü değildi. Haylazlar o denli kötü değildi. Kurallara uymak o denli kötü değildi. Ne var ki bu arabayla kasabada hız yapmak kötüydü. Pislik içindeki barlarda barmenlere musallat olmak kötüydü. Evden uzakta olmak kötüydü. Oysa evimin içinde hiçbir şey

körü değildi. Her şey kurallara bağlı, öngörülebilir ve üstesinden gelinebilirdi.

Katherine yoldaki bir kasisin üstünden yavaşlamadan geçince arabanın dingillerinin zangırdadığını duydum.

“Listende kaç bar kaldı?” diye sordum torpido gözüne tutunarak.

“Çok,” diye yanıtladı.

Sıradaki bar Moruğun Yeri diye bir mekândı ve barmen kadındı, yani Katherine biraz daha kibar davrandı ve soru sorarken azıcık oyalandı. O barmenle çene çalarken ben de içeride dolaşıp mekânın dekorasyonuna göz gezdirdim. Duvarlarda üzerlerine muhtelif canavarların resmedildiği çok sayıda doğa tablosu asılıydı. Loch Ness Canavarı’nın beyaz dişlerini göstererek sudan çıkmakta olduğu hoş bir göl resmi. Bir uzay aracının ineğin tekini ağaçlı bir vadiden ışınlamakta olduğu pastoral bir manzara. Bir dinazorun dişlerinin arasına kısırdığı kan revan içindeki köylüyle altını üstüne getirdiği dingin bir orman. İki karalamayla hepsi birer felaket betimlemesine dönüşmüş huzurlu manzaralar.

“Vay canına, baban için gerçekten üzüldüm,” dedi barmen. Katherine’e doğru meylederek dekoltesini gözler önüne serdi. “Korkunç olmalı.”

“Dallamanın dik âlâsıdır,” dedi Katherine.

“Düzgün konuş,” diye seslendim mekânın diğer ucundan. Godzilla’nın lale tarlasında gülüp oynadığı bir tabloya dalmıştım. Bu epey hoşuma gitmişti.

Barmen, Hal’in fotoğrafına baktı. “Ne yazık ki onu gördüğümü hiç sanmıyorum. Tanıdık gelmiyor.”

“Kulübe hoş geldin,” diye homurdandı Katherine. “Galiba babam lanet olası bir hayalet.”

“Bana numaranı versen?” Barmen o iri ve masum gözlerini kırıpıştırarak Katherine’e baktı. “Böylece onu görürsem seni arayıp bilgilendirebilirim.”

Bir sonraki resim; arka bahçemiz gibi yemyeşil çimenlerle kaplı bir bayır. Çimlerin üstünde orası burası kopmuş kırmızı çocuk cesetleri. Çocuklardan birinin (minik beyaz çiçekli mavi elbisesi kanla lekelenmiş, solgun tenli bir kızın) kafasına çok korkunç bir şey olmuş.

Katherine fotoğrafı arka cebine tıktı. "Hiç zahmet etme," dedi. "Herhâlde başka bir yerde takılıyordur." Gidişini izleyen barmenin çatık kaşlarına aldırmadan döndü. "Hadi gidelim," diye seslendi bana.

"Barmen gözlerini senden alamadı sanki," dedim Katherine'e, arabaya döndüğümüzde.

"İlgilenmiyorum." Katherine ıstıraplı bir ifadeyle defterine bakıyordu. "Sıradaki bar kilometrelerce uzakta. Adı da" –iç çekti– "Kaygan Delik. Tanrım, mekânlara bu isimleri kimler veriyor?"

Eve dönme arzusu çekiştirme işini abarttı. Buraya taşınmadan önce dahi kendini evden dışarı atmak için fırsat kollayan tiplerden olmamıştım. Tabii ki yirmilerimin başında, Hal'le tanışmadan önce daha sosyaldim fakat çıkmaya başladıktan kısa süre sonra sosyalleşmenin sürdürülebilir olmadığını öğrendim. Böylelikle ayak uydurdum. Alışverişe çıktım, gerektiğinde ayak işlerini hallettim, çalıştığım dönemde işe gittim. Hepsi buydu. Bu bir kural sayılmazdı –bodrumdan uzak durma kuralı kadar yani– ama işleri *epey* kolaylaştırıyordu. Bugünlerde, artık Hal de gittiğinden, evde kalmamı gerektiren elle tutulur hiçbir neden yok ama yine de kurala riayet etmeyi sürdürüyorum.

Şimdi gözlerini yum, bebeğim. Sakın ağlama...

Şarkı zihnime süzülüp de dikkatimi çekecek kadar uzun süre beynimi gıdıkladığında kafamın içinde çaldığını sandım. Tıpkı dün Fredricka'nın sesinin kulağımda sesli bir düşünce olması gibi.

Annen sabaha kadar yanında kalacak...

Ancak ondan sonra radyoda çaldığını anladım. Ve Katherine de şarkıya yüksek sesle eşlik ediyordu.

"Hiç endişelenme. Hiç tasalanma," diye şakıdı Katherine usulca. "Zavallı ihtiyar babanı göremeyeceksin bir daha..."

Ağzım açık vaziyette Katherine'e bakakaldım. İçimden bir ses tıpkı tuvalet kabinindeki şiir gibi bu şarkının da benimle ilgisi olduğunu söylüyordu.

"Ne var?" diye sordu Katherine bakışlarımı hissedince.

"Bu şarkıyı hangi cehennemde öğrendin?" Sesimdeki sertlik benim bile dikkatimi çekti ama kendimi tutamamıştım.

"İsa aşkına, ne bileyim." Hemen savunmaya geçmiş, sanki onu nefes almak gibi sıradan bir şey için cezalandırıyormuşum gibi göz ucuyla bana bakıyordu. "Herhâlde çocukluğumda senden duymuşumdur?"

"Bu şarkıyı sana *hiç* söylemedim," dedim.

"İyi, öyle olsun. Tanrım." Katherine şarkı söylemeyi kesti ve gözlerini yola dikti, iki eli de direksiyondaydı. Bakışları bana kayıp duruyor, belli ki durumu değerlendirip kendince çıkarımlarda bulunuyordu. Sessizlikte şarkı çalmayı sürdürdü.

Ahırda değil. Hayır, gideli çok oldu...

Ama çok geçmeden göreceksin tekrar o kederli yüzünü ...

Şakaklarımı ovuşturdum. "Beni eve bırakabilir misin?" diye sordum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Eve döndüğümde her şey gözüme doğru göründü, yani olabildiğince doğru. Katherine beni homurdanarak ve arabadan inmeme yetecek kadar bile ancak yavaşlayarak kapının önünde bıraktıktan sonra eve girdim ve Angelica'yı her zamanki gibi bodrum kapısının önünde dikilmiş, parmağıyla kapıyı işaret

ederken buldum. Mutfaktaki sandalyeler de masanın üstüne yığılmıştı. Görünüşe bakılırsa Fredricka boş durmamıştı.

Eve dönmek güzeldi.

Ben sandalyeleri masadan indirirken Fredricka da bana yardımcı olmak için kaşık çatal çekmecesini düzenlemeye ara verip çay demledi. Ben mutfak masasında çayımı yudumlarken de tavaları çatal bıçak çekmecesine, çatal bıçakları da eviyenin altına kaldırdı.

“Han’fendinin kızıyla gezmesi nasıl geçti?” diye sordu elindeki spatulayı çamaşır suyu şişesinin yanına bırakırken.

“Yorucu,” dedim.

“Genç Katherine bir hayli ısrarcı çıktı,” dedi Fredricka.

“Keşke sadece *ısrarcı* olsa,” diye mırıldandım fincanıma doğru.

Bunun ardından Fredricka üst kattaki misafir odalarına çıkıp yastıkları bir odadan diğerine taşıırken ben de son birkaç gündür biriken ölü kuşları toplamak için bir çift bahçe eldiveniyle dışarı çıktım. Güneşe rağmen hava serindi –sonbahar hızla yaklaşıyordu– ve bir rüzgâr ağaçları salladı. Leşlerin sayısı epey çok olduğundan bahçe benek benek görünüyordu fakat esas tadımı kaçıran, böceklendiklerini görmek oldu. Kuşları tek tek pençelerinden tutup ihtiyatla kaldırdım ve attığım her adımda üstlerinden dökülen karıncalarla diğer böceklere rağmen rüylü leşlerini götürüp ormana attım. Katherine gelmeden önce Fredricka’yla yaptığımız gibi onları yakmayı yeğlerdim aslında ama içimden bir ses eve geri döndüğünde Katherine’in arka bahçedeki odun ateşi hakkında sorular soracağını söylüyordu.

Birkaç saat sonra Katherine’in arabası garaj yoluna girdi. O yokken azıcık kestirmeyi ummuştum fakat akşamüstünün geri kalanını Fredricka’nın peşinde oradan oraya koşturarak geçirdim. Ne yapıp ne edip bu düzenleme çılgınlığının misafirimin dikkatini çekmesine mâni olmalıydım.

Katherine kapıdan rüzgâr gibi girip merdivenleri tırmandığı esnada, “Şansın yaver gitti mi?” diye sordum.

“Bu kasabadaki barmenlerin hepsi sikik birer geri zekâlı,” diye bağırdı Katherine, odasının kapısını arkasından çarparak. Demek hepsi buydu.

Bundan kısa süre sonra duşa girdi ve ben de oturma odasında dinlenmeye çekildim. Eğer Katherine’i tanıyorsam o alt kata inene kadar en az yarım saatim olacaktı. Kanepeye uzanıp iyiden iyiye ağırlaşmış olan gözlerimi kapadım.

“Han’fendi ve kızı akşam yemeğine ne isterler?” Fredricka tepemde dikiliyordu.

Hay sıçayım. Akşam yemeği aklımın ucundan bile geçmemişti.

“İsterseniz size tavuk kızartabilirim,” diye önerdi Fredricka.

“Hayır, akşam yemeğini ben hazırlarım,” dedim yattığım yerden kalkarak. Fredricka’nın beni şımarttığı konulardan biri de buydu. Nadiren yemeğe girişiyordum. Repertuarı öldüğü tarihte popüler olan tariflerle sınırlı olsa da Fredricka acayip iyi bir aşçıydı.

“En azından tavuğun derisini yüzebilirim. Bulamacı da hazırlarım,” dedi. “Genç Katherine beni görmez.”

“Çok yardımseversin, Fredricka,” dedim mutfağa doğru hareketlenirken. “Fakat yemeği dert etmene gerek yok. Akşam yemeğinin altından kalkabilirim.” Pizza sipariş etmem de azımsanamayacak kadar büyük bir ihtimaldi.

“Anne!” Üst kattaki banyoda olan Katherine’in çığlığı, su sesini bastırarak merdivenleri aşmış ta mutfağa kadar geldi. “*Musluğu falan mı açtın? Sıcak su tamamen gitti.*”

Merdivenin başına gittim. “Hayır, açmadım,” diye seslendim. “Burası eski bir ev, Katherine.”

“Emin misin? Burada resmen donuyorum.”

Tam ona tekrar seslenecektim ki banyodan gelen patırtıyı bastıran bir ses duyar gibi oldum. Gürül gürül akan bir su sesi. Fakat sesin geldiği yer üst kattaki banyo değil, mutfaktı.

Bu hayra alamet olamazdı.

Mutfaktaki muslukların ikisi de sonuna kadar açılmış, şarıl şarıl akıyordu. Bunu ben yapmamıştım ve içimde failin Fredricka da olmadığına dair sağlam bir his vardı. Musluktan akıp etrafa sıçrayan köpüklü sıvının su olmadığını görünce dehşete kapıldım. Kandı. Veyahut fena hâlde kana benzeyen bir şey. Eviye ağdalı sıvıyla neredeyse ağzına kadar dolmuş, taşmasına milimetreler kalmıştı.

“*Lanet olsun,*” diye tısladım koşup muslukları kapatırken. Musluğun ağzında kalan yoğun kırmızı sıvı tüm ahesteliğiyle şıp şıp damladı. Bir an sonra eviyenin içindeki kan yavaşça durulup durgunlaştı. Şaşkın suratımın parlak yüzeyden bana baktığını gördüm. İçerisi kasap gibi kokuyordu.

“*Teşekkürler, anne. Böylesi daha iyi,*” diye seslendi Katherine usulca banyodan.

Kan birikintisinin yüzeyi sakın ve kıpırtısızdı. Tapa musluğun yanında el değmeden öylece duruyordu. Yani gider açıktı fakat onu tıkayan bir şey vardı.

İç çekerek kollarımı olabildiğince sıvadım ve tek kolumu eviyenin içine daldırdım. Ilık kan kolumu tamamen sarıp sarmaladı. Elimi eviyenin dibine doğru götürürken yoğun sıvının tırnaklarımın altına dolduğunu hissettim. İşte oradaydı, gidere gerçekten de bir şey sıkışmıştı. Etli, yumuşak bir şey. Onu da alarak kanla kaplı kolumu eviyeden çıkardım. Fena hâlde ete benziyordu. İnsan eti miydi? Yoksa hayvan eti mi? Bazı soruların cevapsız kalması daha iyidir. Öğürdüm. Midesi kolayca bulanık tiplerden değilimdir –neticede ben bir anneyim ve yatak odamın duvarları devamlı kanıyor– ama herkesin bir sınırı vardır. Kan giderden akmaya başladı. En azından sorun çözülmüştü. Yerlere kan damlatmamaya özen göstererek arka

kapıya kadar yürüdüm ve et parçasını var gücümle arka bahçeye fırlattım. İdeal bir çözüm değildi ama çürümüş bir et parçasının mutfak çöpünde kokmasını göze alamazdım. Sinekler onu *asla* rahat bırakmazlardı.

Üst katta düşün musluğunun kapandığını duydum.

Kolum dirseğime kadar kanla kaplıydı ve hızla kuruyordu. Eviye cinayet mahalline benziyordu. Yere kan damlatmamayı da başaramamıştım. Kahretsin kahretsin *kahretsin*.

Eviyeye koştum ve sıradan sıhhi tesisatların koruyucu azizine kısacık bir dua ederek musluğu açtım. Normal, berrak su. Tanrı'ya şükürler olsun. Bir süngerle kolumdaki kanları ovalamaya başladım. Tırnaklarımın altındakileri tamamen çıkaramayabilirdim ama denemekten zarar gelmezdi. Kolumdan incecik derecikler hâlinde akan kırmızı sıvı eviyenin içinde burgaçlar çizerek yeni temizlediğim giderden akıp gitti.

Derken banyonun kapısı açıldı ve Katherine'in ayak seslerinden odasına girdiğini anladım, zaten hemen ardından odasının kapısı da kapandı. Muhtemelen giyiniyordu ve alt kata inmesi artık an meselesiydi.

Mutfak bezini ıslattım. Bir yandan eviyeden arka kapıya kadar uzanan kan damlalarını silerken diğer yandan da çorabımla yerleri kuruluyordum. Bu işi adabınca yapacak zamanım yoktu. Yerleri hallettikten sonra esas dehşet gösterisinin olduğu eviyeye geçtim. Kıvamlı pıhtılar beyaz porselene yapışmıştı ve eviyenin içi kıpkırmızı lekelerle kaplıydı. Musluğun sıcak tarafını sonuna kadar açtım ve çılgınca ovalamaya başladım. Kaynar su kollarımı yaksa da aldırış etmedim.

Bir an sonra Katherine'in ayak seslerinin merdivenlere yöneldiğini işittim. Eviye büyük ölçüde temizlenmişti. Kullandığım bez, sıktıktan sonra bile, esaslı bir cinayet silahına benziyordu. Burnumu buruşturdum. Bu en iyi bulaşık bezlerimden biriydi, keşke bunu, kanları o bezle silmeden önce akıl edebilseydim.

Neyse ne, diye düşündüm bezi çöpe atarken. *El mecbur olunca, tabii.*

Katherine mutfığa girdiğinde ellerimi duruluyordum. Kollarım hâlâ ıslaktı ve sıcak su yüzünden pancar gibi kızarmışlardı.

“Akşam yemeği için ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Katherine dolaptan kendisine bir bardak alırken.

“Ah, bence bu akşam abartmayalım,” dedim ellerimi kurulayacak bir şeyler aranırken fakat son kurulama bezimi az evvel kanları temizlemek için kullanmıştım. “Pizza sipariş ederiz diye düşünüyordum.” Fredricka bir yerlerde bana hınçlanıyor olmalıydı.

Katherine bardağını suyla doldurmak için eviyeinin yanına geldi. “Kulağa gayet iyi... Bu da ne, anne?” Bardağı eviyeinin içine düşüp parçalanırken Katherine kolumu kısıkıvrak yakaladı. “*Bunlar ne?*”

Kollarımda, pembe tenimde iyiden iyiye belirginleşmiş yol yol küçük, beyaz yara izleri vardı, iyileşmiş olsalar da tamamen geçmemişlerdi. Bunlar diş iziydi –daha doğrusu köpek dişi izleriydi– ama uzunluklarından ve kavisli olmalarından ötürü o kadarını anlamak zordu. İzler bana Elias’tan ve buraya taşındığımız ilk yıldan mirastı. Elias’la arkadaşlık kurmayı kafama koyduğum bir sorun-çözme döneminden geçmiştim. Elias bu çabamı iyi karşılamamıştı ve sonuçları kollarıma işlenmişti. Dersimi almıştım.

“Bunu sana o mu yaptı?” diye sordu Katherine, kolumu sımsıkı tutmaya devam ederek. Gözlerinden alevler saçmaya başlasa hiç şaşırırmazdım.

Bulanık bir an boyunca Elias’ı kastettiğini sandım. *Nasıl olur da Elias’tan haberi olur?* diye düşündüm. Sonra ne demek istediğini anladım. Kolumu elinden kurtardım.

“Elbette hayır, tatlım,” dedim bluzumun yenlerini gerisin geri indirerek. “Saçmalama.”

“Bu konuyu geçiştiremezsin,” dedi Katherine. “Sence endişelenmeye hakkım yok mu? Özellikle de...” –omzunun üstünden hemen arkasında dikilmekte olan maziye işaret etti– “hesaba katıldığında?”

“Elbette endişelenmeye hakkın var.” Kavga geliyorum diyordu. O kadarını görebiliyordum. “Ama ortada endişelenmeni gerektirecek hiçbir durum yok. Bunlar önemsiz izler.”

“Bunlar alelade *izler* değil. Bunlar *yara izi* ve görünüşe bakılırsa da epey ciddi bir yaralanmadan.” Katherine bana dik dik bakıyordu. “Ne halt oldu?”

“Gerçekten önemli değil, Katherine,” dedim. “Bu meseleyi gereğinden fazla abartıyorsun.”

“Demek *böyle* oynamak istiyorsun,” diye çıkıştı Katherine. “Bunun için uyduracağın hikâyeyi duymaya can atıyorum. Merdivenlerden mi düştün? Yoksa olmayan kedimizin saldırısına mı uğradın?”

“Ses tonunun hoşuma gittiğini sanmıyorum.” Beni gerilemek zorunda bırakarak gerçekten köşeye sıkıştırıyordu.

“Devam et. Dinliyorum.” Katherine tezgâha yaslanıp dişlerini sergileyen şeytani bir gülümseme takındı. Konuşmaya başlamamı işaret etti.

“İlla bilmek istiyorsan bu izler...”

“Yara izleri.”

“..bahçede çalışırken oldu.” Kötü bir bahaneydi. Biliyordum. Çimlere bir kere bakan biri bahçede neredeyse hiç çalışmadığımı anlardı. Kalbim küt küt atıyordu. Düşünemiyordum.

“Bahçede çalışırken mi?” Katherine sinirden yapmacık bir kahkaha patlattı. “Bu hayatım boyunca duyduğum en yavan hikâye. Formdan düşmüşsün, anne. Ama sanırım buraya kadar gelip sana nasıl yaralandığını pek soran olmuyor.”

“İsa aşkına, Katherine.”

“Gerçi hep boktan bir yalancı olmuştundur. *Kâbus gördüm de yataktan düştüm. Geçenlerde kolumu tezgâha çarptım, o zaman*

morarmış olmalı. Tirmışa bastım da sapı suratıma çarptı. Bunu hatırlıyor musun? Şahsen en tuttuğum buydu. Sanki hayalinde Üç Ahbap Çavuş filminin setinde yaşıyormuşuz gibi."

"Sana yalan söylemiyorum," diye yalan söyledim. "Bu izler..."
"Yara izleri."

"...gerçekten bahçede çalışırken oldu. Gül çalısı kollarımı boydan boya kesti." Bahçede gül bile *yoktu*. Hiç iyi gitmiyordu. Ne diyecektim ona? *Endişelenme. Bunlar burada yaşayan ve yanına yaklaşanları ısırın ölü bir oğlan çocuğunun dış izleri. Ona fazla yaklaştım, hepsi bu. İnan bana, hepsi benim hatam.* "İnan bana, hepsi benim hatam," dedim.

"İşte bu!" Katherine tezgâhtan güç alarak doğrulup ellerini havaya savurdu. "Klasik repliğin! *Hepsi benim hatam. Tanrım, bunu lanet mezar taşına yazdırmalısın.*"

"Bana neden kızdığını hiç anlamıyorum," dedim.

"Burada oturup polislere salladığın yalanları dinlemenin hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?" Katherine artık neredeyse bağıırıyordu. "Sence burada oturup saçmalıklarını dinlemek hoşuma mı gidiyor? Babamın alkolikliğinin o kadar da kötü olmadığına herkesi ikna etmeye çalışmanı? Neymiş? Ufak tefek sevimli *anlaşmazlıklar* yaşıyormuşsunuz. Ben o siktiğimin *anlaşmazlıklarını* yaşadım, anne. Neye benzediklerini iyi bilirim."

Bilemezsin, diye düşündüm. Hatta hiçbir fikrin yok. Çünkü seni onlardan korudum. Çünkü bir annenin ne yapması gerekiyorsa yaptım ve seni korudum.

"Şimdi de dünyadaki en masum insan ayaklarına yatıyor ve milleti azıcık zor bir dönemden geçtiğinize inandırmaya çalışıyorsun. Büyütülecek bir şey yok, canım! O yüzden kendi kızını bir süreliğine teyzesinin yanına postaladın. Yoksa devlet gelip onu senden alacaktı. Tabii, canım, büyütmeye gerek yok. Sadece ufak tefek *anlaşmazlıklar*. İcabına baktın."

Elbette icabına baktım, diye düşündüm. Seni teyzenin yanına göndermeseydim nelere şahit olabileceğini şöyle bir hayal etmeyi denesene.

Katherine resmen bana dış gösteriyordu. “Şimdi de kolların şu kahrolası yara izleriyle kaplıyken burada oturmuş, polislere her şeyin tıkırında olduğunu anlatıyorsun. İsa aşkına, anne. Siz buraya taşındıktan sonra babam vites artırmış olmalı. Bereler ve mor gözler ahmaklar içindir, ha, özellikle de *harbiden* iz bırakabilecekken?”

“Bu kadar *yeter*,” dedim. “Neyden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Elbette bilmiyorum çünkü Tanrı esirgesin, bana bir şey *anlatırsın* falan,” dedi Katherine. Dibime kadar girmiş, göğsünü şişirmiş, suratı pancar gibi kızarmıştı. Bana Hal’i hatırlattı. “Hayata, onu nasıl görmemi istediğine dair küçük, kusursuz bir resim yapabileceğini zannediyorsun. Gezegendeki en büyük aptal olduğumu, o zamanlar neler döndüğünü anlamadığım gibi şimdi burada neler döndüğünü de göremediğimi sanıyor olmalısın.”

Burada neler döndüğünü göremezsin, diye düşündüm. Görürsen ödüñ patlar.

“Seni korudum,” dedim, sesim buz gibiydi.

“Sen kendini bile koruyamadın.” Katherine arabasının anahtarlarını tezgâhtan bir sürtünme sesiyle aldı. “Sikerler,” dedi. “Ben dışarı çıkıyorum.”

Bağırmaya başladığından beri yerimden kıpırdamamıştım. Eviyenin başında dikilmiş, evladının gidişini izleyen bir heykeldim.

Bir hışımla çantasını ve ceketini aldı. Fakat mutfak kapısının orada duraksadı. “Onu terk etmediğin için senden nefret ettim,” dedi bana bakmadan. “Şimdi de çekip gittiği için ondan nefret ediyorum. Nasıl oldu da nihayetinde terk etme gücünü kendinde bulan o oldu?” Böyle der demez basıp gitti.

Arkasından arpıtığı kapının ve acı acı feryat eden tekerleklerin sesini duydum.

Pek çok konuda feci, hem de çok feci yanılıyordu. Hal gl olanımız değildi, bilhassa da bu evde. Burada yaşamayı sürdü-
recek metanetten yoksundu, bir eylüle daha katlanamayacaktı,
kurallara uyma cesaretini bile gösterememişti. Geçmişte güçlü
ve kaslı olanımız, avazı çıktığı kadar bağıranımız, talepkâr
olanımız o olabilirdi fakat bu ev, burada yaşayan şeyler onun
hakkından gelmişti. Nihayetinde güçlü olan bendim. Ben hâlâ
buradaydım, oysa Hal kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtarak
kaçıp gitmişti. Nihayetinde Hal gszd.

Fredricka yanıma geldi. "Akşam yemeğinde kızarmış tavuk,
han'fendi?"

İ çektim. "ok iyi olur."

ON BİR

Hal elbette bana hemen el kaldırmadı. Kaldırsaydı orada bir saniye bile durmazdım.

Zaten el kaldırmakla da başlamadı. Sözlerle başladı. Ben fark ettiğimde muhtemelen sandığımdan daha uzun zamandır devam ediyordu; evlenmeden önce bile Hal'in öngörülemez bir öfkesi vardı. Evimize yerleşip de Katherine'e hamile kaldığımda Hal'in iş durumunu kafaya taktığını, benimse gebelik yüzünden stresli olduğumu varsaydım. Birbirimize laf sokmaya başladık. Ne var ki Hal bu konuda acayip maharetliydi. Onda tam bir yazar zekâsı olduğundan en yaratıcı hakaretleri bulurdu ve bunlar zihninize öyle bir nüfuz ederdi ki daha sonra kendinizi gerçekten öyle mi düşünüyor, yoksa sinirden mi öyle söyledi diye düşünüürken bulunurdunuz. Sırf içten içe ona hak verin diye sözlerini gerçeğe olabildiğince yakın ifadelerden seçerdi. Asla gerçek bir işe giremeyeceğim ve ölene kadar bana bakmak zorunda kalacağıyla ilgili söylediklerinde haklı olabilirdi. Beni sırf insaniyet namına sevdiğini, böylelikle hayır işlemiş sayılması gerektiğini, kimsenin onun kadar sabırlı ve bağışlayıcı olmasının beklenemeyeceğini söylerken de haklıydı belki. Sonumun kıt akıllı geveze babam gibi olacağı ve hayata tutunabilmek adına kırılgan bir eşe muhtaç kalacağım hakkında söylediklerinde de haklılık payı olabilirdi. Elbette ertesi gün özür dilerdi ama onu

asla suçlayamazdım. İpe sapa gelmez laflar ettiğine inanmakta gittikçe zorlanır olmuştum.

Hal'in sinirliyen bana ilk el kaldırışı o kadar da kötü değildi. Bir konuda anlaşmazlığa düşmüştük, hatta muhtemelen Katherine'in kanepeye meyve suyu dökmesi üzerine öngörülü davranıp onu durdurmam gerektiği hakkında tartışıyorduk. Hal bas bas bağıırıyordu ve artık burama kadar gelmişti, o yüzden odadan çıkıp gittim. Beni kolumdan yakaladı, çevirdi ve omuzlarımdan sıkıca kavradı. *Ben sana laf anlatmaya çalışırken hiçbir yere gidemezsin.* Bu ilk seferdi fakat üzerinde pek durmadım. Tuttuğu yerler morarsa da çok belli olmuyorlardı, zaten bir iki güne de geçtiler. Ertesi gün benden özür diledi ama ben neden özür dilediğini doğru düzgün hatırlamıyordum bile. Hem zaten o bana laf anlatmaya çalışırken *gerçekten de* odadan çıkmaya kalkışmışım.

Gel zaman git zaman Hal bana el kaldırmayı huy edindi. Yüzüm ona dönük olmadığında kolumdan yakalar, ses tonum hoşuna gitmediğinde beni duvardan duvara çalar, yanlış bir şey söylediğimde itip kakardı. Nispeten sıkmazdı, hâliyle elinden kolaylıkla kurtulabilirdim fakat bir gün kurtulamaz oldum. Elleri açık olurdu fakat bir gün kapandılar. Yalnızca kollarımla gövdemde, yani kıyafetlerden görünmeyecek yerlerde iz bırakırdı fakat bir gün başka yerlerime de vurmaya başladı. Elbette her gün dayak yemiyordum, çoğu zaman haftada bir bile olmuyordu ama iyiden iyiye rutine bindiğinden artık münferit bir hadise gözüyle de bakamıyordum. Ertesi gün özür dilerdi fakat bazen özür dilemesine hiç lüzum olmazdı. Neticede ortalık kızıışırken oradaydım. O canavarı onun içinden çıkaran bendim.

Bu süreç bir süre sonra yorucu olmaya başladı. Birimizin birtakım fedakârlıklarda bulunması gerekiyordu. Benim en kıymetli hazineyse eğilip bükülebilme becerimdi.

Mesela kız kardeşim Noelle'i ele alalım. Noelle kendince –güçlü ve baskın– fikirleri olan insanlardandı ve Hal hakkında

da o türden bir sürü fikri vardı. Hal, Noelle'den nefret ederdi ve onun da Noelle hakkında epeyce fikri vardı. Ne zaman arasa önce Noelle'in -laf ebeliği yapmaktan geri durmadığı, ısrarcı- fikirlerini, sonrasında da Hal'in -öfkeli, insanı döv-
mekten beter eden- fikirlerini dinlemek zorunda kalırdım. Hep aynı teraneydi.

Bir gün telefon çaldı. Arayan Noelle'di, numarası ekranda apaçık görünüyordu. Hal saniyeler içinde odada bitti. Ne konuşuyor ne de kımıldıyordu. Tek yaptığı, alev saçan gözlerle bana bakmaktı. Ne yapacağımı görmeyi bekliyordu.

Bir deney yaptım. Telefonun sonuna kadar çalmasına izin verdim. Derken telesekreter devreye girdi. Ben de sesli mesajı sildim.

"Arayan kimdi?" diye sordu Hal adı gibi bilmesine rağmen. Beni test ediyordu.

"Noelle'di," dedim. "Onunla konuşmak istemiyorum." Kendimi bildim bileli kimse testlerde elime su dökemezdi.

Gözlerindeki ateş cızırdayarak söndü. Hafifçe gülümser gibi oldu. Yanıma gelip beni sımsıkı kucakladı, az daha kemiklerimi kıracaktı. "Güzel," diye fısıldadı kulağıma.

Buna karşılık gülümseyip kollarımı ona doladım. Görünüşe bakılırsa bir kural daha edinmişim.

ON İKİ

“Margaret, korkunç görünüyorsun,” dedi Edie verandada bana katıldığında. Ne yazık ki sabahın körüydü, güneş ağaçların arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı ve uyumaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

“Korkunç *hissediyorum* da ondan,” dedim. Başım zonkluyor, göz kapaklarım resmen yirmişer kilo çekiyordu. Vücudumdaki bütün kemikler kaskatıydı. “Gürültülü bir geceydi.”

“Eyvahlar olsun,” dedi Edie. “Peki çılgınlık başladı mı?”

“Henüz değil ama eli kulağındadır.” Şakaklarımı ovuştur-
dum. “Bana kalırsa yarın gece çılgılık safhasına geçeriz.” Çılgılık-
lar başladığında hiç değilse fısıltılar kesilirdi. *Margaret, bizden saklanamazsın. Margaret, eninde sonunda elimize düşeceksin.*

Edie endişeli görünüyordu. “Sence Katherine duymuş mudur?”

Ne ilginçtir ki Katherine dün gece eve gelmemişti. Oturma odasında oturmuş, çay üstüne çay içerek gelmesini beklemiş-
tim fakat gece bir sularında pes etmiştim. O noktada iniltiler yaklaşık bir saattir ortalığı kasıp kavuruyordu ama kendimi sesleri duymazdan gelip biraz uyuyabileceğime inandırmıştım.

Edie boş garaj yoluna göz gezdirdi. “Anlıyorum,” dedi.

“Bir barmen vardı,” dedim. “Moruğun Yeri diye bir mekânda. Bana kalırsa Katherine oraya gitti.”

“Ah,” dedi Edie.

“Bence iyi denk geldi. Dün geceki hengâmede uyumasının imkânı yoktu.”

“Peki *sen* hiç uyudun mu?” Edie bir anda endişeli anaerk rolüne bürünmüştü; hani üşümüyor olmanıza rağmen hırka getiren, aç olmamanıza rağmen önünüze yemek koyan türden. Uzun yıllardır olmaya çalıştığım türden.

İniltiler şafak vakti dindi ve şükürler olsun ki ondan sonra gözlerimi biraz kapatabildim, yirmi dakikalığına bile olsa azıcık uyumaya kararlıyım. Gözlerimi kapatır kapatmaz karanlığa sürüklendiğimi hissettim fakat çok geçmeden –aradan birkaç saniye mi yoksa birkaç dakika mı geçtiğini kestiremiyordum– bir jet motoru sesine uyandım.

Gözlerimi açtığımda Elias’ın akkor boşluklardan ibaret göz bebeklerini doğrudan benimkilere dikilmiş vaziyette buldum. Çenesi yılanları gibi açılmıştı, yukarıdan bana bakan köpek dişleri suratıma kapanmaya hazırdı. Ağzının içi, petrol misali yavaşça yayılan ağdalı bir karanlıktı. Çocuk çürümüş et kokuyordu.

“*İsa aşkına*,” deyiverdim tam vaktinde yuvarlanarak. Dişleri yastığıma gömülünce Elias hüsrarla uludu. Sonra da ardında yer yer kararmış yırtık bir yastık bırakarak hiçliğe karıştı. O yastığı muhtemelen atmam gerekecekti. Oysa hipoalerjenikti. Ne büyük israf.

Neyse, beni uyandıran işte bu arbede oldu.

“Pek uyuyamadım,” dedim.

“Dün gece Katherine’le ağız dalaşına mı girdiniz?” Edie anlayışlı görünüyordu.

“Sayılır,” dedim. “Kollarımdaki izleri gördü. Elias’ın yaptıklarını.”

Edie başıyla onayladı. Elias’la arkadaşlık kurma girişimlerimden haberi vardı. Hatta bu beyhude uğraşı bırakma zamanının geldiğini bana söyleyen de oydu.

"Fakat Hal'in yaptığını zannetti. Hal defolup gitmeden önce yine eskisi gibi kavgaya ettiğimizi sandı."

"Anlıyorum," dedi Edie. Edie ve Hal hiçbir zaman samimi olmamışlardı. Hatta nadiren iletişim kurarlardı. Hal, Edie'yi umursamazdı ve Edie de onunla arkadaşlık kurmaya meraklı değil gibiydi. Edie'nin Hal'den, renkli mazimizden haberi vardı. Konuya anaç ve korumacı bir pencereden baktığı için evliliğimizi onaylamadığını biliyordum fakat Noelle'in, Katherine'in ya da meraklı birkaç polis memurunun aksine üstüme gelmemişti. Bunun için ona minnettardım.

"Can sıkıcı," dedim. "Babası hakkında böyle düşünmesini istemiyorum. Tanrı biliyor ya, vakti zamanında kızının hayatını dar etti ama gerçekten değişti. Özellikle son birkaç yılda." Özellikle buraya taşındığımızdan beri. "Katherine yıllar önce yaptıklarından ötürü ona hâlâ kızgın. Daha fazla öfkelenmesine vesile olmaktan nefret ediyorum, özellikle de inandığı şey gerçek bile değilken."

"Peki" -Edie düşünceli görünüyordu- "hangisine inanmasını tercih edersin: Hal'le kavgaya ettiğinize mi yoksa ölü insanlarla dolu bir evde yaşadığına mı?"

"İyi bir noktaya temas ettin." Edie'ye ve verandada sallanarak geçirdiğimiz zamana minnettardım. Buraya taşınmadan önce ekseriyetle yalnız ve arkadaşsızdım. Arkadaşlar kurallara aykırı değildi ama onlara uymayı zorlaştırıyordu ve kurallara riayet etmek en büyük önceliğimdi. Buraya taşındığımızda ve Hal terapide edindiği becerileri hayata geçirmekte epeyce ustalaştığında biraz esneyip Edie'yle arkadaşlık edebileceğimi düşündüm. Hal bundan hoşlanmadı ama eskisi kadar da büyütmedi. Ayrıca Edie ve ben çoğunlukla verandada oturup sohbet ediyorduk, yani Hal eğer o kadar istiyorsa konuşmalarımıza kulak misafiri olabilirdi. O denli istekli olduğundan emin değilim ama böyle bir seçeneği olmasını yeğlediğini biliyorum.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş,” dedi Edie başıyla garaj yolunu işaret ederek. Katherine’in kiralık arabası uzun, çakıllı yolda tıngır mıngır ilerliyordu. Hiç bu kadar yavaş sürdüğüne şahit olmamıştım. Eve dönmeyi ipe çekmiyor olsa gerekti.

Edie el salladı.

Katherine arabadan indi, perişan hâldeydi. Saçları dar-madağındı, parmaklarıyla taranmış ve yer yer kafasına yapışmıştı. Üstünde daha önce hiç görmediğim ve evden çıkarken üstünde olmadığına yemin edebileceğim bir bluz vardı. Sütyeni elindeydi. Başını kaldırmadan basamakları koşar adım çıkıp bana göz ucuyla şöyle bir baktıktan sonra alelacele içeri girerek gözden kayboldu.

Edie ve ben biraz daha sessizce sallandık, Katherine’in ardında bıraktığı durumun münasebetsizliği havada asılı kalmıştı.

“Görünüşe bakılırsa dün gece o da pek uyumamış,” dedi Edie.

Bunun üzerine kıkırdadım ve Edie de benimle birlikte gülme davetini kabul etti. “Her neyse,” dedim, “burada kalmasından daha iyidir. Geceyi uykusuz geçirmesine sebep olanın...” Elimi havada şöyle bir salladım.

“O barmen olmasını mı tercih edersin?”

“Öyle demek *istemedim*.” Sandalyesine bir tane geçirmemle Edie burnundan güldü. “Ama evet, illa gözüne uyku girmeyecekse o zaman bunun sebebinin buradaki hengâme değil de o barmen olmasını yeğlerim.”

“*Yani*,” dedi Edie, “ilk önerim hâlâ geçerli.”

Gözlerimi kıstım, az daha gülecektim. “Kızıma ilaç vermeyeceğim.”

“Tamam, tamam,” dedi Edie ellerini teslim olur gibi kaldırarak. “Yine de bir düşün. İşler zıvanadan çıktığında.” Bana baktı, yüzü aniden ciddileşmişti. “Ve zıvanadan çıkacak, Margaret. Hep çıkar.”

Edie gittikten sonra kendime kahvaltı hazırlamak için içeri girdim. Angelica'nın bodrum kapısının önünde dikildiğini görünce onu kışkıışladım. Fredricka oturma odasındaki bütün mobilyaların yerlerini değııştirmişti, hâliyle bugün bir noktada hepsini eski yerlerine çekmem gerekecekti fakat şimdi üşeniyordum. Derken üst katta akan suyun sesini duydum, Katherine yine acayip uzun bir duş alıyordu. Hemen eviyeye baktım. Neyse ki bu defa kan yoktu.

Kendime biraz ekmek kızarttım ve tam tabağımla oturma odasına geçiyordum ki mutfakta küçük bir oğlan çocuğunun dikildiğini gördüm. Altı yaşlarındaydı —Elias'tan daha küçük, daha zayıftı— ve eskiden sarı olan saçları şimdi toz topraktan grileşmişti. Kıyafetleri lime lime olmuş, avurtları çökmüştü. Titrek kolunu kaldırıp bodrumun kapısının bulunduğu tarafı gösterdi.

Bu Julian'dı. Angelica'nın küçük arkadaşlarından biri. Julian'ın bir olayı vardı fakat bir türlü ne olduğunu—

Diğer eliyle yırtık pırtık gömleğini göğsünün ortasına kadar sıvayarak bir leğen kemiğinden diğerine uzanan yarığı gözler önüne serdi, resmen karnında ardına kadar açık bir ağız vardı. Sanki hepsini yerinde tutan tek şey gömleğiymiş gibi bağırsakları yarıktan dökülüp vıcık vıcık bir yığın hâlinde löp diye yere düştü. Ağzından kan gelmeye başladı.

Ah, tabii. Julian'ın olayı *buydu*.

“O aşığıda,” dedi Julian öksürerek.

Bakışlarımı indirip elimdeki tabağı, üzerlerine bolca ahududu reçeli sürdüğüm kızarmış ekmeklerime baktım ve iştahım aniden kapanıverdi. *Teşekkürler, Julian.*

Katherine duştan sonra yanıma geldi. Bütün mobilyaları eski yerlerine çekmekten bitap düşmüş hâlde oturma odasındaki kanepeye uzanmış, tek kolumu gözlerimin üstüne koymuştum.

Katherine tek kelime etmeden odanın ortasında dikildi. Kolumu kaldırıp ona baktım. Başını önüne eğmişti ve göz teması kurmaya isteksiz olduğundan yan tarafa bakıyordu. Yine de gözlerinin kıpkırmızı ve şiş olduğunu görebiliyordum. Duştan yeni çıktığı için saçları hâlâ ıslaktı, ayrıca makyajsızdı. Utançtan kızarmıştı ve içimden bir ses, mahcubiyetinin büyük ölçüde benimle ilgili olmadığını söylüyordu.

“Dün gece için özür dilerim,” dedi madeni bir sesle. “Söylediğim şeyler için.”

Doğrudum. “Ah, Katherine, özür dilemene gerek yok.”

“Hayır,” dedi bakışlarıma karşılık vermeden, “ciddiyim. Gerçekten ama gerçekten üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim. “Büyütmeye lüzum yok. Köprünün altından çok sular aktı.”

“Bir daha tekrarlanmayacağına söz veriyorum.” Mahcuptu, acınacak hâldeydi.

Hal’e acayip benziyordu.

Katherine’in önceki gece atıldığı maceralardan ötürü soruşturmasına devam edemeyecek kadar yorgun düştüğünü sanmıştım fakat aklı başında hiçbir insanın tüketmeyeceği kadar kafeini kafasına dikip beni haksız çıkardı. Radyoda bangır bangır çalan şarkının ritmini bir türlü tutturamayan elleri direksiyonda kendince bir ritim tutarken çakıl taşlarını peşimiz sıra püs-kürterek garaj yolundan çıktık. Tavandaki tutacağa yapıştım, başım zonkluyordu.

"Barlara takılıp kaldık," diye bağırdı Katherine müziğin sesini bastırmak için. "Fakat bugün başka bir taktik deneyeceğim. Oteller!"

Radyoda bir rock grubu sadece sesli harflerle bir şeyler hakkında bağıyor, baslar arabayı zangırdatıyordu.

"En azından ilk birkaç geceyi otelde geçirmiş olmalı," dedi Katherine. "Hâlâ orada bile olabilir. Tanrı biliyor ya, yeterince para çekmiş. Muhakkak onu gören biri olmuştur."

Derken radyoda, az evvelki rock grubunu mumla aratan bir araba galerisi reklamı başladı.

Bir blok kadar ötedeki trafik lambası sarıya dönünce Katherineine frene asıldı. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve ikimizin de bu arabadan sağ salim inebilmesi için azizlere toptan bir dua mırıldandım.

"Kasabanın merkezinde birkaç küçük pansiyon, otobanın o taraflarda da birkaç büyük otel var. Umarım şans yüzümüze güler de oraya kadar gitmek zorunda kalmayız," dedi Katherineine. "Ayrıca pansiyonlar en ucuz yerler. En azından Tabitha öyle..." Kırdığı potun farkına varınca cümlesinin devamını getirmedi. Malum barmen. Anlayıp anlamadığımı görmek için göz ucuyla bana baktı. Onu duymamışım gibi yaptım, zaten zar zor duyuyordum.

"Ucuz" ilk gittiğimiz yeri tarif etmeye yetmezdi. Ömre Bedel Motel adında, cüruf briketinden inşa edilmiş, eski bir binaydı. Neon tabeladaki U harfi sönmüştü. Yoğun sigara dumanı ve bayat alkol kokularının arasından geçerek ana ofise girdik. Yakınlardaki odalardan birinde bir çift ya coşkuyla sevişiyor ya da birbirlerini gırtlaklıyordu. Hangisi olduğunu kestirmek güçtü.

Danışma masasında duran akneli çocuk, "Onu gördüğümü sanmıyorum," dedi Katherineine'e, Hal'in fotoğrafını incelerken. "Ama burada çalışmaya başlayalı sadece birkaç gün oldu. Bill'e sorabilirim. O daha uzun zamandır burada. Belki bir şey biliyordur."

"Harika," dedi Katherine. "Bill'i çağırabilir misin?"

Çocuk bana dönüp dosdoğru gözlerime baktı. "O aşağıda," dedi.

Gözlerimi kırptıstırdım. "Ne dedin sen?" diye sordum.

Çocuk telaşlanır gibi oldu. "Bugün ailesiyle birlikte aşağıda. Bir kasaba aşağıda yani. Yarına kadar gelmez."

"O hâlde biz de yarın uğrarız," dedi Katherine bana göz ucuyla tuhaf tuhaf bakarak.

Arabaya döndüğümüzde bedenimin resmen kendine ait bir zihni vardı ve uyumak için yanıp tutuşuyordu. Başım önüme düşüp dururken Katherine sıradaki pansiyondan bahsedip durdu. Ömre Bedel Motel'deki tuhaf davranışım hakkında yorumlarda bulundu ama söylediklerini hayal meyal duydum.

Arabanın son sürat bir kasisin üstünden geçmesiyle irkilerek uyandım ve başım geriye doğru öyle bir savruldu ki kafa travması geçirmiş bile olabilirdim.

"Demem o ki ucube gibi davranırsak kimse bize yardım etmek istemez," diyordu Katherine.

"Haklısın, tatlım," diye mırıldandım dünya gözlerimin önünde gerisin geri puslanırken. Radyonun sesi tamamen uykuya dalmama izin vermeyecek kadar yüksekti fakat dünyanın kenarlarının etrafımda bulanıklaştığını hissedebiliyordum. Kim bilir ne kadar zaman sonra, Katherine'in frenlere asılmasıyla araba sıradaki pansiyonun otoparkında durdu.

"Geldik," dedi Katherine, arabadan inmişti bile.

Gözlerimi ovuşturarak otoparkta onu takip ettim. Buranın adı Cennet Motel'di fakat mekânın cennetle uzaktan yakından alakası yoktu. Devamlı konukları odalarının kapılarının önünde oturmuş, sigaralarını tütürüyorlardı. Etrafta kâh aylak aylak gezinen kâh çöpleri koklayan çok sayıda sokak kedisi vardı.

Ana ofise girdiğimizde bir çan sesi duyuldu. Görünmez hoparlörlerden usul usul tuhaf bir müzik yayılıyordu. Danışma masasının arkasında elindeki telefona dalmış, şapkalı bir deli-

kanlı oturuyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu başını kaldırmadan.

Katherine, Hal'in fotoğrafını çantasından çıkardı. Kenarlardan aşınmaya başlamıştı. "Babam ağustos ayının başından beri kayıp. Bu civardaki bir pansiyonda kalmış olabileceğini düşünüyoruz."

Katherine konuşurken ben de uykum açılsın diye lobide gezindim. Ofisin kahverengi duvarları kasabanın birkaç resmiyle çerçevelenmiş bir haritası dışında çıplaktı; az ötedeki bir rafta yerel etkinlikler için hazırlanmış ufak bir broşür öbeği duruyordu. Unutkan konukların satın alabileceği banyo malzemelerinden oluşan küçük de bir sergi vardı: seyahat tipi diş macunları, tek kullanımlık jiletler, ıslak mendiller. Gözlerim uyku haplarının bulunduğu küçük pakete takıldı ve Edie'nin sesi kafamın içinde yankılandı. *Çözüm çözümdür.*

"Hayır," dedim çarpık bir gülümsemeyle başımı iki yana sallayarak. Bunu yüksek sesle söylemek gibi bir niyetim yoktu ama yine de öyle yaptım. Neyse ki Katherine de delikanlı da oralı olmadı.

"Bana tanıdık gelmedi," dedi delikanlı fotoğrafı incelerken. Nihayet bakışlarını telefonundan ayırmayı başarmıştı. "Ama Ted'i çağırayım. Belki o görmüştür." Sonra bana baktı. "O aşağıda," dedi.

Gözlerimi kırıştıtarak delikanlıya baktım. Tam açık ağzımda bir soru şekillenmeye başlamıştı ki tekrar Katherine'e döndü.

"Havuz başında," dedi. "Yaprakları topluyor. Telsizle haber vereyim." Delikanlı bankodan aldığı telsizle Ted'e anlaşılmaz bir şeyler söylerken ben de gerçek dünyaya geri dönme umuduyla başımı iki yana salladım. Doğru düşünemiyordum.

Lekeli gri bir tişört giymiş iri yarı bir adam olan Ted peşinde genç bir kadınla yanıma geldi. Genç kadının uzun, kahverengi saçları vardı ve sakız çiğniyordu. "Angelica'yı da yanımda getirdim," dedi. "Hafızası iyidir."

Bir kez daha başımı iki yana salladım. Bu bir tesadüftü.

Katherine beni yok sayarak Hal'in fotoğrafını önlerine doğru itti. "Az evvel arkadaşınıza da anlattığım gibi... Pardon, adın neydi?"

"Julian," dedi şapkalı delikanlı.

Gözlerimi kırptıstırdım. Bu kadarı tesadüf olamazdı.

"Julian'a da anlattığım gibi," diyerek konuşmayı sürdürdü Katherine, "babam ağustos ayından beri kayıp. Ehliyeti yok, o nedenle kasabadan pek uzaklaşabileceğini sanmıyoruz. Daha ziyade bu civardaki pansiyonlardan birinde kalmış olabileceğini düşünüyoruz."

Angelica fotoğrafa bakıp sakızını dişlerine yapıştırdı. "Bana tanıdık gelmedi."

"Muhtemelen nakit ödemiştir," diye akıl yürüttü Katherine. "Yani sadece nakit."

"Burada kalan çoğu insanı tarif ediyorsun," dedi Julian. Telefonunu kurcalamaya geri dönmüştü.

"Aynen," dedi Ted. "Ben de onu gördüğümü sanmıyorum. Fakat müşterilerimizin çoğu kendi hâlinde, ketum tiplerdir. Ama bundan sonra gözümü açık tutarım, onu göreceğim olursam muhakkak haber veririm."

Angelica hâlâ Hal'in resmine doğru hafifçe eğilmiş vaziyetteydi fakat gözleri bende idi. *O aşağıda*, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Ted, Hal'in fotoğrafını Julian'a uzattı ve ondan fotoğrafın fotokopisini çekmesini istedi. Julian durduk yere başına iş açmış gibi iç çekerek fotoğrafı alıp arka odada gözden kayboldu.

"Kız kardeşimin kocası da kaçtı," dedi Ted anlayışlı bir ifadeyle Katherine'e. "O yüzden neler yaşadığınızı biliyorum." Bakışlarını bana çevirdiği anda suratı ifadesizleşti. "O aşağıda."

"Aslına bakarsan başını belaya sokmuş olmasından korkuyoruz," diyordu Katherine, Hal'in öylece *kaçıp gittiğinin* ima

edilmesi üzerine sinirlenerek. Ne var ki onu dinlemiyordum çünkü hoparlörlerden yayılan şarkıyı nihayet tanımıştım.

Dün radyoda duyduğumuz kaydın aynısı değildi ama aynı şarkıydı.

Uyan artık, tatlım. Gözlerini aç.

Annen gitmek zorunda. Ama sakın ağlama.

Angelica hâlâ bana dik dik bakıyordu. Derken Julian, Hal'in fotoğrafıyla döndü ve o da bana dik dik bakmaya başladı.

Hiç endişelenme. Hiç tasalanma.

Anneciğini göremeyeceksin bir daha.

Eve dönme arzusu dalgalar hâlinde geri dönüp yenilenmiş bir azimle zihnimi çekiştirmeye başladı.

Mutfakta değil. Hayır, gideli çok oldu.

Ama çok geçmeden göreceksin tekrar o yaşlı suratını.

Katherine şimdi bize vakit ayırdıkları için çalışanlara teşekkür ediyor, hepsinin tek tek elini sıkıyordu. Demek ki insanlardan ricada bulunurken nazik davranmanın işe yarar bir strateji olduğunu nihayet idrak edebilmişti. Dün gece Tabitha'dan öğrendiği şeylerden biri de bu olabilirdi.

Her şey ay ve güneşle başlar yeniden,

Ve kimse kaçamaz ecelinden.

"Bir şey değil," dedi Ted. "Eğer tekrar gelecek olursan benimle görüşmek istediğini söyleyebilirsin. Adım Ted Vale."

Katherine'i ofiste şaşkınlıktan apışıp kalmış vaziyette bırakarak dışarı fırladığımda kapıdaki çan arkamdan çınladı. Oto-

parka doğru henüz iki adım atmıştım ki geldiğimizde odasının kapısının önündeki bir plastik sandalyede oturmuş, sigarasını rüttüren müşterilerden biriyle burun buruna geldim. Pis bir atletle bol bir şort giymişti. Tıraşsız suratı ifadesizdi ve gevşek elinden, ucu yanan bir sigara sarkıyordu.

“O aşağıda,” dedi.

“İsa aşkına.” Adamı itekleyerek yanından geçtim ve arabanın yanında Katherine’in dönmesini bekledim.

Katherine diğer birkaç otele de sorabilsin diye arabayı otobana doğru sürdü. Ben arabada bekledim. Katherine depoyu doldurmak için benzin istasyonunda durduğunda içeri girip görevliden iki paket ekstra güçlü DoZZZe-Rite istedim.

“Çok garip,” dedi Edie verandada yan yana sallandığımız sırada. Güneş ağaçların arkasında gittikçe alçalıyordu, gökyüzü ise pembeler ve açık mavilerle, yani pamuk şeker renkleriyle bezeliydi. Katherine üst katta, Hal’in ofisindeydi ve “Nereye Kayboldum” isimli bir belgeyi doğrudan masaüstüne kaydetmiş olması ihtimaline karşı babasının bilgisayarına girmeye çalışıyordu. Gittiğimiz otellerde işini kolaylaştırmadığım için bana kızgındı ama bir daha bağırmayacağına dair söz vermesinin üstünden yirmi dört saat bile geçmeden sözünden dönmek istemediğinden kendini tutmaya çalışıyordu.

“Hem de nasıl,” dedim. “Şimdiye dek hiç böyle bir şey olmamıştı.” Göz yuvalarımın arkasından gelen tekdüze baş ağrısından ötürü gözlerim yarı yarıya kapalıydı. Bu baş ağrısını muhtemelen ekim ayına kadar çekecektim.

“Eylül alametlerinden biri mi sence?” diye sordu Edie. “Yeni bir maraz?”

“Kim bilir?” Esnememi bastırdım. “Tanrı biliyor ya, Hal’le pek dışarı çıkmazdık. Belki de eylül çılgınlığı dünyanın geri

kalanına da yayılıyordu fakat bizim bunu fark etme şansımız hiç olmadı.”

“Neyse ki Katherine çıkan karışıklığı fark etmemiş,” dedi Edie. “Böylece Katherine’e açıklanacaklar listesinden bir madde eksilmiş oldu.”

“Ama *beni* fark etti,” dedim. “Bir tahtamın eksik olduğunu düşündüğünden eminim.”

“Haksız da sayılmaz.” Edie aile geçmişim göz önünde bulundurulduğunda ikimizin de komik olmadığını bildiği bir espriye sırtarak sandalyemin tek tahtası eksik kolçağını dürtüklendi. Mecburen kıkırdadım.

Gökyüzü şimdi pembenin daha koyu bir tonuna bürünmüştü, mavi ise yukarılarda yerini siyaha bırakıyordu. Hava kararırken ilk yıldızların dünyaya göz kırptıklarını gördüm. Çıgıllıkların başlamasına az kalmıştı. Çok, çok, çok az.

“O uyku ilaçlarından *sen* mi alsan acaba?” diye sordu Edie. “Harbiden iyi bir uyku çekmeye ihtiyacın varmış gibi.”

“Yapamam,” dedim, “özellikle de Elias sinsice dolaşırken. Suratımın her yerinde ısırık izleriyle uyanmak istemiyorum. O zaman Katherine’e ne derim?”

“İyi bir noktaya temas ettin.”

“Zaten o DoZZZe-Rite paketini ne olur ne olmaz diye aldım.” Edie’ye imalı imalı baktım. *Kızıma ilaç vermeyeceğim.*

“Tabii,” dedi Edie. “Ne olur ne olmaz diye.” Bana inanmadı ama oyunculuğunu takdir ettim.

Ufuktaki pembelik tamamen yitip gittiğinde içeri girmeye karar verdim. Gökyüzü ıslıl ıslıl yıldızlarla bezeliydi, onları görünce huzurlu bir gece geçirmeyi ummakla çok fazla şey isteyip istemediğimi sordum kendi kendime. O sırada kapıyı arkamdan kapadım ve olduğum yerde donakaldım.

Katherine aşağı ineli biraz olmuştu ve şimdi bodrum kapısının önünde dikiliyordu. *Açık* bodrum kapısının önünde. Kapının iç tarafına bantladığımız sararmış Kitabı Mukaddes

sayfaları gün gibi ortadaydı, aşınmış kenarları kapının açılmasıyla ritreşiyordu. Katherine'in eli kapının topuzundaydı ve aşağıdan gelen koku karşısında burnunu hafifçe büzerek meraklı gözlerle karanlığa bakıyordu. Gözümün önüne önce Peder Cyrus'un ele geçirilmenin verdiği ölüm katılığıyla donakalmış hâli ve açık ağzından akın eden sinek bulutu, sonra da üçüncü eylülünden sonra Hal'in dilim dilim doğranmış bacağıyla merdivenden topallayarak çıkışı geldi. Katherine'in ayağını kaldırıp ilk basamağa doğru adım attığını gördüm.

"HAYIR," diye haykırdım harekete geçip Katherine'e doğru depara kalkarken. Bana baktı, şaşkınlığı suratından okunuyordu. Kapıyı elinden kaptığım gibi öyle *sert* çarptım ki rüzgârından saçlarım geriye doğru savruldu.

"N'oluyor?" dedi Katherine. Öfkelenemeyecek kadar afallamış görünüyordu ama içimden bir ses, o raddeye gelmesinin an meselesi olduğunu söylüyordu.

"*Sakın* oraya inme," diye bağurdım, Katherine'i bir tahtamın eksik olmadığına ikna etmeye uğraştığımı bir anlığına unutarak.

"Nedenmiş o?"

Kapıyı arkamdan sıkıca kapayıp onunla tehlikenin arasına girince paniğim yaptığım hatayı anlamama yetecek kadar azalmıştı. Kafamın içindeki çarklar hızla atan kalbimin gümbürtüsünü bastırıp dönmeye çalışıyordu. "Çünkü... güvenli değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Katherine. "Ayrıca kapının diğer tarafındaki o boktan şey de neyin nesi?"

"Küf," diye soludum. Tek aklıma gelen buydu. "Asırlar önce orada bir akıntı oldu. Epey kötüydü. Ve şimdi de küfle uğraşıyoruz. Her yer küf içinde."

Katherine aklımı ne kadar kaçırdığıma karar veremiyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Küf mü?"

"*Siyah* küf," dedim. "Birini getirip baktırdık. Bir müfettiş." Gerçekte siyah küf diye bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum. "Durumun çok kötü olduğunu ve aşağı inmememiz gerekti-

ğini söyledi. Sağlığımız için.” Katherine’i kapıdan uzaklaştırıp mutfığa doğru yönlendirmeye niyetlendim ama göz ucuyla, Angelica’yla Julian’ın Katherine’in tam arkasında dikildiklerini gördüm. Bize bakıyor ve dosdoğru karşıyı, daha doğrusu bodrumu işaret ediyorlardı. Julian’ın bağırsakları çoktan yerlere saçılmıştı. Demek ki bu konuşmaya tam da bulunduğumuz yerde devam edecektik.

“Kokan da o mu?”

“Evet, o.” Bana inanıyordu. Tanrı’ya şükürler olsun. “İğrenç kokuyor, öyle değil mi? Bodrumda durum daha da vahim. O yüzden kapıyı hep kapalı tutuyoruz. Sen de *sakın* aşağı inme.” Arkasına dönüp mutfığa bakmasına fırsat vermeden onu oturma odasına yönlendirdim. Angelica’yla Julian’ın başlarını çevirip gidişimizi izlediklerini gördüm. Ellerini indirdiler.

“Harbiden oraya baktırman lazım, anne.” Sesi hâlâ şüpheliydi fakat bana ayak uyduruyordu ve adım adım bodrumdan uzaklaşıyorduk. En azından şimdilik güvendediydi.

“Galiba Hal’de birinin numarası vardı,” dedim koridorda yürürken. “Onu bulmak için eşyalarını biraz karıştırmam gerekecek.”

Oturma odasında, Fredricka koltuk minderlerinin hepsini alıp odanın ortasında üst üste yığmıştı. Katherine’in malum soruyu sormasına gerek yoktu, zaten yüzünden okunuyordu.

Lanet olsun, Fredricka.

Sesimin bu tür şeyler gayet normalmiş gibi çıkmasına gayret ederek, “Ah, minderlerin kusuruna bakma,” dedim minder kulesine doğru yürüyüp en üsttekilerden ikisini alırken. Adrenalinin etkisi geçiyordu ve o anda başka bir bahane uyduramayacak kadar yorgundum. Katherine tek kelime etmeden minderleri yerlerine koymama yardım etti. Temkinli bakışları sürekli üstümdeydi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde iki DoZZZe-Rite tabletini ezip Katherine’in çayına karıştırdım. Yirmi dakika boyunca

kanepede başının önüne düşmesini ve gözlerini kırıştırmasını izledim, ardından izin isteyip üst kata yatmaya çıktı.

O gecenin daha da ilerleyen saatlerinde çığlıklar olanca hiddetiyle başladı.

ON ÜÇ

Dört eylül önce çığlıklar yine olanca hiddetiyle başlamıştı. Hal havalı korna fabrikasından son sürat geçen bir yük treninde bile uyuyabilirdi ve yanımda sanki hiçbir terslik yokmuş gibi horluyordu. Bense tamamen uyanıktım, duvarlarımızdan akan kanlardan yansıyan ay ışığını seyrediyordum. Hayal gücünüz yeterince kuvvetliyse tıpkı bulutları izlerken yaptığınız gibi kanın içindeki gölgelerde şekiller görebilirdiniz. Damlalardan birinde Edvard Munch'un *Çığlık* tablosunun bir benzerini görür gibi oldum fakat mevcut şartlar altında aklımdaki tek şeyin çığlıklar olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi tabii bu.

Henüz kiliseyle temas kurmamış, hatta Peder Cyrus'a bile rastlamamıştık fakat birkaç güne kalmadan ikisini de yapacaktık. O zamana kadar çığlıklar tam gaz devam edecekti.

Hal bir kez daha horlayıp döndü ve omzu kolumun üstüne denk geldi. Bedeninin düzgünce çalışmasından ötürü ona içten içe hınçlandım. Üç gündür gözüme uyku girmemişti.

Geceleri duyulan iniltiler, feryatlar, çığlıklar ve *Bize yardım et, Margaret* yakarışları başta sinirime dokundu fakat birkaç gece sonra sinir bozucu olmaktan çıkıp usandırıcı bir hâl aldılar. Uykusuzluğun da pek faydası dokunmuyordu.

"Her şeyin canı cehenneme," dedim Hal'i üstümden itip yataktan kalkarak. Madem uyuyamayacaktım alt kata inip mut-

fakta çay içsem de olurdu. Çılgınlık orada ne daha güçlü ne de daha zayıftı, yani nerede olduğumun pek bir önemi yoktu. Ne ilginçtir ki çılgınlıkların şiddeti evin her yerinde aynıydı, bu da tek bir yerden gelmeyip evin kendisinden yayıldığını ispat eder gibiydi. *Her şey* çılgınlık atıyordu ki son birkaç gündür çektiğim baş ağrısı hakkında da tastamam böyle hissediyordum.

Son basamağa yaklaştığım sırada sürekli bodrum kapısını işaret eden soluk benizli çocuklar bir anda önüme fırladılar, öyle ki az daha merdivenleri gerisin geri tırmanacaktım. İç çektim; onlara değil, asıl kendime kızıyordum. Bu çocukların –onlara artık *haylazlar* diyordum– beni böylesine korkutmalarına izin vermemeliydim. Gerçi normalde koşmazlardı. Bağırılmazlardı da. *O geliyor*. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra basamakları inmeye koyuldum, haylazların başka bir numara yapma ihtimaline karşı bu defa daha temkinliydim.

Birinci kata inip de mutfığa doğru döndüğümde onu gördüm. Bodrum kapısı açıktı ve kapının önünde adama benzeyen bir şey duruyordu fakat hâlinde bir gariplik vardı. İnanılmayacak kadar zayıftı ve çok ama çok uzundu; kambur duruşu bile boyunu gizleyemiyordu. Ay ışığı kadar solgundu; fena hâlde dolaşp keçeleşmiş beyaz saç tutamları sütsü kafa derisinden büküm büküm sarkıyordu ve beyaz teni, krateri andıran iltihaplı kırmızı lezyonlarla kaplıydı. Bedenine kıyasla haddinden uzun görünen kollarıyla bacakları ağaç dalı gibi eğri büğrü ve zayıftı. Bütün vücudu ara ara seğiriyor, eski bir film misali titreşiyordu.

Olduğum yerde donakaldım. Bu adamın kim olduğunu henüz bilmiyordum ama bodruma inmekten hoşlanmamamın esas sebebi olduğundan emindim.

Baş omuzlarından gevşekçe sarkıyor, dalgın bakışları koridorda geziniyordu, ta ki beni görene kadar. Kan çanağına dönmüş süt beyazı gözleri benimkilerle buluştu.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadığımdan ne yapacağımı bilemedim. Orada öylece kıpırdamadan durdum. Sanki biri CD çaların DURAKLAT tuşuna basmış gibi dünya çıt diye sessizliğe gömüldü. Duyduğum tek ses kulaklarımda atan kalbimin gümbürtüsüydü.

Adam seçiren vücudunu bana doğru döndürdü. Biraz doğrulunca kamburu azaldı ve âdeta uzunlamasına sündü, o kadar ki aramızdaki mesafeye rağmen bana tepeden bakabiliyordu.

Tek ayağımı tereddütle birkaç milim geriye attım.

Kuklalarınki kadar titrek ve çırpı gibi bacaklarıyla bana doğru yürümeye başladı. Kasılıp seğiriyor, incecik kolları hiçliğe uzanıyordu. Evet, vücudunda çok sayıda yara vardı. Yaklaştıkça daha iyi görebiliyordum.

Koşsanız mı acaba? diye bir telkinde bulundum bacaklarıma ama hava ağırdı, rüyada gibiydim ve kaslarım sözümü dinlemeye yanaşmıyordu.

Adam bir anda canlandı, şiddetle sarsılan bedeni koridorda öne doğru atıldı ve uzun kollarıyla bacakları bükülerek doğru açığı tutturdu. Bu hareketiyle çığlıklar tekrar can buldu ve dört bir yandan kulaklarıma hücum ettiler. Adam gözlerini belirtmiş, gözler önüne serdiği bir avuç çürük dişiyle hırılayarak dosdoğru üstüme geliyordu. *Benim* üstüme.

“Kahretsin.” Vücudum nihayet hareket etmeyi akıl edebildi ve ayaklarım beni var güçleriyle kapının oraya doğru götürdü. Bu adama arkamı dönecek kadar aptal değildim, özellikle de haldır haldır üstüme gelirken pençe misali uzattığı ince uzun parmaklarını gördükten sonra. Bir anlığına beni yakalayacağını sanıp aklımı kaçıırır gibi oldum. O anda kapının topuzunun sırtıma battığını hissettim. Bu ayaklı kâbus aramızdaki mesafeyi hızla katederken kapının topuzunu iki elimle birden kavrayıp çılgınca çevirmeye, kilidi açmaya çalıştım.

Her nasılsa kapıyı açmayı başarıp kendimi çığlık çığlığa dışarı attım. Kapıyı adamın öfkeli ve cerahatli suratına kapat-

uğım anda her şey sessizliğe gömüldü. Ne çılgılık ne de hırıltı vardı. Kendi titrek soluklarımın ve öten cırcır böceklerinin sesi dışında çıt çıkmıyordu. Birkaç adım gerilediğim esnada bakışlarım pencerelerden birine kaydı. İçerisi huzurlu görünüyordu. Fakat hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

İçeri girersem ortalığı sültilman bulabilirdim fakat bu riski göze alacak değildim. Dışarısı serindi ve pijamalarım inceydi fakat donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıya falan da değildim, ayrıca burada hiçbir şeyin peşime düşeceği yoktu. Hem gece gayet güzeldi, ıslak toprak kokusu etrafımı sarıp sarmalamıştı ve gökyüzünde parlayan yıldızlar bana her yerde değişmezliğiyle insanın yüreğine su serpen şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Kollarımı kendime dolayıp satın alalı henüz bir ay bile olmayan sallanan sandalyelerden birine çökerek soluklarımın normale dönmesini bekledim. Bu herif de kimdi böyle? Ne istiyordu? Çeşitli cevapları zihnimde tarttım fakat hiçbirisi yeterince teskin edici gelmedi.

Gökyüzünün rengi soluk maviye çalana ve kuşlar pencelelere çarpıp can verme mesailerine başlayana dek orada öylece oturdum. Çok geçmeden Edie garaj yolunda görüldü. Bir yandan geniş kalçalarını sallayarak paytak paytak yürüyor, diğer yandan da coşkuyla el sallıyordu.

“Sabahın köründe burada ne işin var?” diye şakıdı ama sonra yüzümün hâlini gördü. “Ah hayır, Margaret, sorun nedir?”

Bu noktada Edie’yi sadece birkaç aydır tanıyordum ve ona küçük bir can sıkıntısındanansa huyunu suyunu bilmediğim bir tanıdık gözüyle bakmaya yeni yeni başlamıştım. Hal ondan hiç hoşlanmıyordu ve ben de arzu edeceğimden çok daha sık uğradığını kabul etmeliydim ama arkadaşlık kurma konusunda formdan düşmüştüm. Şimdi o günlere dönüp baktığımda yıllardır gerçek bir arkadaşımın olmadığını görüyorum. Noelle’le bile nadiren konuşuyorduk ve o benim kız kardeşimdi.

Yalnız olmanın en garip yanı nedir, biliyor musunuz? Yalnızlaşırken yalnızlaştığının asla farkına varmazsınız. Etrafınızda kimsenin kalmadığının farkındasınızdır ama hem kendinizle hem de resim, temizlik, ayak işleri gibi oyalanmak için yaptığınız küçük şeylerle meşgulsünüzdür. Kaldı ki Hal yanımdaydı; bunun da bir kıymeti harbiyesi olmalıydı. Fakat soğuk suya girerken olduğu gibi bu göreceli kimsesizliğe de yavaş yavaş alışırsınız ve artık sizi rahatsız bile etmez. Uzuvarınızın karıncalanmasına neden olan ani bir ısı dalgasıyla karşılaşmadan ellerinizin ve ayak parmaklarınızın uyuştüğunu dahi fark etmezsiniz. Demem o ki Edie'nin bu sorusu suratıma tokat gibi inip çok uzun yıllardır kimsemin olmadığını fark etmeme vesile oldu.

Bunu itiraf etmeye utanıyorum ama ağlamaya başladım.

Edie anaç bir endişeyle yanıma koştu. "Anlat bakayım. Ne oldu?" dedi.

Kimseciklere anlatmadığınızı bazı şeyler vardır. İnsanlar sormadığından değil, sırf sizi akli başında, mantıklı bir insan evladı olarak görmeye devam edebilsinler diye anlatmamayı yeğlediğinizden. Bu evin içinde şahit olduklarımızı –kan, çığlıklar, haylazlar, çırpı bacaklı ve ince parmaklı o uzun adam– kimse dinlemek istemezdi. Dinleyenlerin de benimle konuşmayı sürdürceğinin garantisi yoktu. Hayır, en iyisi çenemi tutmaktı; neticede kol kırılrsa da yen içinde kalırdı, öyle değil mi?

"Anlat gitsin, Margaret," dedi Edie.

Ben de –kendimi bile şaşırtarak– öyle yaptım.

Ateşimin düşmesi, kilometrelerdir taşıdığım ağır bir yükü yere bırakmak, buz gibi bir denizde uzun uzun yüzdükten sonra nihayet kıyıya ulaşmak gibiydi. Bir kez konuşmaya başladıktan sonra bir daha duramadım. Sözlerimin sonuna geldiğimde Edie yanımdaki sallanan sandalyeye oturmuş, gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

Bu noktada Hal bile ağzımdan çıkanların sadece üçte birine inanıyordu. Kanı görüyor fakat alelade bir akıntı olabileceğini düşünüyordu. Olimpik seviyede ağır uykusu sayesinde çılgınları hayal meyal duyuyordu. Haylazları sadece ondan kaçarlarken, onda da göz ucuyla görüyordu. Elias'ı es geçemezdik tabii, fakat buraya taşınalı henüz çok olmadığından sözüme inanılmamasına alışmıştım.

“Vay canına,” dedi Edie. “Meğer başında ne dertler varmış, Margaret.”

“Evet,” dedim baş ağrımın günlerdir ilk defa hafiflediğini hissederek. “Sanırım haklısın.” Gözlerimdeki son yaşları da silerek kafamı iki yana salladım. “Gerçi o kadar da kötü sayılmaz. Her şey kontrolüm altında.”

Edie oturduğum yerden aya sıçrayabileceğimi söylemişim gibi baktı. “Hayatın cehennemden farksız, Margaret. Kimse böyle yaşamayı, bunlarla tek başına savaşmayı hak etmez,” dedi. “En azından tek başına savaşmayı.”

Gözyaşlarımın yeniden gözlerime hücum ettiğini hissedebiliyordum ama yutkunarak onları bastırdım. Yıllar içinde cehennemde bir başıma gezintiye çıkmaya alışmıştım. Yanımda birinin olması mantıksız geliyordu. “Teşekkür ederim,” dediğini duydum kendi sesimin ve söyledigimde samimi olduğumu fark etmek beni şaşırttı.

Edie gülümsedi. Bir şekilde hâlimi anlamış gibi görünüyordu. Bana haylazları, onlar hakkında neler bildiğimi, neyin peşinde olduklarına dair herhangi bir fikrim olup olmadığını sordu. Pek fazla yanıtlım yoktu.

“Sence sana zarar vermek mi istiyorlar?” diye sordu Edie.

Düşündüm. “Hizmetçinin –yani Fredricka’nın– bana zarar vermek istediğini sanmıyorum,” dedim. “Sadece yardımcı olmak istiyormuş gibi görünüyor. Üst kattaki yatak odalarını mesken edinenleri görsen gözlerini onlardan alamazsın ama onların da bana zarar vermek istediğini zannetmiyorum. Bence yalnızca

mutsuzlar. Şu oğlan, hani şu suratsız olan? O can yakıyor ama bence sadece kişisel alanının ihlal edilmesinden hoşlanmıyor.”

“Kim hoşlanır ki?”

“Çocuklar da zarar vermek istemiyor gibiler,” dedim. “Bence bana bir şey anlatmaya çalışıyorlar.”

“Peki ya şu adam?” diye sordu Edie, “Seni kovalayan?”

“Galiba asıl sorun o,” dedim. “Bence o can yakmak istiyor.” Bir anlığına düşündüm. “Acaba çocuklar beni onun hakkında uyarmaya mı çalışıyorlardı?”

Edie bana korku dolu gözlerle baktı. “Yoksa buradan taşınmayı mı düşünüyorsunuz? Sen ve Hal?”

Bu hâli içtenlikle yüreğimi sızlattı, öyle ki her fırsatta uğramasından ve burnunu olur olmaz her şeye sokmasından şikâyetçi olmama rağmen buradan ayrılırsam onu özleyebileceğimi fark ettim. Arkadaş olabilirdik.

Ona sııttım. “Beni buradan ancak bileklerimde kelepçelerle sürükleyerek çıkarırlar,” dedim. Edie rahatlamış göründü.

Derken Hal’in bana seslenerek evi turladığını duydum. Uyanıp da beni yanında bulamaması alışılmadık şey değildi. “Dışarıdayım,” diye seslendim, “Edie’yle sohbet ediyoruz.” Bu onu içeride tutmaya yeterdi.

Bir süre sessizce sallandık. Yakında içeri girip kahvaltı hazırlamam gerekecekti.

“Sence kiliseyle temas kurmalı mıyız?” diye sordum Edie’ye. Edie omuz silkti. “Bir zararı olmaz herhâlde.”

ON DÖRT

E rtesi sabah Angelica'nın arkadaşlarından ikisi daha –Charles ve Constance– ikinci katın sahanlığında peyda oldu. Bunlar yeni gelenlerdi, eylül ayına ait geri sayım takviminden çıkan hoş, küçük bir ay ortası hediyesiydi. Charles ve Constance ikizdi ya da feci hâlde ikize benziyorlardı. Genelde birlikte çıkagelirlerdi ve omuz hizasında kesilmiş pasaklı saçları, aynı kumaştan biçilmiş küçük tunikleri ve karınlarında, kollarında ve suratlarındaki bıçak yaralarıyla birbirlerini acayip andırıyorlardı. Constance'ın ağzı bir kenarından neredeyse kulağına dek yarılmış, ona hınzırca sırtıyormuş gibi bir hava vermişti. Aşağıyı, bodrum kapısının bulunduğu tarafı işaret ediyorlardı. Tenlerindeki muhtelif yaralardan ağır ağır kan geliyordu.

Duvarlardaki ve merdivenin tepesindeki kanları silmeyi henüz bitirmiştim ve hiç havamda değildim. Aşağı taşımakta olduğum kanlı su dolu kovayı tek elime geçirip boştaki elimi onlara doğru salladım. “Hadi kışkış,” diye fısıldadım. Arkalarında Blythe'in çöp gibi parmaklarının odasının kapısının kasasını kavradığını gördüm, çok geçmeden kavruk suratı göründü, ağzı vahşice ardına kadar açılmıştı. “Sen de,” diye tısladım. Bir feryat koparıp kapıyı çarparak kapadı. İkizler hıçkırarak puf diye ortadan kayboldular.

Doğrusunu söylemek gerekirse evdeki her şey patırtı çıkarmaya bayılıyordu. Katherine'in aldığından bihaber olduğu uyku ilaçlarının onu top patlasa uyanmayacak hâle getirdiğini umdum.

Mutfakta Fredricka masayı tepetaklak etmiş, sandalyeleri de üst üste yığmıştı. Bütün dolap kapakları açıktı ve görünüşe bakılırsa tabaklardan birkaçını kırmıştı. Kovayı pat diye bırakmamla kanlı suyun birazı yere döküldü. Bir bu eksikti. Burada yapılması gereken onca işin üstüne bir de yerleri silsem ne olurdu ki?

"Fredricka," diye seslendim sandalyelerden birini yavaşça yığının en tepesinden alıp mutfağın ortasına koyarken, "gelip şu işin ucundan tutman mümkün mü acaba?"

Fredricka elinde bir tabakla solumda belirdi. Belki de en başından beri oradaydı. "Buyurun, han'fendi?"

"Bu dağınıklık." Parmağımla işaret ettim. "Senin eserin. O yüzden temizlememe yardım eder misin?"

"Elbette, han'fendi." Fredricka tabağı dolaba koyacakmış gibi kaldırdı ama esasında mutfak dolaplarından üç metre geride duruyordu, hâliyle tabak yere çarpıp parçalanarak dağınıklığın üstüne tüy dikti.

Böylelikle baş ağrım zıncı diye geri döndü.

"Boş ver," dedim.

"Yardım edebilirim," dedi Fredricka.

"Ekim ayında yardım edersin," dedim. "Şimdilik ortalığı birbirine katacak şeyler yapmaktan olabildiğince kaçın lütfen."

"Elbette, han'fendi," dedi Fredricka. "Çay demleyeyim." Ocağın başına geçti, gözlerin hepsini yakıp sonuna kadar açtı ve sonra ortadan kayboldu. Alevler havada dans ediyordu.

Tanrı aşkına. Ocakları kapattım. Çayımı daha sonra kendim demledim. Şimdilik önceliğim temizlikti ve Fredricka kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi hissetmeme neden oluyordu. Mutfak masasını çevirip sandalyeleri eski yerlerine

koyduktan sonra (İsa aşkına, masa *sahiden* ağırdı) kanlı suyu eviyeye döküp renginin önce kırmızıdan pembeye dönmesini, sonra da şeffaflaşmasını izledim ve birkaç gün önceki hadiseden sonra boruların ne idüğü belirsiz et parçalarıyla tıkanmamış olmasına sevindim. Yoksa bir hafta önce miydi? Zaman mefhumumu yitiriyordum.

Kan kovasını kurulayıp eviyenin altına kaldırdım. O esnada da Fredricka'nın kışlık kazaklarımın pek çoğunu oraya sakladığını keşfettim. Hepsini orada bıraktım; Fredricka ortalığı birbirine kattığında toplanması gereken şeyleri öncelik sıralamasına koymam en iyisi olacaktı ve eviyenin altındaki kazaklar listenin en aşağılarında yer alıyordu. Daha bu sabah eviyenin altında duran temizlik malzemelerini nereye sakladığıysa tam bir muammaydı ama yakında onları da bulacağımdan emindim.

Yerdeki kırık tabak parçalarını topladım. Görüldüğü kadar kötü değildi. Fredricka yalnızca dört ya da beş tabak kırmıştı ve dolaplarda veya Fredricka'nın onları kaldırdığı yerde hâlâ epeyce tabağım vardı. Kırıkları çöpe attım, sonra da çöp poşetini dışarı çıkarmaya yeltendim. Ne var ki Charles ve Constance mutfak kapısının eşiğinde el ele dikilmiş, geçmeme engel oluyorlardı.

“Çekilin,” dedim.

“O aşağıda,” dediler. Constance'ın ağzı kanıyordu.

“Tanrı aşkına.” Genelde haylazların içinden geçip gitmekten kaçınırdım. Onlar sadece işlerine bakıyorlardı ve bu hareketin kabalık olacağı kanısındaydım, özellikle de daha verimli iletişim kurma yöntemleri varken. Ama sabahın yedisiydi ve daha şimdiden canımdan bezmiştim. Hem el mecbur olunca şeytan bile lal falan oluyordu, öyle değil mi?

İkizlere doğru yürüyüp kenetlenmiş ellerinin içinden geçtim. Onlar inleyerek ortadan kaybolurken vücudumun birbiri ardına inen bıçak darbeleriyle delik deşik olduğunu hissettim –görünmez bıçaklar çıldırmış gibi peş peşe etime gömülüyordu– ve kahkahayla karıştırılması iştten bile olmayan belli belirsiz bir

çığlık sesi duydum. Böyle yapmak vücudumu daima raydan çıkarırdı, hâliyle öksürerek dizlerimin üstüne çöküp kuru kuru öğürmeye başladım. O anda sakarlığımdan çöp poşetini elimden düşürdüm ve çöplerle seramik parçaları yerlere saçıldı. “*Orospu* çocuğu,” dedim yeni eserime.

Angelica sağımdaydı. “O aşağıda.”

Mecburen pisliği temizledim (bu seferkini Fredricka’dan bilemezdim) ve çöplerle kırık porselenleri keskin kenarları yüzünden birazcık yırtılmış olan çöp poşetine gelişigüzel doldurmaya koyuldum. İşim bitince poşeti lime lime olmuş ağzından tutup evden çıktım ve dışarıdaki büyük konteynere attım.

Bahçe kuş leşleri yüzünden resmen *kevgire* dönmüştü.

Bir güzel çürüyüp enikonu karınca istilasına uğramış bütün kuş leşlerini topladıktan sonra eve girdiğimde ellerim on kadar minicik ısırık yüzünden sızlıyordu ve Elias kapının yanından dik dik bana bakıyordu.

“Elias, *hiç* havamda değilim,” diye çıkıştım.

“Ne?” diye seslendiğini duydum Katherine’in oturma odasından. Lanet olsun. Demek erkenden uyanmıştı.

Elias’ın uluyup puf diye ortadan kayboluvermesiyle Katherine’in köşeyi dönmesi bir oldu. “Kiminle konuşuyorsun?”

“Seninle,” dedim zoraki gülümseyerek. Ellerimi eğip bükmek için kendimi zor tutuyordum. “İyi uyuyabildin mi, tatlım?”

“Kütük gibi uyumuşum,” dedi Katherine. “Hatta hâlâ biraz uyku sersemiyim.”

“Şimdi biraz çay demlerim,” dedim.

“İsa aşkına, anne, ellerine ne oldu?” Katherine ellerimi tutup karınca ısırıklarını inceledi.

Hemen ellerimi çektim fakat muhtemelen sertliğin ölçüsünü biraz kaçırdım. Tekrar gülümsemeye çalıştım. “Ah, endişelenme, tatlım. Şimdi içeri girdim. Dışarıda bahçeyle uğraşıyordum. Bir karınca kolonisine rastladım. Görünüşe bakılırsa hakkımdan gelmişler.”

“Sabahın sekizinde bahçıvanlığa mı soyundun?” Makul bir soruydu.

“Eee, öğle ortasında hava çok sıcak oluyor,” dedim. Aslında öğle ortalrı artık eskisi kadar sıcak olmuyordu, neticede aylardan eylöldü. “Çay mı istersin, kahve mi?”

“Kahven *var* mı ki?” diye sordu Katherine. Bir başka makul soru.

Mutfağın ortasında durdum, aklım başıma ancak geldi. “Yok,” dedim.

“O zaman çay alayım,” dedi Katherine mutfak masasına kurularak. Bakışları temkinliydi. “Sen iyi misin, anne? Biraz... dağılmış görünüyorsun.”

“Ah, gayet iyiyim, canım,” dedim bir bez alıp tezgâhı silerken. Eviyenin yanında Julian’ın bağırsaklarından kalma bir iz gördüğümünden emin gibiydim. “Sanırım ben de hâlâ uykuluyum.”

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Katherine. “Yani gerçekten yorgun.”

“Ah, iyiyim,” dedim. Bezi çöpe atacak oldum ama o anda çöp kutusuna torba koymadığım aklıma geldi. Hem çöp kutusunun yerinde de yeller esiyordu. Fredricka son yarım saat içinde onun da yerini değıştirmiş olmalıydı. Mutfakta şöyle bir etrafıma bakındım –hangi *cehennemdeydi* bu?– derken bezi atmama gerek olmadığını hatırladım. Yıkayıp tekrar kullanabilirdim. Kendi kendime kıkırdadım.

“Anne?”

Doğru ya, Katherine hâlâ oradaydı.

“Efendim, tatlım?” dedim.

“Çay?” Kaygılı görünüyordu. Aslında derdi çay değildi, evi yakıp yıkmadan çay yapmayı becerip beceremeyeceğimi görmektir. O hâlde çay konusunda gayet becerikli olduğumu ona gösterecektim.

Ne var ki çay poşetlerinin yerinde yeller esiyordu.

Ocağın yanında iki elim belimde öylece dikilip demlik poşetlerini normalde koyduğum yere baktım. Fredricka olsam onları nereye kaldırırdım? İhtimaller sınırsızdı. Kim bilir, posta kutusuna koymuş bile olabilirdi.

“Sorun değil, anne. Çaya lüzum yok,” dedi Katherine. Masadan kalktı. “Dinle beni. Bugün yine kasabaya inerim ve dün uğrayamadığımız otellerden bazılarını kontrol ederim diyordum. Sen evde yalnız idare edebilecek misin?”

Yalnız değilim ki, diyecektim az daha. “Yani, tabii ki, tatlım,” dedim onun yerine. “Eğer istersen seninle de gelebilirim.”

“Hayır,” dedi Katherine çabucak. “Bugün kendini zorlamasan gerçekten çok daha iyi olacak. Mesela biraz uyumaya ne dersin?”

Soruşturmasında ona eşlik etmeye uygun olmadığımı ima etmesine biraz uyuz oldum. Haklı olmasına haklıydı ama... burada anne olan hangimizdik? Gerçi bugün ona eşlik etmeye zaten *meraklı* değildim, özellikle de son iki gündür başıma gelen beklenmedik olaylardan sonra. Ayrıca uyumak kulağa muhteşem geliyordu.

“Pekâlâ, canım,” dedim ve Katherine duş almaya üst kata çıktı. O yokken mutfakta çay aradım. “Fredricka,” dedim, “demlik poşetlerini hangi *cehenneme* sakladın?”

“Kiminle konuşuyorsun?” diye seslendi Katherine üst kattan.

“Kimseyle, tatlım.” Kahretsin kahretsin *kahretsin*.

ON BEŞ

Bodruma inen merdivenin başında gördüğüm şu adamla münasebetimden kısa süre sonra ev hakkında biraz daha bilgi edinmemin tam vakti olduğuna karar verdim. Tüm o kaotik görkemiyle geçip giden eylül ayı gibi Peder Cyrus da çoktan gelip gitmişti fakat haylazlar hâlâ ortadaydı ve artık o adamın aşağıda olduğunu da bildiğimden bodrum hâlâ tüle-rimi diken diken ediyordu.

Hal o gün merdivende gördüğüm adam hakkındaki sözlerime inanmıyor değildi fakat inancı hiçbir kanıt görmemesine rağmen UFOlara genel hatlarıyla inanan insanlarınki gibi yüzeyseldi. Yine de evle ilgili bilgi edinme tutkumu paylaşmıyordu; kendini bildi bileli bir durumu derinlemesine değerlendiren, sorunun temeline inmeyi isteyen biri olmamıştı. İşte bu yüzden kütüphanede, eski gazete kupürü yığınlarının arasında bir başımaydım. Tek gözünü kısarak mikrofış okuyucuya bakıp geçmiş cinayetler hakkında notlar alan ve sırf bu yüzden kütüphanecilerin yan bakışlarına maruz kalan birine dönüştüğümü görmek beni epey güldürdü. Bir film karakteri bile olabilirdim.

Doğrusal bir hikâye kurgulamama yetecek kadar bilgi edinmemiş olsam da öğrendiğim ufak tefek şeyler en azından boşluklardan bazılarını doldurmama yetti.

"Pek çok şey artık daha mantıklı geliyor," dedim Edie'ye daha sonra. Bir yandan verandada sallanırken diğer yandan da fotokopilerle mikrofilm çıktılarından oluşan kâğıt tomarını ayıklıyorduk. Edie, Hal'in evin mazisini öğrenmek konusundaki isteksizliğini paylaşıyordu ama hiç değilse anlattıklarımı dinlemeye istekliydi.

"Parçaları birleştirebildiğim kısım şöyle." Grenli resimleri zamanla silikleşmiş bir gazete haberinin fotokopisini havaya kaldırdım. "Bu ev 1882 yılında Vale ailesi tarafından inşa edilmiş. Aile kasabanın tanınmış simalarındanmış. Bu ismi araştırmaya başladıktan sonra her yerde onlar hakkında irili ufaklı övgülere rastladım. George Vale doktormuş, karısı Penelope ise dans etkinlikleri gibi zımbırtıların planlama komitelerindeymiş. Görünüşe bakılırsa kasaba halkı onlara bayılıyormuş; gazetelerde aileden hep övgüyle bahsedilmiş. Çocukları bile kasabada meşhurmüş. Oğulları Vernon kilisede aktifken kızları Violet'ın cemiyete takdim balosu hakkında bir haber yazılmış." Edie uzattığım kâğıdı alıp elinde çevirerek ilgilenirmiş gibi yaptı.

"Merdivenin tepesinde gördüğün adamın George olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Edie'ye George'un gazetelere çıkmış bir fotoğrafını gösterdim. Bu bulanık, silikleşmiş, siyah beyaz fotoğraftan bile George'un kısa boylu ve nispeten kilolu olduğu anlaşılıyordu. "Sanmıyorum," dedim.

Edie kıkırdadı.

"Bu haberlerde aile hakkında bazı çelişkiler var," diyerek konuşmayı sürdürdüm. "Bazılarında George'la Penelope'nin iki çocuğu olduğu söylenirken kimilerinde üç deniyor. Fakat Vernon'la Violet'ınki dışında çocuk ismi verildiğine rastlamadım. Bunu önce gazetenin dikkatsizliğine verdim. Ama sonra ölüm ilanlarına baktım ve o noktada işler garipleşti."

"Nasıl garipleşti?" diye sordu Edie. "Ölümleri şüpheli miymiş?"

“Sayılır,” dedim. “Bütün aile aşağı yukarı aynı zamanlarda ölmüş gibi görünüyor. Hepsini topu bir ay içinde hepsi tahtalı köyü boylamış, hatta çocuklar bile. İlk ölen George olmuş: Kalp krizi.”

“*O kadar da şüpheli değilmiş,*” dedi Edie kilolu adamın fotoğrafını işaret ederek.

“Bence de,” dedim. “Ama ondan sadece birkaç gün sonra Penelope de ölmüş. Aile kasabada tanındığından ve George’un ölümünün üstünden henüz birkaç gün geçtiğinden bu konuda epeyce uzun bir haber kaleme alınmış. Gazetenin dediğine göre Penelope bahçeyle ilgilenirken nöbet geçirmiş fakat aile dostlarından biri kadının nöbet geçmişi olmadığını ve turp gibi sağlıklı olduğunu söylemiş.”

“Üzüntüden olamaz mı?” diye sordu Edie.

Gözlerimi devirdim. “Her şeyin üstesinden gelinebilir.”

“Belli ki nöbet o şeylerden biri değilmiş.”

“Haklı olabilirsiniz,” dedim. “Ama şunu dinle; annesinden bir hafta sonra da Vernon ölmüş.” Haberi Edie’ye uzattım. “Dadıları oğlanın arkadaşlarıyla bahçede top oynarken aniden yere yığıldığını söylemiş. Küt diye. Kadının dediğine göre çocuğun morali çok bozukmuş ama artık aile reisliğine terfi ettiğinden sıkıntısını belli etmemeye çalışıyormuş. Başına ne geldiğini bir türlü aydınlatamamışlar. Sonra da” –Edie’ye bir başka gazete kupürü uzattım– “Violet ormanda sırta kadem basmış. Bir hafta sonra cesedini ağacın tekine yaslanır vaziyette bulmuşlar. Birtakım yaban hayvanları tarafından kemirilmiş ama haberde ölüm nedeninin o olmadığı söyleniyor. Gazeteye göre dehidrasyondan veya doğa şartlarına maruz kalmaktan ölmüş. Sanki oraya oturup öylece can vermiş gibi.”

“Çok garip,” dedi Edie.

Kupürleri işaret ettim. “Haberlerin tarihlerine baksana.”

Edie bulanık yazılara baktı. "Eylül." Gözleri belerdi. "Tüm bunların geçen ayki curcunayla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedim.

Edie kederli bir ses çıkardı. "Bütün aile. Bir ay içinde ölüp gitmişler."

"İlginç bir kelime seçimi." Kâğıtları karıştırdım. "Meğer bütün aile o kadar değilmiş." Edie'nin kucağına bir haber koydum.

Edie haberi okuduktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bir oğulları daha mı varmış?"

"Yani," dedim, "*Penelope'nin* varmış. Theodore Vale." Onun hakkında bilgi edinmek neredeyse imkânsızdı ama birkaç parçayı birleştirmeyi başarmıştım. "George'dan önceki evliliğindenmiş. Evlilik ilanında eski kocasının öldüğü söyleniyor. Galiba George onu evlat edinmiş."

"Ne güzel," dedi Edie.

"Pek sayılmaz," dedim. "Theodore Vale'in ailedeki konumu belirsiz görünüyor. Aile fotoğraflarında yok. Aile hakkında çıkan haberlerde adı anılmıyor. Hatta *okula* gittiğine dair bile hiçbir kayıt bulamadım. Vernon ve Violet doğduğunda ikisi hakkında da küçük haberler çıkmış ama Theodore'dan orada da bahsedilmemiş. Fakat en başından beri oradaymış."

"Bu tuhaf." Edie'nin kaşları çatıldı. "Sence neden dışlanmış olabilir?"

Kâğıtlarımı karıştırdım. "O konuda bir teorim var," dedim. "Herkes öldükten birkaç ay sonra biri Vale ailesi hakkında bir makale kaleme almış. Ölümlerinin trajedisinden, çocukların hayatlarının baharında ölüp gitmelerinden falan dem vurulmuş. Ev ve diğer her şey Theodore Vale'e miras kalmış ve makalede onunla ilgili birkaç meselenin altı çizilmiş." Makaleyi Edie'ye uzattım. "İlk olarak, Penelope eski kocasının öldüğünü söylerken

doğruyu söylemiyormuş. Meğer eski kocası *yokmuş*. Theodore evlilik dışı bir birliktelikten doğmuş.”

“Eee?” diye sordu Edie. “Kimin umurunda ki?”

“Belli ki George Vale’in umurundaymış,” dedim. “Ailenin yakın bir dostu Penelope’nin yalan söylediğini, başka bir adamla gayrimeşru bir ilişki yaşadığını... ailesinin soyadını *piçin* tekine verdiğini öğrendiğinde George’un küplere bindiğini söylemiş.”

Edie gözlerini devirdi. “Ah şu erkekler.”

“Değil mi?” dedim. “Ayrıca Vale ailesi kasabada kusursuz aile olarak nam salmış olsa da Violet’in mektuplarından yapılan alıntılar biraz farklı bir hikâye anlatıyor. Meğer George pisliğin rekiymiş. Sırf elbisesinin içine girebilsin diye cemiyete takdim balosundan önceki bir hafta boyunca Violet’in ağzına tek lokma bile koymasına izin vermemiş. Violet’in dediğine göre Vernon bir keresinde okulda düşük not almış ve George onu öyle fena dövmüş ki çocuk günlerce yürüyememiş.”

“Aman Tanrım.” Edie’nin gözleri fal taşı misali açıldı.

“Ama bir başka mektupta,” dedim makaleye çabucak göz gezdirerek, “Violet diyor ki, *Ah, o kadar da kötü değil. Teddy’nin çektiklerinin yanında bizimki devede kulak kalır.*”

“Teddy dediği Theodore mu?” diye sordu Edie.

“Bence öyle,” dedim. “Gerçi Violet’in onu pek sevdiği söylenemez. Burada diyor ki, *Şeytani küçük numaralarıyla babamı zorla çileden çıkartıyor. Bu onun hamurunda var, ne de olsa piç kurusunun teki.*”

“Yüce İsa,” dedi Edie.

“Değil mi?” dedim. “Çağ farkı, sanırım. Görünüşe bakılırsa Theodore Vale’in zor bir hayatı olmuş. Ama...” Kâğıtları biraz daha karıştırarak nihayet aradığımı buldum. Evin Vale ailesinin ölümünün hemen ardından çekilmiş grenli bir fotoğrafı. Belli belirsizdi ama oturma odasının penceresindeki karaltıyı seçebiliyordum: Kolları vücuduna kıyasla fazla uzun,

zayıf, sırık gibi bir adamdı. Zamanın sildiği bir ifadeyle dışarıdaki dünyaya bakıyordu. Karaltıyı işaret ettim. “Gördüğüm kesinlikle buydu.”

Edie derin bir nefes koyverdi. Fotoğraftaki adamı pek umursuyor gibi değildi.

“Makalede ondan etraflıca bahsediliyor,” dedim, “ve çoğunlukla kötü şekilde. Eski çalışanlardan bazılarıyla röportaj yapılmış. Theodore Vale ailesi öldükten sonra hizmetçilerin çoğunu kovmuş. Dediklerine göre acımasız ve fevri bir adammış, en küçük hatalarında onları azarlarmış ve ona Efendi Vale demelerinde diretirmiş. Ailesinin ardından hiç yas tutmadığını, en başından beri kendisine ait olana kavuşma zamanının nihayet geldiğini söylediğini dile getirmişler.”

“Yani” –Edie omuz silkti– “onlar da ona pek hoş davranmamışlar, öyle değil mi?”

“Bu noktadan sonra makale biraz garipleşiyor,” dedim. “Anladığım kadarıyla kasaba sakinlerinden bazıları ailesinin ölümünde Theodore Vale’in parmağı olduğunu, cadılıkla ya da büyücülükle uğraştığını düşünüyormuş. Gerçi öyle olduğuna dair ortada hiçbir somut kanıt yok. Bence böyle söylemelerinin tek nedeni, burada dendiğine göre, onu kilisede hiç görmemiş olmaları.”

“Ah şu eski topraklar ve batıl inançları,” dedi Edie.

“Buradan sonrası daha da beter.”

“Öyle mi?”

“Bir süre sonra çocuklar kaybolmaya başlıyor.” Makalelerden birini alıp henüz küçücük bir bebek olan erkek kardeşinin yanında oturan iri gözlü bir kızın büyük fotoğrafını gösterdim. “Bu kız. Sürekli gördüğüm kız bu işte. Hani bodrumu gösterip duran.”

Edie fotoğrafa dikkatle baktı. “Emin misin?”

"Hem de adım gibi. Bir aydır onu her gün görüyorum. Eğer gözüme uyku giriyor olsaydı onu rüyamda bile görürdüm. Bu kesinlikle o." Makaleye baktım. "Adı Angelica'ymış."

"Onu hiç bulabilmişler mi?" diye sordu Edie.

"Hayır," dedim. "Hiçbirini bulamamışlar. Üç... dört... beş..." Sayfaları çevirerek saydım. "Toplamda altı kayıp çocuk var. Hiçbiri bulunamamış. Gazetelerde zaman zaman kayıp ihbarları yayımlanmış. *Bu çocuğu gördünüz mü?* Ama anlaya-bildiğim kadarıyla ihbarlardan da hiçbir şey çıkmamış."

"Çok korkunç," dedi Edie. "İnsanın evladını kaybetmesi ve başına ne geldiğini asla öğrenememesi."

"*Ben* başlarına ne geldiğini biliyorum," dedim. "Bu çocukların hepsini gördüm. Her birini. Burada, bu evdeydiler. Geçtiğimiz eylül ayı. Tam da öldükleri zamanki gibi görünüyorlar. Bu çocuğun" –aradığım resmi bulana kadar kâğıtları karıştırdım, sonra Edie'nin görebilmesi için onu havaya kaldırdım– "adı... Julian. Bağırsakları deşildi. Bu ikisi" –başka bir resmi gösterdim– "Charles ve Constance, bıçaklandılar. Bu çocuğunsa" –bir diğer resme geçtim– "kolu koparıldı."

Edie tek elini salladı. "Konuyu anladım," dedi bir parça solgunlaşarak. "Vale'in foyası ortaya çıkmış mı?"

"Hayır," dedim. "Çocuklar yıllara yayılmış. Bir yıl iki çocuk kaçırılmış, ertesi yıl birkaçı daha."

"Suçlunun o olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Edie.

Evi işaret ettim. "Başka kim olabilir ki? Theodore Vale evin hâkimiyetini eline geçirdikten sonra peş peşe kaybolan çocuklar? Sonra hep birlikte aynı evde belirivermeleri? Lafı gelmişken" –elimdeki kâğıtları biraz daha karıştırdım– "bil bakalım çocuklar yılın hangi döneminde ortadan kaybolmuş?"

"Eylül ayında mı?"

"Aynen. Theodore Vale –sanırım artık ona *Efendi* Vale demeliyim– ve eylül ayları arasında bir bağlantı var," dedim.

"Neyse, ölüm ilanını da buldum. Görünen o ki borçlarını ödemi-yormuş ve bankadan bir görevli onu yoklamaya geldiğinde cesedini evin içinde bulmuş. Bir tür hastalıktan öldüğü düşünülüyor. İğne ipliğe döndüğü ve vücudunun yaralarla kaplı olduğu söyleniyor. O vakte kadar evdeki çalışanların hepsini kapının önüne koyduğundan kendisine bakacak kimsesi de yokmuş, o yüzden bir başına can vermiş."

"Sakın bana bu herif için *üzüldüğünü* söyleme." Edie kırdadı.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama zor bir hayatı olmuş. Onun gibi ihmal edildiğini, sabah akşam dayak yediğini, annenle babanın senden tiksindiğini ve kardeşlerini yere göğe sığdırmazken seni kabul etmeyi bile reddettiklerini bir düşünsene? Bu onu gerçekten derinden etkilemiş olmalı."

"O bir çocuk katili," diye hatırlattı Edie.

"Biliyorum." Tek elimi havada şöyle bir salladım. "Diğer yandan nasıl bir hayatı olduğu hesaba katıldığında..."

Edie gözlerini devirdi ama bozuntuya da vermedi. Ailevi geçmişim göz önünde bulundurulduğunda nasıl biri olduğumu iyi biliyordu.

"Eee, başka ne öğrendin?" diye sordu.

"Gerisi pek heyecan verici değil," dedim. "1910'lu yıllarda yazılmış bir makaleye denk geldim. Üst kattaki gardıropta takılan şu adam aklını kaçırmış ve Fredricka'yla karısını öldürdükten sonra güya intihar etmiş ama tüm bunları zaten biliyordum. Onun dışında ev çoğunlukla boş kalmış. Ev bankanın mülkiyetindeyken verilmiş satılık ilanlarını gördüm. İnsanlar evi satın aldıktan bir süre sonra ortadan kaybolmuş."

"Hiç fotoğraf var mı? Evin eski sahipleri arasında tanıdığın biri çıktı mı?"

"Fotoğraf yok." Kaşlarımı çattım. "İsimlerin çoğuna da ulaşamadım. Fakat bir şey var: 1940'lı yıllarda ev dul bir kadınla oğluna aitmiş. Kadının adını okuyamadım ama görünüşe

bakılırsa oğlanın adı Elias'mış. Birkaç yıl sonra kaybolmuşlar ve şerif soruşturma masraflarını artık karşılayamadıklarını söyleyip kasabadan ayrılmış."

"Sence gördüğün oğlan o mu?" diye sordu Edie. "Hani şu ısırma meraklısı?"

"Öyle olmalı," dedim. "Ama annesini hiç görmedim. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Bu civarlarda bir yerde olmalı," dedi Edie.

"Ev hakkında yazılan son haber doksanların ortalarına ait," dedim. "O dönemde ev yine birileri tarafından satın alınmış ama haberde kimin satın aldığı yazmıyordu. Derken birkaç yıl sonrasına ait başka bir satılık ilanına denk geldim, meğer ev yine bankanın mülkiyetine geçmiş."

"Eyvahlar olsun," dedi Edie.

Tüm bunları daha sonra Hal'e de anlattım ama anlattıklarımın hiçbirisi ilgisini çekmedi. Çocuklar hakkındaki çıkarımlarımı çığır açıcı bulmadığı gibi (*Hepsinin orasının burasının kesilmiş olduğunu söylemiyor muydun?* diye sordu. *Elbette cinayete kurban gittiler.*) Efendi Vale'in geçmişiyle de alakadar olmadı (*Babasının pisliğin teki olmasından bize ne?* diye sordu). Elias'tan bir nebze bile hoşlanmıyor, onu koridorun diğer ucunda, dipsiz birer kuyudan farksız gözleriyle kendisine dik dik bakarken gördüğünde bile tüylerinin diken diken olduğunu söylüyordu. Ayrıca ısırma alışkanlığından hiç hoşlanmıyordu. *Beni öyle ısırma ben de onu terk ederdim,* dedi ona Elias'ın annesinden bahsettiğimde. Dahası bu sorunu Elias'ın kişisel alanını ihlal etmeyerek çözebileceğini ona hatırlattığımda söylediklerime azıcık bile kulak asmadı (*Mesele bu değil,* dedi).

"Bu anlattıklarının o şeyleri evimizden defetmeye faydası olacak mı?" diye sordu Hal. "Gördüğün şu şeyleri."

"Bir yere gidebileceklerini sanmıyorum," diye yanıtladım. Bu da konuşmamızın sonu oldu.

“Komik bir şey duymak ister misin?” diye sordum Edie’ye.

“Elbette,” dedi Edie.

“Bil bakalım Efendi Vale ne zaman ölmüş?”

Edie gülümsedi, mesajı almıştı. “Ne zaman?”

“On üç eylülde.”

Edie güldü. “Tabii ya.”

ON ALTI

Katherine yokken uyumaya fırsatım olmayacağını elbette biliyordum. Fredricka birkaç tabak daha kırdı ve Angelica, Julian, Charles ve Constance başımda *O aşağıda, O aşağıda, O aşağıda*, diye şakırken ortalığı toplamak beni gerçekten canımdan bezdirdi. Derken Blythe üst katta ortalığı öyle bir velveleye verdi ki onu susturmak için odasına çıkmak zorunda kaldım ve kapıdan girdiğimde onu tavanda, uluyarak iki eliyle birden sıvayı yumruklarken buldum. Sussun diye ona bağırdığımda bana bakarak çenesini ardına kadar açıp tiz bir feryat kopardıktan sonra şöminede gözden kayboldu. Daha fazla gürültü yapmayacağını umdum. Üst kata çıkmışken üçüncü misafir odasındaki kara deliğin epeyce genişlediğini ve zonklamaya başladığını fark ettim, hâl böyle olunca kapıyı kapatıp kilitledim. Üst kattaki koridorun duvarları inceden kanamaya başlamıştı, oysa gecenin geç saatlerine kadar kanamanın tekrar başlamaması gerekiyordu (gerçekten, bu evde kurallara uyan tek kişi ben miydim?), mecburen kan kovanını alıp orayı da temizledim ve isim bittiğinde beş iri kuş arka pencerede peş peşe boyunlarını kırdı. Bunun üzerine dışarı çıktım. Leş imhası çan eğrisinde bu defa diğerlerinin önünde olmaya kararlıyım. Tüm bu zaman boyunca Elias bir buçuk metre gerimden ayrılmadı. Beni odadan odaya takip ederek

tıslayıp durdu. İçeri döndüğümde Fredricka'nın komodinle-
rimden birini oturma odasına taşıyıp çekmecelerini yemek
odasına yığmayı becermiş olduğunu gördüm ve emin olun,
hepsini eski yerlerine taşımak *acayip* vaktimi aldı. Ardından
kanepede biraz kestirecek oldum fakat Angelica ve arkadaşları
tepeme dikilip tekrar tekrar *O aşağıda, O aşağıda, O aşağıda,*
diye şakıdılar, o kadar ki yerimden fırlayıp içlerinden geçtim
ve aldıkları bıçak darbelerinin, sökülen bağırsakların, yedikleri
çekiçlerin ve Constance'ın suratına her ne halt olduysa onun
hayalet acılarını hissettim ve bu defa oturma odasının orta
yerine *gerçekten* kustum. Sonra da mecburen kan kovanını
bıraktığım yerden alıp kendi kusmuğumu temizledim ve o
akşamüstü uyku bana haram oldu.

Sözün özü, Katherine o akşam eve döndüğünde yorgunluk-
tan kolumu kaldıracak hâlim yoktu. Mutfağın zeminine oturup
öylece boşluğa bakarak o günün ilk çayını yudumluyordum.
Yarım saat kadar önce demlik poşetlerini nihayet bulmuştum.
Üst kattaki küvetteydiler.

Katherine'in evde olmasına bir parça minnettardım. O
evdeyken haylazlar sakinleşiyor gibiydi. Yabani kediler gibi ya-
bancılardan uzak duruyor, feryatlarını ve tırmalamalarını aşına
oldukları insanlara saklıyorlardı. Tıpkı Edie'de olduğu gibi ona
da er ya da geç alıacaklarından emindim fakat şimdilik çek
şakalarını Katherine'in ortalıkta olmadığı zamanlara saklıyor-
lardı ki bu da günün kaosundan sonra hoş bir molaydı. Elias'ın
annesinin kemiklerini kazıp çıkarmanın ya da Peder Cyrus'u
yeni bir ziyarete ikna etmenin zamanının gelip gelmediğini
düşündüm. Bu girişimlerin ikisi de Katherine buradayken güç
olacaktı ama ne kadar yardıma ihtiyacım olduğunu ancak Tanrı
biliyordu.

Katherine'in geldiğini o daha eve girmeden anladım çünkü
ön kapının kilidini açarken yüksek sesle telefonda konuşuyordu.

"Aynen. Benim söylemek istediğim çok şüpheli olduğu," diyordu. "Eşyalarını öylece bırakıp hayatta çekip gitmez."

Hattın diğer ucundaki kişi konuşmaya başlayınca kısa bir sessizlik oldu.

"Evet, anlıyorum," dedi Katherine sonra. "Ama neyi var neyi yoksa arkasında bırakmış. Parası olmadığı için oradan tüymüş olsaydı en azından eşyalarını yanına alırdı, öyle değil mi?"

Kısa bir sessizlik daha.

"Yalnızca gidip Bill'le konuşuyorum. Odayı temizleyen oymuş ve..."

Yine bir sessizlik.

"Hayır, boğuşma emaresi olmadığını söyledi ama neticede polis olan o değil, öyle değil mi?" Katherine'in sesinin gittikçe aksileştiğini duyabiliyordum.

Sessizlik.

"Teşekkür ederim. Senden tek istediğim bu," dedi iç çekeerek. "Ömre Bedel Motel. Nerede olduğunu biliyor... Tamam. Adamın adı Bill Franklin. F-R-A... Tamam."

Kısa bir sessizlik daha. Katherine koridordan mutfağa doğru yürüyordu ve telefonunun minicik hoparlöründen hattın diğer ucundaki kişinin cıvıltısını duyabiliyordum.

"Çok memnun olurum," dedi Katherine. "Teşekkür ederim."

Hoparlöründen gelen sesin cırtlaklığına bakılırsa konuştuğu bir kadındı. Demek ki Memur Jones'la konuşuyordu.

Katherine telefonunu kapatırken uzun adımlarla mutfağa girdi. "Yerde ne yapıyorsun?" diye sordu çantasını masaya bırakırken. Telefonu hâlâ elindeydi.

Doğrusunu isterseniz yerde ne işim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi bir anda yerde buluvermiştim. En iyi tahminim, oturma vakti geldiğinde sandalyeye kadar yürümeye mecalim olmamasıydı. Tek bildiğim çayın ve -yerinden bağımsız olarak- oturmanın iyi geldiğiydi.

Cevap verdiğimi duydum ama aslında ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Gerçi pek bir önemi yoktu çünkü Katherine bombayı patlatmak için daha fazla bekleyecek değildi.

"Bill denen şu adam," dedi, "hani Ömre Bedel Motel'deki. Ben dışarıdayken aradı. Babamı hatırladığını söyledi. Sıkı dur – babamın kitaplarını okumuş. Onun sıkı bir *hayranıymış*."

Kahkahamsı bir şey koyverdim.

"Babamın *hayranları* olduğundan haberim yoktu," dedi Katherine kafasını iki yana sallayarak. "Neyse, elinde *çok* sağlam bir bilgi vardı. Babamı tanıdığından gidiş gelişlerine dikkat etmiş." Çantasından bir defter çıkarıp sayfalarını çevirmeye koyuldu. "Babam üç geceliğine bir oda tutmuş ve ödemeyi nakit yapmış, tam da tahmin ettiğimiz gibi." Bunu söylerken, sanki bu gizemi birlikte çözmeye çalışıyormuşuz gibi parmağını bana doğrulttu. Kendini Sherlock Holmes, beni de Doktor Watson sanıyor bile olabilirdi. "İlk gün babamı sık sık girip çıkarken, taksi çağırıp kasabaya inerken falan görmüş. Koskoca bir yazar olmasına rağmen arabasının olmamasını garipsediğini söyledi. Merak etme, ona söylemedim. Bu konudaki hislerini biliyorum." Birtakım şeylerin aile arasında kalması gerektiğini düşünmem delilikmiş gibi gözlerini devirdi.

Zihnimin puslandığını hissettim. Bu, Katherine telefondayken yarısını duyduğum bir hikâyenin uzadıkça uzayan bir versiyonuna dönüşüyordu.

"Neyse," dedi Katherine, "ilk günün ardından babamı bir daha görmemiş. Buna biraz üzülmüş çünkü onunla sohbet edebilmeyi umuyormuş." Bir kez daha gözlerini devirdi. "Düşünebiliyor musun? Biri babamla harbi harbi konuşmak *istemmiş*."

Galiba başımı salladım ama içimden bir ses hareketin hızını tutturamadığımı söylüyordu.

"*Esas* bomba ne, biliyor musun?" Katherine notlarına göz gezdirdi. "Babam pansiyondan hiç ayrılmamış. Bill onu gözden kaçırmış olabileceğini, babamın gecenin bir yarısı pansiyondan

ayrılmış olabileceğini düşünmüş ama hesabını ödediğine dair hiçbir kayıt yok ve odanın anahtarı da iade edilmemiş. Kapıyı çalmışlar ama kimse cevap vermemiş. Onlar da içeri girmiş. Bil bakalım ne bulmuşlar?”

Bütün eşyalarını. Hikâyenin bu kısmını zaten duymuştum. Anlattıklarını dinlediğimi göstermek için ona cevap vermeyi düşündüm. Doktor Watson aynen böyle yapardı. Gerçi yanıt vermiş de olabilirdim. Emin değildim.

“Bütün eşyalarını,” dedi Katherine. Demek ki cevap vermemiştim. “Yedek kıyafetlerini, tıraş köpüğünü, jiletini. Hatta lanet olası *diş fırçasını*. Bill mini buzdolabında yeni yaşam formlarına gebe yarısı yenmiş bir sandviç bulduklarını bile anlattı. Ha tabii bir de Jack Daniel’s şişesi.”

“Tabii,” dedim çayıma doğru. Niyetim bunu yüksek sesle söylemek değildi ama öyle yaptım.

“Orada kalmaya devam ettiğini fakat birkaç gecelik ödemedi yırtmaya çalışıyor olabileceğini düşünmüşler ama bir daha geri dönmemiş. Hâliyle eşyalarını toplayıp odayı temizlemişler. Bill konuklarının arkalarında bıraktıkları eşyaları genelde çöpe attıklarını ama babama hayran olduğundan onun eşyalarını bir tür yadigâr gibi saklama gereği duyduğunu söyledi.” Başparmağıyla arkasını işaret etti. “Onları benim için pansiyona bıraktı. Yani küflü sandviçle Jack Daniel’s şişesi dışındaki her şeyi. Babamın kaybolduğu gece çalışanlara bildikleri bir şey olup olmadığını soracak. Yeni bir bilgi edinebilirse beni arayacağını söyledi.”

“Tabii,” dedim tekrar çünkü bunu söylemekte gayet iyi olduğumu hissediyordum. Sherlock Holmes hep ne derdi? Neydi şu ünlü sözü?

“Babamın eşyaları arabamda,” dedi Katherine. “Her şeyi elden geçirdim – ne yazık ki aralarında işe yarar hiçbir şey yok. Telefonunu odada bırakmış olmasını umuyordum. Sanırım

pansiyondan ayrılırken onu yanına aldı. Eğer istersen sen de bi' göz atabilirsin. Belki gözümden kaçan bir şey olmuştur."

"Çok basit," dedim.

Katherine tek kaşını kaldırdı. "Bu evet mi demek?"

Bu defa doğru hızı tutturmaya özen göstererek başımla onayladım.

"Hiç yoktan iyidir, değil mi?" diye sordu Katherine. "Pek dişe dokunur bir gelişme olmadığının farkındayım ama artık birkaç gün pansiyonda kaldığını biliyoruz. Sonra bir şey olmuş. Çekip gitmiş. Belki de kaçırılmıştır? Başına her ne geldiyse her şey bir anda olup bitmiş olsa gerek, öyle değil mi? Yoksa neden eşyalarını yanına almasın ki?"

Oyun başlıyor, diye düşündüm. Bu da Sherlock Holmes'un en meşhur laflarından bir diğeri.

"Polis bu durumun şüpheli olduğunu düşünmüyor gibi," diyordu Katherine, "ama ben bal gibi de şüpheli olduğu kanaatindeyim, sen ne dersin?"

Büyük güç büyük sorumluluk getirir, diye düşündüm. Bu da bir Sherlock Holmes deyişi mi?

"Demem o ki," diyordu Katherine, "bana insanların pansiyon odalarında eşya bırakmalarının gayet normal olduğunu söylediler. Ama kimse bütün eşyalarını bırakmaz, değil mi? Kıyafetlerini, jiletlerini, diş fırçasını? Hele ki içkilerini? Özellikle de babam."

"Örümcek Adam," dedim.

"Pardon?" dedi Katherine. "Bir şey mi dedin?"

Kahretsin. Yine yüksek sesle düşünmeye başlamıştım. "Gidip eşyalarına bakayım," dedim yerden kalkarak. Ayağa kalkmak istemiyordum –oturmak gerçekten çok hoşuma gitmişti– ama hareket etmek ağzımdan çıkan ipe sapa gelmez laflara bir miktar ket vurabilirdi.

"Bence bu çok büyük bir gelişme," dedi Katherine, sonra da beni arabaya kadar takip etti. "Bence o dallamayı bulmaya bir adım daha yaklaştık."

“Dallama” gibi laflar ettiğinde Katherine’e söylediğim bir şey vardı. Neydi o? Sherlock Holmes hep ne derdi peki? Neydi şu en meşhur lafı? Daha şimdiden unutmuştum.

Katherine, Hal’in eşyalarını bir kutuya, daha doğrusu boş bir içki kasasına doldurup arabasının bagajına tıkmıştı fakat ne hikmetse kasa Jack Daniel’s kasasıydı.

“Aynen,” dedi Katherine, “Bu rastlantı benim de gözümden kaçmadı.”

Katherine’in dediği gibi kutuda Hal’in pek fazla eşyası yoktu. Evi terk ettiği gece zaten yanına pek bir şey almamıştı. Kutudaki diş fırçası çok az kullanılmıştı ve evdeki değildi. Çekip gittikten sonra yenisini almış olmalıydı. Aynısı jilet (keskin, ucuz) ve tıraş köpüğü (markası farklıydı) için de geçerliydi. Kendine yeni kıyafetler de almış olsa gerekti, kutudaki giysiler evi terk ettiği gece üzerinde olanlardı. Parmaklarımı pantolonunun yumuşak kotunda, ceketinin pürüzlü derisinde gezdirdim. Tanrım, bu cekete bayılırdım. Cubs formasına uzandım. Kumaşı yıllardır giymekten bebeksi bir yumuşaklığa terfi etmişti ve soluk mavi kumaşın ardından bagajın ışığını görebiliyordum. Formayı yüzüme yaklaştırıp kokladım. Artık onun gibi kokmuyordu. Daha ziyade naftalin, eski halı, azıcık da sigara kokuyordu. Yüreğim hayal kırıklığıyla sızladı. Kokusunu bir kez daha alabilmeyi umuyordum.

Katherine yüzünde bilmem kaç gecenin uykusuzluğuna direnmiyor olsaydım bile çözmekte zorlanacağım duyguların birbirine karıştığı bir ifadeyle beni izliyordu.

“Gitmemeliydim,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bugün mü?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Çocukken. Beni Noelle teyzemin yanında yaşamaya gönderdiğinde. Gitmemeliydim. Seni” –yutkundun– “onunla bir başına bırakmamalıydım.”

Hal’in formasının eprimiş kumaşını parmaklarımla kıvırdım. Katherine az kalsın gitmeyeceğini unutuyordu. Âdeti

olduğu üzere ayak diremişti. Peşimizden koşmuş, Noelle ve ben eşyalarını telaşla Noelle'in arabasına yüklerken bize bas bas bağırıyordu. Gerçi yükleme işinin çoğunu Noelle yapmıştı, ben daha ziyade üzölmekle meşguldüm. Katherine'in neden kalması gerektiğine dair bir sürü söyleyeceğı, bir sürü sorusu, bir sürü itirazı, bir sürü fikri vardı. Ne var ki bu defa geri adım atmayacaktım.

"Kendimi hep kötü hissettim," dedi Katherine. Gözleri arabasının bagajındaydı, Hal'in eşyalarını koyduğu kutuya bakıyordu, oysa akli başka yerdeydi. "Kalmam gerekirdi. Sana yardım etmeye çalışmam gerekirdi. Seni korumalıyım."

Katherine tüm bunları eski evimizin garaj yolunda, Noelle'in arabasının yanında dikilirken de söylemişti. Bense onu zorla arabaya bindirmeye çalışıyordum. Bana oranın güvenli olmadığını söyledi. Yıllar önce yaşanan, yıllardır yaşanan o korkunç şeylerin tekrar tekrar yaşanacağını söyledi. O gittikten sonra işlerin kötüleşeceğini söyledi. Kalması gerektiğini, beni koruyabileceğini söyledi.

Katherine, elbette, yanılıyordu. Evet, yıllardır yaşanan o korkunç şeylerin onun yokluğunda süregelmesi mümkündü. Evet, işler kötüleşebilirdi de. Bu şeyler döngüseldi, o kadarını biliyordum. Fakat bu güvende olmadığım anlamına gelmediğı gibi beni korumanın Katherine'e düştüğü anlamına da gelmiyordu.

"Claire vicdan azabı çekmemem gerektiğini söylerdi hep," dedi Katherine. "Seni korumak için hiçbir şey yapamayacağımı söylerdi. Elimden hiçbir şey gelmeyeceğini. Ona kafa tutmanın tehlikeli olabileceğini söylerdi. Sadece bir çocuktum. O ise yetişkin bir adamdı, üstüne bir de alkolikti. Beni ağır şekilde yaralayabilirdi. Yine de" -parmağının ucuyla başına vurdu- "o his burada."

Burada bir repliğim vardı muhakkak. Ona Claire'in haklı olduğunu söyleyebilirdim; Claire tabii ki haklıydı. Katherine yanımda kalamazdı, Hal'e kafa tutamazdı. Babası o denli zıva-

nadan çıkmışken hayatta olmazdı. Hal'in zıvanadan çıktığında yaptığı şeyler, Katherine'in katlanmasına göz yumulamayacak şeylerdi. Dürüst olmak gerekirse *kimsenin* o tür şeylere katlanmasına göz yumulmaması gerekirdi, tabii söz konusu kişi hayatta kalmayı bilmiyorsa. Fakat beynim aklımdan geçenleri dile dökemeyecek kadar bitkindi. Tek yapabildiğim Hal'in formasına dokunup kumaşın diğer tarafındaki parmaklarımın ana hatlarına bakmaktı, ağzım tamamen işlevsizdi.

"Eğer babamı bulursak," dedi Katherine, "onu tekrar kabul edecek misin?"

İrkilerek bakışlarımı formadan ayırıp ona baktım. "Ne?"

"Onu tekrar kabul edecek misin? Eve dönmesine izin verecek misin?"

"Tabii ki," dedim. "Neden kabul etmeyeyim ki?"

"Çünkü buna hakkın var," dedi Katherine. "Seni suçlamam. Kimse suçlamaz. Onu tekrar kabul etmemen için sana tonla sebep verdi. Alkol sorunu, sonra seni..." Kollarımı gösterdi.

"O benim kocam," dedim.

"Bu bir fırsat olabilir, anne," dedi Katherine hevesli gözlerle. "Belki de sana bir fırsat tanıyor." "

Tüm bunlar elbette anlamsızdı. Ben çoktan seçimimi yapmıştım ve tercihlerimin ömürlük olduğu kanısındaydım.

Katherine başını iki yana salladı. "Benimle gelmeliydin," dedi. "O gün. Onu terk edip benimle birlikte Noelle teyzeme gelmeliydin. Noelle istediğin kadar kalmana izin verirdi. Bunu biliyorsun." Bagajın loş ışığında gözleri ıslık ıslık. "Onu *terk edebilirdin*, anne. Ondan kaçabilirdin."

Belli ki Katherine'in unutkanlığı üzerindeydi. Bunları on dört yıl önce, Noelle'in arabasının arka koltuğunda otururken söylemişti. Bense ona veda ederken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü ağlamak zaten şiş olan gözlerimi iyice tahriş ederdi. Bana onlarla gelmemi söyledi. Noelle'in evindeki odasını benimle paylaşabileceğini, hatta gerekirse kanepede bile

uyuyabileceğini söyledi. Her şeye sil baştan başlayabileceğimi, yaşadığım o korkunç şeylerin mazide kalacağını söyledi. Benden onlarla gitmemi istedi. Onlarla gitmem için yalvardı.

Hal bir anlığına tekrar gözümün önüne geldi. Gittiği gün, kiralık bir sedanın bagajındaki kutuda değil de üstünde olan kıyafetlerle, durduğumuz yerden en fazla üç metre gerideki verandada dikilişi. Bana bakışı, *Benimle gel*, diye yalvarışı.

Katherine'in karanlıkta spot lambası misali üstüme çevrilmiş bakışları ısrarcıydı. "Onu neden *terk etmedin*, anne?"

Lütfen, demişti Hal giderken, *bu defteri artık kapamamız gerek*.

Lütfen, demişti Katherine giderken, *benimle gel, anne*.

Eğer mecbur kalırsam tek başıma da yaparım, demişti Hal, *ama Tanrım, Margaret, hiç istemiyorum*.

Yaptıklarını yapmaya devam edeceğini biliyorsun, demişti Katherine. *Onu terk etmen gerektiğini biliyorsun, anne*.

Neden? diye sormuştu Hal suratında Katherine'in kinin neredeyse tıpatıp aynısı bir ifadeyle, *Neden, neden, neden? Tanrı aşkına, neden burada kalmak istiyorsun?*

Hep bunun aptalca bir soru olduğunu düşünmüştümdür. Neden burada, bu evde kalmak istiyormuşum? Çünkü bu ev hayatım boyunca hayalini kurduğum her şeydi. Evet, kusursuz değildi ama arada sırada sahiden kusursuz *olabiliyordu*. En azından bu hayattaki herhangi bir şey kusursuza ne denli yakın olabilirse o kadar, ne yazık ki bu da pek yakın sayılmazdı. Her gün korkunç değildi –zaten çok az şey her gün korkunç olabilir– ve korkunç olmadığı zamanlarda huzurlu bile sayılabilirdi. Burada nasıl hayatta kalacağımı biliyordum ve en başından beri içimden bir ses yeterince uzun süre hayatta kalabilirsem, kuralına göre oynarsam burayı sonsuza dek kusursuz bir eve dönüştürebileceğimi söylüyordu. Sadece dışımı biraz daha sıkmam gerekiyordu.

Bu evi seviyordum ve insan sevdiği şeylerden vazgeçmezdi.

Katherine yanıt bekler gibi bakıyordu, tabii mantıklı olanından. Kafamdaki örümcek ağlarından silkinerek kurtulmaya çalıştım. “İnsanlar değişebilir, Katherine,” dedim. Başım la onu işaret ettim. “*Sen* de değişebilirsin. Hatta değişiyorsun.” Bu söylediğimin doğru olduğunu fark ettim. Katherine’in bir zamanlarki o ele avuca sığmayan, öfkeden tepinen o çocukluk hâlini gittikçe daha az görüyordum. Öfkesi hâlâ yerli yerindeydi, sıcak ve fevriydi ama onu sakinleştirmeye, dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum.

Katherine kafasını iki yana salladı. “Çok zorlanıyorum,” dedi. “Değişmekte *çok* zorlanıyorum, gerçekten çok zor, anne. Hayatımın yarısı siktiğimin öfkesinden kudurarak geçiyor ve...” Burnunu sildi. “Bilmeni isterim ki ona hiç el sürmedim. Claire’e yani. Bunu asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Görünüşe göre tutmayı başıarabildiğim tek söz de bu.” Katherine kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. “Var ya, çocukken bir tek bizim bu tür sorunlarımız olduğunu sanırdım. Diğer herkesin anne babası acayip *mutlu* görünürdü. Bağışmazlardı. Babaları içkiyi fazla kaçırdığında gizemli morlukları olan anneleri onları evden kışkııslamazdı. Sadece bizim böyle olduğumuzu, *bizde* bir terslik olduğunu düşünürdüm. Sonra büyüdüm ve her evde böyle boktan şeylerin yaşandığını öğrendim. Bu hikâyelerin nasıl bittiğini öğrendim. O yüzden” –gecenin karanlığında heybetli ve güzel görünen evi gösterdi– “yeni evinize, iyileştiginize ve sonsuza dek mutlu mesut yaşayacağınıza dair uydurduğın bu küçük peri masalı... *gerçek değil.*”

Gözlerimi kırptııırdım. Ev ne kadar olabilirse o kadar gerçektir. Dürüst olmam gerekirse *fazla* bile gerçektir. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Bu hikâyeler böyle bitmez,” dedi Katherine. “İçip içip karılarını döven kocalar bir sabah uyanıp hatalarından dönmeye karar vermezler. Babamın madde etkisi altında direksiyon başında yakalanması, danışmanlık almaya zorlanması ve

anlatılanları dinlemeye karar vermesi tam bir şanstı. Öfkesini kontrol etmekte ne kadar başarılı olduğunu bilmiyorum ama ayıklığının nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz.” Bakışları arabanın bagajına, Hal’in en sevdiği meşgalesinin afili logosunu taşıyan kutuya kaydı. “Bu hikâyeler mutlu sonla bitmez, anne. Hikâyenin kahramanlarından birinin ölümüyle biter.”

“Bütün hikâyeler birinin ölümüyle biter,” dedim. Bu evde yaşayan insanların her birinin hikâyesi öyle bitmişti. Hiçbiri mutlu sona benzemiyordu ama yine de son, sondu ve etraflıca düşünüldüğünde hepsi fevkalade benzerdi.

Katherine ofladı, çileden çıkmasına ramak kalmıştı. “Yani son kararın bu mu?” diye sordu. “Geri dönerse sonsuza dek onunla kalacak ve seni döverek öldürmesini mi bekleyeceksin?”

On dört sene önce, evi terk etmemin söz konusu bile olamayacağını ona söylediğimde Katherine kızmıştı. Tabii ki gözyaşı da dökmüştü ama aslında sinirden ağlamıştı ve suratında tek görebildiğim saf bir öfkeydi. Bana söyleyecek çokça lafı, ne denli geri zekâlı olduğuma dair çeşitli fikirleri vardı: Bu benim kaçıp kurtulma şansımı fakat ben bu fırsatın ellerimin arasından kayıp gitmesine izin veriyordum; o andan itibaren başıma gelecek korkunç şeyleri sineye çekmeyi *seçiyordum*; eğer kararım buysa başıma gelecek o korkunç şeylerin hepsini *hak ediyordum*.

Şimdi de o öfkenin patlak vermesine ramak kaldığını, yumruklarını sıktığını, pancar gibi kızardığını görebiliyordum. Ne var ki bu defa o öfke gün yüzüne çıkmadı; Katherine’in gözleri pembeleşip dudakları büzüşürken bozguna uğrayarak gerisin geri dibi boyladı.

Kafasını iki yana salladı. “Kimse böyle yaşamayı hak etmez,” dedi.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, demişti Hal o gece onunla taksiye bineyim diye bana yalvarırken.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, demişti Edie o sabah veranada Efendi Vale yüzünden hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce.

Birden sanki bozuk bir plak dinliyormuşum gibi hissettim: İnsanlar bana neyi hak edip neyi hak etmediğini söylüyorlardı. Uykusuzluktan, sabahtan akşama kadar kan silmekle ve kuş leşleriyle uğraştığımdan ya da kafatasımın içini döven ısrarcı baş ağrısından olabilirdi ama artık sabrım tükenmişti, öyle ki bana bir faydaları olup olmayacağını tartmama kalmadan sözcükler dudaklarımdan dökülüyordu.

“Elbette kimse böyle yaşamayı hak etmez,” diye çıktım. Oysa bunu kime hitaben söylediğimden artık o kadar da emin değildim. *“Elbette* bu kimsenin seve seve katlanacağı bir cehennem değil, özellikle de bir başınayken. Fakat artık hiçbirinin önemi yok, öyle değil mi? Gerçeği değiştirmiyor. Ve *bu*” –kollarımı sallayarak etrafımı, arabayı, evi, geceyi işaret ettim ki bunların ancak yarısının tamamen gerçek olduğundan emindim– *“gerçek*. Değiştirilemeyecek şeyler hakkında sızlanmanın anlamı yok. Başa gelen çekilir. *Kurallar vardır.*”

“Ama *sen* değişebilirsin, anne,” dedi Katherine. “Daha az evvel insanların değişebileceğini söylemedin mi? *Sen* de değişebilirsin.”

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ben boyuna değişirdim. Esnektim. Eğilip bükülürdüm. Yıllar içinde azar azar, sürekli değişmişim, ta ki artık tanınamayacak birine dönüşene kadar. Fakat bence o da bendim. Kendime yabancı olmalıydım fakat bunu azıcık bile dert etmiyordum.

“Bu defa her şeyi farklı yapabilirsin,” dedi Katherine. “Babamı bulursak onu tekrar kabul etmemeyi seçebilirsin.” Başını iki yana salladı, yılgınlığı geri dönüyordu. “Tanrım, anne, onu neden *tekrar* kabul edesin ki?”

Uykusuzluğum iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı. Başım zonkluyordu ve bu konuşmadan artık gına gelmişti.

“Sen Claire’i tekrar kabul eder miydin?” diye sordum vereceği cevabı bildiğimden.

Katherine’in gözleri kıvılcımlar saçtı. “Aynı şey değil.”

“Elbette aynı şey,” dedim. “Bu sevgi.”

Katherine koluma yapıştı, bluzumun yenini dirseğime kadar sıyrarak Elias’ın dişlerinden kalma yara izlerini gözler önüne serdi. “Bu sevgi değil, anne,” dedi.

Kollarımdaki izlere baktım. “Ah, onlar Elias’ın marifeti,” dedim.

Katherine gözlerini kırıştırdı, kolumu hâlâ bırakmamıştı. “*Kimin?*”

Kahretsin. Yine yüksek sesle düşünüyordum. “Her şeyin üstesinden gelinebilir,” dedim.

Katherine kolumu bıraktı. Bu konuşmadan ona da gına gelmiş olsa gerekti. “Her şeyin değil,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Verecek cevabım kalmamıştı.

O gece, çağırdığı taksi garaj yolunda beklerken verandada dikilmekte olan Hal’e de hiçbir şey söylememiştim. Onun da söyleyecek başka şeyi kalmamış gibiydi ve sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından arkasını dönüp taksiye bindi. Arabanın camından bana son bir kez baktı, bakışları eve kaydığındaysa ifadesi değişti. Sonra dönüp şoföre bir şey söyledi. Taksi hızla uzaklaşırken ön kapıyı arkamdan kapattım. Fredricka bana biraz çay yaptı ve o tezgâhları silerken ben de mutfakta oturup onunla biraz çene çaldım.

“Bu paçavralardan istediğin var mı?” diye sordu Katherine. Hepsini ateşe vermek istermiş gibi bir hâli vardı.

Hal’in Cubs formasına, ceketine baktım. Üzüntü ya da ona benzer bir şey hissediyor olabilirdim. Fakat şu anda kesinlik kabilinden adını koyabildiğim tek his yorgunluktu. “Sanırım hayır,” dedim. Formayı gerisin geri kutuya tıktırdım.

Katherine’in bagajın kapağını çarparak kapamasıyla Hal’den geriye kalan son izler de gözden kayboldu. O gece Katherine,

Hal'in ofisinden aldığı açılmış viski şişesini doğrudan kafasına dikti. Şakaklarında incecik bir ter katmanının belirmesini, oturduğu yerde hafiften sallanmaya başlamasını izledim. Üstüne DoZZZe-Rite da dizginleri ele geçirince basamakları çıkmakta epey zorlandı.

ON YEDİ

Bu gibi şeyler için geçerli bazı kurallar vardır. Her şeyin üstesinden gelinebilir.

Öfkesinden ve ellerinden ötürü Hal'le nasıl bir hayat yaşayacağımız belli olduktan sonra birtakım çözümler bulmam gerektiğini biliyordum. Hal söz konusu olduğunda her türden duruma uygun her türlü kural vardı ve ben bunlara uymakta artık uzmanlaşmıştım.

Çoğu öyle büyütülecek şeyler değildi. Hal'in ofisine girme ya da eşyalarına el sürme. Onunla ters düşme ya da ona karşı gelme – yani olabildiğince. Ne zaman nerede olduğunu bildiğinden emin ol, hesabını veremeyeceğin tek bir dakikan bile olmasın. Vesaire vesaire. Bazıları diğerlerinden daha çetrefil-liydi. Mesela kasiyerle ayaküstü laflamak da dâhil olmak üzere erkeklerle konuşmamak kesinlikle zordu (meğer erkekler *her yerdeymiş*) fakat Noelle'le konuşmamak neredeyse imkânsızdı. Yine de hepsi uygulanabilirdi.

Kurallar kesinlikle dört dörtlük değildi. Bazen işe yaramadıkları oluyordu; bazen de sorun giderme yöntemlerini devreye sokmak gerekiyordu. Hal içmeye başladığındaysa hepten rafa kalkıyorlardı. Ne yapsam ona yaranamıyordum. Ne zaman nerede olduğumu ona bildirme kuralına harfiyen riayet etsem de, markete gitmek üzere evden çıkarken, oradayken ve eve

dönerken ona haber versem de, hatta eve varış ânımı dakikası dakikasına bildirsem de sırf markete gittim veya portakal almayı unuttum diye tepesi atabilirdi. Noelle'in üst üste yedinci aramasını göz ardı edebilir, koca bir ay onunla tek kelime konuşmadan geçirebilirdim fakat bu sefer de Noelle'in aramasına ya da görünüşe bakılırsa var olmasına bile sinirlenirdi. Kimse bu gibi durumlar için kurallar yaratamaz – çok kendilerine hastırlar, çok keyfidirler. Yani kural hiçbir şey yapmamaktı. Darbeye hazırlanmak. Bazen akşamları durduk yere evde kı-zılca kıyamet kopardı. Dilinin peltekleşmesinden bağırmaya, tökezlemeden yumruklara, bilincinin kapanmasından o gecenin geç saatlerinde ya da ertesi sabah gelen ağlamaklı, içten özörlere kadar fırtınanın seyrini izlerdim. Hep aynı teraneydi.

Hep bu kadar zor olmadığının altını çizmek isterim. İyi zamanlarımız da oluyordu, aramızın iyi olduğu, iyi anlaştığımız zamanlar. Bazen akşam yemeğinde Hal'le gülüşürdük, bazen de üçümüz birlikte dondurma yemeye gider ve hoş bir akşam geçirirdik ki hoşça vakit geçirenlere Katherine de dâhildi. Bir ya da iki defa, Katherine okul gezisindeyken ya da arkadaşında yatıya kaldığında, hafta sonu için deniz kenarına kaçmayı bile başardık. Bu iyi zamanların ömrünün ne kadar olacağını hiç kestiremezdim –bazen birkaç gün, bazen birkaç ay sürerdi– o yüzden en mantıklısı, o iyi zamanlar geldiğinde ânın tadını çıkarmak ve gelecek için kaygılanmayı bir kenara bırakmaktı. Biraz uzun sürdüklerinde sorunu nihayet çözdüğümü, herkesi mutlu edecek davranış kombinasyonunu sonunda tutturduğumu düşünme noktasına gelirdim. Elbette, hiçbir şey sonsuza dek sürmez; her şeyin doğasında döngüsellik vardır. Ne var ki kurallara uyulursa iyi zamanlar bir parça daha uzun sürebilirdi.

Hal söz konusu olduğunda en önemli kural onu terk etmekle ilgili olandı: Sakın yapma. Bahsini açma. Hatta aklından bile geçirme. Eğer onca kural arasından birini seçmem gerekseydi kesin bunu seçerdim. Hal pek çok şeyden korkmazdı –en azından

buraya taşınana kadar— ama en büyük korkusu buydu. Bu onu köşeye sıkışmış, saldırgan, öfkeyle karışık korkuyla hırlayan, öngörülemez bir hayvana çeviriyordu. Fakat aslında bunun lafını bile etmeye değmezdi çünkü bir yere gittiğim yoktu. Esas mesele, onu terk etmeyi aklımın ucundan bile geçirmezken Hal'in onu terk etmeyi düşündüğümünden kuşkulanmasına izin vermemekti. Özellikle de içerken.

Sözün özü, kuralları anlıyordum ve ne zaman kuralına göre oynamam gerektiğini biliyordum. Nedendir bilinmez, içimden bir ses çekip gitmeme dair evle Hal'in benzer hisler beslediğini söylüyordu. Bu düşünce bir süredir kafamı kurcalıyordu, tıpkı ayakkabınıza giren minicik bir çakıl taşı gibi. Evden uzakta vakit geçirmek hiç hoşuma gitmiyordu ve her defasında eve olabildiğince çabuk dönüyordum. Bir keresinde kasa önündeki kuyruğun ne kadar uzun olduğunu gördüğümde ağzına kadar dolu alışveriş arabasını reyonun ortasında öylece bıraktığım bile oldu. Aman eksik olsun. Bazen posta kutusuna kadar giderken bile acele ediyor, eve resmen koşarak dönüyordum. Ortada bir kural vardiysa öyle karmaşık ya da açıkça dile getirilmiş değildi ama gün gibi ortadaydı: *Yapma*.

Tamam, diye düşündüm. *Yapmam*.

Ve tüm bunlar Katherine gelmeden önceydi. Bar ve otel ziyaretleri şiirleri, resimleri ve şarkıları beraberinde getirmeden önce. Nereye baksam haylazların evden uzakta vakit geçirmemden hoşlanmadığını anımsatan, eve dönmem için sinyal veren küçük hatırlatıcılar görüyordum. Aslında öyle tehditkâr bir yanları da yoktu fakat hepsi üst üste bindiğinde arkamda çatık kaşlı, iri yarı bir adam duruyormuş gibi hissetmeme sebep oluyorlardı. Bana iletmeye çalıştıkları bir mesaj vardı. *Seni görüyoruz, Margaret. Nerede olduğunu biliyoruz*. Yani pek öyle şairane bir mesaj sayılmazdı ama kesinlikle dikkat çekiciydi.

Beni terk edecek olursan, demişti Hal bir keresinde, *Tanrı şahidimdir ki seni bulurum. Nereye gidersen git seni bulurum*.

Bundan şüphem yok, demiştim.

Bu tantananın sebebine gerçekten akıl sır erdiremiyordum. O zamanlar Hal'i terk etmek gibi bir niyetim olmadığı gibi şimdi de evi terk etmek gibi bir niyetim yoktu. Burayı seviyordum. Elbette evin de kendine has bir mizacı ve karın ağırları vardı, üstelik zaman zaman tehlikeli bir hâl de alabiliyorlardı ama yine de burayı seviyordum. Neticede bir şeyi kusurlarıyla sevmiyorsak buna sevgi denir miydi? Evet, sürüyle kural vardı ama hepsi uygulanabilir, üstesinden gelinebilirdi. Ben kapıdan dışarı adımımı atar atmaz evin küçük mesajlara ve üstü kapalı tehditlere vakit harcamasına gerek yoktu; şuradan şuraya gitmeyecektim. Levyeyle yerimden sökülmediğim sürece burada kalacaktım.

Burası benim evimdi ve kurallara uymakta benden iyisi yoktu.

ON SEKİZ

Hal değışmeye başladığında buraya taşınalı üç eylül bile olmamıştı. Uyumayı kesti. Acayip yorgundu ama geceleri yatağa gelmek yerine uyanık kalıp volta atmayı tercih ediyordu. Sersemlemiş gibiydi, sürekli gözlerini ve kulaklarını ovuşturuyordu, tek kelime etmemiş olmama rağmen dediğimi tekrarlamamı istiyordu. Omuz silkip işime baktım. Bu hâli kesinlikle garipti ama her garipliğin evde işleri durma noktasına getirmesine izin verseydim hiçbir işin altından kalkamazdım.

Hal gözlerini yere dikmiş vaziyette yanıma yaklaştığında stüdyomda oturmuş, çocukların kırlarda koşup oynadığı –uzuvlarının çoğu yerli yerindeydi– hoş bir manzara resmi yapıyordum. Sırf foyasının meydana çıkacağını bildiği için antika lambayı kırdığını itiraf etmeye gelmiş bir çocuğa benziyordu.

“Gördüğünü söylediğin şu adam,” dedi Hal, “hani şu bodrumdaki. Neye benziyordu?”

O vakte kadar Efendi Vale’i sadece birkaç kere görmüştüm ama onun gibisini hatırdaki tutması kolaydı. “Uzun boylu,” dedim. “Bir insanın olması gerektiğinden çok daha uzun.” Biraz düşündüm. “Gerçi onun artık insan olduğunu sanmıyorum. Tabii, insanlıktan ne anladığına bağlı.” Tek elimi şöyle bir sallayıp konuşmaya devam ettim. “Çok zayıf, hatta tam bir kemik torbası. Dik durabilecek gibi görünmüyor.”

"Yarası var mı?" diye sordu Hal. "Vücudunun her yerinde?"

"Aynen," dedim burnumu büzüştürerek. "Çok iğrenç, değil mi?" Hal'e sııttım. "Onu gördün mü? Efendi Vale'ı?" Bu harika bir haberdı. Belki de Hal, Efendi Vale'in nereden geldiğiyle ilgili akıl yürütmeme, gazetelerin bıraktığı boşlukları doldurmama yardımcı olurdu. Belki de kendime bir suç ortağı bulmuştum nihayet.

Hal gülümsemedi. "Seninle konuştuğunda," dedi titrek bir sesle, "sesi" –duyduğu ses, derisinin altını kazın bir kene misali gelip beyninin orta yerine yerleşmiş gibi kafasına pıt pıt vurdu– "bir tuhaf mıydı?"

"Tuhaf derken?"

"Sanki konuşmıyor gibi," dedi Hal. "Konuşmak yerine gülüyor sanki."

Kaşlarım çatıldı. Şimdiye dek Efendi Vale'in konuştuğunu hiç duymamıştım. Hatta haylazların konuştuğuna bile nadiren tanık olmuşum. Bu noktada Angelica ve arkadaşları beni bodrum konusunda bıktırıncaya kadar darlamaya henüz başlamamışlardı ve doğru düzgün kelimelerle konuştuğunu duyduğum tek haylaz Fredricka'ydı.

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordum. "Ne diyor?"

Hal'in gözleri ıslaktı. Dudakları titriyordu. "Evinden de-folup gitmemi," dedi.

"Halt etmiş," dedim, "burası artık bizim evimiz."

Hal kafasını salladı. Sonra pencereden bahçeye baktı fakat dik bakışlarını gören bahçenin ona sağlam bir kazık attığını sanırdı. Korkusunun şimdiden öfkeye dönüşmeye başladığını, yüzünün kızardığını, ellerini yumruk yaptığını görebiliyordum. Hal öfkeye aşınaydı; onu her şeye yeğlerdi. Onun nazarında mis gibi yuva kokan, sıcacık, yumuşacık bir battaniye gibiydi.

"Bir şey yapmamız lazım, Margaret," dedi.

"Orası kolay," dedim. "Kuralına göre oynarız, olur biter."

Fakat Hal'in kastettiği bu değildi.

ON DOKUZ

E rtesi sabah (ya da daha doğrusu öğlene doğru) Katherine mutfak masasında kös kös oturmuş, üçüncü fincan çayını içerken ben de bulaşıkları yıkıyordum. Yani bulaşıkları yıkamaya yakın bir şey yapıyordum. Pek öyle üzerine düşündüğüm ya da çaba sarf ettiğim söylenemezdi, tek yaptığım süngerî tabağa şöyle bir sürttüvermekti fakat bu da aşağı yukarı aynı şeydi.

“Dün içkiyi fazla kaçırdığımın farkında değildim,” dedi Katherine. “Sadece iki kadeh içtiğimi sanıyordum. Taş çatlasın üç. Ama bok gibi hissediyorum.”

Viski falan içtiği düşünülünce ona tek bir DoZZZe-Rite tableti versem daha mı iyi olurdu acaba diye düşündüm. Yine de Katherine beni küçük soruşturmasında peşinden sürüklemeyen biraz yalnız kalmak iyi gelmişti. Sinir bozucu fakat haklılık payı olan sorularını savuşturmak zorunda kalmadan haylazlarla özgürce uğraşabilmek. Hiçbir şey söylemedim.

Önceki gece çılgınlara rağmen birkaç dakika kestirmeyi başarabilmişim. Fakat gözlerim kapanır kapanmaz kendimi bir rüyanın, Efendi Vale'in Katherine'i kısı kıvrak yakaladığı korkunç bir rüyanın içinde buldum. Katherine'i yere mıhlamış, eğri büğrü elini göğsüne bastırmış, var gücüyle yükleniyor, çürük dişleri manyakça bir sırtışıla Katherine'e yaklaşıyordu. Katherine çılgılık atmak için dudaklarını araladığında Efendi

Vale tıslayarak bir karasinek sürüsü kustu ve sinekler kızımın açık ağzına dolarak onu öğürmek zorunda bıraktı. Yine ne kımıldayabildiğim ne de çığlıkatabildiğim o şey oluyordu, sanki bir bal varilinin içinde yüzüyordum. Derken gırtlığımdan küçük bir ciyaklamanın fırar ettiğini duydum ve Efendi Vale'in vicık vicık kafası aniden bana döndü fakat suratının yerinde Hal'inki vardı. Çarpılmış, âdeta tarumar olmuştu. O bana bakarak haykırırken Katherine de sineklerin arasından haykırdı ve başı Fredricka'nınki gibi ortadan ikiye ayrılıverdi. O anda nihayet, *nihayet* ben de haykırdım ve irkilerek kendime geldim. Uyanmıştım ve muhtemelen sonsuza dek uyuyamayacaktım.

Önemi yoktu. Ev işleri beni beklerdi.

Bu sabah Angelica'nın arkadaşlarından bir diğeri teşrif etmişti: Thomas ya da Tobias adında bir oğlan çocuğu. İsmi bir türlü aklımda tutamıyordum. Dağınık koyu renk saçlı, ince yapılı bir çocuktu ve toz toprak içindeki yüzü ağlamaktan yol yol olmuştu. Kollarından biri son derece rastgele ve özensizce kesilmişti. Gerçi sağlam kolu hâlâ işaret edebiliyordu. Onu ikinci katın sahanlığında gördüğümde merdivenlerde, pek de hoşuma gitmeyecek kadar aşağılara inmiş kanı temizliyordum. Angelica'nın gelmesini beklediğim son bir arkadaşı kalmıştı —bu seferkinin adını tamamen unutmuştum— ve o da geldiğinde ev gerçekten kapalı gişe oynayacaktı. Hâliyle bir parça yorucu olacaktı ama daha önce üstesinden gelmediğim şey değildi.

“Deminden beri aynı tabağı mı yıkıyorsun sen?” diye sordu Katherine. Girdiği bunalımdan nihayet çıkmış olacak ki algısı açılmıştı. Önüme baktım. Evet, aynen öyle yapıyordum. Süngerde deterjan bile yoktu. Fakat musluk açıktı ve akan şey kan değildi. Buna da şükür.

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. Muhtemelen hâlâ kirli olan tabağı kuruladım ve dolaba kaldıracak oldum. Ne var ki dolabın içinde bir avuç toprak vardı. Harika. Tabağı toprağın yanına koydum. Daha sonra bunun icabına bakardım.

Katherine yarılacağı çayına bakarak alnını ovuşturdu. "Bu bokun içinde yeterince kafein yok," dedi.

Bu sabah demlik poşetleri dışarıda, sallanan sandalyelerin üzerindeydi. En azından onları aramayı akıl edebilmişim.

"Aspirinin yok, değil mi?" diye sordu Katherine. "Üst kattaki ilaç dolabına baktım ama tek bulabildiğim bir tutam yemek kaşığı oldu. Hem kaşıkları neden oraya koyuyorsun ki?"

Lanet olsun, Fredricka.

"Galiba bizim odadaki banyoda birkaç tane olacaktı," dedim. Hem sorusunu geçiştirmeyi hem de peşimden yukarı gelme olasılığını ortadan kaldırmayı umarak kendimi koridora attım. Aslında aspirinin banyodaki yerinde duruyor olma ihtimali yüzde yirmi beşi geçmezdi, muhtemelen termosifonun arkasına falan sıkıştırılmıştı ve Katherine her zamanki endişeli ifadesiyle beni gölgem gibi takip etmezse daha rahat arardım. Geride kalan bütün akli melekelerimi aspirinin hangi cehennemde olduğunu çözmeye tahsis ettiğimden nereye gittiğime bakmadan merdivenlere döndüm. Jet motoru gürültüsünü duyup buz gibi bir karanlık tarafından ele geçirilene kadar da dosdoğru Elias'ın içinden geçtiğimi fark etmedim.

Ne var ki bu defa vaktinde kendime gelip köpek dişlerinin ön koluma saplandığı ânı görme şerefine nail oldum.

"*Yüce İsa,*" diye bağırdım kendimi tutamayıp. Yine yüksek sesle düşünmeye başlamıştım. Tek elimi ağzıma götürdüm, sanki bu hareketim sarf ettiğim sözcükleri çıktıkları yere gerisin geri tıkabilirmiş gibi.

Elias tarafından ısırılmak diğer haylazların bana dokunmasından azıcık farklı bir etki yaratıyordu. Fredricka'da yaşadığımın aksine dünyayı onun gözünden görmüyor ya da diğer ufaklıklarda olduğu gibi ölüm ânında neler çektiğini hissetmiyordum. Bunun yerine kapkaranlık, öfke dolu bir kuyunun dibini boyluyordum. Yine de ölüm ânında hissettiklerinin bunlar olduğu kanısındaydım, sadece kavraması biraz daha zordu.

Ayrıca odaklanmayı da epey güçleştiriyordu. Kolumu çekerek ağzından kurtarmaya çalıştım ama dişlerini fena kenetlemişti ve kolumu her çevirişimde köpek dişleri etime biraz daha gömüldü. Öfkeli karanlığın titreştiği anlarda kanın dişlerinin arasında birikip yere damladığını görebiliyordum. Kahretsin kahretsin *kahretsin*.

“Anne, ne oldu?” Katherine koridorda bana doğru koşuyordu. Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

“Katherine – *hayır*.” Sesim hiçbir şey olmadığını iddia edemeyeceğim kadar panik yüklüydü. Karanlık hâlâ titreşiyor, bir belirip bir kayboluyordu. Burada ve şimdide kalmaya çalışarak kafamı iki yana salladım. “Hiçbir şey olmadı. Endişelenme.”

Ama Katherine köşeyi çoktan dönmüştü.

Elias’ın çenesi hâlâ koluma kenetlenmiş vaziyetteydi. Kıs-
men *şimdide*, kısmen *o zamandaydım*; mürekkebimsi boşluk ve güdümsüz öfke gözlerimin ardında dans ederken var gücümle Elias’a ve köpek dişlerine odaklanmaya çalıştım.

“Hiçbir şey olmadı da ne– Tanrı aşkına, anne,” dedi Katherine fal taşı misali açılmış gözlerle.

“Katherine,” dedim gözlerimi kırptırarak karanlığı defederken, “açıklayabilirim. Korkmana gerek yok. Öğrenmeni istemedim. Ama sorun yok.” Can çekişen pervanelerinkini andıran bir ses çıkaran Elias’a baktım. “Her şey yolunda.”

“Hay sikeyim, koluna ne oldu?” diye bağırdı Katherine ellerini koluma doğru uzatmış vaziyette bana doğru seğirterek.

“*Hayır*,” dedim, boştaki elim onu durdurmak için kendiliğinden kalkıverdi. Karanlık etrafımda titreşti, öyle ki Katherine’in nerede durduğunu bile güç bela kestirebiliyordum. “Daha fazla yaklaşma. Yani, güvenli. Sakın korkma. Sadece...” Gerilemeye çalıştım ama Elias dişlerini etime geçirmiş, bırakmıyordu; yine inadı tutmuştu, piç kurusu. Gerçi beni ısırmaya devam etmek

istiyorsa en azından Katherine'i ısıramazdı. Gerçekten de her şerde bir hayır vardı.

"Güvenli de ne demek?" diye sordu Katherine uyarılarıma kulak asmadan, gerçi ağzımdan çıkanların biraz kafa karıştırıcı olduğu su götürmezdi. "Her yer kan içinde kalmış. Ne halt ettin de kolun böyle kesildi?" Telaşlı bakışları etrafımda gezindi.

Gözlerimi kırıştıtarak Elias'a baktım. Elias'ın dipsiz birer ateş kuyusundan ibaret gözleri benimkilerle buluşur gibi oldu fakat kestirmesi zordu, özellikle de görüntüye boşluk ve öfke kırıntıları serpiştirilmişken. "Yoksa sen..." Gözlerimi biraz daha kırıştırdım. "Onu görmüyor musun?"

Katherine Almanca konuşuyormuşum gibi baktı. "*Kimi görmüyor muyum, anne?*"

"Ben..." Zihnim pusluydu. Bunların hiçbir mantıklı değildi. Elias hemen *oracıktaydı*, gün gibi ortadaydı, ziyadesiyle gerçek ve kelimenin tam anlamıyla dişliydi. Bana hırladı, dudaklarının kıvrılmasıyla kanımın diş etlerine yapışmış olduğunu gördüm. Evet, kesinlikle oradaydı. Bense sadece kısmen oradaydım, Elias'ın öfkeli geçmişiyle benim şaşkın şimdım arasındaki arafta kısıp kalmıştım.

"Kimden bahsediyorsun, anne?" Katherine biraz daha yaklaştı. Kolumu kaptırdığım kapana rağmen olabildiğince geriledim. Daha fazla yaklaşmaması için ona doğru uzattığım elim hâlâ aynı pozisyondaydı, hatta avucum artık resmen karnına değiyordu.

"Kimseden," dedim alalecele. "Ama daha fazla yaklaşma. Lütfen." Diğer haylazların solumda toplandıklarını görebiliyordum. Angelica, Julian, Charles, Constance, Thomas ya da Tobias veya artık adı her neydiyse. Bakışlarım onlarla Katherine arasında gidip geldi. Onları da mı göremiyordu?

"Nereye bakıyorsun, anne?" diye sordu Katherine endişeli bakışlarıyla benimkileri takip ederek. "Orada birini mi gördün?" Uzun adımlarla yanımdan geçip haylaz hattını aşarak oturma

odasına bakmaya gitti. Kızıldeniz misali ayrıldılar ama gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadılar.

Katherine onları göremiyordu.

Haylazlara şaşkın şaşkın baktım, az kalsın kolumdaki Elias'ı unutacaktım. Az kalsın.

"Anne, burada kimse yok," dedi Katherine. "Ne olduğunu anlatmak zorundasın. Kolunu nasıl o hâle soktun?" Ön kolumu iki eliyle birden kavrayıp Elias'ın ağzından çekip aldı. Canım öyle bir yandı ki öfke ve karanlığın hızla silikleşen birer hatıraya dönüşmesiyle kendimi burada ve şu anda buldum. Derken Elias yine o sesi çıkardı ve köpek dişlerini gözler önüne sererek kâbustan farksız ağzını bu defa Katherine'e çevirdi.

"HAYIR," diye haykırdım Katherine'i kenara iterek. Elias'ın dişleri havayı yardı ve öfkeyle uluduktan sonra nihayet puf diye ortadan kaybolup bizi şimdilik rahat bıraktı.

"N'oluyo ya?" diye çıkıştı Katherine geriye doğru sendeleyerek. "Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunu..." Gözlerinde, gençliğinde sigara içmesiyle ilgili onunla yüzleştiğimizde Hal'le benim takındığımız ifadenin tıpatıp aynısı vardı. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

Tanrı aşkına. Durum artık iyice kontrolden çıkmıştı. "*Tabii ki yapmadım.*"

Katherine beni diğer kolumdan, yani kanamayanından tuttu. "Taşak geçmiyorum, anne. Burada kolunu kesmiş olabilecek hiçbir şey yok. Tekrar soracağım." Gözleri ateş saçıyordu. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

"Yapmadım... Ben *asla*..." Ama ona ne diyebilirdim ki? Elias'tan –diğer bir deyişle, onun göremediği fakat beni arada sırada ısırıp ölü oğlandan– bahsetmek Katherine'in gözünde bana daha fazla akıl sağlığı puanı kazandırmayacaktı. Beni iki arada bir derede bırakmıştı, ayrıca beynim olup biteni anlamlandırma umuduyla kafamın içinde gıcırdayıp duran çarkları döndürmeye çalışıyordu ve Tanrım, kolum feci *acıyordu*.

Ve Tanrım, kolum şimdi *gerçekten* kanıyordu.

“*Tanrım*,” dedim.

Katherine bakışlarını koluma kaydırды. “Ah, hassiktir,” dedi. “Pekâlâ, ilk yardım çantan nerede?” Cevabımı beklemeden kolumu sıkıca kavradı ve beni üst kata, banyoya doğru sürüklemeye koyuldu. “Bunu temizlememiz lazım. Oksijenli suyun var mı? Dikiş attırmamız gerekip gerekmeyeceğini bilmiyorum. Eğer durumun dikişlikse seni *derhâl* acile götüreceğim.”

“Tüm bunlar... çok saçma,” dedim, saçma olmadığını bil-meme rağmen ama aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmedi. Merdivenleri çıkarken kanımın basamaklara damlamasını iz-ledim. İroni açıkça ortadaydı.

Haylazlar merdivenin dibinde toplanmış, bizi izliyorlardı.

“Dalga geçmiyorum,” diyordu Katherine. “Eğer dikiş atıl-ması gerektiğinden bir an bile şüphelenecek olursam seni— *Yok artık daha neler*.” Katherine banyonun kapısında öyle aniden durdu ki neredeyse sırtına toslayacaktım. Fal taşı misali açılmış gözleri ve ardına kadar açılmış ağızıyla kapıda donakaldı.

Mutfak çekmecelerindeki tüm bıçaklar gelişigüzel, parlak bir yığın hâlinde lavabonun içinde duruyordu. Meyve bıçakları, et bıçakları, oyma bıçakları, hatta bir de tereyağı bıçağı.

Bir elimi alnıma koydum. “Lanet olsun, Fredricka,” dedim.

Katherine akıl karışıklığıyla korku karışımı bir ifadeyle bana döndü. Kendini gösterdi. “Benim adım *Katherine*,” dedi.

“Evet, o kadarını biliyorum, tatlım,” dedim bıçakları toplamak için ona sürtünerek banyoya girerken. Fredricka’nın mutfak çekmecelerini de toprakla doldurmadığını umdum, aksi takdirde bunları nereye koyacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Katherine önüme atılıp beni lavaboya yaklaşmaktan alı-koydu. “Bu *siktiğimin* şeylerinden uzak dur,” dedi. Beni kapıya doğru itti. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeye çalışarak etrafa şöyle bir bakındıktan sonra askıdan bir havlu

—en güzel misafir havlularından birini— çekip aldı ve bıçakları tek tek havlunun içine doldurmaya koyuldu.

“Dikkatli ol,” dedim.

“Söyleyene de bak,” diye çıkıştı. Havluyu bıçakların etrafına sardı ve tepesinden sıkıca kavrayarak vücudundan uzakta tuttu. Elindekiyle ne yapacağını bilememiş gibi bir an için ona bön bön baktıktan sonra yanımdan hızlıca geçip odasında gözden kayboldu. Görünüşe bakılırsa bıçaklar hayatlarına şimdilik orada devam edeceklerdi, gerçi bu evde eşyaların yer değiştirme eğilimi göz önünde bulundurulduğunda onlar için elle tutulur bir fark yaratması pek mümkün görünmüyordu.

Katherine bıçaksız vaziyette odasından çıktı. “Onların peşinden odama girmeyi *sakın* aklından bile geçirme,” dedi işaret parmağını bana doğrultarak. Merdivenden inmeye başladı. “Mutfakta hiç bıçak kaldı mı?” diye seslendi sonra. Fakat cevabımı beklemedi.

Bu esnada banyoda bir başıma kan kaybetmekle meşguldüm. Bakar kör gözlerle koluma baktım. Az evvel ne olmuştu öyle?

Fredricka elinde bir fenerle kapı boşluğunda belirdi. “Han’fendinin yardıma ihtiyacı var mı?”

“Tanrı aşkına, Fredricka,” dedim. “O bıçaklarla ne halt ettin öyle?”

Fredricka sorumu duymazdan geldi. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

İç çektim. “Temizlenmeme yardım edebilirsin herhâlde.”

“Emredersiniz, han’fendi,” dedi Fredricka. Feneri elinden bırakıverdi ve zavalıclık paramparça oldu.

“*O ses de neydi?*” diye seslendi Katherine aşağıdan.

İrkildim. “Hiçbir şey,” diye seslendim. Fredricka yanımdan geçip dolapları karıştırmaya başladı. Sargı bezi aradığını umdum.

Katherine’in koridordan merdivene doğru yürüdüğünü duydum. “*Bir şangırtı duydum.*”

Fredricka’ya döndüm. “Kaybol buradan,” diye tısladım.

Fredricka bana bakmadan lavabonun altından bir kutu sargı bezi çıkardı. "Han'fendinin kızı beni göremez."

Bu konuda haklı olabilirdi fakat durduk yere riske girmeyecektim. "Ciddiyim, Fredricka. Hemen kaybol. Onu korku-"

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Katherine kapı boşluğundan.

Önce dönüp Katherine'e, sonra da başımı çevirerek Fredricka'ya baktım. Lavabonun yanında put gibi dikiliyordu. Yüzündeki ifade, *Gördün mü?* der gibiydi.

"Ben..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

"Ayrıca mutfakta ne haltlar dönüyor?" dedi Katherine. "Hiçbir şey olması gerektiği yerde değil. Çoraplarının çatal kaşık çekmecesinde işi ne? Ve çatallarla kaşıklar nerede? Neden eşyaların yerlerini değiştiren duruyorsun?"

Gözlerimi kapatarak biraz düşündüm. Fredricka'nın içimden ona saydığım küfürleri bir şekilde duyabiliyor olmasını umuyordum. "Ben..."

"Siktir. Ortalık kan gölüne dönmüş." Katherine kolumu nihayet hatırladı. Tezgâhın üstünde duran gazlı bezi fark etti. "Ah, güzel," dedi beni lavaboya doğru çekiştirerek. Fredricka önünden çekildi. Katherine onu görmedi.

"Oksijenli suyun var mı?" diye sordu Katherine.

Fredricka'ya baktım. *Eee?*

"Tavan arasında," dedi Fredricka.

"Yok," dedim Katherine'e. "Olduğunu sanmıyorum."

Katherine musluğu sonuna kadar açtı. Kan revan içindeki kolumu sıkıca tuttu. "Bu ağzına sıçacak," dedi.

Gerçekten de dediği gibi oldu.

YİRMİ

Efendi Vale'i görmek Hal'i gerçekten ateşlemişti ve o üçüncü Eylül, duruma el koymaya karar verdi.

"Ona gününü göstermeliyiz," dedi bir gün. "Lanet evimizi ondan geri almalıyız."

Hal'in çözümlerinin pek çoğu birilerine gününü göstermekle ilgiliydi.

Doğru yöntemin bu olduğunu sanmıyordum ama Hal ısrarcıydı. Efendi Vale ve kayıp çocuklar hakkındaki eski araştırmamı arayıp buldum ve yıllar içinde öğrendiklerimi Hal'e tane tane anlattım. Mutfak masasına geçip buruş buruş çıktıları ve gazete kupürlerini önümüze serdik.

"Bu piç kurusunun bir zaafı *olmalı*," dedi Hal.

Efendi Vale'in yetiştirilme tarzı hakkında bildiklerimiz göz önüne alındığında "piç kurusu" tabirinin pek hoş karşılanmayabileceği kanısındaydım ama çenemi tuttum.

Daha ayın başlarıydı. İniltiler henüz çığlığa dönüşmemişti ve kan üçüncü katla sınırlıydı. Angelica buradaydı ama arkadaşlarından gelen olmamıştı. Bu durumu iki şekilde ele alabilirdik: Birkaç güne kopacak kızılca kıyametten ötürü derin bir dehşete kapılarak ya da ortalık hâlâ sütliman olduğu için şükran duyarak. Ben ikinci yaklaşımı benimserken Hal ilkinde karar kıldı. Eylül ayında baş gösteren sorunların en büyüğünün

Efendi Vale olduğunu fakat yılın geri kalanında idare edilebilir olduğunu öğreneli uzun zaman olmuştu. Birkaç kez onu evde gezinirken yakaladım ve beni her gördüğünde peşime takıldı fakat şimdiye kadar koşarak elinden kurtulmayı başarmıştım. Elbette Hal'in kulağına bazı tehditler fısıldamıştı ama Hal'in tepesini attırmak dışında diş dokunur bir şey yaptığı *yoktu*. Bana kalırsa Efendi Vale kontrol altına alınmış, üstesinden gelinebilir bir sorundu.

Hal elbette olaya biraz farklı bakıyordu. Efendi Vale'in varlığını şahsi bir tehdit olarak –can sağlığına mı, evin reisi statüsüne mi yoksa genel anlamda akıl sağlığına mı yönelik olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu– algılıyor gibiydi ve tehditlere boyun eğecek değildi. Bense haylazların yaptığı hiçbir şeyi üstüme alınmıyordum. Neticede burası bizden önce onların eviydi.

“Ateşe ne dersin?” diye sordu Hal. “Onu dumanla dışarı çıkmaya zorlayabiliriz.”

“Evin yanmasını istemeyiz,” dedim.

“Yani,” dedi, “belki de onu oradan çıkarmak için tek gereken küçük bir yangındır.”

“Bu evi yakıp kül etmene izin vermeyeceğim,” dedim.

Hal her zamanki homurtusunu koyverdi ama üstelemeyip kâğıtları karıştırmaya geri döndü. Fredricka'nın yemek odasında başı kesik tavuk gibi dolaşp temizlik yaptığını duyabiliyordum. Şimdilik hâlâ bir işin ucundan tutabiliyordu. Hatta akşama yemek bile yapabiliirdi. Etli güveç pişirmesini umdum.

“Ailesiyle ilgili bir şeye ne dersin?” diye sordu Hal. “Şu oğlanla yaptığın gibi?”

“Elias,” dedim.

“Aynen,” dedi. “Kemiklerini falan kazıp çıkarabiliriz.”

“O yaptığının Elias'ı temelli postaladığı söylenemez,” dedim. Bu noktada Elias'ın annesinin kemiklerini sadece iki ya da üç

kere kazıp çıkarmıştım. Bu numaramı özel günlere saklamaya gayret ediyordum, mesela eylül ayının başına.

“Yeterince ikna edici olursak,” dedi Hal, “belki onu *temelli* postalamayı başarabiliriz. Sen şu çocukla yukarı çıkıp ona şarkılar söylüyorsun. Alt kattaki ucubeye şarkı söylemesek ne olur mesela? Bizi rahat bırakması gerektiğini iyice kafasına sokarız.” Terapiyi bırakmasının üstünden sekiz, içkiyi bırakmasının üstündense on sene geçmiş olabilirdi ama Hal bütün sorunların dozunda kas gücüyle çözülebileceğine dair inancından bir türlü vazgeçememişti.

Bense terapiyi bırakmasının üstünden sekiz, içkiyi bırakmasının üstünden on sene geçmiş olmasına rağmen ona karşı çıkmama kuralından asla şaşmamıştım. Bu hiç anlaşmazlık yaşamadığımız anlamına gelmiyordu ama ona karşı çıkmanın daha uysal yollarını buldum ve küçük şeylere takılmadım. Keza büyük şeylere de.

“İşe yaramaz,” dedim Vale ailesinin ölüm ilanlarını bulana kadar kâğıtları karıştırarak, “Elias’ın annesinin aksine ormana gömülmemişler. Kasabadaki büyük mezarlığa defnedilmişler. Hani Saint Dymphna’nın yanındaki var ya, oraya.”

Hal ölüm ilanlarına homurdanarak baktı. “Burada George ile Penelope’nin mezar taşlarının bir resmi var.” Ölümlerinin ardından bile kasabanın demirbaşlarından olmayı belli ki kafalarına koymuş olan George ve Penelope kanatlarını ardına kadar açıp kollarını uzatmış devasa bir melek heykelinin ayaklarının dibine gömülmüşlerdi. İsimleri meleğin altındaki taşa oyulmuştu. “Buradan kemik aşırmanın zor olacağı kanaatindeyim.”

Hal tekrar homurdandı. “Sanırım henüz mezar soygunculuğu raddesine gelmedik.”

Elias’ın annesiyle yaptığım şeyin teknik açıdan mezar soygunculuğu sayıldığını düşündüm ama kılı kırk yarmak istemiyordum.

“Belki ailesiyle ilgili başka bir şey yapabiliriz,” dedi Hal.
“Eğer şu oğlanı etkiliyorsa...”

“Elias.”

“...o hâlde malum şahsı da etkilemeli.” Başparmağıyla bodrumun olduğu tarafı işaret etti.

“Efendi Vale.”

Hal tek kaşını kaldırdı. Eski bir rahatsızlığın kafasının içinde zonkladığını görebiliyordum. Bodrumdaki adama Efendi dememden, ona isim verecek ya da ilgi gösterecek kadar saygı duymamdan hoşlanmıyordu. Seneler önce bu meseleyi büyütebilirdi. Ne var ki Hal’in terapisi yüz yılı aşkın süredir ölü olan ve ikimizin de canına okumak isteyen bir adamı kıskanmasının mantıksız olduğunu söylüyordu. Hal gönülsüzce de olsa o sese kulak verdi.

O gün sorunu çözemedik. Bulabildiğimiz en iyi çözüm, Efendi Vale’i ailesiyle buluşturacak bir şey bulmaktı (*Onları gördüğüne sevineceğini sanmıyorum*, dedim. *Zaten amacımız da bu*, dedi Hal) ama o tür bir şeyi aramaya nereden başlayacağımıza ve ne aradığımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Bir ihtimal Vale ailesinin yadigârlarından biri sergileniyor olabilir diye Hal civardaki antikacıardan birkaçını gezdi ama şansı yaver gitmedi. Sonunda evin muhtelif köşelerini (bodrumdan itinayla uzak durarak) kurcalamaya başladı ve tavan arasındaki döşeme tahtalarının altında, oraya saklanmış bir şey buldu. Döşeme tahtalarını söktüğünü görmek pek hoşuma gitmedi fakat bunun takılmak istemediğim şeylerden biri olduğuna karar verdim.

“*Bak.*” Hal sırtarak elindeki şey incelemem için bana uzattı: Kalın ahşaptan yapılma, sık sık kullanılmanın ve aradan geçen zamanın etkisiyle rengi solmuş, toz bağlamış, uzun bir nesne. Bir tarafında parmak oyuklarının bulunduğu sapı vardı; diğer tarafı geniş ve düzdü.

“Bu bir... fırıncı küreği mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Hal eliyle ahşabın tozunu alarak. “Önce şuraya bak, G.V. harflerine. Bir de şurada ne yazdığına bak.”

Küreğin yan tarafına “Evin Efendisi” sözcükleri yazılmıştı.

“Sence George çocuklarını bununla mı dövüyordu?” diye sordum küreği elimde evirip çevirirken. Böyle bir şeyi elime almanın bile hoşuma gittiğinden emin değildim. Ayrıca acaba Hal tavan arasındaki döşeme tahtalarını eski yerlerine çaktı mı, yoksa o iş de mi bana kalacak diye düşünüyordum.

“Olabilir,” dedi Hal küreğe kutsal bir yadigârımsı gibi bakarak. “O günlerde dayağın cennetten çıkma olduğuna inanan insanların sayısının pek fazla olmadığını sanıyorum.”

“Gerçekten aşınmış görünüyor,” dedim. Eğer Violet, George Vale hakkında yazdığı mektuplarda doğruyu söylüyorsa adam bu şeyi bol bol kullanmış olmalıydı. Küreğin ortası –muhtemelen tene en çok temas eden kısmı– soluklaşıp matlaşmış, ahşabı pürüzsüzleşmişti.

Hal küreği elimden aldı. Sahaya çıkmaya hazırlanan, sayı getirecek vuruşu yapacağından emin bir beyzbol oyuncusu edasıyla küreği avucuna vurdu. “Daha iyi,” dedi. “Bodrumdaki yaşlı Vale’in bunu görür görmez kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçacağına kalıbımı basarım.”

İçimden bir ses, Efendi Vale’in kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak bir tip olmadığını söylüyordu ama ağzımı açıp da tek kelime etmedim.

Eylülün en civcivli zamanındaydık ve Hal en kısa zamanda bodruma inip Efendi Vale’le yüzleşmekte diretiyordu. Şahsen ben ekime kadar beklememizin daha iyi olacağı kanısındaydım ama karşılıklı verilen birtakım tavizlerin sonucunda bu işi gece değil de gündüz vakti yapmakta uzlaştık.

Kabataslak bir plan hazırladık. Bodruma inecek, Efendi Vale’i bulacak ve ardından ona... küreği gösterecektik.

“Sence kürekle ona *vurmak* zorunda kalacak mıyız?” diye sordum elimde fenerle Hal’in yanında dikilirken. Bodrum ka-

pısının önündeydik. Bana kalırsa üstünden geçilmesi gereken daha bir sürü ayrıntı vardı.

Ama Hal elini çoktan kapının topuzuna atmıştı. "Sanmıyorum," dedi fikrini destekleyecek tek bir ispat bile sunmadan.

Böylece hapyı yuttuk.

Bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı. Kalasları henüz çıkmamış ya da Kitab-ı Mukaddes yapraklarını henüz yapıştırmamıştık, onların sırası daha sonra gelecekti. Hal düğmeye bastı ve cılız, sarı bir ışık aşağıyı aydınlattı. Önümüzde basamaklardan başka hiçbir şey yoktu.

Bodrum çok eskiydi ve inşaatı tamamlanmamıştı: eski günlerdeki gibi toprak zemin, çıplak tuğla duvarlar ve evin iskeletini görmemizi sağlayan, açıkta kalmış ahşap kirişler. Köşeler öbek öbek örümcek ağı bağlamıştı. Burada ne tür mahlukların yaşadığını düşünmek bile istemiyordum. Penceresi yoktu ki bu da ısrarlarım sonucu bu işi gündüz vakti yapmanın pek bir avantaj sağlamadığını fark etmeme neden oldu. Hava boğucu ve nemliydi, ayrıca içeride ne olduğunu anlamadığımız fakat bir şeylerin feci ters gittiğine delalet eden bir *koku* vardı hep.

Hal beyzbol sopası gibi omzuna attığı kürekle merdivenden inmeye başladı. Fenerimle onu takip ederken aniden silahsız olduğumu fark ettim. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama boştaki elimle Hal'in omzuna yapıştım, çaresizce ona yakın olmak istiyordum.

Son basamağa ulaştık ve gerginliğimizi birbirimize çaktırmamaya çalışarak etrafa bakındık. Bodrum uçsuz bucaksızdı, evin bütün taban alanını kaplıyordu, ayrıca görüş açımızı daraltan destek kirişleri ve loş ışık yüzünden bir uçtan diğer ucu görmek hakikaten zordu. Durduğumuz yerden bakıldığında bodrum birkaç kutu dışında boş görünüyordu fakat burayı sessiz sakin olarak da tanımlamazdım. Fırtına vurmadan hemen önceki anlara, hani hava hoş ve sakinken gökyüzünün kapkara olduğu

ve manzarayı görür görmez *derhâl* sığınağa inmeniz gerektiğini anladığınız şu anlara benziyordu.

“Öylece... adını mı sesleneceğiz?” diye sordum.

Bu bağlamda Hal’le bilgi ve deneyim konusunda birbirimize denktik fakat Hal her daim cevapları olan bir insanken benim sadece sorularım vardı. “Henüz değil,” dedi.

Yerimizden kıpırdamadık. Merdivenin yanında dikilip etrafa göz gezdirdik, vücutlarımız sıkı sarımlı birer yay gibiydi. Bir an için ışıkların titreştiğini sandım fakat yanılmış olabilirdim. Yanımda duran Hal’in muhtemelen hiç hoşuna gitmeyecek kadar gürültülü soluklarını duyabiliyordum.

“İçeriye göz atalım mı?” diye sordum.

“Olur,” dedi Hal, harekete geçmeden evvel birkaç dakika boyunca merdivenin yanında put gibi dikilmek planının en can alıcı aşamalarından biriymiş de gerginliğiyle hiçbir alakası yokmuşçasına.

Evvela bodrumun oturma odasının altında kalan kısmına göz gezdirmek için ağır adımlarla merdivenin soluna döndük. Feneri bodrumun loş tarafına tuttum ama tek görebildiğim toprak ve örümcek ağları oldu. Fenerin ışığı tam ortasında iri bir örümceğin oturduğu hafifçe parıldayan bir örümcek ağına denk geldi. Burnumu büzüştürdüm. Derken ışık bir kere daha titreşti ve kısacık bir anlığına geriye sadece fenerin beyaz hüzmesi kaldı. Bu defa yanılmıyordum.

“Neredesin?” dedi Hal. Güya Efendi Vale’e sesleniyordu ama bunu o kadar usulca söylemişti ki ben bile zor duymuştum.

Bodrumun diğer yarısını gözden geçirmek için merdivenin oraya döndük. Tek duyabildiğimiz yerde sürüdüğümüz ayaklarımızın sesi ve titreşim soluklarımızıydı.

Bodrumun diğer ucundaki tuğla duvarda, evin eski sahiplerinden biri radilata girişecek kadar cesur çıkmış olsaydı ayrı bir oda olabilecek bir oyuntu vardı. Odanın girişi geniş ve açıktı ama içeride karanlıktan başka bir şey göremiyorduk

ve geri kalanı da görüş alanımız dışındaydı. İçimden bir ses bodrumun o kısmını sona saklayacağımızı söylüyordu.

Bodrumun ortasında biraz oyalandık. Ben elimdeki feneri köşelere tutuyordum, Hal ise küreği avucuna vuruyordu. "*Hadi ama,*" diye fısıldadığını duydum Hal'in. Fakat lafı bana değildi.

Solumuzda bir hışırtı duyunca feneri gürültünün kaynağına çevirdim. Duvarın dibinden hızla bir fare geçti.

"Faremiz mi var?" diye fısıldadım.

Işıklar tekrar titreşti. Karanlıkta bir çığlığın aniden susuruluşuna benzer bir ses duyduk.

Hal'le göz göze geldik.

Daha fazla ertelemenin anlamı yoktu. Bodrumun diğer tarafındaki küçük odaya döndük. Hal küreği omuz hizasında kaldırarak savurmaya hazırlandı. Feneri önüme tuttum. Milim milim odanın içindeki karanlığa doğru ilerledik.

Işıklar bir kez daha titreşti. Sonra bir kez daha. Her biri ışıklar yandığı anda kesilen saniyelik bir çığlığı da beraberinde getirdi.

Koku şimdi daha belirgindi, hatta resmen gözle görülür bir hâl almıştı. Etrafımızı somut bir tekinsizlik hissi sardı, çok sayıda ikaza kulak asmadığımıza ve artık çok geç olduğuna delalet eden bir his. Bana kalırsa artık dışarıda gündüz değildi. Gerçi bana kalırsa artık dışarıda *şimdi* de değildi. Nasıldan emin değildim fakat bodrumda fena hâlde *o zaman* hissi vardı.

Işıklar şimdi daha hızlı titreşiyor, çığlıklar birleşerek kesik kesiktense süreğen bir sese dönüşüyordu.

Küçük odaya adım attık.

Elbette oradaydı; ışık çılgıncasına yanıp sönerken, etrafımızdaki dünyanın zaman çizgisi *şimdiyle o zaman* arasında gidip gelirken titreşerek can buluyordu. *O zamanda* tepesinde sallanan bir ampul vardı ve loş olmasına rağmen odayı apaçık görebiliyorduk. Küçük odada tam tekmil bir çalışma istasyonu vardı; ortada ahşap bir masa, duvarlarda asılı keskin şeyler ve

muhtelif aletler. Masada el ve ayak bileklerinden bağlanmış Angelica yatıyordu. Artık pek de mavi olmayan elbisesi yine üstündeydi ve kirli saçları darmadağındı. Henüz feryat etmiyordu ama çığlığı basması an meselesiymiş gibi görünüyordu. Başını çevirip benimle göz göze geldi. Hal'le beni kapı boşluğunda dikilirken görmek onu pek şaşırtmamış gibiydi. Ne de olsa bunca zamandır bizi buraya yönlendiriyordu.

Efendi Vale arkası bize dönük vaziyette köşede dikilmiş, karar vermeye çalışır gibi duvardaki aletlere göz gezdiriyordu. Tek elini arkasına atmıştı, diğeryse havada süzülerek parlak aletlerin önünde geziniyordu. Seçim yapıyordu. O anda, çığlık sesinin ondan geldiğini anladım.

Karar verdiği anda âdeta vücuduna can geldi. Duvarдан kocaman bir çekiç aldı, metal başı kalın ve ağırdı. Onu elinde şöyle bir tartarak olduğu yerde döndü.

Ne var ki yüzünü görünce çığlık atmadığını fark ettik. *Gülüyordu.* Kan çanağına dönmüş gözleri, Noel sabahına uyanmış bir çocuğunki gibi mutluluktan belermişti. Ağzı yırtılırcasına sırttığından çürümüş dişleri apaçık ortadaydı. Çok sevinçliydi. Mest olmuştu. Elinde çekiçle Angelica'ya doğru yürüdü. Görünüşe bakılırsa bizi göremiyordu ya da önündeki sahne aklını başından nasıl aldıysa bizi iplemiyordu.

Hal yanımda donakaldı. Normal nefes almayı bırakmış, sık iç çekişlerle havadan küçücük yudumlar alıyordu. Küreği indirmişti ama yine de elinde titrediğini görebiliyordum.

Bir şey yapmalıyız, diye düşündüm. Müdahale etmeliyiz. Angelica'ya yardım etmeliyiz.

Fakat ne yaparsak yapalım beyhude olacağının farkındaydım. Ne de olsa *şimdide* değil, *o zamandaydık.* Angelica'ya olanlar çok ama çok uzun zaman önce olmuştu. Bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum. Gazete kupürlerini okumuştum. Kaybolduğundan haberim vardı. Fakat en önemlisi, onu *görmüştüm.* Başına ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

Efendi Vale, Angelica'nın tepesinde dikildi. Kahkahası şimdi daha yüksekti, gerçi kahkaha dediğim de âdeta göğsünden yükselen, aralık dişlerinin arasından sızan ve pörtlek gözlerinden taşan tiz, sağır edici bir sestti. Çekici kaldırmaya başladı.

Angelica ona bakmıyordu. Gözleri hâlâ benim üstümdeydi, yüzü sakindi.

Bize bakmayı bırak, Angelica, diye düşündüm. Asıl ona bak. Bir şey yap. Karşı koy. Kaç. Az sonra olacakların olmasına müsaade etme.

Ama kaçmanın ne kadar zor olabileceğini biliyordum.

Efendi Vale çekici başının üstüne kaldırdı. Sanki asırlardır göz kırpmıyordu. Ağzı bir çığlıktı, hem de en safından.

Derken Angelica'nın başına olan şey oldu.

Ağzı açıldı. Bunun şaşkınlıktan mı, acıdan mı yoksa refleksten mi kaynaklandığını anlayamadım. Bir ses çıkardıysa bile Efendi Vale'in kahkahası yüzünden duyulması imkânsızdı. Benden tarafa bakmayı bırakmamıştı ama şimdi gözlerinden biri eskisi kadar sağlam değildi.

Derken Angelica son nefesini verdi.

Hal'in yanımda nefesi tıkanmış gibi minicik bir ses çıkardığını duydum. Kendi soluk sesim çok daha gürültülüydü, aslında *epey* gürültülüydü. Bu hikâyenin nasıl bittiğini bilmem onu izlemeyi daha tahammül edilebilir kılıyordu.

Çekiçle işi bittiğinde –ki işinin bittiğini anlamak için âlim olmaya gerek yoktu– Efendi Vale elinin yanına düşmesine izin verdi. Çekiç metalik bir çınlamayla yere çarptı. Hâlâ zevkten çılgınca sıırıyordu ama kahkahası şimdi alçak bir hırıltıydı, nefes alıp verdikçe incecik omuzları yükselip alçalıyordu. Şaheserine son fırça darbesini az evvel vurmuş biri gibi tatminkâr, gururlu görünüyordu. Angelica'nın üstüne eğilip ellerini kızın başının iki yanına koydu ve parmakları tıpkı birer iğne gibi kızın tenine gömüldü. Sonra biraz daha eğildi; ağzı açıktı, dişleri ortadaydı, tadına bakmak için uzattığı soluk gri dilinden salyası akıyordu

ve -pekâlâ- böyle olmasını hiç beklemiyordum. Bir insanın paramparça kafatasına bakarak ölümü hakkında çıkarımlarda bulunmanın da demek ki bir sınırı vardı. Midem ağzıma geldi.

Hal çılgılığı bastı.

Efendi Vale'in kafası doğruluverdi. Kâbustan farksız gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki gülümseme silindi ve yerini hırlamaya bıraktı. Diş gösterdi. Kanla kaplıydılar.

Kahretsin kahretsin *kahretsin*.

Efendi Vale, Angelica'nın başını bırakıp olduğu yerde dimdik doğruldu. Tıslamayı andıran bir ses çıkarıp masanın etrafından dolaşarak ağır adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Dişlerini yaladı, ağzının kenarından kırmızı bir şey akıyordu.

Gerilemeye başladım fakat Hal yutkunsu da geri adım atmadı. George Vale'in küreğini kaldırdı. Eli titriyordu.

"Hal," diye fısıldadım onu omzundan çektiştirerek, "gitmemiz gerek."

"Theodore Vale," dedi Hal, sesi yüksek fakat tereddütlüydü, "bunu hatırladın mı?"

Efendi Vale küreği hatırladıysa bile belli etmedi. Uzun bacakları onu daha da yakınlaştırdı. Yine sırtmaya başlamıştı.

"Hal..." dedim.

"Burası *bizim* evimiz," dedi Hal, "senin değil. Defolup gitme zamanın geldi." İnandırıcı olabilmek adına sesini yükseltmişti ama sadece bir tık.

Efendi Vale'in sırtışı iyiden iyiye genişledi ve yine gülmeye başladı. Kahkahası rüzgâr kadar ince bir sesle çınılıyordu.

Hal'in omzuna biraz daha asıldım. "*Hemen* gitmemiz gerek."

Efendi Vale'in arkasında, Angelica'nın olduğu masa sili-likleşiyor, asıl ait olduğu yere, *o zamana* dönüyordu. Geriye yalnızca Efendi Vale ve biz kalmıştık. Derken ışıklar titreşti ve bodrum gözüme umuda yer bırakmayacak kadar karanlık göründü. Şimdi sadece el fenerimin hüzmesi vardı ve onu sabit tutmakta bir hayli zorlanıyordum.

"Evimizden defol git ve bizi rahat bırak," diye bağırdı Hal.

Efendi Vale artık burnunun dibine kadar girmişti. Hal ona bakmak için başını geriye atıp tehditkâr görünme çabasıyla küreği biraz daha yukarı kaldırdı. İşe yaramadı.

"Hemen şimdi defolup gideceksin," diye bağırdı Hal, *"yoksa seni babanın dövdüğü gibi döverim."*

Minicik bir inilti koyverdim.

Efendi Vale'in suratındaki gülümseme saniyeler içinde yerini öfkeye bıraktı. Açık elini çevik bir hareketle kaldırıp tek bir sillede küreği Hal'in titreyen elinden düşürdü. Kürek tangır tungur bodrumun diğer ucuna yuvarlandı, hiçbir halta yaramamıştı.

"Koş," diye haykırdım Hal'e fakat ayaklarım çoktan harekete geçmişti. Bu plan işe yaramayacaktı. O karanlıkta engeli toprak zeminde tökezleyerek merdivene doğru koştum. Birinin arkamda küfrettiğini duydum, Hal'in aklı nihayet başına gelmişti ve beni takip ediyordu. Efendi Vale'in peşimizde olduğunu anlamak için dönüp arkama bakmama gerek yoktu. Bir an sonra Hal'in koşarken destek kirişlerine çarptığını ve acıyla haykırarak sövdüğünü duydum. Her nasılsa hâlâ elimde olan fener çılgınca sallanıyor, ışığı oradan oraya savruluyordu. Önemi yoktu. Tek yapmamız gereken merdivene ulaşmak, bodrumdan çıkmak ve buraya bir daha inmemekti.

"Margaret," diye seslendi Hal. İlk basamağa varmıştım ama arkama dönüp ışığı ondan yana tuttum. Hal yerdeydi. Düşmüştü. Parmaklarını toprağa saplamış, ayağa kalkıp koşmaya devam edebilmek için canhıraş çırpınıyordu ama Efendi Vale onu bacaklarından yakalamış, iğneden farksız parmaklarını Hal'in baldırlarına saplamıştı. Efendi Vale onu var gücüyle kendine doğru çekti ve Hal'in parmakları toprakta oyuklar bıraktı. *"Margaret, yardım et!"* diye haykırdı. Suratı çaresizdi, gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Siktir. Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Derken gözüm bodrumun köşesindeki bir şeye takıldı. Kürek. Feneri elimden atıp ona koştum. Ahşap sapını iki elimle birden sıkıca kavrayıp ağırlığını şöyle bir tarttım.

Fenerin ışığı yalnızca yeri aydınlatıyordu. Hal'in vücudunu zar zor seçebiliyordum, çığlıklar atıp Efendi Vale'e karşı koymaya çalıştığı esnada tek görebildiğim bembeyaz suratı ve tutunacak bir şey arayan elleriydi. Efendi Vale'in suratı yalnızca oyuklardan ve gölgelerden ibaretti ama gözleri ve dişleri karanlıkta parlıyordu. Derken hırlayarak başını kaldırdı ve *-fazla* geniş gibi görünen ağızyla— çürük dişlerini Hal'in bacağına geçirdi.

Hal çığlığı bastı.

Bir an sonra elimde kürekle yanlarında bittim ve küreği semt panayırındaki güç oyununda ödül kazanmaya çalışır gibi savurdum. Kürek ıslak bir *küt* sesiyle Efendi Vale'in başının yan tarafına isabet etti ve dişleri darbenin etkisiyle Hal'in bacağından ayrıldı. Zayıf bedeni yana devrilirken Hal kendini kurtardı ve güçlkle ayağa kalkıp kâh emekleyip kâh koşarak kapıya doğru ilerledi. Hemen ensesindeydim.

Merdivene ulaştığımızda kapıyı gördük. Hâlâ açıktı; yukarıdan ışık geliyordu. Üst katta hâlâ gündüzdü, hâlâ *şimdiydi* ve onunla aramızda sadece birkaç metre vardı. Basamakları âdeta emekleyerek çıktık, bacaklarımız hareket etmeyi unutmuş gibiydi. Tırabzana iki elimle birden tutunup ondan güç alarak basamakları teker teker çıkabilmek adına küreği fırlatıp attım.

Tam o sırada kapı çarparak kapandı.

Arkamızda, merdivenin dibinde bir şeyin hırladığını duyduk.

Hal tüm vücuduyla kapıya abanıp iki eliyle birden topuzu sıkıca kavradı. Bir yandan itiyor, bir yandan da topuzu çevirmeye çalışıyordu. Fakat kapı yerinden oynamıyordu.

Efendi Vale hemen arkamızdaydı. Örümceklerinki gibi bükülmüş uzun kolları ve bacaklarıyla basamakları ağır ağır

tırmanıyordu. Çığlıkla kahkaha karışımı o ses geri dönmüş, kanlı ağzı yine o yarığı andıran sırtışı büürnmüştü.

Hal'in omzunun üstünden kapıya güm güm vurdum. "Kapıyı aç," diye bağırdım.

"Deniyorum," dedi Hal havlarcasına. Sesi tanınmaz hâldeydi; sanki konuşmuyordu da sadece ses telleri titreşiyordu.

Efendi Vale basamakları yarılamıştı.

Döndüm, sırtımı Hal'e vererek merdivenden emekleyerek çıkmakta olan o kâbustan farksız adamla aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. Hal kapıyı tekrar tekrar omuzladı, indirdiği her darbede kapı gürültüyle zangırdıyordu. Duyduğum seslere bakılırsa kapıdan önce Hal'in kolu kırılacaktı.

Çığlıkla kahkaha karışımı o ses o denli yüksekti ki kulaklarımı bıçak misali delip geçiyor, beynime saplanıyordu. Efendi Vale sadece birkaç metre uzağımızdaydı. Beni yakalamak için hamle yaptı, eğri büğrü parmakları ayakkabımı sıyırdı. Eline bir tekme indirdim fakat bu defa daha da ileri uzandı.

"Siktir." Hal'in feryatları çaresiz ve tizdi. Bana Katherine'in çocukluğunu hatırlıyordu.

Efendi Vale'in parmakları bu defa ayak bileğime değdi. Akıl karışıklığı, titreme, karın ağrısı, açlık, boğulma ve hastalıklı, açıklanamaz bir kahkaha girdabına çekildim ki bunlar öldüğü günün tortuları olmalıydı.

Birkaç basamak aşağıımızda aniden bir karaltı belirdi ve bedenini Efendi Vale'e karşı bize siper etti. Ufak tefek fakat güçlüydü, kıpırdamadan öylece duruyordu.

Elias.

Elias merdivende o kadar yakınımnda duruyordu ki neredeyse birbirimize değecektik. Birkaç basamak aşağısındaki Efendi Vale'e bakarken kül gibi suratı ifadesizdi. Efendi Vale, Elias'a bakarak dişlerini gıcırdatıp tıpkı bir hayvan gibi hırladı ve ardından basamakları çıkmaya devam etti.

Elias'ın çehresi değişti. Gözleri kızardı, çenesi ardına kadar açıldı, köpek dişleri ısıldadı ve çıkardığı jet motoru gürültüsü arkamızdaki kapının topuzunun zangırdamasına neden oldu. Bunun üzerine Efendi Vale'in vücudu kaskatı kesildi ve sırtını öfkeli kedilerin yaptığı gibi kamburlaştırdı. Elias'ın cüretkârlığına cevaben gırtlğından hırıltılı bir ses yükseldi. Elini pençe gibi yaparak Elias'ın suratına doğru salladığını görünce gözümün önüne Angelica'nın başı geldi, çok benzer bir hareketti.

Elias dişlerini Efendi Vale'in eline geçirdi; böylelikle lezyon ve cerahat içindeki elinden şimdi bir de yoğun kıvamlı, siyah bir şey akmaya başladı.

Efendi Vale kahkahayla uzaktan yakından alakası olmayan bir ses koyverdi. Elini güçlkle de olsa Elias'ın ağzından kurtardı, merdivenden dört ayak üstünde alelacele indi ve toprak zeminde sürünerek bodrumun karanlığında gözden kayboldu.

Derken kapı açıldı ve Hal'le birlikte bir küfür ve nefes darlığı yumağı hâlinde parlak gün ışığının aydınlattığı mutfğa yuvarlandık. Hal, Elias'ın peşimizden gelmesi gerekip gerekmediğini bir an bile düşünmeden kapıyı çarparak kapattı. İyi olduğundan emindim.

Uzun süre ağzımıza geleni sayarak soluk soluğa mutfak zemininde yattık. Hal'in bacağıysa epey kanıyordu. Pencereden gün ışığı süzölüyor ve dışarıdan, tüylü bedenlerin cama ara sıra küt diye çarpmasıyla kesintiye uğrayan kuş sesleri geliyordu. Yine *şimdideydik*, tamamen *şimdide*.

"Küreğın işe yarayacağını sanmıyorum," dedim.

Hal bana cevaben birbiri ardına galiz küfürler savurdu.

Berbat hâldeki bacağının icabına bakabilmemiz için üst kattaki banyoya çıkmasına yardım ettim. Onu klozetin kapağına oturtup önüne çömeldim ve o küfürler yağdırıp düzenli aralıklarla duvarı yumruklarken kanı suyla bir güzel akıtıp bacağına bolca oksijenli su döktüm. Efendi Vale, Hal'in bileğinde yumru yumru diş izlerinden ibaret çentikli bir yarım dairenin

yanı sıra baldırında da çok sayıda tırnak izi bırakmıştı. Dikiş ihtiyacı olacağını sanmıyordum ama pek hoş görüldüğü de söylenemezdi. Ayrıca insanın bodrumundaki ölü adamdan ne tür mikroplar kapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Bacağını sargı beziyle sarmayı bitirdiğimde Hal hezimete uğramış gibi görünüyordu. Kucağındaki ellerine bakıp efkârlı efkârlı birkaç derin nefes aldı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu birine, muhtemelen bana.

Bacağında sargı bezine son bir tur daha attırdım ve ucunu itinayla bantladım. Eserime şöyle bir göz gezdirdikten sonra başımı kaldırıp Hal’e baktım. Gözleri kan çanağına dönmüş, suratı asılmıştı. Kaybolmuşa benziyordu.

“Kuralına göre oynayacağız,” dedim.

O günün ilerleyen saatlerinde Peder Cyrus’u çağırdık. Bize bir Kitab-ı Mukaddes verdi, biz de kutsal kitabın sayfalarını tek tek yırtıp kapının arka tarafına yapıştırdık. Peder Cyrus her cart sesinde irkildi fakat başka çaremiz olmadığının farkındaydı. Birkaç kalas bulup kapıya çaktık ve son çiviler de ahşaba gömülürken Peder Cyrus tumturaklı bir dua okudu. Bu andan sonra kural buydu. Bodrum kapısının arkasındaki Kitab-ı Mukaddes sayfalarını sakın sökme. Kapıyı daima kapalı ve kalaslı tut. Sakın kapıyı açma, hatta aralama bile. Özellikle de eylül ayında.

Peder Cyrus yanımdayken Hal, hep bir ağızdan edilen dualarda kendi sözlerini tekrarlamak dışında tek kelime etmedi. Gözleri seğiriyor, istemsizce omzunun üstünden arkasına bakıp duruyordu. Kulaklarını ovuşturuyordu. Peder Cyrus gittikten sonra ofisine kapandı. *Bir roman üstünde çalışıyorum.* Eminim çalışıyordur.

Birkaç gün sonra Elias'ı tekrar gördük. Mutfakta yemek yapıyorduk; ben ocağın başındaydım, Hal'se masanın oradaydı. Elias'ın köşeden bize dik dik baktığını fark ettik. Hal şöyle bir silkinip şaşkınlığını üstünden attıktan sonra Elias'a gülümsedi. Ne de olsa o gün arkamızı kollamıştı.

"Selam, evlat," dedi Hal. Masadan kalkıp Elias'ın yanına gitti ve çömeldiğinde ikisi aynı boya geldiler. "Bir süredir sana teşekkür etmek istiyordum. Aşağıda yaptığın şeyden ötürü." Bir elini avucu açık olacak şekilde uzattı. Yaptığı tam bir iyi niyet gösterisiydi.

Elias onu ısırıldı.

YİRMİ BİR

Günümüzde, Elias'ın diş izleri *benim* kolumdaydı ve üstü, sargı beziyle beceriksizce kapatılmıştı. Kolum için için ağrıyordu, bilincimin kıyısında vızıldayan bir sivrisinekten farksızdı. Ama bunu dert edemeyecek kadar yorgundum. Bugünlerde ağrımayan yanı yoktu, kolumun sıraya girmesi gerekecekti. Koridora çöküp sırtımı bodrum kapısına dayadım. Vücudumla önünü kapatmanın iç rahatlatıcı bir yanı vardı.

Katherine üst kattaki odasında yüksek sesle ağlamaklı bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Aramamın doğru olmadığını *biliyorum*," diye mızırdanıyordu tiz bir sesle, "ama burada işler feci boka sardı ve seninle konuşmam gerek."

Bir duraksama oldu.

"Saatin kaç olduğu umurumda değil," dedi Katherine. "Gerçekten konuşmam gerek. Bana beş dakika ver. Sadece *beş dakika*."

Katherine en başından beri sakar bir çocuk olmuştu, öyle ki yaralarını kaç defa sardığımı bilmiyordum. Sürtülmüş dirsekler, kanayan dizler, vesaire. Bu işin uzmanı olmuştum artık. Hüngür hüngür ağlayan Katherine'i klozete oturtur, sargı bezlerini çıkarırken ona sevgi dolu sözler mırıldanırdım. Yaralarını temizlerken ona söylediğim bir şarkı vardı. Şarkının ne

olduğunu hatırlayamıyordum fakat günlerdir aklımdan çıkmayan, ay, güneş ve her şeyin yeniden başlamasıyla ilgili şu şarkı olmadığı kesindi. Yaraları sarılıp sarmalandığında Katherine'in ıslak suratında küçük bir tebessüm belirmiş olurdu. Alnına bir öpücük kondurur ve canı istiyorsa bir kurabiye yiyebileceğini söylerdim. Her şeyi yoluna koyardım, iyi bir anneydim.

"Aklımdakini sormak istediğim kişi *sen* bile değilsin ki," diyordu Katherine. "Terapist kız arkadaşın."

Katherine'in hasta bakmakta benim kadar yetenekli olduğu söylenemezdi. Bana ne sevgi sözcükleri mırıldanmış ne de şarkı söylemişti. Aksine sargı beziyle boğuşurken burnunu çeke çeke ağlamıştı. Ona müdahale etmeyi, bakıcıların ağlayamayacağını söylemeyi düşünmüştüm; neticede bakıcılar başkalarının gözü-nün yaşını silenlerdi. Onun yerine kolumu olabildiğince sabit tutup sargı bezinin sıkılığı hakkında önerilerde bulundum. *Ne yaptığımı biliyorum*, demesi gerekirdi ama demedi. İş bittiğinde ona bir şeyciğim olmadığını söyledim fakat bana cevap vermediği gibi çoktan kulağına götürdüğü telefonu da odasına çekildi.

"Bak, Claire," diyordu, "gerçekten tartışmaya zamanım yok... *Biliyorum* çünkü siktiğimin Instagram'ında seni hâlâ takip ediyorum, yoksa unuttun mu? Şimdi bunun önemi yok. Sadece... Ona bir soru sormama izin verecek misin?"

Banyodan alt kata indiğimde bodrumun kapısı ardına kadar açıldı. Bodruma göz atmadan kapıyı çarparak kapattım. Merdivenden çıkan kimse olup olmadığına bakmama gerek yoktu. Tek yapmam gereken onları orada tutmaktı. Belki de kalasları tekrar çakma vakti gelmişti. Neticede Katherine zaten deli olduğumu düşünüyordu. Hesabıma bir kalem daha eklese ne değişirdi?

"*İyi. Engelle beni.* Umurumda değil. Ona bir soru sormama izin ver yeter."

Demek ki Katherine, Elias'ı göremiyordu. Bu kadarı gün gibi ortadaydı. Anladığım kadarıyla Angelica'yla kankalarını da

görememişti ve banyodayken Fredricka'dan hiç bahsetmemişti. Bunun o kadar da emsalsiz olmadığını düşündüm. Haylazların hiç kuşkusuz favorileri vardı: namıdiğer ben. Edie aradan bir süre geçtikten sonra haylazları görmekte hiç sıkıntı yaşamamıştı ama Peder Cyrus evde geçirdiği onca zamana rağmen onları bir kere bile görmemişti. Haylazların çoğu Hal'i gördü mü toz olurdu ama Hal'in onları *görebildiğini* varsaymıştım. Yoksa göremiyor muydu? Ama göremese Katherine'in yaptığı gibi onların içinden geçip gitmez miydi? Öyle de olsa Elias'ı görmekte hiç sorun yaşamamıştı, Efendi Vale'i gördüğü ise *kesindi*. Görünüşe bakılırsa haylazlar kimlerin onları görüp göremeyeceği konusunda kurnazca davranıyordu ve iyiden iyiye serseme döndüğümünden şu anda bunların hiçbirine akıl erdiremiyordum.

"*Teşekkür ederim,*" dedi Katherine burnunu çekerek. "Ben sadece... sadece çok endişeliyim, hepsi bu. Evet, hoparlörü açsan da olur. Umurumda değil."

Yine de Katherine banyo lavabosundaki bıçakları görebiliyordu. O işi ben yapmamıştım, onları oraya koyan Fredricka'ydı. Fredricka'nın huzursuzluğunun diğer sonuçlarını da görebiliyordu: kırlent yığınları, yerleri değiştirilen tabak çanaklar, ocakta kaynayan demlik. Peder Cyrus'un aksine duvarlardaki kanları görebilir miydi acaba? Çığlıkları duyar mıydı, yoksa Hal'in en başlarda yaptığı gibi rüzgârın sesi olduğunu mu sanırdı? Başım zonkluyordu.

"Bence onda bir terslik var," diyordu Katherine. "Yani her zamankinden daha fazla."

Angelica koridora doğru süzülerek gelip tam önümde durdu. Yerde oturuyor olmama rağmen benden sadece birkaç santim uzundu. Sağlam gözünü benimkilere dikti, pek öyle tehditkâr değildi ama iç rahatlatıcı olduğu da söylenemezdi.

"Katherine seni göremiyor," dedim ona ya da belki de kendime. İki türlü de Angelica'nın umurunda değil gibiydi.

“Aklını kaçırmış olmasından korkuyorum,” diyordu Katherine. “Anlarsın ya, biraz netameli bir aile geçmişimiz var. Babası. Hayatının büyük kısmını hastanelerde geçirdi. Sanırım intihar etti. Bilmiyorum. Annem ondan hiç bahsetmez.”

Julian, Angelica’nın yanında beliriverdi, bağırsakları yüzünden gömleğinin önü topak topak olmuştu.

“Katherine seni göremiyor,” dedim ona.

“Şey olduğunu nasıl anlardım... anlarsın ya...” dedi Katherine, “keçileri kaçırdığını?” Sesini alçaltmaya çalışıyordu ama o numarada hiçbir zaman pek o kadar ustalaşamamıştı.

Her zamanki gibi el ele olan Charles ve Constance, Angelica’nın diğer yanında belirdi.

“Seni göremiyor,” dedim, yorgun parmağımı Charles’a doğrultarak. “Seni de göremiyor.” Bu defa Constance’i işaret ettim.

“Demans olamaz mı?” diye sordu Katherine. “Gerçekten kafayı sıyırmış gibi görünüyor. Bazı şeyleri hatırlamıyor. Ama yaşı demans için çok genç değil mi?”

Thomas ya da Tobias veya adı her neyse, Julian’ın yanına sokuldu.

“Üzülerek söylemek zorundayım ki,” dedim adı her neyse ona, “seni de göremiyor.”

Katherine sessizdi, dinliyordu. “İlk defa bugün oldu,” dedi. “Ama bazı emareler vardı. Buraya geldiğimden beri onda bir terslik seziyorum. Bana farklı isimlerle, adını bile duymadığım insanların isimleriyle sesleniyor. Sanki odanın köşesinde aslında orada olmayan şeyler görüyormuş gibi bakışları sürekli başka yerlere kayıyor. Bence bir süredir devam ediyor ama benden sakladı. Bunu sık sık yapar, yani benden bir şeyler saklar.”

İkizlerin yanında başka bir oğlan daha belirdi. Bu sene gelmesini beklediğim çocukların sonuncusuydu. Koyu renk saçları darmadağındı, kıyafetleri tıpkı diğerlerinininki gibi kanlı ve yırtık pırtıktı. Onu önceki eylüllerden hatırlıyordum fakat ismini bir türlü aklıma getiremiyordum. Sanki J ya da W harfiyle

başlıyordu. Neyse, artık bacakları yoktu ve etrafta kollarından destek alarak geziniyordu.

“Kesin konuşamam,” dedim ona, “ama Katherine’in seni de göremeyeceği kanısındayım.”

“Babamın çekip gitmesiyle ilgisi olabilir,” diyordu Katherine. “Ben... Siktiriboktan ilişkilerinin ayrıntısına girmeye vaktim yok. Claire’in sana anlatacağından eminim. Nedenine bir türlü akıl sır erdirememiş olsam da ona muhtaç gibiydi. Düzeldeğini söylüyor ama ben hiç ihtimal vermiyorum. Kollarının hâlini görmelisiniz. Şimdi de o siktir olup gitti ve annem... iyi değil.”

Önümdeki manzaraya göz gezdirdim: Angelica ve başı; Julian ve bağırsakları; Charles, Constance ve kesikleri; Thomas ya da Tobias veya adı her neyse o ve kolu (daha doğrusu kolsuzluğu); bacaksız oğlan ve ardında bıraktığı upuzun kan lekesi. Etrafımı sardılar, öyle ki kaçacak yerim kalmadı. Bana öyle boş gözlerle bakıyorlardı ki beni görüp görmediklerinden emin olamadım. Derken hepsi aynı anda birer kolunu ağır ağır kaldırıp beni işaret etti. Endişelenmem gerekip gerekmediğini düşündüm.

“Bilmiyorum,” dedi Katherine. “Önce bunu ona yapanın babam olduğunu sandım ama şimdi kendisinin yapmış olmasından endişeleniyorum. Bu bir semptom olabilir mi? Daha önce hiç böyle yapmamıştı –yani yaptığını sanmıyorum– ve ben sadece...” Sesi alçaldı. “Burada korkudan altıma sıçmak üzereyim.”

Endişelenmemeyi seçtim. Endişelenmek gayret gerektirir fakat insan böyle günlerde neye gayret sarf edeceğine dikkat etmeli.

Haylazlar parmaklarını indirmeden bana bakmayı sürdürüyorlardı.

Başparmağımla arkamı işaret ettim. “O aşağıda,” dedim.

Katherine yine sessizleşmişti. Not alır gibi, “Tamam... tamam...” diyordu düzenli aralıklarla.

Derken Fredricka haylazların arkasında belirdi. "Kışkış," dedi ellerini sallayarak. Süzülerek uzaklaştılar ve çok geçmeden puf diye ortadan kayboldular. Fredricka eliyle kaymamı işaret etti ve yanıma oturmasıyla kalın önlüğü etrafında toplandı. Sırtını, önünden çekildiğim bodrum kapısının yarısına yasladı. "Bazen insan çocuklarla açık açık konuşmalı," dedi.

"Eğer *delirmişse*," diye soruyordu Katherine, "ne yapayım?" "Çocuğun var mıydı, Fredricka?" diye sordum. Fredricka geçmişinden hiç bahsetmezdi. Bana söylediklerinin çoğu evin durumuyla, davranışlarımla ilgili düşünceleriyle ve arada sırada patlattığı atasözleriyle sınırlıydı. Genelde konuşan bendim; ona hayatımdan, düşüncelerimden ve o günkü planlarımdan bahse-derdim fakat o dinlemekten ve çay ikram etmekten başka pek bir şey yapmazdı. Gerçi bazen tek ihtiyacınız budur.

"Hatırlamıyorum," dedi Fredricka. "Çok uzun zaman önceydi."

"İyi bir anne olurdun," dedim.

"Çocuklar iyidir hoştur ama çekilir çile de değillerdir," dedi.

"Tamam," diyordu Katherine, "ama işlerin o raddeye vardığını nasıl anlayacağım?"

"Eh," dedim, "benim çocuğum deli olduğumu düşünüyor."

"Değilsiniz," dedi Fredricka.

Kıkırdadım. Ölü bir kadının –özellikle de bana bodrumdaki canavarı anlatmakta ısrar eden kan revan içindeki bir avuç parçalanmış çocuğu az evvel başımdan kışkırlamış olan ve kafasının tepesinden gözüne kadar korkunç bir yarık inen ölü bir kadının– *beni* deli olmadığım konusunda teselli etmesinin ironik bir yanı vardı. "Teşekkürler," dedim.

"Ya gitmek istemezse?" diye soruyordu Katherine. "Onu zorlayabilir miyiz?"

Başımı geriye atarak kapının kasasına yasladım. Çok ama çok yorgundum. "Kimsenin böyle yaşamayı hak etmediğine katılıyor musun, Fredricka?" diye sordum.

“Hepimiz bize sunulandan fazlasını hak ederiz,” dedi Fredricka. “Çok daha fazlasını.” Kafatasının durumuna bakılırsa haklı olduğunu söyleyebilirdim.

Elimi avucuna koyduğum anda öldüğü geceye ait o sahneyi gördüm; mumları, yemek odasını, gülen adamı ve baltayı. Son duyduğum şey karpuz sesi oldu. Burnumdan incecik bir kan geldiğini hissettim, ayrıca başım da zonkluyordu ama buna değerdı çünkü bazen sadece birinin elinizi tutmasını istersiniz, vakti zamanında bir ihtimal anne olan fakat artık anne olup olmadığını bile hatırlamayan birinin.

YİRMİ İKİ

Burada öylece oturup size kural koyma yetkisine sahip yeğâne kişinin Hal olduğunu söylemeyeceğim; gerçi itiraf etmek gerekirse çoğunun varlık sebebi bizzat kendisiydi. Ben de kural koyuyordum. Yahut tek bir kural koydum, zaten o da en önemlisiydi. Kural şuydu: Hal'le aramızda ne geçerse geçsin Katherine hiçbirini öğrenmeyecekti. Ne anlaşmazlıklarımızı, ne ağır çekimde geçirdiğimiz değişimi, ne ardı arkası kesilmeyen kurallarımızı ne de Hal'in öngörülemez öfkesini.

Dürüst olmak gerekirse benim nazarımda bu o kadar asli bir kuraldı ki ağza alınmasına bile gerek yoktu. Evliliğimiz boyunca Hal bu durumu kavramış gibi görünüyordu. Katherine tüm bu kurallardan muaftı. Tanrı'ya şükürler olsun ki içerken dahi yumruklarını ondan uzak tutardı. Fakat yaptığımı bile bilmediğim bir şeyden ötürü Hal'in tepesi attığında Katherine'in gözünden kaçmazdı (neticede sağır değildi) ve Katherine sabrını biraz fazla zorladığında Hal hiç çekinmeden ona bağırdı (hangi anne baba bağırılmazdı ki?) fakat hiçbir zaman hıncını ondan çıkarmadı. Katherine'i benim sorumluluğum olarak görüyordu sanki; ben vardiya amiriydim, Katherine ise kasiyerdi. Hâliyle Katherine'in davranış bozukluklarına ayar çekmek bana kalıyordu. Aslında gayet mantıklıydı. Ne de olsa kasiyerlerle ilgili şikâyetler doğrudan amirlerine iletilmeliydi.

Benim için hava hoştu, idari becerilerim bir harikaydı. Dinler, geri bildirim alır, Katherine'i yetiştirme tarzımı o geri bildirimler doğrultusunda ayarlardım ve Hal de ellerini kendine saklardı. Onunla aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum.

Yanıldığımı fark ettiğim gün oldukça alelade bir gündü. Günlerden salı olabiliirdi. Katherine o vakitler ya on beş ya da on altı yaşındaydı ve Hal ikinci cezasını yeni almıştı. Hal'e mesaj atma rutinimi her zamanki gibi layıkıyla yerine getirmiştim: markete vardığımda, marketteyken en az üç defa (şöyle bir düşünürseniz marketler hakkında anlatabileceğiniz tonla şey olduğunu görürsünüz), ödemeyi yaptığımda (elbette kadın kasiyerin önündeki sıraya girdikten sonra) ve trafiğe takılıp da eve biraz geç kalacağımı fark ettiğimde. Hal mesajlarımdan sadece iki tanesine cevap verdi fakat onun cevapları benim mesajlarım kadar elzem değildi – *açık iletişim*. Yani garaj yoluna girip de alışveriş poşetlerini arabadan indirmeye başladığımda teyakkuzda değildim. Ama Hal'in evin duvarlarından taşan sesi kulağıma çalınır çalınmaz teyakkuza geçtim.

Bas bas bağıırıyordu.

Bir an için bana bağırdığını sandım ve yine neyi yanlış yapmış olabileceğime dair hafızamı zorladım. Ona *dünkü* market ziyaretimden bahsetmişim. Açık iletişimimize bolca katkıda bulunmuştum. Eve tamı tamına ona söylediğim saatte dönmüştüm. Acaba şarküteri reyonunda çalışan delikanlının bana gülümsediğini mi öğrenmişti? Asırlardır konuşmuyor olmamıza rağmen ben yokken Noelle mi aramıştı yoksa? Çarpışmaya hazırlandım.

Eve girdiğimde aslında bana bağırmadığını anladım.

Katherine'in yatak odasının kapısı açıktı.

Ben çocukken arkadaşlarımdan birinin eline birkaç havai fişek geçmişti. Onları arka bahçelerinde teker teker ateşlediğimiz sırada birini bırakmakta geciktiğinden fişek elinde patladı. Rengârenk kıvılcımlara rağmen *kötü* bir patlamaydı; sağır edici,

göz kamaştırıcı, sıcak ve kanlı. Neyse, şimdi göğsümün içi aynen öyleydi. Koridorun sonuna doğru koştum.

Kulağıma çalınan bölük pörçük sözcükler Hal'in neden kafa ütülediğini anlamama yetti. Görünüşe bakılırsa Katherine'i okuldan sonra eve yeni bir arkadaşı bırakmıştı; *erkek* bir arkadaşı. Hal kendisi dışındaki erkekler hakkında bir hayli sabit fikirliydi ve sessiz harfleri peltek peltek telaffuz edişinden içtiğini anlayabiliyordum ki içmek bu fikirlerini pekiştirmekten başka işe yaramazdı.

"Kızımın tam bir OROSPU gibi milletin arabasında kasa-bada fink atmasına göz yumacak değilim," diye bağıırıyordu Hal, Katherine'in odasına girdiğimde.

Karşımdaki sahneden Hal'in tiradının ansızın başladığını ve bir süredir devam ettiğini anlayabiliyordum. Katherine'in odasının ortasına kadar gelmişti ve aralarındaki mesafeyi süratle kapatıyordu. Katherine bir köşeye sığınıp sırtını duvara vermiş, duvarın içinden geçip arkasındaki bahçeye çıkmaya çalışır gibi dizlerini bükmişti. Bu Katherine için nispeten yeni bir durumdu. Daha önce de azar işitmişti ama hiç böylesine denk gelmemişti. Bu genelde bana tahsis edilen türden bir muameleydi. Hal'le bu konuda hemfikir olduğumuzu sanıyordum.

"Baba, sana söyledim..." diyordu Katherine. Bu bir hataydı, yani ona karşılık vermek. Hal'e karşılık vermezsiniz, özellikle de içkiliyse. Tabii Katherine'in bundan haberi yoktu. Şimdiye dek kurallara uyması hiç gerekmemişti.

"ONUNLA SIKIŞIYORSUN, DEĞİL Mİ?" diye bağırdı Hal, Katherine'in suratına.

Katherine'in ağzı açıldı, sonra kapandı. Hiç şahit olmadığım kadar afallamış görünüyordu. Artık on beş ya da on altı yaşında olduğundan çoktan kendisi ve romantik eğilimleriyle ilgili bir şeylerin farkına varmıştı. Cesaretini toplayıp da henüz bize açılmamıştı ama anneler böyle şeyleri anlardı ve Katherine söz konusu olduğunda her şey apaçık ortadaydı.

Hal benim kadar iyi bir gözlemci değildi. Katherine'in bize açılmaya hazırlandığını biliyordum fakat bunu böyle bir anda yapmak istemezdi.

"Ne?" diye kekeledi Katherine.

Hal'e lafını tekrarlattırma. Kurallardan biri de buydu. Ah, Katherine.

"*SENİ ARSIZ SÜRTÜK,*" diye bağırdı Hal.

Hal'in kabardığını, omuzlarını geriye atıp göğsünü şişirdiğini gördüm. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve gözleri alev saçıyordu. Şimdi ne olacağını bilmem için çay falı bakmama gerek yoktu. Hal tek yumruğunu havaya kaldırarak öne doğru atıldı. Katherine çığlık attı.

"*HAYIR,*" diye bağırdım Hal'e doğru atılarak. Tıpkı bir futbolcu gibi onu karın hizasından yakalayıp dengesini bozarak yere serdim. Hücumla kalktığımı bile fark etmemişti, o yüzden sertçe yere çarptı ve yan tarafı üstünde bir kere sektikten sonra sırtüstü yuvarlandı. Tepesine çullandım, ellerimle kollarını yere mıhlayıp bacaklarımla uyluklarını zapt ettim.

Yalnızca an meselesiydi. Daha doğrusu, salise.

Korkusu biraz diner dinmez gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünen Katherine'e döndüm. "*Kaç,*" dedim.

"Anne?" dedi.

"*Git buradan,*" dedim. "*Yan komşuya git. Koş.*"

Katherine koştu.

Tam zamanında evden çıktı. Hal bir homurtuyla beni üstünden attı. Katherine'in şifonyerine çarptığımda üstünde duran ıvır zıvırı tepemde şangırdadı. Bir losyon şişesi kenardan yuvarlanıp omzuma çarptı. Bir çırpıda ayağa fırlayarak Hal'le arama olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. Bir dakikalığına bile olsa, ki muhtemelen hepi topu o kadar zamanım olacaktı, düşüncelerimi dile getirirken o mesafeye ihtiyaç duyacaktım. Hal çoktan ayaklanmıştı.

“Kızımıza öyle *davranamazsın*,” dedim. Sesimde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı.

Bu nadir kırmızı çizgilerimden biriydi, belki de çektiğim ilk çizgiydi. Hal’e hiç doğrudan kafa tutmazdım, kural buydu. Neticede Hal’i nasıl idare edeceğimi biliyordum. Korkmuyordum. Her şeyi çözmüştüm. Fakat Katherine bambaşka bir hikâyeydi. Kendimi içinde bulduğum, cehennem cennete dönüştürmeye pekâlâ razıydım. Ama kızımın aynı yollardan geçmesine göz yummaktansa canımı verirdim.

“*Pardon?*” Hal omuzlarını geriye attı, göğsünü şişirdi ve ellerini iki yanında yumruk yaptı. Gözleri yine alev saçıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapamaya yeltendi ama geriye doğru ok gibi fırladım. Söyleyeceklerim henüz bitmemişti.

“Bana dilediğini yapabilirsin,” dedim. Sesim yüksek, sert ve özgüvenliydi, “ama kızımıza asla –ama *asla*– el süremezsın.”

“*Bana kendi çocuğumu nasıl hizaya sokacağımı mı söylüyorsun?*” Hal artık köşeye sıkışmış bir hayvan değildi. Açlıktan midesi kazınan bir aslandı. Bir kurt sürüsüydü. Gökyüzünde daireler çizen bir akbabaydı. Oysa tüm bu metaforlarda ben bacağı yaralı bir tavşandım. Ama korkmuyordum, ayrıca savaşmadan ölmeye de niyetim yoktu. Ve söylemedi demeyin, savaşın eli kulağındaydı.

“Beni duyduğun,” dedim. “Olur da seni bir daha –*bir daha*– Katherine’i o şekilde tehdit ederken yakalarsam Tanrı’nın üzerine yemin ederim ki onu senden alırım. Beni öldürsen de umurumda olmaz ama Tanrı şahidim olsun ki onu bir daha *asla* göremezsın. *Beni anlıyor musun?*”

Hal beni gayet iyi anlamış olmalıydı çünkü eli gök gü-rültüsünden farksız bir çatırtıyla suratımla buluştu. Eli açtı ama sillesi sertti; hem de beni yere serecek kadar. Kulaklarım çınladı ve bir an için kafamın koptuğunu sandım. Elimi alev alev yanan ve sızlayan suratıma götürdüm. Sersem sersem gözle-rimi kırıştırdım ve ayaklarının az ötemde durduğunu gördüm.

Bu noktadan sonra işler *iyice* çığırından çıktı.

Ama her şeyin üstesinden gelinebilir. Elbette bunun da üstesinden geldim. Şimdiye dek sağkalım oranım kusursuzdu.

Sonrasında Hal geceye bir barda devam etmek için evden ayrıldı. Bense Katherine'in odasının girişinde nefes nefese yatmış, hayatta kalmaya çalışıyordum. Aldığım her nefesin fazlasıyla farkındaydım çünkü canımı bir hayli yakıyordu ve görünüşe bakılırsa onun gibi daha nicesine ihtiyacım vardı – normalden çok daha fazlasına. Ama nefes alabiliyor olmak da bir başarıdır ve küçük zaferlerimizi kutlamaya hiç zaman ayırmayız, öyle değil mi?

Şimdi plan yapma vaktiydi.

Ayağa kalkmak uygun bir seçenek gibi görünmüyordu çünkü başım hâlâ dönüyordu, zonklamayan yerim yoktu ve sol gözüm görmüyordu. Yerlerde sürünmek de pek konforlu değildi, ayrıca halıyı mahvettiğimden emindim ama şu anda kötünün iyisiydi. Çantamı düşürdüğüm sokak kapısının oraya kadar sürünmeyi başardım. Bir anlığına aklıma arabamda yavaşça çürüyen meyve sebzeler geldi fakat sonra bu düşünceyi bir kenara ittim. Şimdi daha acil sorunlarım vardı. Cep telefonumu bulana kadar çantamı karıştırdım. Doğru düzgün göremiyordum ama aramak istediğim numarayı ezber biliyordum.

Yalnız olmanın en garip yanı nedir, biliyor musunuz? Yalnızlaşırken yalnızlaştığınızın asla farkına varmazsınız. Etrafınızda kimsenin kalmadığının farkındasınızdır ama ufak tefek şeylerle meşgul olursunuz. Kimsesizliğe alışırsınız fakat sizi kendinize getirmeye tek bir şey yeter ve ansızın, yıllardır bu cenderenin içinde yapayalnız olduğunuzu fark edersiniz.

Noelle telefonu ilk çalışta açtı.

“Margaret?” dedi. “Sorun ne?”

Konuşmak elbette ipliğimi pazara çıkaracaktı çünkü dudaklarım şişmişti, dilimde bir terslik vardı ve ağzım hareket etme

görevini layıkıyla yerine getiremiyordu. Fakat telefodayken başka çareniz yoktur, öyle değil mi?

“Selam, Noelle,” dedim yere sırtüstü uzanarak.

“İsa aşkına,” dedi Noelle, “ne oldu?”

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedim.

“Aman Tanrım.” Noelle’in sesi panik yüklüydü. “Polisi aramama gerek var mı? Ambulans lazım mı?”

“Hayır,” dedim. “Lütfen ikisini de arama.”

“Tanrım, Margaret, sesin...”

“Derhâl buraya gelmeni istiyorum,” dedim. “Katherine’i alman gerek. Onu almalısın.”

“Margaret...”

“Burası onun için güvenli değil,” dedim. “Lütfen.”

Bir duraksama oldu. Noelle’in hâlâ polis çağırmayı düşündüğünden adım gibi emindim. Fakat nihayet iç geçirdi. “Hemen geliyorum,” dedi.

Hat kesildikten sonra öylece uzanıp telefonu göğsüme bastırdım. Islaktı; üstündeki kan kurumadan önce muhtemelen telefonu silmem gerekecekti. Az sonra hiç hoşuma gitmese de ayağa kalkmam ve bazı işleri halletmem gerekecekti. Noelle’in yanında götürebilmesi için Katherine’in eşyalarından bazılarını toplamam gerekecekti. Noelle gelip de polis çağırmaktan tekrar bahsetmeye başlamadan önce yüzüme biraz çekidüzen vermem gerekecekti. Er ya da geç halının da icabına bakmam gerekecekti ama ona daha vardı. İnsan böyle durumlarda yapacaklarını önem sırasına göre dizmelidir. Yani şimdi azıcık daha uzanıp zaferimin tadını çıkarabilirdim.

YİRMİ ÜÇ

Katherine telefonu kapadıktan, içi dışına çıkana kadar bir güzel ağladıktan ve sakince birkaç uzun, derin nefes aldıktan sonra tazelenmiş bir azim ve sayfalarına notlar karalanmış bir defterle aşağı indi. Hâlâ Fredricka'yla birlikte bodrum kapısının önünde oturuyorduk ama elini tutmayı bırakmıştım. İnsanın kafasına peş peşe balta yiyip durmasının da bir sınırı vardı, bir süre sonra yorucu oluyordu.

Katherine önümde dikildi. Ne Fredricka'yı ne de koridorda gezinerek bana düzenli aralıklarla bodrumu hatırlatmayı sürdüren haylazları görebiliyordu. "Burnun kanıyor," dedi.

"Galiba öyle," dedim. Anlayabildiğim kadarıyla burnumdan gelen kan yüzümden bluzuma akmıştı. Zararı yoktu. Kumaştan kan lekesi çıkarmakta uzman sayılırdım.

Katherine tek elini bana uzattı. "Kalk, anne," dedi. "Sana birkaç sorum var."

Elini tuttum fakat beni çekerek ayağa kaldırırken yanlışlıkla Julian'ın içinden geçirdi. Ânında bir bıçağın karnımı yardığını ve görünmez bağırsakların yerlere saçıldığını hissettim. Yüzümü acıyla buruşturarak karnımı tuttum.

"Sorun nedir?" diye sordu Katherine.

"Hiçbir şey," dedim.

Julian'ın rahatı bir parçacık bile bozulmamıştı. Bakışlarına karşılık verip bodrum kapısını işaret etti. *O aşağıda.*

"Yüzünü yıka," dedi Katherine eviyeyi işaret ederek. "Sonra masada bana katıl."

Sendeleyerek eviyenin başına gittim. Güya bağırsaklarımın değiştiği yer hafif hafif zonkluyordu. Bulaşık bezlerinden birini alıp musluğu açtım.

Yine kan. Yoğun ve koyu renkli.

Önce kana, sonra Katherine'e baktım. Çoktan masanın başındaki sandalyelerden birine yerleşmişti. Bir yandan notlarına göz gezdiriyor, diğer yandan da yazdıklarını dudaklarını kıpırdatarak okuyordu.

"Bunu görebiliyor musun?" diye sordum eviyeyi işaret ederek. Onu teyakkuza geçirmek istemiyordum ama yüzümü kanla yıkamaktan kurtulma şansım varsa onu azıcık telaşlandırmayı göze almaya hazırdım.

Katherine başını kaldırıp pek oralı olmadan bana baktı. "Neyi?" diye sordu.

Musluktan oluk oluk akan kana baktım. "Boş ver," dedim. Musluğu kapattım ve burnumu kuru bezle sildim. Sonradan pişman olacağıma işimi şimdiden sağlama almam en iyisiydi. Bu defa gidere et parçası sıkışmamış olduğunu umdum.

Katherine'in karşısına oturdum. Yüzündeki ifade kanı tam temizleyemediğimi söylüyordu ama ikimiz de o konuda bir şey yapma zahmetine girmedik.

"Bu biraz garip kaçacak," dedi Katherine, "ama sana sormak istediğim bazı sorular var. Sadece olabildiğince dürüst cevaplar ver, olur mu?"

"Tabii ki," dedim. Karnım hâlâ sızlıyordu.

"Zaten bu soruların yanlış bir cevabı yok," dedi Katherine. "Kötü bir şey de olmayacak." Notlarından okuyordu. Böyle söylemesi tembihlenmişti.

"Tabii ki," dedim tekrar. Fakat içimde kötü şeyler olacağına dair kuvvetli bir his vardı.

"Tamam," dedi eline bir kalem alıp iyice havaya girerek. "İlk sorum. Bugün günlerden ne?"

Bu yanlış cevabı olabilecek bir soruya benziyordu. "Salı," dedim.

Katherine'in kaşları çatıldı. "Cuma," dedi. Defterine bir not aldı. "Sıradaki sorum. Bugün ayın kaçı?"

Gün sorusuna yanlış cevap verdiğime göre bu soruya da yanlış cevap verme ihtimalim bir hayli yüksekti. Biraz hesaplama yaptım. Katherine on birinde gelmişti. Kaç gündür buradaydı? Altı mı? "On yedisi mi?"

Katherine gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Anne," dedi, "bugün ayın yirmi beşi."

Yirmi beşi mi? Katherine'in gelişinin üstünden o kadar zaman geçmiş gibi gelmiyordu. Tüm o günleri nelerin doldurduğunu hatırlamak için elimden geleni yaptım ama bazı parçalar eksikti; kanepenin altına kaçmış ve yıllar sonra, yani artık işiştenden geçtiğinde bulunmayı bekleyen yapboz parçaları gibi.

"Anne."

Katherine'e baktım. "Evet?"

"Sorumu duymadın mı?"

Belli ki duymamıştım.

Katherine derin bir nefes verdi. "Şu anda nerede oturuyorsun? Yani adresin ne?"

"Hawthorn Sokağı, otuz üç numara," dedim. "Eski Vale hanesi." Son kısım ağzımdan istemsizce çıktı. *Enteresan*, diye düşündüm. Şimdiye dek evden hiç böyle bahsetmemiştim.

"Eski ne?" diye sordu Katherine kaşlarını kaldırarak.

"Hayır," dedim üstüne basa basa. Bu lafım Katherine'dense eveydi. "Artık eski Vale hanesi *değil*. Benim evim."

“Tamam,” dedi Katherine endişesinden pek bir şey kaybetmeden. Bense soruya doğru cevap verdiğim için kendimle iftihar ediyordum. Küçük zaferler falan filan.

O aşağıda. Julian aniden dibimde bitiverdi. Hemen sağımdaydı. Geldiğini bile fark etmemiştim. Göğsümü tutarak yerimden sıçradım. *İsa aşkına, Julian,* dedim içimden.

Katherine, Julian’ı görmese de irkildiğimi gözden kaçırmadı. “İyi misin?”

“Gayet iyiyim, tatlım,” dedim ama muhtemelen biraz fazla soluk soluğaydım.

O aşağıda. Angelica hemen solumdaydı. Bu haylazlar yüreğime indirmeyi kafaya koymuştu.

Katherine bir şey söylüyordu.

“Efendim?” dedim.

Katherine’in kaşları havalandı. İkidir lafını tekrar etmesini istemem akıllıca bir hamle sayılmazdı fakat şu noktada pek fazla seçeneğim yoktu. “Elliden geriye beşer beşer say,” dedi.

Bacaksız oğlan arkasında upuzun bir kan izi bırakarak sürüne sürüne odaya girdi. Bu kadar yakından bakıldığında bacaklarından geriye ufak tefek parçalar kaldığı görülebiliyordu fakat o kadarı derdine derman olmaya yetmezdi.

Katherine beklenti dolu gözlerle beni izliyordu. Doğru ya. Bir şey yapmam gerekiyordu. Beşle ilgili bir şey.

“Beş,” dedim. Katherine’in, bacaksız oğlanın arkasında bıraktığı kan lekesini görüp göremediğini merak ettim.

“Hayır,” dedi Katherine. “*Elliden geriye beşer beşer say.*”

“Ah,” dedim. Bacaksız oğlan ağırlığını bir eline verip diğer kolunu kaldırarak bodrum kapısını işaret etti. *O aşağıda.*

Bakışlarımı oğlandan ayırdığımda Katherine’in gözleri hâlâ üstümdeydi. Tek elini şöyle bir salladı. *Ne zaman hazır hissedersen.*

"Elli beş," dedim. Sağımda, Julian o kadar dibime girmişti ki benimkinden sadece birkaç santim uzaktaki yüzünü göz ucuyla görebiliyordum. *O aşığıda.*

"*Geriye,*" diyerek araya girdi Katherine, sesini yükseltmemek için kendini zor tutuyordu. "Elliden *geriye.*"

Charles ve Constance arkamda dikildikleri yerden ayrılıp el ele mutfağı arşınladılar. Sonra da dönüp bana baktılar. *O aşığıda.*

"Kırk..." diye başladım. Bir dolu ölü çocuk dikkatimi çekmeye çalışırken beynimin matematiksel işlemlerden sorumlu kısmı doğru düzgün işlemekte belli ki bir parça zorlanıyordu.

"*Beşer beşer.*" Katherine sesini yükseltmemek için kendini gerçekten çok zor tutuyordu artık. Öfkeden mi, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu kestirmek pek kolay olmasa da sesi birazcık titredi.

Julian mutfak masasına tırmanmış, tam önümde dört ayak üstünde duruyordu. Karnından sarkan bağırsaklarla elimin arasında taş çatlasın birkaç santim olduğunu görünce elimi hemen çekiverdim.

"Kırk..." diyerek şansımı denedim tekrar. Çıkarmaya kaçtan başlayacağımı hatırlamakta bir tık zorlanıyordum. Çıkarma işlemini hatırlamakta da öyle.

"Tanrı aşkına," dedi Katherine defterine bir şeyler karalayarak. "Salla gitsin. Bir de şunu deneyelim. Şimdi birkaç şey sayacağım. Ben bitirdikten sonra dediklerimi tekrar edeceksin. Tamam mı?"

Onu görebilmek için başımı Julian'ın yanından uzatmam gerekti. Julian'a elimin tersiyle bir tane patlatmak istedim fakat bağırsaklarımın birkaç dakika içinde iki kez deşilmesini kaldırmabileceğimi pek sanmıyordum. Ayrıca içimden bir ses, boşluğa pata küte girişmenin Katherine'in akıl sağlığını hakkındaki endişelerine tuz biber ekeceğini söylüyordu. "Tamam," dedim.

Katherine defterini masaya bıraktı. Dosdoğru gözlerime baktı. "O. Aşağıda."

"Ne?" dedim.

Katherine acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Notlarını karıştırdı. "Kahretsin. Tekrar edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Hatırladıklarınını saysan olmaz mı?"

O aşağıda, dedi Julian.

Angelica sandalyemin arkasına tüneyip pis saçları suratıma sürünecek şekilde üstüme abanmıştı. *O aşağıda*, dedi.

Thomas ya da Tobias veya adı her neyse o, süzülerek mutfğa girdi. *O aşağıda*, dedi.

"O aşağıda," dedim. Bu yanılttı. Bu kesinlikle yanılttı. Ama başka ne diyebilirdim ki? Bu evde insan başka ne diyebilirdi?

Katherine başını defterinden kaldırdı, kaşları hâlâ çatıktı fakat bu defa gözleri de belermişti. "Hayır," dedi. "Ne? Hayır. Ben şöyle dedim: saat, tekerlek, lale. Anne, söylediklerimin birini bile duymadın mı?"

"Saat... tekerlek... bir şey." Angelica bu şekilde tepemden sarkarken odaklanmak acayip zordu. Kafasının bir parçası gevşekçe sallanıyordu ve o parçanın bana değmesini gerçekten hiç istemiyordum. Aynı anda hem ondan hem de Julian'dan kurtulmak için oturduğum yerde kaykılmayı denedim. Nasıl görüldüğümü hayal etmek bile istemiyordum.

Katherine defterinde boş bir sayfa açtı, oraya bir şeyler karaladı ve ardından sayfayı defterinden kopardı. Elime tutuşturdu. "Burada yazanı oku ve ne diyorsa onu yap."

Kâğıtta yazanı okudum. Katherine'in kargacık burgacık el yazısıyla aynen şöyle yazılmıştı: *O aşağıda*. Başımı kaldırıp ona baktım. Bu bir tuzağa benziyordu.

Katherine sabırsızlıkla bana bakıyordu. "Eee?"

"Burada..." Tekrar kâğıda baktım. "Bir şey yapmam söylenmiyor."

"Tanrı aşkına." Katherine kâğıdı elimden kaptığı gibi gözüme sokup artık titreyen parmağını ona doğrulttu. "Bunu okuyamıyor musun?"

O aşağıda. Haylazlar sözcükleri hep bir ağızdan tekrarlayarak okumama yardım ettiler.

"Ben..."

Katherine kâğıda baktı. "Burada, *Elini kaldır, yazıyor.*"

"Ah." Gözlerimi kısarak kâğıda baktım. Bana kalırsa hâlâ, *O aşağıda*, yazıyordu. "Anladım," dedim azıcık bile anlamamış olmama rağmen. Elimi kaldırdım fakat dokunmak istemediğim muhtelif vücut parçaları tarafından kuşatılmış vaziyette olduğumdan pek yukarı kaldırmaya cesaret edemedim. Hem içimde bunun hile addedileceğine ve sayılmayacağına dair bir his vardı.

Bacaksız oğlan sürünerek sandalyemin altına girdi. Bacaklarımın öyle fütursuzca kesilmesinin neye benzediğini öğrenmek hiç ilgimi çekmediğinden ayaklarımı ondan uzaklaştırdım. Angelica her nasılsa elleriyle ayaklarını sandalyenin sırtında dengelemeyi başarmıştı ve şimdi tepemden bana bakıyordu.

"Siktir." Katherine defterine yine bir şeyler karaladı. "Az evvel saydığım üç sözcüğü hatırlıyor musun?" diye sordu bir umut.

"Şey..." Gözlerim sandalyenin altındaki oğlana takılmıştı ve birbirimizden olabildiğince uzak durduğumuzdan emin olmaya çalışıyordum. Katherine'in az evvel birtakım şeyler söylediğini elbette hatırlıyordum –hatta galiba biri yuvarlak bir şeydi– ve Katherine'in ne dediğini *sandığımı* da hatırlıyordum ama gerçekte ne dediğini hatırlamam pek mümkün görünmüyordu.

Julian artık burnumun dibine kadar girdiğinden başımı azıcık uzatarak, "Yüzük?" deyiverdim. "Ve..." Bu test artık neyin nesiye fena çuvalladığımdan şüphelenmeye başlamıştım. Başarısızlığın ne gibi sonuçlar doğuracağını kestiremiyordum fakat hoşuma gitmeyeceğinden emindim.

Katherine bir küfür savurdu. Dudaklarını sayı sayar gibi oynatarak kalemini pıt pıt kâğıda vurdu. Duraksadı, ardından sil baştan saydı. Solukları bir parçacık hızlanmış gibiydi. “Bu hiç iyi değil, anne,” dedi.

“Hepsi bu kadar mı, tatlım?” diye sordum, etrafımı kuşatan haylazlarla arama birazcık mesafe koymak için sabırsızlandığımdan. Belli ki kişisel alanın öneminin herkes tarafından hiçe sayıldığı o haftaya gelmiştik. Haylazlar bana az da olsa Hal’i hatırlatıyordu. Evliliğimizin ilk günlerinde ne zaman telefonda konuşsam oramı buramı dürtükleyerek, gıdıklayarak ya da kulağıma üfleyerek dikkatimi dağıtmayı oyun hâline getirmişti. Beni kıkır kıkır güldürmeyi, kıvrandırmayı ya da hattın diğer ucundaki kişiyi *Neler oluyor, Margaret?* diye soracak raddeye getirmeyi zafer sayardı. Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim, tüm bunları yapanın Hal olması *çok daha* keyifliydi.

“Hayır. Anne. Siktir.” Katherine şakaklarını ovuşturdu. “Son zamanlarda bazı şeyleri unuttuğun oluyor mu?”

“Sanmıyorum,” dedim ona Julian’ın kafasının içinden.

“Şey... Hani çaydanlığı ocağın üstünde unutmak gibi?”

Doğru ya. Katherine hâlâ suçlunun ben olduğumu sanıyordu. “Sadece bir kere oldu,” dedim.

“Beş kere,” dedi Katherine. “Yani sayabildiklerim bu kadardı. Ne zaman mutfığa girsem ocakta su kaynıyor oluyor sanki fakat sen ortalıkta görünmüyorsun.”

Lanet olsun, Fredricka.

“Bunu nasıl soracağımı bilmiyorum,” dedi Katherine. Julian’ın kafasının yanından ve Angelica’nın saçlarının arasından tek görebildiğim Katherine’in başını ellerinin arasına aldığıydı. “Acaba sen... bazı şeyler görüyor olabilir misin?”

Julian’ın bağırsakları mutfak masasında kahverengimsi kırmızı bir birikinti hâlini alıyordu. İkizler sağımdan yaklaşırken Thomas ya da Tobias veya artık adı her neyse o sol tarafımı tutuyordu.

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim,” dedim. Haylazlar çil yavrusu gibi dağılana kadar elimi kolumu sallayarak peşlerinden koşturmak, sonra da gittikçe vites artıran bu konuşmaya odaklanmak için yanıp tutuşuyordum. Ne var ki Katherine’in bu tür bir davranışı benimle ilgili teorilerinin doğru olduğunun ispatı olarak göreceğinden emindim.

“Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun,” dedi Katherine elini şöyle bir sallayarak. “Bazı şeyler işte. Gerçekte var olmayan şeyler.”

“Hayır,” dedim fakat bu her nasılsa hem doğru hem de yanlış cevapmış gibi göründü gözüme.

“Palavra,” dedi Katherine. Sesi gittikçe ağlamaklı bir hâl alıyordu. “Bugünün erken saatlerinde, hani kolunu yaraladığında *onu* görüp göremediğimi sordun. Kimden bahsediyordun? Gerçekte var olmayan bir şey mi görüyordun?”

Elias’ın gerçekte var olmadığını kim iddia edebilirdi? Neticede kolumda gerçek olduğunu kanıtlayan kapı gibi dış izleri vardı.

“Gördüğüm her şey gerçek,” diyerek konuya açıklık getirdim.

Katherine yutkundu. “Yani bazı şeyler *görüyorsun*.”

“*Seni* görüyorum,” dedim fakat esas palavra olan buydu çünkü tek görebildiğim Julian’ın burnunun dibine kadar giren suratı ve Angelica’nın tepemden bana bakan sağlam gözüydü. Thomas’ın ya da Tobias’ın veya adı her neyse onun şayet kolu olsaydı o da şu anda bana sürtünüyor olurdu – o denli yakınımda duruyordu. Fakat sağa doğru kayarsam Charles’a çarpardım ve Julian’ın kafası Katherine’i görmemi tamamen engellerdi, ayrıca Angelica’nın saçları da ağzıma yüzüme girerdi. Dahası bir nebze daha tuhaflaşırsam Katherine *kesinlikle* deli olduğumu düşünecekti. Hem de şimdikinden bile daha fazla.

“Kastettiğim bu değil,” dedi Katherine. “Sorun şu ki... buraya adım attığımdan beri aşırı tuhaf davranıyorsun. İpe sapa gelmez şeyler söylüyorsun, durduk yere evdeki eşyaların yerlerini değiştiriyorsun ve göz ucuyla birini izler gibi sürekli

etrafına bakınıyorsun. Hiçbir zaman tam manasıyla bana kulak vermiyorsun, sanki başka birinin konuştuğunu duyuyorsun da benim yerime onları dinliyorsun.”

O aşağıda, diye şakıdılar haylazlar koro hâlinde.

“Dinliyorum,” dedim.

“Anne, sana yönelttiğim şu sorular var ya, onları sırf aklının başında olup olmadığını görmek için sordum,” dedi Katherine. Parmağının ucuyla başına pıt pıt vurduğunu zorlukla seçebildim. “Nerede olduğunu bilip bilmediğini, ufak tefek şeyleri hatırlamak ya da talimatlara uymak gibi basit şeyleri yapıp yapamadığını görmek için. Testin sonucunda topladığın puana göre durumunun nasıl olduğu anlaşılıyor. Senin puanınsa... hiç iyi değil.”

Angelica’nın saçı burnuma sürtünüp gıdıkladı fakat her bir gıdıklanma *çekice, kahkahaya, başına olan o şeye* dönüştü. “Büyütülecek bir şey olmadığına eminim,” dedim.

“Adilik etmeye çalışmıyorum,” dedi Katherine. Onu doğru düzgün görebilseydim muhtemelen gözlerinin kızarmış ve ıslak olduğunu da görecektim. “Seni tanıyorum ve iyi bir evlat olmadığımı... Pek sıkı fıkı olmadığımızı biliyorum...” Derin ve titrek bir nefes aldı. “Sana bir şey olmasını istemiyorum, anne ve ben... gerçekten endişeliyim, tamam mı? Yardım almanı sağlamam gerektiğini düşünüyorum.”

Angelica’nın saçını üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştım ama havalanmasıyla aynı yere düşmesi bir oldu. *Çekiç. Kahkaha. Acı. Göz ya da gözsüzlük.* Bu hisler gittikçe hızlanan nabzımın sesini bastırmaya yetti. “Aptal olma, tatlım,” dedim.

“Ciddiyim,” dedi Katherine, zaten sesinden de belli oluyordu. “Bence... seni bir hastaneye götürmeliyim.”

“Ben hasta değilim,” dedim. *Ayrıca şuradan şuraya gitmiyorum.*

“Bence öylesin,” dedi Katherine. “En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum. Bu iş benim boyumu feci aşıyor. Ama Claire’in çıktığı terapist dedi ki... Neyse, onun

ne dediğinin önemi yok. Fakat aile geçmişin, baban falan göz önünde bulundurulduğunda... şey, bence bir hastaneye gitme vakti geldi.”

Şimdiye dek Katherine’le hiç babam hakkında konuşmamıştık. O daha doğmadan öteki tarafa göçtüğünden babamla tanışmamıştı bile. Uzun yıllar önce yanında kaldığı dönemde Noelle bahsetmiş olmalıydı babamdan. Katherine babam bir süre hastanede yattı diye benim de bir süre hastanede yatmam gerektiğini zannediyor olsa gerekti. Fakat bu aptalca bir yanlış anlaşılmalıydı çünkü *benim* gördüğüm her şey gerçektir.

Bu esnada bacaksız oğlan sandalyenin tekine çıkmaya çalışıyordu ve şu kadarını söylüyorum ki *bu* sahiden acıklı bir manzaraydı. Angelica ise durmaksızın alnıma doğru fısıldıyordu. *O aşağıda o aşağıda o aşağıda o aşağıda.*

“Hiç yoktan sıkıntı çıkarıyorsun,” dedim. Sesimi biraz yükseltmiş olabilirdim, o curcunanın ortasında kestirmesi zordu. Fakat sesim kesinlikle çalkantılı ve olması gerekenden çok daha telaşlıydı. “Ben iyiyim, Katherine, gerçekten. Dedenin sorunlarının benimle hiçbir ilgisi yok.” O anda Julian bana doğru atılıverdi, bağırsakları lap diye elime yapıştı, midem kalktı ve irkilerek ondan uzaklaştım fakat bu gibi hareketler için inanılmaz derece yanlış bir zamandı.

“Pekâlâ,” dedi Katherine ve gözlerini son kez sildikten sonra iki elini birden masaya vurarak tartışmaya noktayı koydu. “Galiba yeterince açık konuşmadım. Hastaneye gidiyoruz. *Hemen şimdi.*”

“Katherine...” Karnım acıyordu.

Şimdi ayağa kalkmış, bana el ediyordu. “Kalk.”

“Katherine, hastaneye falan gitmiyorum.” Yokluğumda bu yerin ne tür bir enkaza dönüşeceğini ancak Tanrı bilirdi ve bu hastane ziyareti *şöyle bir uğradım* tadında bir şeye benzemiyordu. Bağırsaklarımın kısmen deşilmiş olması, o acıyı hâlâ çekiyor olmam yetmiyormuş gibi şimdi bir de panikten midem bulanmaya başlamıştı. “Ekime çok az kaldı,” dedim.

Katherine iki kolunu birden havaya savurdu. “Bahsettiğim ipe sapa gelmez saçmalıklar bunlardı işte. Hadi kalk. Gidiyoruz.”

Kesinlikle ayağa kalkmak gibi bir niyetim yoktu ama kafamda bir ıslaklık hissettim ve Angelica’nın gözünün tepeme damlamakta olduğunu fark ettim. Bir insanın üstüne artık bu kadar da gidilmezdi. Kollarımı uzatarak sandalyemden fırladığım gibi sırasıyla Angelica’nın, Julian’ın, bacaksız oğlanın, Thomas ya da Tobias veya adı her neyse onun içinden geçtim. Hatta, ister inanın ister inanmayın, tek kolumu Charles’in içinden geçirmeyi bile başardım. Ve aynı anda hem çekici hem bağırsaklarımın deşildiğini hem bıçakları hem kolumun koparıldığını hem de başka bir yerde bacaklarımın acımasızca kesildiğini hissettim. Böylelikle kendimi yerde buldum –neticede bacağım yoktu– ve istifra ettim. Yanlış zamanlama kavramına yeni bir soluk getiriyordum.

Yaptığım şeyin geleneksel anlamda *istifra etmek* şeklinde adlandırılabileceğinden pek emin değilim çünkü midemde doğru düzgün bir şey yoktu. Onun yerine bol miktarda şişkin, ölü karasinek kustum.

“Hassiktir, ne oluyor anne?” Katherine ağzı açık öylece bakakaldı, gözleri az daha yuvalarından fırlayacaktı. Bir anlığına bu kusmuk partisinde bana katılacağını sandım. Yutkundum. “Karasinek mi bunlar?”

Kusmuğumu inceledim. “Galiba öyle,” dedim ağzımı silerek. Bütün vücudum sızlıyordu. Kollarımla bacaklarımın yerlerinde durduğuna hâlâ tamamen ikna olmuş değildim.

“Yoksa sen” –Katherine’in sesi midesi ağzına gelmiş gibi kalınlaşmıştı– “karasinek mi yiyorsun?”

İnanın bana, Katherine’in o sinekleri görmesine en az onun kadar şaşırdım. “Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum,” dedim. Derken dilimde bir şey hissettim ve onu parmağımla aldım. Bir kanattı.

"*Hastane.*" Katherine artık avazı çıktığıınca bağıırıyordu. "*Siktiğimin hastanesine gidiyoruz. Hem de hemen.*"

Yerli yerinde durduğundan emin olduğum tek koluma dayanarak mutfak zemininde öylece uzanmayı sürdürdüm. "Neden kızdığını anlıyorum," dedim mevcut durum üstündeki kontrolümün son kırıntısına tutunmak için elimden geleni yaparak. "Ama gerçekten—"

"*Bu konuda seçim hakkın olduğunu nereden çıkarıyorsun?*" diye bağırdı Katherine. "*Siktiğimin kararını vermek artık sana düşmez.*"

"Düzgün konuş," dedim. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

"*Şu lanet yerden kalkıp arabaya bin, yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni bu evden SÜRÜKLEYEREK çıkarırım.*" Katherine'in göğsü şişmiş, omuzları dikleşmişti. Bakışlarıyla bana meydan okuyordu. "*Sakin beni sınamaya kalkma.*"

Tek elimi kaldırıp avucumu açtım. Bu benim nazarımda beyaz bayrak sallamaya denkti. "Hal..." dedim fakat ağzımdan çıkanı kulağım duyduğunda artık çok geçti.

Katherine'in gözleri belerdi. Ağzı bir karış açıldı. Yanlışlıkla Julian'ın içinden geçmiş gibi görünüyordu — taksirle bağırsak deşme. "*Ne dedin s—*" Bir zil sesi sözünü kesti. Telefonu yarıda kestiği sahneden bihaber vaziyette cebinde şen şakrak çalışıyordu. Katherine cebinden çıkardığı telefonuna ne olduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kırıpıştırarak baktı. Arayanın kim olduğunu gördüğünde ânında dikkat kesildi. Bana baktı fakat yüzündeki ifade bu konunun henüz kapanmadığını, yalnızca kısa bir molaya çıktığımızı söylüyordu.

Telefona cevap verdi. "Alo? Ben Katherine Hartman," dedi. Sesi bir garipti. Hattın diğer ucundaki konuşurken susup bekledi. "Beni dinleyin," dedi sonra. "Acil mi? Şu anda epey önemli—" Birdenbire dut yemiş bülbüle döndü. Kaşları kalktı.

"Ah." Gözlerini kırıpıştırdı. "*Öyle mi?*"

Başını eğip bana baktı, aklından kim bilir neler geçiyordu. “İlla *hemen* mi gelmek zorundayım?” diye sordu. “Ben sadece... Siktir. Tamam.”

Sessizlik. Gözlerini yumup dudaklarını büzdü.

“Tamam,” dedi. “Hayır, anlıyorum. Tamam. Tamam. Siktir.”

Sessizlik. Katherine gözlerini açtı, derin bir nefes verdi ve ardından bakışlarını tavana çevirdi.

“Olur,” dedi. “Yirmi dakikaya karakolda olurum.” Hâlâ masada duran defterine döndü. Kalemını kapıldığı gibi kâğıda çalakalem bir not alıp altını iki kere çizdi.

“Tabii,” dedi. “Az sonra görüşürüz.” Çağırını sonlandırdı. Bana baktı, sonra defterini alıp çantasına yöneldi.

“Gitmem gerek,” dedi. “Polisler – eh, bir şey bulduklarını söylüyorlar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Telefonda söylemediler.” Çantasını topladı ve arabasının anahtarını çıkarırken tekrar bana döndü. Kollarım ve bacaklarım olduğuna gittikçe daha çok ikna oluyordum. O yüzden kıpırdanarak doğruldum ve çok şükür hâlâ bedenimde olan iki elimden güç alarak dengede durdum. “Yakında dönerim,” dedi Katherine fakat ses tonu bunun iç rahatlatıcı bir beyandansa bir ikaz olduğuna delaletti. *Sakin evi yakmaya kalkma, sen daha dumanın kokusunu bile almadan hortumla kapına dayanırım.* İşaret parmağını bana doğrulttu. “Bu konu kapanmadı,” dedi.

Hiçbir konu sonsuza dek kapanmaz. Sadece mola veririz. Ama molalar hiç yoktan iyidir ve benim molam da –kısa bile olsa– şimdi, Katherine’in evden koşar adım çıkmasıyla başlıyordu. Arabasının tekerleklerini acı acı bağırarak garaj yolundan ayrıldı. Böyle küçük lütufların da kıymetini bilmek lazımdı.

YİRMİ DÖRT

Katherine'in işi muhtemelen çok sürmezdi ve onun yokluğunda yapacak tonla işim vardı. Karasinek dolu kusuğumu çabucak temizledikten sonra kürekle çöp torbasını kaptığım gibi dışarı fırladım. Elias'ın annesini kazıp çıkarma vakti geldi de geçiyordu.

Leşleri son toplayışımдан beri birikmiş bir düzine kadar ölü kuşu görmezden gelerek bahçeyi koşar adım aşır ormana daldım. Kuşlardan daha sonra kurtulurdum. Şimdilik en büyük önceliğim, Elias'ı olabildiğince sakinleştirmektir. Evdeki herkesi, özellikle de haylazları olabildiğince sakinleştirmeliydim. Katherine onları göremiyor olabilirdi fakat *beni* görüyordu ve gördükleri yüzünden hastaneye yatırılmam gerektiğini düşünüyordu. Akli başında görünmeye başlamalıydim. Hem de *bir an evvel*.

Fuşya rengi A harfiyle işaretlediğim ağacı buldum ve bedenimin altından kalkmayı başarabileceğine pek ihtimal vermediğim bir telaşla kazmaya başladım. Zaman azalıyordu.

Bu akşamüstü hava serindi, ağaçlar esintinin etkisiyle salınıyordu fakat artık iyiden iyiye yalama olmuş mezardan kürek kürek toprak atmaya başlayınca çok geçmeden kan ter içinde kaldım. Kıyafetlerim toz topraktan neredeyse simsiyahı ve tenim terle karışık çamurla kaplanmıştı. Pislik içindeki

elimini tersiyle alnımı sildim. Katherine'in görünüşüm hakkında sinir bozucu fakat haklılık payı olan sorularına maruz kalmamak için o eve dönmeden düş almam gerekiyordu. Kürek nihayet plastiğe çarptığında dizlerimin üstüne çöküp toprağı tırnaklarımla kazmaya, deliğı genişletmeye giriştim ve hâlâ mezarın içinde olmalarına rağmen saklama kaplarının kapaklarını tek tek çekip çıkardım. Elias'ın annesinin parçalarını elime geçtikleri gibi çöp torbasına boşalttım – femur, kaburga, omurga, kafatası. Kadıncağızın aşağı yukarı bütün parçalarını topladığıma kanaat getirdiğimde –bir iki eksik parça ayının gerçekleşmesine mâni olmazdı herhâlde– çöp torbasının ağzını büzererek kapatıp eve doğru seğırttim. Küreğı mezarda bıraktım. Nasıl olsa geri dönüp onu gömecektim; muhtemelen Katherine yatmaya gittikten sonra, ama bence ekim ayına kalması daha olasıydı.

Bu andan itibaren kemikleri evde saklamayı düşündüm, saklama kaplarını topraktan çıkararak evdeki dolaplardan birine yerleştirmeyi. Belki Jasper gardırobunu onunla paylaşmaya yanaşırdı. Hürmetsizlik etmek istemediğimden her kavuşma ayını sonrası Elias'ın annesinin kemiklerini gerisin geri gömüyordum fakat onu evde bir dolaba kaldırmak şu anda yapmakta olduğum şeyden daha saygısızca sayılmazdı. Ayrıca kadıncağızın kemiklerini hoş bir çömlekte taşımaktan çöp torbasında taşımaya terfi edeli çok olmuştu. Geline nokta bunların gerçekten bir önemi var mıydı?

Değişimler böyle başlar, diye düşündüm. *Yavaş yavaş gerçekleşirler.*

Elias'ın annesinin kemiklerine saygıda kusur etmemek için neler yapabileceğime dair düşüncelerim eve girmemle aklımdan uçup gitti. Haylazların altısı da koridorda yan yana dizilmişti, suratları asıktı ve boş bakışlı gözlerini dosdoğru üzerime dikmişlerdi. Kol namına neleri varsa aynı anda kaldırdılar ve bodrum kapısını işaret ettiler.

Kapı savrularak açıldı.

Kemik torbasının elimden çat diye yere düşmesiyle yerimden fırlayıp kapıyı öyle bir çarparak kapattım ki bütün evin sarsıldığını hissettim. Tercih edeceğimden bir parça daha soluk soluğa haylazlara döndüm. Küçük sıralarında put gibi duruyorlardı, yüzleri ifadesizdi. Hâlâ kapıyı işaret ediyorlardı, altısı birden.

Kapı bir kez daha savrularak açılacak oldu.

Fakat otuz santim bile açılmasına fırsat vermeden onu yakaladığım gibi sertçe çarparak kapattım ve omzumu ahşaba dayadım. Kapı o anda bana doğru taarruza geçti, savrularak açıldı ve çamurlu ayaklarım yerde geri geri kaydı. Düşmemek için kapıyı topuzundan yakaladım. Kapıya doğru atılıp o şeye bütün ağırlığımla yüklendim. Tam onu kasasının içine oturtmuştum ki çığlık atarak gerisin geri açıldı ve beni kapılarda nadir görülen bir güçle kenara itekledi. Çamurdan vıcık vıcık olmuş ellerimin ahşap yüzeyde kaymasına rağmen tüm gücümle direndim.

Derken aşağıdan bir koku geldi; kesif, ekşimsi, yanlıs bir koku. Önce bir ışık kıpırtısı görür gibi oldum fakat çığlıkla kahkaha karışımı o sesin kulağıma çalınmasıyla bir kez daha kapıyı zorla kapattım.

Kapı zangırdayıp sarsıldı. Ahşap yanağıma öyle bir çarptı ki bir anlığına yıldızları gördüm. Olduğum yerde döndüm, topuklarımı yere sertçe bastım ve sırtımı ahşaba dayayarak kapıyı var gücümle itmeye başladım fakat ne yazık ki artık takatim kalmamıştı.

Haylazlar şimdi tam önümde dikiliyor fakat hâlâ işaret etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Yaralı parmağa işemeyecekleri her hâllerinden belliydi.

Kapının hemen arkasından, yine o çığlıkla kahkaha karışımı ses geliyordu fakat bu defa güçleniyor gibiydi.

Kapının topuzu sırtıma battı. Ayakkabılarım yerde gıcırdayarak kaydılar. Tırnaklarımı kapının kasasına geçirdim, orada mih gibi durabilmek adına ne olursa yapmaya hazırdım. Kapı sırtıma yüklendikçe yükleniyor, haylazlar işaret ettikçe ediyordu. Görünüşe bakılırsa, son günlerde verdiğim tüm savaşlar gibi yine yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadele veriyordum.

Fredricka kapıyla cebelleşmeme hiç aldırmış etmeden haylazların yanından süzülerek geçip gitti. Oturma odasında asılı duran aile fotoğraflarını kucağına doldurmuş, koridorun ortasına asmaya gidiyordu. Ne var ki seçtiği noktada aslında duvar falan yoktu, hâliyle çerçeveler birbiri ardına patır patır düştüler. Kırılan camın şangırtısına irkildim.

Ayakkabılarım yerde kaydı. Dengemi bulup kapıya öyle bir abandım ki dişlerim zangırdadı. “Bir şey yapabilir misin?” diye sordum Fredricka’ya. “Lütfen?” Kendimi sıkılmaktan artık sesim titriyordu.

Fredricka başıyla onaylayıp arka kapıya doğru süzüldü. Elias’ın annesinin kemiklerinin durduğu çöp torbasını aldı.

Kahretsin. “Hayır,” dedim. “Bana *yardımlı olacak* bir şey.”

Fredricka yine başıyla onayladı. “Elbette, han’fendi.” Sonra kemiklerle birlikte koridor boyunca süzülerek köşe başında gözden kayboldu. Tanrı bilir onları nereye koyacaktı.

“*Lanet olsun, Fredricka,*” diye bağırdım. Kapı sırtıma bir kez daha yüklendi. Ben de aynen karşılık verdim. Çığlıkla kakhaha karışımı o sesin arkamda gittikçe yükseldiğine yemin edebilirdim. Ayak sesleri de duydum, hafif fakat kendinden eminlerdi. Biri merdivenden çıkıyordu.

O geliyor, dedi haylazlar hep bir ağızdan.

“Biliyorum,” diye çıktım. Olduğum yerde bir kez daha dönüp ellerimi kapıya dayadım. Koku o kadar fenaydı ki tadı resmen ağzıma geldi. Ayak sesleri merdivenin yarısına kadar

gelmişti. Çığlıkla kahkaha karışımı o ses her nasılsa daha bile yakındı.

“*Kes şunu,*” diye bağırdım. “*Aşağıda kal.*”

Ayak sesleri. Hem de anbean yaklaşanından.

Ayaklarımı yere sertçe basıp kapıya var gücümle öyle bir abandım ki bir an için bileklerimin kırılacağını sandım. “*Yaklaşma,*” diye bağırdım.

Ayak sesleri şimdi merdivenin en tepesindeydi. Eğri büğrü parmaklarını uzatıp kapının topuzunu çevirebileceği kadar yakındaydı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

“*YAKLAŞMA,*” diye haykırdım.

Kapının topuzu dönmeye başladı.

“*Hayır,*” diye bağırdım ve kısmen Julian’ın içinden geçtiğimin bile hayal meyal farkına vararak mutfağa koştum. Fredricka’nın ne hikmettir ki mutfağın ortasına sıraladığı sandalyelerden birini kaptığım gibi koridora koştum. Tam da bir kez daha aralanmaya başladığı anda sandalyeyi kapının topuzunun altına sıkıştırıp ayaklarını yere yasladım.

Kapının topuzu zangırdadı. Sandalyenin ayakları gıcırdayarak kaymaya başladı. Fakat bir an sonra her şey durdu ve ortalık sessizliğe gömüldü. Haylazlar sanki canları sıkılmış gibi koridorda aylak aylak gezinmeye koyuldular.

Soluk soluğa duvarın dibine yığılıverdim. Kan ter içinde kalmıştım ve üstümdeki toz toprak çamura dönmüştü. Julian’ın içinden geçtiğimden karnım hâlâ yarılmış gibi acıyordu.

Fredricka süzülerek koridora döndü. Her nedense elinde tek bir sallama çay vardı.

“Kemikleri,” dedim nefes nefese, “nereye koydun?”

Fredricka bana merakla baktı.

“Elias’ın annesinin kemiklerini,” dedim ve zar zor alabildiğim iki nefes arasında yutkundum. “Onlarla işim bitmemiştir.”

“Ne kemiği?” diye sordu Fredricka ve çay poşetini havaya daldırırverdi.

“Boş ver,” dedim duvardan güç alarak kalkarken. Bacaklarım pelte gibiydi.

Fredricka parmağını kapıya doğrulttu. “Henüz bitmedi,” dedi.

Ama bunu zaten biliyordum. Efendi Vale’in sonsuza dek uslu durmayacağından adım gibi emindim. Zaten kimse uslu durmazdı, hele ki bu evde.

Elimi çabuk tutmam, tekrar alevlenmesine fırsat vermeden közün üstüne biraz su dökmem gerekiyordu. Kalasların bodrum kapısına geri dönmesi şarttı; o kadarı gün gibi ortadaydı. Kalasları çakmaya başlamadan evvel kapının arkasındaki Kitab-ı Mukaddes yapraklarını kontrol edip aralarında yenilenmesi gereken olup olmadığına bakmalıydım. Onlardan birkaç tane de kapının ön yüzüne asmayı düşünmeliydim. Duvarlara da. Akli başında görünmenin canı cehennemeydi.

Asıl önemlisi, Peder Cyrus’u arama vakti gelmişti ve ayaklarına kapanmaya hazırdım. Efendi Vale’in bodrumdan kapıyı kırarak çıkmaya çalışmasının, rahip müdahalesinin vaktinin gelip de geçtiğine delalet eden çarpıcı bir alamet olduğunu Peder Cyrus bile inkâr edemezdi. O gelmeden evvel içini biraz rahatlatması umuduyla kapıdaki Kitab-ı Mukaddes sayfalarını yenileyip kalasları eski yerlerine çakabilirdim çünkü *bugün*, mümkünse bir saat içinde, hatta mucizeler gerçekse beş dakikaya gelmesine ihtiyacım vardı.

Mutfak tezgâhının üstünde duran telefonumu titreyen ellerimle aldım ve onu elimde sabit tutmakta epey zorlanarak numarayı çevirdim.

“Saint Dymphna Katolik Kilisesi,” dedi hattın diğer ucundaki ses. Genç ve neşeliydi; resepsiyonist olmalıydı.

“Peder Cyrus, lütfen.” Sesim titredi.

Bir duraksama oldu. “Şey...” Resepsiyonistin düşündüğünü, önündeki seçenekleri değerlendirdiğini görebiliyordum. “Bir dakika, lütfen.”

Bir klik sesiyle beklemeye alındım ve tıngır mıngır bir şarkının yatıştırıcı notalarını duydum. Üst üste birkaç derin nefes aldım ve resepsiyonistin telefonu Peder Cyrus'a vermesini olabildiğince sabırla bekledim. Sakinleştirici müzik çalmaya devam ediyordu. Tam kısacık melodinin sözlerini hatırlamıştım ki (*Her şey ay ve güneşle başlar yeniden...*) hatta bir ses duyuldu. Peder Cyrus değildi; çok daha genç, nazik fakat endişeli biriydi.

"Alo?" dedi ses.

"Peder Cyrus'la görüşmek istemiştım," dedim.

Hattın diğer ucundaki adam duraksayıp bir nefes aldı. "Maalesef Peder Cyrus vefat etti," dedi.

Bacaklarım yine pelteye döndü.

"Kendisi artık bizimle değil," dedi adam sanki idrak etmekte zorlanmamın sebebi kelime seçimiymiş gibi. Bu adamın neredeyse hiç bilmediği şey son günlerde ölümle fazla içli dışlı olduğumdu.

"Ne zaman?" diye sordum aklımdaki esas soruyu sormaya hazırlanarak. "Nasıl?"

"Bir hafta oldu," dedi adam. Ses tonu sakın, neredeyse büyüleyiciydi. Kilisede millete baş sağlığı dilerken de bu ses tonunu kullanıyor olmalıydı çünkü pratik yapmaktan neredeyse kusursuzlaşmıştı. "Cenazesi pazar günüydü. Kaçırduğınıza üzüldüm. Eğer bir faydası olacaksa tören çok güze—"

"Nasıl öldü?" diye sordum. *Karasineklerle bir ilgisi var mıydı? Yoksa haylazların cirit attığı evim ve tehlikeli bodrumumla onu ben mi öldürdüm?*

"Eceliyle," dedi adam. "Herhâlde biliyorsunuzdur. Peder Cyrus uzun yıllar varlığıyla bu dünyayı güzelleştirdi. Uzun bir ömrü oldu, Tanrı'nın yolund—"

"Hasta mıydı?" diye sordum. "Başına bir iş mi geldi?" *Karasinekler yüzünden mi?*

"Korkarım Peder Cyrus'un mahremiyetine saygı göstermeliyim," dedi adam. "Ama size, son nefesini huzur içinde verdiğini söyleyebilirim."

Karasinekler yüzünden olabilir, diye düşündüm.

Ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Şimdi ne yapacaktım? O lanet olası kilisede anlattıklarına inanmaya ve haylaz soru-numda bana yardımcı olmaya meyilli tek adam artık haylazların safına geçmişti.

"Şey," dedim sorumu nasıl ifade edeceğimi kestiremediğimden, "Peder Cyrus bana... yardım ediyordu da. Kocamla bana. Evimizle ilgili. Daha birkaç hafta önce gelmişti ve..."

"Ah." Adamın sesi şimdi gergindi.

"Tekrar gelmesi gerekti," dedim. "Yardıma ihtiyacımız var. Birinin yardımına. Herhâlde bize yardım edebilecek başka kimseni—"

"Acaba siz Peder'in" —şahsına açılacak bir davayla sonuçlanma ihtimali en düşük olan kelimeleri seçmeye çalışır gibiydi— "evini kutsamaya gittiklerinden biri misiniz?"

Evini kutsamaya gittiklerinden biri? "Evet," dedim.

"Ve size evinizde bir... terslik olduğunu mu söyledi?"

Bize bunu söylemesine gerek *yoktu*. Zaten farkındaydık. "Yani," dedim, "kelimesi kelimesine değil..."

"Han'fendi," dedi adam avukatlara taş çıkaran bir sakinlikle, "kilisemiz size en içten taziyelerini sunar. Fakat Peder Cyrus... Kendisi pek iyi değildi. Uzun yıllardır birtakım sağlık sorunları yaşıyordu."

"Ne demek istiyorsunuz?" Bana gayet iyi görünmüştü, tabii karasinekleri saymazsak.

"Maalesef akli dengesi yerinde değildi," dedi adam. "Ya-vaşça, uzun yıllar içinde oldu. Fakat ömrünün son demlerinde artık iyiden iyiye belli oluyordu. Çok uzun yıllardır kilise cemaatimizin ayrılmaz bir parçası olduğundan yanımızda kalmasına izin verdik."

Ağzım açık kaldı. Peder Cyrus elbette yaşlıydı ama onu ne zaman görsem gözlerinden zekâ fışkırırdı. Ve bize son gelişinde evden apar topar çıkmakta da hiç sorun yaşamamıştı.

“Resmî görevine daha fazla devam etmesini istemiyorduk,” diye açıkladı adam. “Sonlara doğru hastalığı epey ilerledi. Böylesi doğru olmazdı. Fakat ne yapıp ne edip bizi saf dışı bırakmanın yollarını buldu. Meğer onu arada sırada küçük... angaryalarını... halletmeye götürsün diye kilisedeki gençlerimizden Julio’ya para veriyormuş.”

Belki de Fredricka’nın Peder Cyrus’a hiç ısınamamasının nedeni buydu. Belki de onda bir gariplik olduğunu, dağılmaya başladığını hissetmişti.

“Kafayı doğaüstüne takmıştı,” dedi adam. “Mekânlardan”—bu kelimeyi âdeta fısıldayarak söyledi— “şeytan çıkarabileceğine inanıyordu. Elbette kilise artık nadiren şeytan çıkarma ayini gerçekleştiriyor. O ayinler geçmişte kaldı, hem artık psikiyatri biliminden de haberdarız. Aslında, han’fendi, Peder Cyrus’un marifetleri ayyuka çıktığında kilise durumdan *çok* rahatsız oldu.”

Ama imdadıma koşuyordu, demek istedim. Ve şimdi bana yardım eli uzatacak kimse kalmadı.

“Doğrusunu isterseniz,” dedi adam, “kilisedeki bizler, ölümden birkaç hafta öncesine dek Peder Cyrus’un neler karıştırdığını bilmiyorduk. Peder’in halletmeye çalıştığı son *angaryadan* sonra Julio bize geldi. Oradayken çok kötü düşmüş ve Julio nihayet vicdanının sesine kulak vermiş. Bize her şeyi anlattı. Neye uğradığımızı şaşırdığımızı söylesem abartmış olmam.”

Burada olmalıydınız, diye düşündüm. Asıl o zaman neye uğradığınızı şaşırdınız.

“Sizi temin ederim ki,” dedi adam, “öğrenir öğrenmez meseleye noktayı koyduk. Ona yanında bizden biri olmadan kiliseden ayrılamayacağını ve o küçük *angaryalarına* göz yumamayacağımızı söyledik fakat bizi anladığından emin değilim çünkü

son zamanlarda kendinde değil gibiydi. Belki de bu davranışı, hastalığının ne kadar ilerlediğinin göstergesiydi çünkü ondan sadece bir hafta sonra öldü.”

Tabii karasinekleri de yabana atmamak gerek, diye düşündüm.

“Size yemin ederim ki,” dedi adam, “Peder Cyrus kilisemizin o tür davranışlar sergileyen tek mensubuydu. Davranışları, Saint Dymphna Katolik Kilisesi’nin görüşlerini ve eylemlerini yansıtmıyor. Hatta demansının ilerlemiş tabiatı göz önünde bulundurulduğunda din adamlığının bile hakkını veremediğini söyleyebilirim. Umut ediyorum ki hakkımızda kötü düşüncelere kapılmazsınız ve cemaatimizin bir parçası olmayı sürdürürsünüz.”

Bu adam beş dolarımı bağış çanağında tutmak için canla başla çalışıyordu. Fakat Hal’le onlardan yardım dilendiğimiz günden beri kiliseye adım atmadığımdan haberi yoktu, ayrıca ondan öncesinde de en son ne zaman bir kilisenin cemaatinden sayıldığımı asla hatırlamıyordum.

“Yani demek istediğiniz,” dedim, “bana yardım edemeyeceğiniz.”

Hayır, edemem demenin hangi yolunu tercih ettiğinin gerçekten hiçbir önemi yoktu. Telefonu kapattım ve donakalmış vaziyette mutfak tezgâhına yaslandım. Peder Cyrus’un ölümü, hasar kontrol seçeneklerimi epeyce azaltmıştı. Hal’le kilisede bize inanan birini bulmamız bile âdeta asırlar sürmüştü ve şimdi, belli ki, yegâne savunucumuz hem demanstan mustarıpti hem de ölmüştü. Bana yardım etmeye istekli ve tercihen akli bir tık daha başında bir rahip bulma şansım neydi?

Fredricka süzülerek mutfığa döndü ve ortalıkta duran mutfak sandalyelerini teker teker tepeklak etmeye koyuldu.

“Ölmüş,” dedim ona.

“Pek çokları gibi,” dedi başını önündeki işten kaldırmadan. Haklıydı. Belki de ondan o tür bir anlayış beklememem gerekirdi.

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordum tezgâhın dibine çökerek.

Fredricka mutfak masasının yanında bir anlığına duraksadı. Başını kaldırıp bana baktı, suratı her zamanki gibi ifadesizdi. “Yapmanız gerekeni,” dedi.

Sessizlik garaj yoluna giren tekerleklerin sesi tarafından bozuldu. Katherine dönmüştü ve sorun çözme işi rafa kalkmalıydı. Telefonumu tezgâha bıraktım ve kendimi mutfak masasına doğru yürümeye zorladım. Fredricka’nın ters çevirdiği sandalyelerin hepsini düzeltmeliydim ve bunu, Katherine içeri girip de beni yine soru yağmuruna tutmadan yapmalıydım. Gerçi bodrum kapısının önündeki sandalyeyi olduğu yerde bıraktım. O hiçbir yere gitmeyecekti. Katherine deli olduğumu düşünmeye istediği kadar devam edebilirdi. Arabanın kapısının çarparak kapandığını ve Katherine’in verandadaki telaşlı ayak seslerini duydum. Acelesi vardı. Fotoğraf çerçevelerinin parçalarını yerden toplamaya zamanım olmayacaktı.

Ön kapı savrulurak açıldı. Kapının topuzunun arkasındaki duvara güm diye vurduğunu duydum. Ardında kesin bir göçük bırakacaktı. Katherine koridor boyunca koşup mutfığa daldı. Beni son sandalyeyi düzeltirken bulduğunda nefes nefeseydi.

“Anne,” dedi. Gözleri fal taşı misali açılmıştı, bakışları sertti fakat hâlimi görünce suratı şaşkınlıktan allak bullak oldu. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Neden çamur içindesin?” Yere baktı. “Ve neden her yerde cam var?” Arkasına döndü. “Peki o sandalye neden kapının önünde duruyor?”

Bu soruları şimdilik duymazdan gelmeyi seçtim. “Ne oldu, tatlım?” dedim masanın yanında dimdik durup kollarımı göğsümde kavuşturarak. Suratındaki ifadenin neye alamet olduğunu kestiremiyordum ama içimden bir ses beni hastaneye götürme olayının şu an için rafa kalktığını söylüyordu.

Kafasını iki yana salladıktan sonra konuşmaya devam etti. Belli ki gündemde daha önemli bir konu vardı. “Polisler,” dedi nefes nefese, “bir şey buldular.”

"Hal'le mi ilgili?" diye sordum. "Bu iyi, öyle değil mi?" Tabii bu insanın "iyi" kelimesinden ne anladığına bağlıydı. Bugünlerde Katherine'le benim iyi kavramlarımız birbirinden epeyce farklıymış gibi görünüyordu. Katherine yeni bir bilgi, özellikle de Hal ve benimle ilgili yeni bir şeyler öğrenmeyi iyi addetme eğilimindeydi fakat öğrendiği bilginin kendisine iyi gözüyle bakamıyor gibiydi.

"Ömre Bedel Motel'e gitmişler," dedi. "Çalışanlardan bazılarıyla konuşmuşlar. Babam oradayken gece vardiyasında çalışan adamı bulmuşlar. Dave... bir şey."

"Öyle mi?" dedim.

"Babamın pansiyonda kaldığı son gece," dedi Katherine, çantasını öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti, "yani ödeme yapmayı kestiği, eşyalarını orada bırakıp sırra kadem bastığı günden önceki gece. Dave babamı giderken gördüğünü söylemiş. Dedğine göre pansiyondan çıkıp taksiye binmiş."

"Yani gitmiş," dedim. "Bunu zaten biliyorduk." Katherine'in arabasının bagajında ispat niteliğinde bir kutu terk edilmiş eşya duruyordu.

"Polis taksi şoförünü bulmuş," diyerek konuşmayı sürdürdü Katherine. Sesi pamuk ipliği gibiydi, kopması an meselesiydi. "Onunla konuşmuşlar. Adamın babamı hatırladığını söylüyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Nereye gittiğini öğrenmişler."

"Ve?" Katherine'in surat ifadesine bakılacak olursa galiba paniğe kapılmam, su alan bir tekne misali korkuyla dolmam gerekiyordu. Çünkü Katherine kesinlikle boğuluyormuş gibi görünüyordu, teknenin burnu karanlık dalgalara gömülürken son defa nefes almaya çalışıyormuş gibi.

"Taksi onu buraya geri getirmiş," dedi. Sesi boğuktu, suyun altından geliyordu. "O son gece -son kez görüldüğü gece- bu

eve geri dönmüş.” Şimdi dehşetten irileşmiş gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Mutfak kapısından koridorun aşağısına baktım. Evin ön cephesindeki pencerelerden kırmızı ve mavi çakarların garaj yolunu aydınlattığını görebiliyordum.

YİRMİ BEŞ

Tahmin edebileceğiniz gibi polis tarafından soru yağmuruna tutuldum.

Bu defa dört kişiydiler; Jones ve McDouglas'a çiçeği burnunda iki polis memuru eşlik ediyordu. Bunlar üniformaları üstlerine birkaç beden büyük gelen, temiz yüzlü çocuklardı. Daha zayıfça olanın adı Price'tı. Polisler diğerine Coop diye hitap ediyorlardı ama bunun esas adı olmasının imkânı yoktu. Herkes sürekli göz ucuyla bana bakıyor gibiydi.

McDouglas üstümün başımın çamur içinde olduğunu görür görmez, "Bahçeyle mi uğraşıyordunuz?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

"Sanırım burnunuz kanıyor, han'fendi," dedi Coop ve benimle göz göze gelmekten kaçınarak dudağının üstünü işaret etti.

Burnumu, uzun süre önce kuruyan kanı elimle şöyle bir sildim. Ah, neyse.

Coop ve Price etrafı kolaçan etmek için üst kata çıktılar. Ben de bir yandan kanın ne kadarını göreceklarını düşünerek endişeden kıvranırken diğer yandan Jones'un sorularına odaklanmaya çalıştım.

Polis memurları Katherine'in anlattıklarını tekrarladılar. 'Bill'le Dave'in yanı sıra Hal'i sırf Bill dilinden düşürmediği için hatırlayan birkaç pansiyon çalışanıyla daha konuşmuşlardı.

Dediklerine göre Hal bir gün kadar pansiyonda kalmış ve vaktinin çoğunu gidip gelerek geçirmişti. Çıktığında nereye gittiğini bilen yoktu fakat aralarından biri, akşamın erken saatlerinde onu bir taksinin bagajından iki büyük bidon indirirken görmüştü. Bidonların içinde ne olduğunu bilmiyorlardı fakat ağır göründüklerini söylemişlerdi. Kimse soru sormamıştı. *Burada insanlar genelde etliye sütlüye bulaşmazlar*, diye açıklamıştı Bill ve vardiyası bitip de Dave'inki başladıktan çok sonralara dek Hal'in ne perdesini açtığını ne de odasından çıktığını görünce onun da o tiplerden biri olduğunu düşünmüştü. Dave, Hal'in odasının önünde bir taksinin durduğunu fark ettiğinde gece yarısı suları olduğunu tahmin ediyordu. Bürosunun penceresinden bakmış ve –pek tabii– Hal'i ellerinde o iki büyük bidonla taksiye doğru koşarken görmüştü. O andan sonra Hal'e bir daha hiç rastlamamıştı ve aradan birkaç gün geçtikten sonra da odasını terk edilmiş vaziyette bulmuşlardı.

Dave taksinin plakasını alamamıştı ama polis için sorun değildi. Bu kadar küçük bir kasabada, gece yarısı Ömre Bedel Motel'den gelen bir çağrıya hangi taksi durağının yanıt verdiğinin tespit edilmesi çocuk oyuncağıydı. Taksi şoförü Hal'i hatırlamıştı fakat bunun nedeni Hal'in kitaplarını filan bilmesi değil, saatin geç olması ve Hal'in elinde iki koca bidon taşımasıydı. “İçlerinde ne olduğunu söyleyemem,” demişti taksi şoförü polise, “ama benzin gibi kokuyordu. Gecenin geri kalanında arabamın içi buram buram benzin koktu.”

Hal taksiden evin önünde değil, sekiz yüz metre kadar geride inmişti. Taksi şoförü bu durumu garipsemişti. “Adamı ormanın ortasında bir başına bırakmış gibi oldum,” demişti. “Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi. Onu gideceği yerin yakınına kadar bırakabileceğimi söyledim fakat ineceğim diye tutturdu.” Şoför bir süre yolda Hal'in arkasından bakmış, sokaktaki yegâne evin bizimki olduğunu görünce de nereye gittiğini tahmin etmekte pek zorlanmamıştı.

"Hal'in gittiği gece hakkında size birkaç soru daha sormam gerek," dedi Jones not defterini çıkararak. Bakışları ilk konuşmamızdakinden daha haşindi. Onu mutfaktaki sandalyelerden birine buyur ettim ama koridorda dikilmeyi yeğledi. Oturmaya can atsam da onunla birlikte orada dikildim.

"Elbette," dedim. Polis çıkageldiğinde evdeki curcunadan ürken haylazlar çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Böylesi işime gelirdi. İçimden bir ses, polisle yapacağım bu görüşmeye tüm dikkatimi vermem gerekeceğini söylüyordu.

McDouglas sallana sallana mutfığa girip etrafa göz gezdirmeye koyuldu. Bir süredir sanki aradığı net bir şey yokmuş da öylesine bakınıyormuş gibi oturma odasıyla yemek odasında oyalanıyordu. "Ev biraz dağılmış," dedi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa bir önceki ziyaretimizde bu kadar dağınık değildi." Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Hal'in o gece çekip gitmesiyle sonuçlanan olayları tekrar anlatmanızı rica edeceğim," dedi Jones.

"Şey," dedim. Beynim masaya saçılmış bir yapbozdan farksızdı. "Birtakım anlaşmazlıklar yaşıyorduk."

"Evet," dedi Jones. Bunu zaten biliyordu.

"Ev hakkında," dedim.

"Evet."

"Hal gitmek istiyordu," dedim.

Hal gitmekten fazlasını istiyordu. Hal her şeyi mahvetmek istiyordu. Efendi Vale'le bodrumdaki talihsiz karşılaşmasından beri pek iyi değildi. Sessizdi, durmadan orası burası seğiriyordu ve kendini ofisine kilitlemişti, dahası sürekli kızgındı. Hem her şeye hem de hiçbir şeye. Plan yapıyordu. Evdeki haylazlara patronun kim olduğunu ilk ve son kez göstermeye kararlıydı, çok geçmeden zamanını Efendi Vale'i tatlı dille ikna etmeye çalışarak heba edemeyeceğine kanaat getirdi. Kaba kuvvete başvurmayı kafaya koydu.

Burayı yakmamız gerek, dedi bana. Sesi titrek bir fısıltı şeklinde çıkıyordu, sanki bu evde yaşayan şeyler onu duyabilirmiş gibi. Ki duyabilirlerdi.

“Gitmek istiyordu,” diye tekrarladı Jones.

“İsa aşkına,” diye inledi Katherine. Elleri saçında, mutfakta volta atıyordu. “Bu konuşmayı *zaten* yaptınız.”

“Evet,” dedim Katherine’e kulak asmayarak, “taşınmak istiyordu. Buradan hoşlanmıyordu.”

Bu evi yakmana izin vermeyeceğim, demiştim. Bu konuşmayı ilk yaptığımızda yatakta yan yana uzanıyorduk. Dön dolaş aynı konuyu konuşmamızın bizi aynı yatağı paylaşamayacak raddeye getirmesinden önceydi. Geniş yatak odasına şöyle bir göz gezdirip ellerimle tek tek seçtiğim mobilyalara, orijinal parkelere ve –tam karşımızda– ay ışığıyla ıslıl ıslıl parlayan geniş, panoramik pencereye bakmıştım. Böyle bir evi kim yakmak isterdi ki?

“Buradan neden hoşlanmıyordu?” diye sordu Jones.

Margaret, demişti Hal alçak ve ısrarcı bir sesle, *bu evde yaşayan şeyler kötü. Bunu sen de biliyorsun.*

Fredricka’yı ve yardımsever yoldaşlığını düşündüm. Gardıropta derbeder bir hâlde yatmak dışında pek bir şey yapmayan Jasper’ı düşündüm. Şömineleri kullanmayı bıraktığımızdan ve piyanoyu evden çıkardığımızdan beri yabana atılmayacak kadar sakinleşmiş olan Blythe’i düşündüm. Kişisel alanına saygı gösterdiğiniz sürece zararsız olan Elias’ı düşündüm. Eylülден eylüle gelen ve insanın sinirine dokunmaktan öteye geçmeyen Angelica’yla arkadaşlarını düşündüm. Bu evdeki tek kötü varlık Efendi Vale’di. Ki her şey hesaba katıldığında onun kötülük yüzdesi bile pek o kadar yüksek sayılmazdı.

“Buradan hoşlanmıyordu,” diye tekrar ettim. Aklıma yeterince ikna edici bir yalan gelmiyordu. Evin içinde sürekli bir hareketlilik vardı. Coop ve Price üst kattan döndüler.

“Yukarıdaki odalar biraz dağınık,” dedi Coop, McDouglas’a. “Klozetin üstünde bir yığın tabak gördüm. Ayrıca birkaç yastık yırtılarak parçalanmışa benziyor.” Bakışları kısacık bir anlığına bana kaydı. “Mevzu ne çözemedim.”

“Çamaşır suyu kokusu var,” dedi Price. “Duvar boyası yer yer kazınmış, sanki biri oraları ovarak temizlemeye çalışmış gibi.”

McDouglas dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını aşağı yukarı salladı. Gözleri hâlâ üstümdeydi.

“Tanrım,” diye mırıldandı Katherine. Kollarını kendine dolamış vaziyette mutfakta yüzüncü turunu falan atıyor olmalıydı. “Ormana bakmaları gerek. Burada ne halt ediyorlar, anlamıyorum.”

“Yani... sadece hoşlanmıyordu, öyle mi?” Jones bana bakarak kaşlarını kaldırdı, ikna olmamıştı.

“Burası şahane bir eve benziyor,” dedi McDouglas, “Tabii şu anki hâlini saymazsak. Nesinden hoşlanmadı?”

Margaret. Hal’in sesi titrek bir soluk sesinden bir nebze yüksekti. Yatak odası penceresinden süzülen loş ışıkta gözlerinin belerdiğini, yüzünün dehşet içinde olduğunu görebiliyordum. *Bu gidişle bu şeyler bizi haklayacak.*

Hal’e bakmıştım, yüzüm tam bir cesaret abidesiydi. Fısıldamadım. *Kuralına göre oynarsak öyle olmaz.*

“O sadece...” Tam açıklayamıyordum. “Benim olan bitene ayak uydurmama alışkındı. İstediklerine. Fakat bu defa ona boyun eğmedim.”

“Peki neden?”

“Ben...” Etrafıma bakındım. Bu evin benim için ne anlama geldiğini onlara zaten açıklamıştım. Elimi şöyle bir salladım. “Burası benim evim.”

Burası bizim evimiz, demiştim Hal’e. Evimin Hal olduğunu sandığım bir dönem de olmuştu. Bu yüzden herkesten çok onun anlaması gerektiğini düşünüyordum.

Hayır, değil, demişti Hal. Burası onların evi. Onu yakmamız gerek.

Jones iç geçirdi. "Pekâlâ. Hal'in evi terk ettiği geceye gelelim. Hatırladıklarınızı anlatın."

Bunu yapacağım, Margaret, demişti Hal. Yardımına ihtiyacım var. Benimle gel. Lütfen, benimle gel.

"Taşınmaya karar verdi," dedim, "benimle ya da bensiz."

Hiçbir yere gitmiyorum, demiştim ona. Mutfak tezgâhına yaslanmış, ilgisizce elimdeki krakerin kenarını kemiriyordum. Rahatım yerindeydi. Mutluydum, yani karınca kararınca.

Lütfen, diye yalvarmıştı Hal. Bu iş burada bitecek. Gidip benzin alacağım. Kibrit alacağım. Geri döneceğim ve bu yeri yakıp kül edeceğim.

"Bana o geceki ruh hâlimden bahsedin," dedi Jones.

Gittiği gece Hal yere diz çöküp ayaklarıma kapanmıştı. *Eğer mecbur kalırsam tek başıma da yaparım, demişti Hal, ama Tanrım, Margaret, hiç istemiyorum. Beni bunu sensiz yapmak zorunda bırakma.*

Hiçbir yere gitmiyorum, dedim. Daha çok üzülmem gerektiğini düşündüm ama ne manası vardı ki? Ben kalmak istiyordum, Hal'se gitmek. İkimiz de istediğimizi elde edebilirdik; hem bu verdiğimiz tavizlerin sonuncusu ve en muhteşemi olurdu.

Er ya da geç buna mecbur kalacaksın, dedi Hal başını kaldırıp ıslak gözleriyle bana bakarak. Yalan söylemiyorum, Margaret. Bu işe noktayı koyacağım.

Ne yaparsan yap, dedim ve krakerimin kenarını kemirdim. El mecbur olunca şeytan bile lal olur. Ortalıkta olmamasına rağmen Fredricka'nın böyle dediğini resmen duyabiliyordum.

"Öfkeli değildi," dedim Jones'a. "Üzgündü."

Price bodrum kapısının topuzunun altına sıkıştırdığım sandalyeyi yerinden oynatarak çıkarırken ahşaba sürtünen ahşabın gıcirtısını duydum. Göz ucuyla o yana baktığımda

bodrum kapısını açtığını gördüm. Gözlerimi belerterek ona doğru atıldım.

Price kapının iç tarafına göz gezdirdi. “Bunlar Kitab-ı Mukaddes yaprakları mı?” diye sordu.

Jones’un gözleri üstümdeydi. “Bir terslik mi var?”

“Aşağıda küf var,” dedim, o esnada akıl edebildiğim tek bahane buydu. “Siyah küf.”

Jones sert bir sesle, “Başının çaresine bakabileceğinden eminim,” dedi bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmadan.

“Güvenli değil,” dedim ama sesim fısıltıdan farksızdı. Mısafirim geldiğinde haylazlar utanıp etrafta görünmemeyi tercih edebiliyordu fakat Efendi Vale’in özel alanına izinsiz girecek biri hakkında ne düşüneceğine dair en ufak bir fikrim yoktu, özellikle de dakikalar evvel üst kata çıkmaya çalışmışken. Muhtemelen yalnızlıktan sıkılmıştı ve o yüzden karşısına ilk çıkanın canına okuyacaktı.

“Hal’in evi terk ettiği geceyi anlatıyordunuz?” dedi Jones kaleminin ucunu not defterine dayayarak.

Price bodruma inen merdivende gözden kayboldu. Coop da hemen arkasındaydı.

“Gitti,” dedim. Sesim gergin ve tedirgindi; bakışlarım açık bodrum kapısına kayıp duruyordu. “Taksi çağırdı, bindi ve gitti.”

Bunu seçtiğine inanamıyorum, demişti Hal verandada diki-
lirken. Çağırdığı taksi garaj yolunda onu bekliyordu.

Ona cevap vermemiştim, tek yaptığım kapı boşluğunda dikilip gidişini izlemektir. O da bir seçim yapıyordu fakat bunu görmeyi bir türlü başaramıyordu.

“Peki onu daha sonra tekrar gördünüz mü? Veya ondan haber aldınız mı?”

“Hayır,” dedim.

Hal’in gittiği gece hiçbir şey olmamıştı. Geç saate kadar oturup, mutfakı temizlemekte olan Fredricka’yla laflayarak çayımı yudumladım. Ertesi gün Hal’den hiç ses çıkmadı ve

onun yokluğunda ev sessizleşmiş gibi hissetmememe şaşırdım. Son birkaç aydır o kadar kendi hâlindeydi ki galiba sessizliğe yavaş yavaş alışmıştım. Fredricka akşam yemeğine rosto yaptı ve sonrasında da erkenden yattım. Her şey çok doğru geliyordu, sanki en başından beri böyle olması gerekiyormuş gibi.

Gece yarısından biraz sonra, evde dolaşan birinin sesine uyandım. Haylazlardan biri değildi –suratınıza haykırmadıkları sürece genelde sessizdiler– ve ayrıca, Hal’in ayak seslerini tanıyordum. Ön kapının arkasından kapandığını duydum ve ilk katta ayaklarını yere vura vura yürümesini dinledim. Adımları ağır bir şey taşıyormuş gibi hantal ve yavaştı. Bir sürtünme sesi işittim, ardından taşıdığı şeyi güm diye yere bıraktı. Parkeleri çizmediğini umdum.

Geniş pencereden içeri ay ışığı süzüldüğünden gözlerim loş ışığa çabucak alıştı. Yatak odasında benim dışımda kimse yoktu, ayrıca kapı da kapalıydı. Derken Hal’in ayak seslerinin merdivene yaklaştığını duydum. Bir iki basamak çıktıktan sonra duraksadı. Bir anlığına bütün ev sessizliğe gömüldü. Hal’i merdivende dikilmiş, yukarı bakarak plan yaparken hayal edebiliyordum. Fakat çok geçmeden olduğu yerde dönüp merdivenden inerek ilk katı boylu boyunca arşınladı. Aklındaki her neyse fikrini değiştirmişti.

Beraberinde getirdiği ağır şeyi bir sürtünme sesi eşliğinde homurdanarak kaldırdığını duydum. Birinci katı ağır ağır adımlamaya başladı fakat bu defa ayak seslerine, o ağır şeyi kaldırdıkça çıkardığı homurtular da eşlik ediyordu. Tabii bir de gayet net duyulan şarıltilar.

Kesif benzin kokusu yavaş yavaş yatak odasına kadar ulaştı.

Hal taşıdığı zimbirtıyı –herhâlde benzin bidonuydu– koridorun aşağısına bıraktı. Çıkardığı sese bakılırsa iyiden iyiye hafiflemişti. Sonrasında, ayak seslerinden anladığım kadarıyla, mutfığa girdi. Menteşelerin gıcırdadığını duyunca bir şey almak için mutfak dolaplarından birini açtığını tahmin ettim. Sonra

bodrum kapısına doğru yürüdü. Homurdandığını işittim, ahşabın çatırdayıp yerinden çıktığını, kapıdaki kalasların söküldüğünü. Bir an sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Onu bodrumun ardına kadar açılmış ağzının önünde dikilmiş, aşağıdaki karanlığa bakarken hayal edebiliyordum; eli hâlâ kapının topuzunda olmalıydı, Kitab-ı Mukaddes yaprakları yanında hışırdıyordu. Benzin bidonunu yüklendiği esnada yine bir sürtünme sesi ve homurtu duydum, ardından ayak sesleri bodrumda yitip gitti. Sessizlik.

Artık ne yaptığını duyamayacağım kadar uzaktaydı ama yine de ne yaptığını gözümün önüne getirebiliyordum. Birinci katı benzine doyurmuştu, şimdi de doğrudan çibanbaşına gidiyordu. Duman kokusunun burnuma çalınması artık an meselesiydi. Kendimi Hal'in nereden kaçmayı planladığını merak etmekten alamadım. Bodruma inen merdivenden çıkıp ön kapıdan mı kaçacaktı? Evin alevlere teslim oluşunu garaj yolundan mı izleyecekti? Karşısında bir avuç kül kalana kadar bekler miydi? Yoksa evin ve haylazların hatırasını geride bırakarak yolun aşağısına doğru depara mı kalkardı? Her hâlükârda kesin olan bir şey vardı: Beni kurtarmak için yukarı gelmeyecekti.

Öyle olsun, diye düşündüm. Zaten buradan ayrılmayacaktım, en azından ön kapıdan. Ortada bir ev kalmadığında, buradan ayrılamayan şeylere ne olacağını merak ettim istemsizce. Hiçliğe mi karışacaklardı? Yoksa zaman zaman yaptıkları gibi puf diye ortadan kaybolacak fakat bir daha hiç görünmeyecekler miydi? Kalmanın bir yolunu bulabilirler miydi acaba? Belki civardaki bir kayaya musallat olurlardı. İçimden bir ses sonuncusunun olacağını söylüyordu. Yangın gibi eften püften şeyler bu evdeki varlıkların gözünü öyle kolay kolay korkutmazdı. Hatta galiba benimkini de.

Sonrasında belki ben de onlara katıldım. Birlikte döngüsel döngüsel takılır, eylül aylarında ortalığı birbirine katardık.

Yatak odasına son kez bakarak ay ışığının parke zemindeki ışıltısına, süslü mobilyalarımı göz gezdirdim. Gerçekten çok güzel bir evdi. Yatakta yuvarlanarak örtülere dolandım. Gözlerimi yumdum. Aslında o kadar da kötü değildi. Evimdeydim.

Yavaşça uykuya daldım, içim huzurla doluydu.

“Buraya geri dönmesini gerektirecek herhangi bir neden aklınıza geliyor mu?” diye sordu Jones.

Kafamı iki yana salladım, aklım hâlâ bodrumdaydı. Eğer yanılmıyorsam basamakların o taraftan şaşkınlık yüklü bir bağırıtı geldi.

Ertesi sabah, yani Hal’in benzinle çıkageldiği gecenin sabahında gözlerimi açmak beni sadece bir nebze şaşırttı. Güzel bir sabahtı ve pencereden süzülen gün ışığı, odaya neredeyse uhrevi bir hava katıyordu. Etrafıma bakınarak doğruldum. Yatak odası bıraktığım gibiydi, kapı hâlâ kapalıydı. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Kendime bir çimdik attım. Canım acıdı.

Merdivenden yavaşça ama çok yavaşça indim. Ev aydınlık fakat sessizdi. Yaprak kımıldamıyordu. Havadaki yoğun benzin kokusunu alabiliyordum. Burnumu kapatarak oturma odasına girdim. Evet, Hal bu odaya kesinlikle uğramıştı. Mobilyaların üstündeki ıslak lekeleri görünce iç çektim. Kokuyu döşemelerden çıkarmak *sonsuz* dek sürecekti.

“Bana karşı tamamen dürüst olmanızı istiyorum,” dedi Jones. “Çekip gittiği geceden sonra Hal’i evde tekrar gördünüz mü?”

O sabah, oturma odasından çıkıp mutfığa doğru, bodrum kapısına doğru yürüdüm. Kapıya çaktığım kalaslar yerlere saçılmış vaziyetteydi ve levye duvara dayanmıştı. Kapı kapalıydı. Önceki gece Hal’in kapıyı kapattığını duymamıştım ama şimdi öyleydi. Görünüşe bakılırsa o kadar sert çarparak kapanmıştı ki en tepesinden neredeyse topuzun oraya kadar uzanan küçük bir çatlak oluşmuştu.

"Jones? McDouglas?" İncecik bir ses duyuldu. Konuşan Price'tı. Bodruma inen merdiveni çıkmıştı ve şimdi kapının önünde dikiliyordu. Suratı bembeyazdı. Kusması an meselesiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bodrum kapısının kapalı olduğunu görmeme bile gerek yoktu. Zaten biliyordum. Evin neden hâlâ ayakta olduğunu muhtemelen Hal'in evi terk etmesinden, hatta benzini akıl etmesinden önce bile biliyordum. Bu tıpkı biri tarafından takip edildiğinizi ya da gökyüzü masmaviyken günün ilerleyen saatlerinde yağmur yağacağını bilmeniz gibi nereden çıkardığınızı bir türlü kestiremediğiniz bir bilgi kırıntısı, gerçekliğinden içten içe emin olduğunuz bir hakikattir. Tıpkı bir kızım olacağını ve adının Katherine olacağını sonograma girmeden bilmem gibi.

Ah, dedim bodrum kapısına. Demek bu konuda böyle hissediyorsun.

Kalasları eski yerlerine çaktım. Bir daha da oraya inmedim. Bu gibi şeyler için geçerli bazı kurallar olduğu gibi onları çiğnemenin de birtakım sonuçları vardı.

"Ne var?" diye sordu Jones, Price'a.

Price'ın dudakları tek kelime peyda edemeden kıpırdandı. Bize bön bön bakıyordu. Tek kolunu kaldırıp bodrumu işaret etti. "O aşağıda," dedi.

Jones'un gözleri belerdi. Not defteri şak diye kapandı. Görünüşe bakılırsa soru sorma faslı bitmişti.

McDouglas ânında harekete geçti. Bir elini kemerindeki silahına götürürken diğer elinde aniden bir fener beliriverdi. Onun bodruma dalmasıyla Coop'un en az Price kadar kusacak hâlde merdivenden çıkması bir oldu. Yenine doğru öksürdü. Gözleri beni buldu.

"Tanrım," dedi, "ona ne yaptın?"

Katherine feryat figan bodruma doğru koştu. Coop daha fazla yaklaşmasına engel olmak için tek kolunu uzatıp kapı boşluğuna geçerek Katherine'in yolunu kapadı.

"O benim *babam*," diye bağırdı Katherine, Coop'un etrafından dolaşmaya çalışarak.

"Güvenin bana," dedi Coop tek koluyla onu zapt etmeye çalışarak. "Onu görmek istemezsiniz."

Katherine, Coop'un elinden kurtuldu fakat bu defa onu aşmaya kalkışmadı. Öyle yapmak yerine koridorda ileri geri volta atmaya başladı, perişan hâldeydi. İki eliyle saçlarını kavradı, yüzü allak bullaktı. "*Ah Tanrım*," dedi. "Bunca zamandır orada mıymış?"

Price yere bakarak başını aşağı yukarı salladı. "Öyle görünüyor, han'fendi."

Katherine polis memurlarının önünde durdu. Kan çanağına dönmüş yaşlı gözleriyle onlara baktı. "Peki o?.."

Coop sertçe başıyla onayladı. "Evet," dedi.

Katherine iki büklüm oldu. Anlaşılmaz bir şeyler haykırdı; *İsa*, *siktir* ve *hayır* gibi şeyler.

Burada bir repliğim vardı. Onu teselli etmeliydim. Bir şey yapmalıydim; ona sarılmalı, bunun da geçeceğini söylemeli veya çay ikram etmeliydim. Ama görünüşe bakılırsa tek yapabildiğim önümde oynanan sahneyi izlemektir: Güçlükle de olsa repliklerinin sonunu getiren aktörleri.

Jones en başından beri bir an olsun gözlerini benden ayırmamıştı. Defter gitmişti. Elleri kemerindeydi.

McDouglas merdiveni tırmandı. Eli kemerindeki silaha nazikçe dokunmayı sürdürüyordu. Suratı kaskatıydı. Doğrudan Jones'a bakıp başını evet dercesine salladı. "Cinayet Masası'na haber vermemiz gerekecek."

"Cinayet Masası mı?" diye sordu Katherine.

Jones, McDouglas'ın dediğini başıyla onayladıktan sonra bana döndü. Ansızın elinde bir kelepçe peyda oldu. "Margaret..."

Bir dakika.

Kafamdaki çarkların aniden dönmeye başlamasıyla şak diye kendime geliverdim. Telaşla gerileyerek Jones'la kelepçeden bir

adım uzaklaşıp ellerimi göğüs hizasında kaldırdım. *Size zarar verme niyetinde değilim.* Ani hareketim karşısında polislerin hepsi ellerini silahlarına atıp pozisyon alarak müdahaleye hazırlandılar.

Katherine aklını kaçırmış gibi etrafına bakınıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir dakika," dedim. "Açıklayabilirim."

"Tavsiye etmem," dedi Jones yavaşça bana doğru bir adım atarak, "çünkü söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhiniz—"

"Biliyorum," dedim. "Ama *o işi*" —parmağımı bodruma doğrulttum— "yapan ben değilim."

"Siz değil miydiniz?" diye sordu McDouglas. "Kimdi o hâlde?"

İç çektim. Artık doğruları söyleme zamanıydı.

"*Eydi*," dedim.

Beş şaşkın surat bana bön bön baktı ki bunlardan dördü silahlarını çekip ateş etmeye neden arayan kimselere aitti. Jones bana doğru bir adım daha atınca azıcık daha geriledim. Artık resmen mutfaktaydım, polis memurları da dikkatlice beni takip ediyorlardı.

"Neydi neydi?" diye sordu Jones.

"*Eydi*," dedim. "Yani aslında evin kendisi değil. Efendi Vale. İnanın bana, bunu yapan Efendi Vale'di."

"Anne?" dedi Katherine. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedim. "Ama size yemin ederim, Hal bodruma indi. Bunu yapmamalıydı. Aslında şey yapmaya çalışıyordu... ve Efendi Vale onu yakaladı."

Price, Jones'a baktı. "Aşağıda başka kimseye rastlamadım."

"Margaret," dedi Jones, sesi sakindi. Bu konuda, yani balataları sıyırmış insanlarla sakince konuşma konusunda ders almış olabilirdi. "Efendi Vale kim?"

"Eskiden burada yaşarmış." Anlatacaklarım iyi karşılanmayacaktı ama doğruyu söylemekten başka çarem kalmamıştı.

“Bin sekiz yüzlü yıllarda. Bu ev ailesi tarafından inşa edilmiş. Vale ailesi. Onları hiç duymuş muydunuz?” Memurlar istiflerini bozmadı. Katherine ise parçaları birleştirmek üzereymiş gibi görünüyordu. “Onların çocuğuymuş. Daha doğrusu Penelope’nin. Gazetelerde ondan pek bahsedilmemiş. Herhâlde utanıyorlardı. Oğlan evlilik dışı bir birliktelikten doğmuş ve...” Kafamı iki yana salladım. “Çağ farkı.”

McDouglas usulca etrafımdan dolanmıştı, hâliyle şimdi kaçmaya kalkışmayayım diye arka kapıyla aramda duruyordu. Oysa endişelenmesine gerek yoktu, hiçbir yere gitmeyecektim.

“Bin sekiz yüzlü yıllarda burada yaşamış,” diye tekrarladı Jones.

“İyi bir adam değil. Yani değilmiş.” Hangi zaman kipini kullanmam gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Efendi Vale hem *şimdiydi* hem de *geçmiş* ve muhtemelen *gelecekte* de var olmayı sürdürecekti. “Haylazları o öldürdü. Bundan adım gibi eminim. Kendi gözlerimle gördüm. Yani gördüm sayılır. Gelip gidiyorlar. Eylül aylarında.”

Coop ve Price şaşkın şaşkın bakiştılar. Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Akademide bu gibi durumlarda ne yapmaları gerektiğini öğrenmemişlerdi.

“Haylazlar mı?” diye sordu McDouglas.

“Çocuklar,” dedim. “Uzun yıllar önce kaybolanlar. Angelica, Julian ve diğerleri. Onlar da burada. Fakat kötü değiller. Galiba sadece beni uyarmak istiyorlar.”

“Tanrı aşkına, anne,” diye inledi Katherine. “Çenenin kapasan iyi olur.”

“Hayır,” dedim zihnimde noktaları birleştirerek. “Galiba en başından beri *anlatmak* istedikleri buydu.”

“Margaret,” dedi Jones, “sen en iyisi bizimle karakola gel...” Elini uzattı, kelepçeyi tuttuğu elini.

Yeterince ikna edici değildim. Belki de en başından başlamalıydım. “Bu evde yaşayan birtakım şeyler var,” diye açıkla-

dım. “Eskiden burada yaşayan insanlar. Başlarına kötü şeyler gelmiş. Ama kötü kimseler değiller, en azından hepsi. Bazıları yardım etmek istiyor. Mesela bir hizmetçi var... ve bir de şu oğlan... Elias.” Kolumu sıyırıp onlara yara izlerimi, sargılarımı gösterdim. “Gördünüz mü?”

Jones’un gözleri belerdi.

“Anne,” diye tısladı Katherine, *“tut şu çeneni.”*

“Elias kötü değil,” dedim. “Yalnızca ısıyıyor.” Yaralarımın daha yakından bakabilmesi için kollarımı uzatıp Jones’a doğru bir adım attım. Bu defa hafifçe gerileyen Jones oldu. Mezarın çamuru yara izlerimin çatlaklarına dolmuş, nispeten daha yeni yaralarımın sarf ettiğim çabadan ötürü açılıp sargı bezinin altından kanamıştı. Olduğundan çok daha kötü görünüyordu.

Katherine, Jones’a dönüp, “Ben...” dedi boğuk bir sesle. “Bence bunu kendi kendine yaptı.”

“Katherine onu göremiyor,” diye açıkladım, “ama burada.”

“Eski yara izlerinin babamın eseri olduğunu sanmıştım,” dedi Katherine. “Ama şimdi bilmiyorum.” Kollarını kendine doladı. “Sanırım annem iyi değil.”

“Margaret,” dedi Jones, “o yaralar nasıl oldu?”

“Anlattım ya,” dedim. Kimsenin dinlediği yoktu. “Bunları Elias yaptı. Dikkatsizlik ettim. Çok yorgunum. Çılgınlık yüzünden, tabii. Neyse, orada olduğunu görmedim ve o da beni ısırdı. Ama esas sorun Elias değil. Efendi Vale.”

“Elias denen bu kişiden daha önce de bahsetti,” dedi Katherine, Jones’a. “Kastettiğim buydu işte. Bence birtakım şeyler görüyor.”

Katherine’in sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşması hiç hoşuma gitmedi. “Hal de haylazları görebiliyordu,” dedim. “En azından bazılarını. Zaman zaman. Mesela Elias’ı görebiliyordu. Ondan hoşlanmazdı. Fakat Hal’in esas hoşlanmadığı Efendi Vale’di.” Gülümsedim. Artık tam bir dürüstlük timsaliydim. “Hal’in yaptığı da buydu işte. Evi yakacaktı. Efendi

Vale'den sonsuza dek kurtulabileceğini sandı. Ama... Efendi Vale onun canını aldı." Bunu söylerken gözlerimin dolduğunu hissettim. Bunu hiç dillendirmemiştim, hatta Edie'yle konuşurken bile. Gerçi Edie her şeyin farkındaymış gibi görünüyordu. "Kurallara uyduğum sürece..."

"Kurallar mı?" diye sordu McDouglas.

"Ona yaptığım şu küçük test," diyordu Katherine. "Güya akli dengesini değerlendirmek içindi. Nerede olduğunu, günlerden ne olduğunu bilip bilmediği tartmak için. *Feci* çuvalladı. Bence hafıza kaybı yaşıyor."

"Kurallarımız vardı," dedim çamur içindeki bileğimle gözlerimi silerek. "Elias'a yaklaşma. Ateş yakma. Angelica'yla arkadaşlarına kulak asma. *Bodruma inme*. Çünkü Efendi Vale orada yaşıyor. Eylül ayında işler kızıdır. Hal eylüllerden korkardı. Ama kurallara uymuş olsaydık kimsenin kılına zarar gelmezdi. Elias'ın çaresine bakardık. Peder Cyrus'u arardık. Sonra da..."

Jones ve McDouglas bakiştılar. "Cyrus mu?" diye sordu McDouglas.

"Evet," der demez onun da öteki tarafa göçtüğünü hatırladım. "Şayet burada olsaydı o size anlatırdı. Evin durumundan haberi vardı. Ama..."

"Margaret, Peder Cyrus çok hastaydı," dedi Jones hâlime acırcasına.

Bir hışımla ona döndüm. "Peder Cyrus'u tanır mıydınız?"

"Sürekli onun hakkında ihbarlar alırdık," dedi McDouglas. "Kilise onunla başa çıkabileceğini sanıyordu fakat bakımevine yatırılması gerekiyordu. Sürekli alıp başını gidiyordu. Kafayı doğaüstüne takmıştı, iblislerin her yeri istila ettiğine inanıyordu. İnsanların evlerine izinsiz girer, insanlar evlerine geldiklerinde onu oturma odalarında şeytan çıkarma ayini yapmaya çalışırken bulurlardı. Onu *kaç kere* nezarete..."

"Bu... Hayır," dedim. "Yani, evet, kilise öyle söylüyor fakat bu... doğru değil. Peder Cyrus... onu ne zaman görsem... gayet

iyiydi. Ve onu görelî taş çatlasın iki hafta oldu. O..." Bodrum kapısının önünde geçirdiği nöbeti hatırladım. "Sanırım Efendi Vale onun da icabına bakmak istedi. Kapıyı açtı ve... ağzından karasinekler hücum etti. İçeride sürüyle karasinek olması da bundan." Heyecanla kollarımı savurdum. Karasinekleri görmüşlerdi. Hatta son gelişlerinde onlardan *yakınmışlardı* bile.

"Han'fendi," dedi Price utana sıkıla, "evi karasinek basmış çünkü bodrumda bir ceset var."

"Siz bir de aşağıdaki karasinekleri görün," diye ekledi Coop.

"Bence karasinek yiyor," dedi Katherine usulca. "Sabah kustu ve..."

"Margaret, Peder Cyrus seni evinin hayaletli olduğuna ikna etmeye mi çalıştı?" diye sordu Jones.

"Hayır," dedim, "bize *tek inanan* oydu." Yalvarırcasına Katherine'e baktım. Birinin bana inanmasına ihtiyacım vardı. "Birini *bile* görmedin mi? Elias'ı? Angelica'yla arkadaşlarını? Kaldığın odanın gardırobunda yaşayan, vücudunda kırılmadık kemik kalmamış bir adam var..."

"Ne var *ne var*?" diye sordu Katherine.

"Adı Jasper. Ama korkmana lüzum yok. Genelde kendi hâlinde takılır. Bir tek arada sırada kibrit çakar fakat kibrit hiç yanmaz. Vaktiyle o da evi yakmayı denemiş. Onu hiç gördün mü?"

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi Katherine.

"Peki ya kanları?" diye sordum.

"Kanları mı?"

Genç polislere döndüm. "Aranızda kanı gören olmadı mı? Üst katın duvarlarından şakır şakır kanlar akıyor. Temizliyorum ama ertesi gün eskisinden beter oluyor. Onu gördünüz mü bari?"

Kulaklarına inanamıyormuş gibi baktıklarından kanı görmediklerini anladım. Haylazların onları kimin görüp göremeyeceğini seçme huyları şu anda beni inanılmaz müşkül durumda bırakıyordu.

Tekrar Katherine'e baktım. "Herhâlde sen de çılgınları duymamışsındır? Uykunun ağır olduğunu biliyorum ve uyku ilaçları da hesaba katıldığında..."

Katherine'in gözleri fal taşı misali açıldı. "*Uyku ilacı mı?*"

Ah, doğru ya. Katherine'in o meseleden haberi yoktu. Utana sıkıla bakışlarımı kaçırdım. "Şey..."

"*Uyku ilacı* da ne demek oluyor?"

"Özür dilerim, tatlım," dedim. "Tüm bunlarla canını sık-mak istemedim. Eylülün sonlarına doğru çılgınlık iyiden iyiye zıvanadan çıkıyor. Onlar yüzünden uykusuz kalmanı istemedim. O yüzden..."

"O yüzden bana *uyku ilacı* mı verdin? Hassiktir!" Katherine bu haberi pek iyi karşılamıyordu. "Hem de *gizlice?*"

"Azıcık," dedim. "Ayrıca verdiğim de sadece DoZZZe-Rite'ti. Bu konuyu daha sonra konuşuruz, tabii eğer istersen." Elimi saçlarımdan geçirerek düşündüm. Gözlerim mutfakta geziniyor, polisleri gördüğüm bu şeylerin gerçek olduğuna ikna edebilecek bir şey, *herhangi bir şey* arıyordu. Derken gözüm arka kapının yanındaki bir çamur birikintisine takıldı: kısa süre öncesine dek Elias'ın annesinin kemiklerinin içinde bulunduğu çöp torbasının durduğu yere. Fredricka kemikleri nereye saklamıştı? Riskliydi ama denemeye değerdi.

"Elias'ın annesi," dedim arka kapıya işaret ederek. "Kemikleri bu evde bir yerde."

Bir kez daha dördü de silahlarına davrandı.

"Hayır," dedim ellerimi kaldırarak. "Onu ben öldürmedim. Asırlar önce ölmüş. Onun ölümünde de bir şekilde Efendi Vale'in parmağı var. Tam ne yaptığını bilmiyorum. Ama kadıncağız arka tarafta gömülü, yani gömülüydü."

Herkesin gözleri üstümdeydi. Kimsenin bana inandığı yoktu.

"Kemiklerini kazıp çıkardığım için kendimi kötü hissediyorum," dedim. "Gerçekten. Ama kemiklerini gün yüzüne

çıkardığımda Elias bir süreliğine kayboluyor ve ortalık bir nebze sakinleşiyor.”

“Kemikler nerede demiştin?” diye sordu McDouglas.

Mutfakta telaşla etrafıma bakındıktan sonra başımı uzatıp koridorun aşağısına göz attım. “Bilmiyorum,” dedim. “Bir çöp torbasının içindeydiler. Hürmetsizlik etmek istemedim. Eskiden onları güzel bir çömle—” Kafamı iki yana salladım. “Neyse. Fredricka torbayı alıp bir yere götürdü. Nereye koyduğunu bilmiyorum. Eğer izin verirseniz...” Kemikleri arama niyetiyle koridora doğru bir adım attım fakat üç polis memurunun aynı anda önümü kesmesi bana bunun kötü bir fikir olduğunu düşündürdü.

McDouglas, Coop’la Price’tan yana baktı. “Çocuklar, yurtdışında çöp torbası buldunuz mu?” diye sordu. “Bir ihtimal içi kemik dolu da olabilir.”

Coop başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi Price. “Bulsak söyledik.”

İç çektim. “Hayır,” dedim, “muhtemelen gözden kaçırmışsınızdır. Fredricka eşyaları başka eşyaların içine saklamayı sever.” Arkama döndüm ve mutfak dolaplarını açarak Fredricka’nın içlerine doldurduğu ıvır zıvrı karıştırmaya başladım. Giysiler. Resim çerçeveleri. Küçük bir lamba. Avuç avuç —bakın, *avuç avuç* diyorum— toprak. Tekrar polislere dönüp kolumu havada sallayarak dolaplara işaret ettim. “Gördünüz mü?”

Herkes kaygılı görünüyordu. Bir kez daha dolaplara baktım. Kemiklerin bunlardan birinde olması acayip işime gelirdi.

“Anneannem de böyleydi,” dedi Price usulca. “Hayatının son demlerinde. Eşyaların yerlerini değiştirir dururdu. Eline geçeni istiflerdi.”

“Aklınızdan ne geçtiğini tahmin edebiliyorum,” dedim. “Ama size yemin ederim, mezarını kazalı birkaç saat bile olmadı. Kemiklerini çıplak ellerimle tek tek alıp çöp torbasına

doldurdum. Uyluk kemiğini, kaburgalarını, omurgasını, kafatasını. Hepsi *oradaydı*.”

Ellerimi pislikten kördüğümüne dönmüş saçlarımdan geçirdim. “Fredricka onları kim bilir ne *siktiriboktan* bir yere kaldırdı?”

“O yüzden mi bu hâldesin, anne?” diye sordu Katherine eliyle çamur içindeki vücudumu göstererek. “Yoksa... mezarın tekinden ceset falan mı çıkarmaya çalışıyordun?”

“Belki de elindeki cesedi gömmeye hazırlanıyordu?” diye mırıldandı Coop. Jones ona ters bir bakış attı.

Jones bana doğru hareketlendi. “Margaret, tüm bunları bize karakolda da anlatabilirsin. Söz veriyorum, dinleyeceğiz. Hatta seni güzelce anlayabilmemiz için sana dilediğin kadar zaman da tanırız.”

İşler gittikçe sarpa sarıyordu. Bana arka çıkacak bir şeye, onları deli olmadığımı ikna edecek somut bir kanıta ihtiyacım vardı.

“Edie!” diye bağırdım.

“Ah *Tanrım*,” diye inledi Katherine ellerini yüzüne kapatarak.

Ellerimi çıkararak, “Edie de onları gördü,” dedim. “O size anlatabilir. Edie’yi çağırın. O yanlış anlaşılmaları ortadan kaldıracaktır.”

“Edie kim?” diye sordu Jones. Edie’nin gerçek olmaması ihtimalinin üzerinde durduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Şansıma, Edie *gerçektir*.

“Yan komşum,” dedim. “Yakın arkadaşız. Birkaç günde bir beni görmeye gelir. *Her şeyden* haberdar. Ayrıca o şeyleri o da gördü. Gerçek olduklarını biliyor. Edie’yi arayın.”

Jones ve McDouglas bakiştılar. “Yan komşun mu?” diye sordu Jones.

“Evet,” dedim. “Onu arayın. O size anlatır.”

“Anne,” dedi Katherine, “kimden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

"*Edie'den*," dedim. "Arkadaşım Edie'den. Az ilerideki evde oturuyor. Canı sıkıldıkça yürüyerek gelir gider."

"Margaret," dedi McDouglas, "senin hiç komşun yok. En yakın evle aranızda yaklaşık on beş kilometre var."

Kaşlarımı çatarak dönüp McDouglas'a baktım.

"Nereden yürüyüp gelecek ki?" diye sordu.

Ona bön bön baktım. Haklıydı. Civarda hiç komşumuz yoktu. Bu Hal'le benim evin en sevdiğimiz yanlarından biriydi. Ama... haklı olamazdı. Öyle değil mi? Çünkü Edie o tombik hâliyle haftanın üç dört günü garaj yolundan paytak paytak benimle laflamaya gelirdi. Bir yerden geliyor olmalıydı. Ama nereden? Beynim bozuk plak üstündeki bir iğne gibi tekliyordu.

Jones, Katherine'e baktı. "Bu Edie'yle hiç tanıştınız mı?"

"Hayır." Katherine başını yavaşça iki yana salladı. "Buraya sizden başka gelen olmadı."

O günü hatırlayınca, "*Edie'yi gördün*," dedim heyecanla. "Hani şu... barmenin yanından geldiğin sabah." Malum kelimeyi fısıldayarak söylemiş olsam da Katherine utanmış olsa gerek ki kızarak etrafına bakındı. "Sen evin önüne park ettiğinde Edie'yle verandada oturmuş, sohbet ediyorduk."

Katherine bana bakakaldı.

"Selam bile vermeden yanımızdan geçip gittin," dedim. "Edie sana el salladı."

Katherine'in suratı allak bullak oldu. "Anne," dedi, "o sabah verandada tek başına oturuyordun."

Beynimdeki bozuk plak bir kez daha tekledi. "Hayır..." Kaşlarımı çattım. "Yanılıyorsun. Edie de yanımdaydı."

"Hayır, anne," dedi Katherine, "yalnızdın. Gayet net hatırlıyorum çünkü orada hiçbir şey yapmadan öylece oturmanı garipsemiştim. Beni beklediğini sanmıştım. O hâlini görünce çekip gittiğim için kendimi çok kötü hissetmiştim."

"Hayır..." dedim fakat beynimdeki bozuk plak dönmeyi kesmişti. Bir türlü aklıma yatmıyordu. Edie *gerçekti*. O benim

tek arkadaşımıydı, *yaşayan* tek arkadaşım. Ona her şeyimi anlatırdım. Çok uzun zamandır hayatımda her şeyimi anlatabileceğim kimsem olmamıştı.

Jones'un yanından geçip mutfaktan çıkarak koridorun aşağısına doğru seğirttim. Göz ucuyla Price'la Coop'un ellerini kemerlerindeki silahlara götürdüklerini gördüm, tehlikeli bir şey yapmamı bekliyorlardı.

"Margaret," diye seslendi Jones arkamdan, "nereye gidiyorsun?" Sesi ikaz yüklüydü.

"Az ilerideki evde oturuyor," diye tekrarladım. Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Az ileride bir ev olup olmadığını görmeliydim. Yolun aşağısına doğru şöyle bir göz atarsam nereden gelmiş olabileceğini kestirebilirdim.

Ne var ki ön kapıya varmamla durmam bir oldu. Edie işte oradaydı, pencereden içeri bakıyordu. Gülümsüyordu ama gülümsemesi buruktu. Parmağıyla camı tıklattı.

Arkamda sıralanan polislere döndüm ve muzafferce sırtarak pencereyi işaret ettim. "*Gördünüz mü?*" dedim. "Bu o."

Polislerin hiçbirinin ağzını bıçak açmadı. Çok ama çok kaygılı görünüyorlardı. Coop ve Price bir tüyo alma umuduyla Jones'la McDouglas'a bakıyordu.

"Anne," dedi Katherine, "orada ne görüyorsun?" Sesi titriyordu.

Bu defa hararetle işaret ettim. *Tabii ki camdaki kadına.* "Edie'yi," dedim. "Şu anda verandada. Polis arabalarını görünce beni yoklamaya gelmiştir."

"Margaret." Jones'un sesi durgun bir su birikintisiydi. "Orada kimse yok."

"Ne?" Pencereye bakmak için arkama döndüm ama Edie her nasılsa içeri girmişti, şimdi pencerenin önünde dikiliyordu. İrkiyerek yerimden sıçradım. "Tanrı aşkına, Edie," dedim elimi göğsüme götürerek. "İçeri nasıl girdin?"

Katherine'in arkamda inleyerek küfrettiğini duydum.

“Margaret,” dedi Jones, “kiminle konuşuyorsun?”

“Özür dilerim, Margaret,” dedi Edie. “Sana söylemek istedim. Sahiden istedim.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum ona. “Edie, polislere deli olmadığımı söylemen gerek. Bu evdeki şeylerle ilgili anlattıklarımın inanmıyorlar. Ama eğer senin de onları gördüğünü söylersen...”

Gülümserken bu denli üzgün görünen birine hiç rastlamamıştım. “Arkadaşlığın bana o kadar iyi geldi ki,” dedi. “Ayrıca gerçekten bir arkadaşla ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Sana söylemek istedim ama şey olduğumu... düşünmek seni çok mutlu ediyor gibiydi. Anladın işte. Hâliyle bir türlü cesaretimi toplayamadım.”

“Edie,” dedim, “ne demek istiyorsun?”

Arkamdaki polislerin bana doğru hareketlendiğini duyabiliyordum fakat fazla yaklaşmamaya özen gösteriyorlardı. Şimdilik.

“Anne.” Katherine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. “Dur *artık*.”

“Benimle arkadaşlık etmek istemeyeceğinden korktum.” Edie bana gülümsedi. Bir damla gözyaşı gelip yanağının şişkin yerinde takılı kaldı.

“Margaret,” dedi Jones arkamdan sakince. “Ne gördüğünü bize anlatabilir misin?”

“Edie...” dedim. Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Sen ve Hal’den önce burada yaşıyordum,” dedi Edie, az evvelki gözyaşı yanağının kıvrımından çenesine doğru süzülürken. “Evin geçmişini araştırmaya giriştiğinde öğreneceğinden emindim. Ama galiba adım gazetelere hiç çıkmamış.”

“Doksanlı yıllarda evi satın alan sendin,” diye soludum.

Arkamda Katherine hâlâ ağlıyor, benden durmamı istiyordu.

“Burada çok yalnızlık çektim,” dedi Edie. Gülümsemesi bir belirip bir kayboluyordu. “Senin aksine, ne yaparsam yapayım

bu evdeki şeylerle yaşamanın bir yolunu bulamadım. Ödümü patlattılar. Ve çok ama çok yalnızdım.” Sesi çatladı.

“Edie,” diye fısıldadım, “ne yaptın?”

Gülümsemesi geri döndü fakat belli belirsizdi. “Uyku ilaçları,” dedi.

Kendimi yine su alıyormuşum gibi hissettim, gittikçe batıyordum. Etrafımdaki her şey ağırlaşır bulanıklaştı. Her şey su altında daha yavaş hareket ederdi. Uzanıp Edie’nin elini tuttum ve dünyayı onun gözlerinden gördüm: pembelerle ve çiçek desenleriyle dekore ettiği ana yatak odasını gördüm; köşelerin yavaş yavaş karardığını gördüm; kasvetli ve yoğun olsalar da henüz kalbinde yer etmiş hüznün sızısını bastıracak denli güçlü olmayan bulutların zihnine çöktüğünü hissettim.

Edie gülümseyip elimi sıktı. Eve, oturma odasına, koridora, heybetli merdivene göz gezdirdi. “Gerçekten çok güzel bir ev,” dedi.

“Bence de,” diye yanıtladım.

“Margaret.” Omzumda yumuşak, deneyimli bir el vardı. *Seni incitmeyeceğim. Sadece konuşmak istiyorum.* “Neden bizimle mutfığa dönmüyorsun?” diye sordu Jones.

Edie’nin elini bırakıp arkamdaki bir hayli endişeli kalabalığa döndüm. Toz toprak içindeki suratımın gözyaşlarından yol yol olduğunun farkındaydım.

“Anne,” dedi Katherine, “burnun kanıyor.”

Elimi yüzüme şöyle bir dokundurup parmaklarımı inceledim. Gerçekten de burnum kanıyordu.

“Onlara dokunduğumda böyle oluyor,” diye açıkladım. Gelgelelim açıklamam kimsenin endişesini gidermedi.

Jones’un beni nazikçe koridordan geçirip Edie’den uzaklaştırmasına izin verdim. Arkama baktım. Edie yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle oturma odasının penceresinin önünde dikilmeyi sürdürüyordu. El salladı. Ben de ona el salladım. Jones’un omzumdaki eli kasıldı ve beni hızlanmaya zorladı.

Jones beni mutfak masasına yönlendirip sonra da sandalyelerden birine oturturken, "Buradaki kimse senin hakkında kötü düşünmüyor," dedi şefkatle. Yanımdaki sandalyeye oturup ellerini masanın üstünde kavuşturarak vücudunu bana çevirdi. *Ben senin dostunum.* "Hepimiz senin için en iyisini istiyoruz."

"Kızın son zamanlardaki... davranışlarından bahsetti," dedi McDouglas. "Gördüğünü söylediğin şeylerden. Evde yaptığın abuk sabuk şeylerden. Eşyaların yerlerini değiştirmenden. Sürekli bir şeyleri unutmandan." Jones hangi dersi alıp da delilerle konuşmakta ustalaştıysa McDouglas'ın o derse girmediği belliydi.

"Hayal görmüyorum," dedim fakat artık savaşıyor gücüm kalmamıştı.

"Margaret," dedi Jones, "gördüklerini senden başkası göremiyor. Az önce oturma odasındaiken... orada birini mi gördün?"

Başımı kaldırıp Jones'a baktım. Hiçbir şey söylemedim.

"Bize bahsettiğin şu arkadaşını mı gördün? Edie'yi?"

Başımla onayladım.

"Bizim orada kimseyi görmediğimiz farkındasın, değil mi? Hiçbirimizin."

"Bazen insanlar onları göremiyor," dedim ama şimdi üstüne düşününce insanların çoğunun onları görmediğini fark ettim. Edie tıpkı benim gibi hepsini görebilen yegâne kişiydi fakat o da çıka çıka haylaz çıkmıştı.

"Gördüklerin *gerçek* değil, Margaret," dedi Jones öne eğilerek.

"Onlar..." Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımdan emin değildim. Hal haylazları görmüştü; en azından bazılarını. Onunla birlikte bodruma inip Efendi Vale'e haddini bildirmeye kalkışmıştık. Efendi Vale, Hal'in bacağından kocaman bir ısırtık almıştı ve Hal o günden sonra eskisi gibi olamamıştı. Viskisini de alıp ofisine kapanmıştı.

Yoksa bu daha mı önceydi? Acaba Hal viskiye geçtiğimiz eylül ayından önce başlamıştı da ben mi fark etmemiştim? Burada zaman farklı işliyor, kâh tekleyip kâh tekerrür edi-

yordu. Neyin ne zaman olduğunu akılda tutmak zordu fakat kesinlikle tekrarlanacaktı.

Jones boğazını temizledi, şimdi ne diyeceğini düşünüyordu. "Katherine bize ailede akıl hastalığı geçmişi olduğundan bahsetti?" Bunu soru sorar gibi söylemişti fakat cevabı zaten biliyordu.

Gözlerim Katherine'i buldu ama o bakışlarını kaçırdı. Belli ki polisle sandığımdan çok daha samimiydi. Hatta aralarından su sızmiyordu.

"Öyle de denebilir," dedim. "Ama ben deli değilim."

"Bundan emin misin?" diye sordu McDouglas.

Jones, McDouglas'a manalı bir bakış attı. *Ben hallediyorum*, diyordu yüzündeki ifade.

"Hiçbir deli çıkıp da ben deliyim demez, anne," dedi Katherineine.

"Gördüğün şu şeyler," dedi Jones, yüzünden nezaket akıyordu, "hepsi kafanın içinde."

"Onlara dokunabiliyorum," dedim. Ayrıca içlerinden de geçebiliyordum fakat bunu söylemenin savıma faydası olmazdı.

"Gerçek olmayan şeyler gören insanlar zaman zaman onlara dokunabilir de," dedi Jones. "Gördükleri şeyler gözlerine çok gerçekçi görünür. Onunla konuşur, ona emirler yağdırır, onu tehdit ederler. Ama gerçek *değillerdir*."

Akşam yemeğinde ne istediğimi soran Fredricka'yı düşündüm. Verandada bana eşlik eden Edie'yi düşündüm. Dur durak bilmeden bodrumu işaret eden haylazları düşündüm. Elias'ı düşündüm. Efendi Vale'i düşündüm. "Tehditkâr" son ikisine cuk oturan bir kelimeydi kesinlikle.

"Dürüst olmam gerekirse," dedi Jones, "buraya ilk gelişimizde senin için endişelenmiştim. Düşünme şeklin lineer değil, dağınık gibiydi. Dikkatini toplayamıyordun. Odada başka bir şey gördüğünden fakat bunu bizden gizlemeye çalıştığından süphelenmiştim."

“Al benden de o kadar,” diye soludu Katherine. Şimdi ikinci sorgu memuru edasıyla Jones’un yanında dikiliyordu. Benim tarafımdaysa kimse kalmamıştı. “Bugün nasıl endişelendiğimi gördüğünün farkındayım, anne ama aslında *bir süredir* endişeliyim. Buraya gelmeden önce, telefonda konuşurken bile sende bir tuhaflık olduğunu anlayabiliyordum. Memur Jones haklı. *Dağılmış vaziyettesin.*”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim. İyiydim. Yahut iyi olduğumu *saniyordum*.

“Katherine’in dediğine göre evden pek çıkmıyormuşsun,” dedi Jones. “Birlikte çıktığınızda da paranoyakça davranmışsın. Bana küçük, önemsiz şeylere takıldığını söyledi. Tuvalet kabinindeki bir duvar yazısına. Otel çalışanlarının isimlerine. Radyoda çalan bir şarkıya. Bunların sana yönelik mesajlar olduğuna inanıyormuşsun, öyle mi?”

“Öyleydiler,” dedim. *Öyleydiler*. Değil mi?

“İnsanlar gerçek olmayan şeyler gördüklerinde,” dedi Jones, “zaman zaman paranoyaklaşırlar, insanların –hatta yabancıların bile– onları izlediğine, peşlerinde olduğuna inanırlar. Bu şeylerin onlarla bir şekilde irtibat kurmaya çalıştığını düşünürler, mesela televizyondaki reklamlar aracılığıyla.”

“Veya radyodaki bir şarkı aracılığıyla,” diyerek araya girdi Katherine.

“Hal’e gelirsek,” dedi Jones. “Zor bir ilişkiniz olduğunu biliyorum. Katherine bize istismardan bahsetti. Ayrıca alkolizm meselesinden haberdar olduğumuzun da farkındasın. Bilirsin, akıl hastalıklarından mustarip kimseler sıklıkla kendilerini fiziksel ve psikolojik şiddet gördükleri ilişkilerin içinde bulurlar. Bunun nedenini bilmiyorum. Belki de kimi insanlar başkalarının zayıflıklarından beslenmekten keyif alıyordur.”

“Aslında pek öyle...” dedim ama gerisini getiremedim. Ben aciz değildim. Esnektim, uyumluydum.

"Hal'le kavga edip durduğunuzu biliyorum, Margaret," dedi Jones. "Kendi ağzınla söyledin. Siz ikiniz buraya taşındıktan sonra işler Katherine'in düşündüğü kadar sarpa sardı mı? Orasını bilemem. Fakat mutlu mesut bir evliliğiniz olduğu da söylenemez, öyle değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. Kesinlikle söylenemezdi.

"Kavgalarınızın ruhsal durumunla bir ilgisi var mıydı?" diye sordu Jones. "Katherine bize Hal'in ofisinde bulduğu kitaptan bahsetti. *Gölgeler ve Sen*. Yardım alman, hastaneye gitmen için seni sıkıştırıyor muydu?"

Hal beni *evi terk etmem* için sıkıştırıyordu. Ama terk edip de... nereye gidecektim? Hatırlamakta zorlanıyordum.

"Fakat sen hiçbir yere gitmek istemedin," diyordu Jones. "Onunla burada kalmak istedin. Evinizde. Hastaneye gitmek istemedin."

Kesinlikle istememiştim.

"Fakat sonra *kocan* evi terk etmeye karar verdi," dedi McDouglas. "Senin için epey zor olmuştur."

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyoruz," dedi Jones. "Nasıl tepki verdiğini. Kaç yıldır birlikteydiniz? Otuz mu? Derken Hal birdenbire evi terk etmeye karar veriyor? Hem de sana çektiirdiği onca şeyden sonra?"

"Sen onun alkol bağımlılığına ve dayaklarına katlanmaya razıyken," dedi McDouglas kederli bir sesle. "O senin akıl hastalığına katlanamadı, öyle mi? Tam bir dallama."

"Hâliyle gözün döndü," dedi Jones. "Sonra da ona saldırdın."

"Efendi Vale'di," dedim ama sesim güçlkle duyuluyordu. Gözlerim masaya kenetlenmiş, etrafımdaki dünya yine puslanmıştı. Söyledikleri hem mantıksız hem de fazlasıyla mantıklıydı. Öz babam gölgelerini görür, hükümetin lambalarımıza dinleme cihazı yerleştirdiğinden dem vururdu. Bazen unutkanlığı tutardı. Bazen anlamsız laflar ederdi. Bazen bir süreliğine gitmesi gerekirdi. *Tatilde*, derdi annem. Geri döndüğünde donuk olurdu

ve elleri sürekli titrerdi. Bir müddet gölgelerden ya da dinleme cihazlarından bahsetmezdi. Fakat eninde sonunda yine başlardı. Bu şeyler döngüseldir. Aynı zamanda irsidir de.

“Tabii tabii,” dedi Jones. “Ama Efendi Vale eğer kafanın içindeyse Hal’e onu yapan esas kim oluyor?”

“Ama ben...” Sesim titriyordu. “*Hatırlamıyorum.*” Bu doğrudu. Hal’i öldürdüğümü hatırlamıyordum. Ama aşağıda nasıl görüldüğünü tam olarak tarif edebilirdim. Bodrumun arka köşesinde, Efendi Vale’i bulduğumuz şu küçük odada olduğunu biliyordum. (Onu sahiden birlikte mi bulmuştuk? Oraya birlikte mi inmiştik? Yoksa tek başıma mı inmiştim? Tüm bunları uyandırıyor muydum?) Vücudunda kırılmadık kemik kalmamış, uzuvları kendi üstüne katlanmış hâlde duvarın dibine yığıldığını biliyordum. Paramparça olmuş suratının dehşetten çarpıldığını biliyordum. Tıpkı Jasper gibi onun da elinde yanmamış bir kibrit olduğunu biliyordum.

“Bazen insanlar korkunç şeyler yaptıklarında, akılları başlarında olsa asla kalkışmayacakları şeyler yaptıklarında o anları bölük pörçük hatırlarlar,” dedi Jones. “Kimi zamansa hiç hatırlamazlar.”

Benim için çocuk oyuncağı olurdu. Hal eve döndüğü gece pek tabii içkiliydi. Ayrıca onunla gelmek isteyip istemediğimi sormak için yatak odasına da çıkmamıştı. Bodrumdaki işine odaklanmış olacağından kafası yerinde olmazdı. Yürürken çıt çıkarmazdım, hem de kendimi bildim bileli. Beni duymazdı. Üstelik levveyi de merdivenin tepesinde, öylece ortalıkta bırakmıştı. Bodrumdaki küçük odaya girmesini beklemek en mantıklısıydı. Geldiğimi görmezdi. Böylelikle onu köşeye sıkıştırmış olurum. Kendini koruyamazdı, en azından ilk darbeden. İlk darbe en kritik olardı.

“Elinde kibrit var mı?” diye sordum gözlerimi masadan ayırmadan. “Hal’in yani? Aşağıda?” Kafamın içinde o kadar

çok imge vardı ki hangisinin gerçek olduğunu kestirmemin imkânı yoktu. Birinin onayına ihtiyacım vardı.

Jones başını kaldırıp Coop'la Price'a soru sorarcasına baktı. Coop başıyla onayladı. "Evet, han'fendi, vardı."

Çenemi kasıp başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Peki başına gelen şey," diye sordum, "tek bir insanın yapabileceği bir şeye mi benziyor? Yani insanın tek başına yapabileceği bir şeye?"

"İsa aşkına," diye tısladığını duydum Katherine'in.

Coop huzursuzlandı. "Söylemesi zor," dedi. "Başına pek çok şey gelmişe benziyor."

Tekrar başımla onayladım.

Jones masanın üstünden uzanıp elini nazikçe benimkinin üstüne koydu. "Margaret... Yoksa bir şey mi hatırlıyorsun?"

"Gerçek olmayan şeyler gören kimseler," dedim, "insan öldürürler mi?"

Katherine'in keskin, titrek bir nefes koyverdiğini işittim.

"Genelde hayır," dedi Jones. "Ama çok ekstrem durumlarda mümkün."

İçinde bulunduğum durumun ekstrem sayılabileceğini fark ettim. Kafamın içinde haylazların silindiğini, şeffaflıktan görünmezliğe kaydığını görebiliyordum. Onlardan geriye hiçbir iz kalmayınca gerçekten var olup olmadıklarını kestirmekte bile zorlanır oldum. Kollarımdaki yara izlerine baktım. Hal'in eskiden tenimde bıraktığı tırnak izlerine bir hayli benziyorlardı. Hatta yakından bakıldığında diş izini bile andırmıyorlardı.

"Gerçek olmayan şeyler gören kimseler," dedim, "kendilerine zarar verirler mi?"

"Zaman zaman," dedi Jones.

Mutfakta etrafıma bakındım ve evin nasıl darmadağın olduğunu gördüm. Kemikleri ararken karıştırdığım dolapların kapakları hâlâ ardına kadar açık olduğundan içlerine tıktırılmış rastgele eşya öbekleri olduğu gibi ortadaydı. Eviye pislikten geçilmiyordu, içi çamur ve çerçöp doluydu. Ayrıca her yer

topraktı, nereye baksam gözüme koyu renkli el ve ayak izleri çarpıyordu. Bir de *karasinekler* vardı tabii. Tanrım, bu kadar çok sineğe nasıl olmuştu da alışılabilmiştim? Burası akli fikri yerinde bir kadının mutfağına benzemiyordu.

“Gerçek olmayan şeyler gören kimselerin,” dedim, “evleri böyle midir?”

Jones mutfağı inceledi. “Evet,” dedi.

Başımı kaldırıp Katherine’e baktım. Ağlıyordu. Bugün gözünün yaşı hiç dinmemişti, oysa ağlamasına mâni olmak annelik görevlerimden biriydi. Şu anda eldeki bütün deliller başarısız olduğuma işaret ediyordu. Galiba son günlerde çok fazla şeyde başarısız olmuştum.

Jones elimi birazcık sıktı. “Margaret, sana yardım etmek istiyoruz,” dedi. “Seni karakola götürmemiz ve tutuklamamız gerek ama artık nelerle boğuştuğunu bildiğimizden, tedavinin nasıl yürütüleceğini bilen insanların bulunduğu bir yere nakledilmeni sağlayabiliriz. Gördüğün şeyler ilaçla geçer. Doğru ilacı alır, güzelce tedavi olursun.”

“Muhtemelen hapse bile girmezsin,” dedi McDouglas. “Büyük ihtimalle senin gibilerin, yani akıl hastalıkları raydan çıkmış insanların tedavi gördüğü tesislerden birine yatırılırsın. Orada kaldığın süre boyunca iyileşmene yardımcı olurlar.”

“Lütfen, Margaret,” dedi Jones, “sana yardım etmemize izin ver.” Sesi o kadar içtendi ki! Bense çok ama çok yorgundum.

Hâlâ mutfakta etrafıma bakınıyordum. Burayı özleyecektim. Özellikle de burayı, hem de tüm dağınıklığına rağmen. Yavaşça başımla onayladım. “Tamam,” dedim.

Katherine tek elini ağzına kapattı. Ne hissettiğini yüzünden okuyamasam da hissedebiliyordum.

Jones gülümsedi. “Pekâlâ,” dedi. Elim bırakmasıyla kelepçenin meydana çıkması bir oldu. Mahcup bir ifadeyle önce kelepçeye, sonra bana baktı. “Bunu yapmak zorundayız,” dedi.

"Anlıyorum," dedim. Ayğa kalktım ve sırtımı dönerek ellerimi arkama götürdüm.

Jones, Coop'a başıyla işaret etti ve Coop arkama geçip kelepçeyi onun elinden alarak bileklerime taktı. Metal soğuktu, etimi sıkıştırıyordu.

"Margaret Hartman," dedi McDouglas tam karşıma geçerek, "Harold Hartman'ı öldürmekten tutuklusunuz." Başka şeyler de söyledi, sessiz kalmamla ve avukatımın olup olmamasıyla ilgili bir şeyler fakat onu dinlemedim. Mutfağın en küçük ayrıntısını bile aklıma kazımaya, bileklerimdeki kelepçenin kapanırken çıkardığı buz gibi *klik* sesini duymazdan gelmeye çalışıyordum. Gideceğim yerde çay var mıydı acaba?

"Çok sıkı olmadı ya?" dedi Coop. Bir eli kelepçedeydi.

"Sorun yok," dedim.

"Harika gidiyorsun, Margaret," dedi Jones mutfaktan koridora doğru yürürken. McDouglas'a bakıp başını salladı. "Karakoldakilere haber vereyim." Bir an sonra koridorda gözden kayboldu, gıcırdayarak açılan ön kapıdan verandaya çıktı ve karakoldakileri gelişime dair uyarmaya gitti.

McDouglas tek eli hâlâ ağzında olan Katherine'e döndü, gözyaşları avucunu ıslatıyordu. "İstersen bizi karakola kadar takip edebilirsin."

Katherine elini indirerek başıyla onayladı. Çantasını tez-gâhtan aldı.

McDouglas derin bir nefes vererek bana döndü. "Hazır mısın?"

Değildim. Ne var ki artık bu konuda söz hakkım yoktu. "Sanırım," dedim.

Coop tek eliyle kelepçeyi sıkıca tutup diğer avucunu sırtıma koydu. Beni döndürdü ve mutfaktan koridora doğru yürümeye koyulduk. Price peşimizden geliyordu, McDouglas ise en arkadaydı.

Katherine çantasını kolunun altına kıştırıp arabasının anahatarlarını çoktan hazırlamış vaziyette koşar adım yanıma gelip adımlarını benimkilere uydurdu. Derin bir nefes aldı ve savaşa hazır bir asker edasıyla çenesini sıktı. “Her şey yoluna girecek,” dedi. Gerçi bunu bana mı yoksa kendisine mi söylediği belli değildi. “Bir çaresini bulacağız.”

“Katherine,” dedim. Gözleri benimkilerle buluştu. Şu hâliyle beni epey andırıyordu; hatları zamanla yumuşamış, tıpkı yıllar önce bana olduğu gibi onun da yüzünde çizgiler belirmişti. O anda, yetişkin bir kadın olduğunu fark ettim. Zırl zırl ağlamak dururken derin derin nefes alan bir yetişkin. “Tüm bunlar için çok özür dilerim.”

Gözlerini kırıştıtırıp yutkunarak bakışlarını kaçırdı. “Sorun değil,” dedi. Oysa ikimiz de tam tersi olduğunu biliyorduk. Şimdi koridoru yarılamıştık, açık kapıdan dışarıdaki masmavi gökyüzünü görebiliyordum. Kapının az ilerisinde Jones peşinden geldiğimizden emin olmak için arkasına bakarak devriye aracına doğru yürüyordu. Söylemek istediklerimi söyleyecek zamanım kısıtlıydı.

“Yaşadıklarımı sana anlatmak istemedim,” dedim. “Korkmanı istemedim. Oysa senden gizlememeliydim. Sana anlatmalıyım.”

“Evet. Anlatmalıydın,” dedi Katherine. Derin bir nefes alıp verdi. “Ama seni tanıyorum. Beni korumaya çalışıyordun.”

“Öyle,” dedim ama koruma günlerim artık sona ermiş gibiydi. Kimse Katherine’i bu evden çıkıp polis arabasına bindiğim andan sonra olacıklardan koruyamazdı. Her şeyin ağırlığı onun omuzlarına binecekti ve ona nasıl siper olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim ıslaktı. “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

Katherine bana bakıp neredeyse yüreklendirici bir gülümseme takındı.

“Yapman gerekeni,” dedi. “Ne de olsa” –yüzünü tekrar önüne döndü– “el mecbur olunca şeytan bile lal olur.”

O kadar aniden durdum ki Coop sırtıma tosladı. Şaşkınlık yüklü bir ses çıkardı.

“Margaret?” dedi McDouglas. “Yürümeye devam edelim, olmaz mı?”

“Ne dedin sen?” diye sordum Katherine’e.

Katherine durduğumu fark etmediğinden birkaç adım önümdeydi. Döndü ve şaşkın şaşkın suratıma baktı. “El mecbur olunca,” diye tekrarladı soruma cevap vermekle iyi mi kötü mü yaptığını bilemeden, “şeytan bile lal olur.”

“Bu lafı kimden duydu?” Sesim soluk sesinden en fazla bir parça yüksekti.

Katherine kaşlarını çattı. “Bilmiyorum,” dedi. “Bir yerden duymuşumdur, herhâlde. Anlamını biliyor musun? Hoşuna gitmeyen bir şey yapmak zorunda kaldığın—”

“Anlamını biliyorum. Ama ben hiç duymamıştım” —nefes aldım— “ta ki bu eve taşınana kadar.”

“Muhakkak bir yerde duymuşsundur, anne,” dedi Katherine ama yüz ifadesinden bu lafı ilk nerede duyduğunu nihayet hatırladığını görebiliyordum.

“Hayır,” dedim keskin, hırıltılı bir soluk vererek.

“Margaret” —McDouglas yanıma geldi— “sorun nedir?” Ses tonu ortada hiçbir sorun olmaması gerektiğini ima ediyordu fakat burada işler böyle yürümezdi.

İniltiler işte ram o anda başladı.

Başlarda neredeyse duyulmazdı, rüzgârın ıslığı gibi belli belirsizdi, öyle ki bir anlığına kafamın içinde olduğunu sandım. Fakat gürültü inatçı çıktı, gittikçe güçlenip ikna edici bir hâl alarak dakikalar içinde çığlığa terfi edeceğinin sinyali verdi. Tıpkı bas notalarının hoparlörün kasasını titretmesi gibi iniltilerin göğsümün derinlerinde bir şeyi titrettiğini hissedebiliyordum. Diğer yandan Katherine’in suratı bana sesin kafamın içinde olmadığını söylüyordu. Döndüğümde McDouglas’ı akıl

karışıklığıyla sağa sola bakınırken buldum; Coop ve Price'sa korkmuş görünüyordu.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu Katherine. "Bu sesi sen mi çıkarıyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. İnlemelerin benden gelmediği aşikârdı çünkü aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyor, âdeta evin duvarlarından taşıyordu. Sanki sonunda evin canına tak etmişti de artık hepimize günümüzü göstermeye hazırды.

"Bu lanet olası ses de ne?" diye sordu McDouglas elini kemerine atarak.

Klik.

Bileklerimdeki kelepçe tık diye açılıp tangır tungur yere düştü. Sıyrılmış bileklerimde keskin metalin ardında bıraktığı sızıyı ve soğuk havayı hissettim. Yavaşça ellerimi önüme getirdim ve özgür kalan bileklerimi inceleyerek polislere döndüm. Bu yeni gelişmeye hayret etmemek elde değildi.

Coop ve Price silahlarını çektiler.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben yapmadım," dedim.

"Orada her şey yolunda mı?" Göz ucuyla Jones'un da döndüğünü gördüm. Elini silahının kılıfına götürüp eve doğru yürümeye koyuldu. Polislerin nişan aldıklarını görünce adımlarını hızlandırıp verandanın basamaklarını uçarcasına çıktı ve kapıya doğru atıldı.

Kapı öyle sert çarptı ki ev zangırdadı.

"Hassiktir!" diye bağırdı Coop.

Kapının topuzu oynadı. Jones'un kapıya indirdiği yumrukları ve kapıyı açalım diye bağırışları o curcunada güçlkle duyuluyordu. Buradan kapının kilitli olmadığını görebiliyordum ama incelemek için yaklaşacak değildim, özellikle de üstüme doğrultulmuş üç silah varken. Kaldı ki inlemelerin yükseldikçe yükselmesine bakılırsa silahlar yakında endişelerimin en küçüğü olacaktı.

Derken sağımdan şırıl şırıl bir ses geldi. Suyun kayaların üstünden aşarken çıkardığı sese benziyordu fakat ondan daha kıvamlı, daha yavaştı. Sesin geldiği tarafa dönmemle kanın, şimdiye kadarki eylül aylarında şahit olduğumdan çok daha fazla kanın basamaklardan sel gibi aktığını gördüm. Parlak kırmızı sıvı geniş dereler hâlinde merdivenden akın ederken grotesk bir şelaleyi andırıyordu. Kanla birlikte burnumuza kesif, etimsi bir koku da geldi, bakır bozuklukla çürük et karışımı bir koku. Ve kan dakikalar içinde merdivenin dibine ulaşır bize doğru milim milim ilerlemeye başladı.

Katherine çığlığı bastı.

Beşimiz birden gerileyerek üstümüze üstümüze gelen yoğun kırmızı sıvının yolundan çekilmeye çalıştık. Sırtımı arkamdaki duvara verdim, köşeye sıkışmıştım. Ayaklarımın kan olmasına alışkındım fakat bu yepyeni bir musibetti. Coop ve Price bir işe yarayacakmış gibi silahlarını merdivene doğrulttular. Şaşkınlıktan apışıp kaldıkları için onları suçlayamazdım. Muhtemelen kanayan evler konusunda tamamen deneyimsizlerdi, ayrıca bu kadar kan *bana bile* fazlaydı.

“Burada ne *sikim*—” diye başladı McDouglas.

Güm.

Ses evin yan tarafından, oturma odasından gelmişti. Hepimiz yerlerimizden sıçradık ve pürtelaş sabıkalı duvara dönerek sesin nedenini anlamaya çalıştık.

Güm.

Bu seferki evin ön tarafından, kapının yanından geldi. Bir kez daha panikle başlarımızı çevirdik fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Katherine koridorun aşağısına doğru gerileyerek sesin kaynağından uzaklaştı.

Güm.

McDouglas yutkundu. “Jones?” diye seslendi. Fakat bu gümbürtü Jones’tan geliyor olamazdı; kapıyı döven yumruklarının sesini hâlâ gayet net duyabiliyorduk, ayrıca bu yeni

gürültü evin daha yukarısından geliyordu. Katherine ve polis memurları hızlıca etrafa göz gezdirdiler fakat ben kılımı bile kıpırdatmadım.

Güm.

Güm.

Güm.

Sesler gittikçe sıklaşıp vites artırarak dört bir yandan hücumla kalktı. Duvarın dibinden ayrılmayıp gümbürtüler etrafımızı kuşatırken soğukkanlılığımı olabildiğince korumaya çalıştım. Polisler başlarını öyle hızlı döndürüyorlardı ki boyunlarını incitmeleri an meselesiydi. Derken Coop ve Price evi kasıp kavuran seslerin müsebbibi olan varlığı görebiliyormuş gibi eğildi. Oysa zahmet etmelerine gerek yoktu. Gümbürtülere neyin neden olduğunu biliyordum.

“Kuşlar,” diye fısıldadım.

Güm güm güm güm güm.

Kuşlar –iri, siyah, öfkeli kuşlar– dört bir yandan saldırıya geçerek çığlık çığlığa evin duvarlarına çarpmaya başladılar. İntikam arzusuyla intihara kalkışarak eve doğru dalışa geçtiklerini pencerelerden görebiliyorduk. Eve yaklaşırken çığlık atıp garklıyorlardı fakat inlemeler, gümbürtüler ve Coop’la Price’ın mızırdanmaları yüzünden onları zar zor duyabiliyorduk. Kuşlar var güçleriyle duvarlara, kapılara, pencerelere çarpıyordu. Boyunları kırıldıktan sonra arkalarında kan lekeleri bırakarak yere çarptıklarında tüyleri bir süre daha havada asılı kalıyordu.

“Burada neler dönüyor?” diye bağırdı Coop.

İniltinin dozu artık iyiden iyiye artmıştı, hırıltılı ve öfkeliydi. Hatta öyle bir raddeye gelmişti ki kulaklarıma birer bıçak saplayıp kendisinden başka tüm sesleri bastırmak istiyor gibiydi. Her yerden geliyor ve âdeta kin kusuyordu.

“Margaret?” dedi McDouglas bu işte bir parmağım varmış gibi.

İnlemelerin, kuşların ve polis memurlarının çığlıklarının ardından hayal meyal gümbürtüler ve bağırışlar duyuluyordu. Jones hâlâ kapıdaydı; şimdi ahşabı iki eliyle birden yumrukluyor, kapının topuzuna asılıyor, onu içeri almamız için haykırıyordu. Benden başka kimse onu duymuyor gibiydi ve içimden bir ses, içeride olmanın dışarıda olmaktan daha iyi olduğunu söylüyordu. Malum, kuşlar falan.

“Pardon,” dedim beni duyma ihtimali olmayan Jones’a.

Derken Angelica diğerlerinin sırtının dönük olduğu mutfaktan fırlayıverdi. Var gücüyle koşuyordu, ağzı açıktı ama sesi çıkmıyordu; pislikten keçeleşmiş saçları kırbaç misali savruluyor, kirli elbisesinin etekleri peşi sıra dalgalanıyordu. Bir yandan da cılız koluyla arkasındaki bodrumu işaret ediyordu. Kafası yarılmıştı, gözünün yerinde yeller esiyordu ve korkunç bir mahluktan kaçır gibi koşuyordu.

Herkes çığlık attı. İtiraf etmem gerekirdi ki Angelica beni bile birazcık korkutmuştu. Onu tekrar görmeyi beklemiyordum.

Coop ve Price silahlarını ona doğrultarak ateş etmeye hazırlandılar. Onu namlularıyla takip etseler de şükürler olsun ki ateş açmaya kalkışmadılar. Angelica sağlı sollu manevralarla aramızdan geçip oturma odasında gözden kayboldu.

Demek artık onu görebiliyorlar, diye düşündüm hayretle.

Julian tırabzanın üstünden atlayıp dört ayak üstünde yere indi ve bağırsakları yerlere saçıldı. Bir an için önümüzdeki kan birikintisinin içinde elleriyle topuklarının üstünde çömeldi ve dizlerinin kulaklarıyla aynı hizaya gelmesiyle karnındaki yarık çarpılarak kapandı. Diş göstererek hırladı, parmağıyla bodrumu işaret etti ve ürkek bir hayvan misali telaşla oradan kaçtı. Coop ve Price küfürler savurarak silahlarını Julian’a çevirdiler.

İnlemeler artık kesinlikle çığlığa dönüşmüştü.

“*Ne sıkım dönüyor burada?*” diye bağırdı Katherine oradan buradan fırlayan haylazların saldırıları karşısında panikle kendi etrafında dönerek.

“Margaret,” dedi McDouglas. Ses tonu şayet bu saçmalığa bir an evvel son vermezsem başımın *büyük* belaya gireceğine delaletti. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Bu yeniydi.

O anda sağımda bir jet motoru gürültüsü duyuldu ve Elias çığlıkları bastırmaya yetecek kadar yüksek sesle uluyup dişlerden ibaret bir kaleydoskopu andıran ağzıyla odaya fırtına gibi daldı. Kömür karası gözleri öfke saçıyordu ve her nasılsa aynı anda hem hepimize hem de hiçbirimize baktı. Mümkün olduğunca fazla kan çıkarmayı aklına koymuş olsa gerek ki yetişebildiği herkesi ısırmaya çalışarak odayı uçarcasına turladı.

Katherine’i kolundan yakaladığım gibi Elias’ın gazabından kurtardım. Haylazların hiçbirisi bilhassa saldırgan değildi –sadece seyirlik çocuklardı– ama Elias’tan uzak durmak gerekiyordu.

“Uzak durun,” diye uyardım herkesi. Gerçi kimse koridorda önüne çıkana uluyan kasırga kılıklı bir oğlana yaklaşmaya özellikle istekli değildi. Polislerden ikisi kendilerine bir yol açıp sırtlarını duvara verirken Price basamaklara sıçradı fakat Elias’ın bir öfke hortumu hâlinde döne döne yanından geçmesiyle kanda ayağı kaydı.

Katherine çığlığı basıp omzuma çarparak havaya sıçradı. Arkasında, bacaksız oğlan büyük bir gayretle koridorun ortasına doğru sürünüyor, bodrumu işaret etmek için kollarını kaldırdıkça yere kapaklanıyordu. Diğerlerinden bir parça daha yavaş –bacaksızlığın talihsiz bir etkisi– olduğundan koridorun ortasına doğru kaykılarak ilerlediği esnada hepimiz ona güzelce bakabildik. Kanı tıpkı çamurda ilerleyen bir tekerlek misali yarıp geçiyor fakat normalde arkasında bıraktığı mide bulandırıcı iz yerdeki kanlar tarafından hemencecik yutuluyordu.

Price’ın silahını oğlana doğrulttuğunu gördüm. Hem Price’ın eylemlerinin beyhudeliği hakkında bir şeyler haykırmak hem de güzel parkelerimde kurşun deliği açmaması için ona yalvarmak üzere ağzımı açmıştım ki arkasından gelen sağır edici bir çığlık dikkatini dağıttı. Blythe tıpkı bir kemirgen gibi

ahşap korkuluklara tutunarak tırabzandan yan yan iniyordu. Kömürleşmiş teninden kopan birkaç küçük pul havada süzülerek kana kondu. Derken tırabzana tutunup incecik gövdesini yukarı çekerek bize avazı çıktığıınca haykırdı. Ardına kadar açılmış ağzı ve kavruk dudakları melanet saçıyordu, öyle ki o hâlini görseniz ateş yaktığınızı sanırdınız. Bir an sonra tırabzandan tavana sıçrayıp kapıya doğru seğirterek McDouglas'tan Katherine'i bile gölgede bırakabilecek bir dizi küfür işitti.

Tüm bu zaman boyunca kuşlar dur durak bilmeden duvarları patır kütür dövmeye devam ediyordu; gelen seslere bakılırsa duvarı delip içeri girmeleri an meselesiydi. Çığlıklar sağır ediciydi, sestten beyinlerimizin içi dışına çıkmıştı. Artık Jones'u duyamıyordum. Ya sığınacak bir yer bulmuştu ya da kuşlara yem olmuştu. Coop ve Price çılgınlar gibi kendi etraflarında dönüyor, silahlarını gözlerine kestirdikleri her şeye doğrultuyor, artık zemini tamamen kaplayan kanda kaydıkça düşer gibi oluyorlardı. Katherine kemiklerimi kırma pahasına koluma yapışmıştı, ortaya çıkan her yeni dehşette yerinden sıçrayıp bir küfür daha savuruyordu. McDouglas ise beni izliyordu; burnumu oynatıp tüm bu curcunaya son vermemi bekler gibi bir hâli vardı.

"Buna nasıl son vereceğimi bilmiyorum," dedim ona, sesim zar zor duyuluyordu.

Çığlıklar şimdi çığlık mı yoksa kahkaha mı olduğunu ne yapsanız ayırt edemediğiniz o raddeye gelmişti. Kahkahalar hayra alamet değildi. İnsanın "heyecan verici" ifadesinden ne anladığına bağlı olarak çok ama çok heyecan verici bir şeyin olacağını önceden bildirir gibiydi. Tarih, evle benim "heyecan verici" kavramlarımızın bir hayli farklı olduğunu ortaya koyuyordu.

Derken her şey durdu.

Sessizlik eve âdeta bir tuğla gibi çarptı, az öncesine kadar sesin olduğu yerde artık sadece bir hiçlik duvarı vardı.

Kuşlar durdu.

Haylazlar ortadan kayboldu.

Kan durgunlaşıp sakin birikintiler hâlini aldı. Çıglıkla kahkaha karışımı o ses beynimde yankılanıyordu fakat duyulabilecek tek gerçek ses, hırıltılı soluklarımızinkiydi.

Sessizlik başlı başına bir yaratık gibiydi. Köşeye sıkışmış yabani bir kediden farksızdı; kafasını okşadığınızda gurlayabileceği gibi dişlerini etinize geçirmesi de olasıydı. Bu gibi durumlarda en iyisinin sadece bekleyip görmek olduğunu öğrenmiştim.

Coop ve Price silahlarını indirdiler. Herkesin gözleri belermiş, ağızları açılmıştı. Katherine tek eliyle bana sımsıkı tutunmayı sürdürüyordu, diğeriylese anahtarını öyle bir sıkıştı ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Belli ki ihtiyaç ânında onları silah niyetine kullanmaya hazırdı. McDouglas duvarın dibinden ayrılıp bana döndü.

“Bu siktiğimin yerinde—”

Cümlesini tamamlamaya vakti olmadı.

Olan ilk Price’a oldu.

Price’a tam ne olduğunu sözcüklere dökmesi zordu. Bedenler yeni şeyler, tabiatlarına aykırı şeyler yapmaya başladıklarında dil sınıfta kalır. Bunu tarif etmenin en iyi yolu, böcek ilacı püskürtülmüş bir örümceğe benzetmektir. Örümcekler doğanın kurallarını hiçe sayarcasına kendilerine has bir şekilde can verirler: Vücutları seğirir, kasılır, uzuvları kat kat olur. Geriye doğru bükülür, kıvrılır ve çarpılırlar; bedenleri kısacık hayatlarının son anlarına seyirci kalmaktan başka hiçbir işe yaramaz. Öldükten sonra da o vaziyette kalırlar: Ters dönmüş, olmayacak açılarla bükülmüş, kupkuru mahluklar olarak. O andan sonra örümceğe de benzemezler. Benzetilebilecekleri tek şey, tarumar olmuş karınları onlara böyle bir kaderi layık gören dünyanın gözleri önüne serilmiş acınası kabuklardır.

Uzun lafın kısıası, Price’a olan şey bir hayli nahoştı.

Kollarından başladı. Parmakları ve bilekleri içe, göğsüne doğru kıvrıldı ve kemikleri pes edene dek büküldükçe büküldü. Bilekleri çatırdayarak kırıldı, sivri çıkıntılar gerilen teninin altında aniden görünür oldu. Sağ bileğinin derisi yırtılarak kırmızının, kırmızının, kıpkırmızının ortasında ince uzun bir beyazlık peyda etti. Price fal taşı misali açılmış, şok olmuş gözlerle bileklerine baktı, sanki gördüğünü henüz idrak edememiş gibiydi. Derken ön kol kemikleri kırıldı –sonbahardaki kuru dallar gibi ortalarından kırılıverdiler– ve ancak ondan sonra anladı. Çığlık attı. Teni dümdüz çizgiler hâlinde yırtılıp açılırken fışkıran kanlar duvarlara, yerlere ve biraz da Coop'un yenlerine sıçradı.

Price'ın bacakları altında çatırdadı, tıpkı bir ağaç gibi geriye doğru devrildi, duvara çarpıp durdu ve vücudunun kasılmaya başlamasıyla kanlı zemine kaydı. Ayak bilekleri de el bilekleriyle aynı keskin açıyla içe döndü, pantolonunun kandan sıırıslam olmuş paçaları bacaklarından pırtlayan kemikler yüzünden kabardı. Kaval kemikleri kırıldığında pantolonu da yırtıldı ve parçalanmış kemik, üniformasının kalın kumaşını delip geçti.

Sanki arabada gidiyormuşuz da önümüzdeki araba aniden fren yapmış gibi bir kolumu Katherine'in önüne uzattım. Bu hareketin şu vaziyette kime ne faydası olacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu fakat bedenimin altından kalkabildiği tek hareket buydu. Kas hafızası işte, ne yaparsınız?

Coop, Price'ın adını haykırarak yanı başına çöktü. Avuçları Price'a bakacak şekilde ellerini uzattı. Price'a dokunmak, ona yardım etmek, onu tamir etmek ister gibi görünüyordu fakat bunlardan herhangi birine kalkışırsa olabileceklerden korkuyordu.

Price'ın uylukları kırılırken çıkan sesi ömrüm boyunca unutmayacaktım. Bacakları şimdi girintili çıkıntılıydı ve uzuvları tıpkı bir kafesin telleri gibi karnına doğru kıvrılıyordu. Vücudunun istisnasız her yeri çarpılıp büzüşmüştü; dökülen kan miktarına bakınca teni şaşırtıcı ölçüde kuru ve kırış kırış görünüyordu.

Price avazı çıktığıınca haykırıyordu. Dakikalar öncesinde evin çıkardığından bile daha çok ses yapıyordu. İçimden bir ses, benim de çığlık atmam gerektiğini söylüyordu fakat görünüşe bakılırsa ses çıkarma kabiliyetimi hepten yitirmiştım. Hâl böyle olunca sırtımı duvara yapıştırdım, kolum hâlâ Katherine'in önündeydi, gözümü kırpmadan Price'ın vücudunun hızla demonte oluşunu izliyordum.

Yanımda Katherine ellerini ağzına kapadıkça ara ara boğuklaşan bir feryat kopardı. Hem ağlıyor hem sövüyordu.

Price'ın göğsü çatır çutur içe göçtü. Vücudunun tam ortasında, birkaç saniye öncesine dek altındaki hayati organları koruyan kaburgalarının bulunduğu yerde bir çukur oluştu. Göğüs kafesi içe doğru kıvrıldı, çatırdadı ve içinde bolca kan bulunan bir şey yırtılıverdi. Price'ın suratı çarpıldı ve orta yerinden yarıldı. Derken çığlıkları başkalaşıp lıkırtıyı andıran bir şeye dönüştü. Koridordaki herkes "İsa" ya da "siktir" gibi laflar ediyordu. Bense hâlâ ses çıkaramıyor gibiydim. Bön bön bakmaya devam ettim; gözlerim fal taşı misali açılmış olsa da ağzım kapalıydı.

Derken Price son nefesini verdi.

Sessizlik geri döndü; hoş karşılanmadı fakat herkes boşluğu iç çekişlerle, hıçkırıklarla, Price'ın adıyla, küfürlerle ve muhtemelen asla yanıtlanmayacak sorularla doldurduğundan doğru düzgün fark edilmedi. Coop gerileyerek Price'ın cesedinden uzaklaşmaya başladı. Yüzü ve elleri Price'ın sıçrayan kanı yüzünden minik beneklerle kaplıydı. Kendi kendine anlayamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Fakat dediği her neyse tekrar, tekrar, tekrar söylüyordu.

Derken Coop'un kolları kırılmaya başladı ve kemikleri parçalanırken çıkan sesler, Price hareketsiz kaldıktan sonra çöken anlık sessizliği bozdu. Coop bükülen kollarına dehşet içinde baktı ve gırtlığından acı dolu iniltiye yükseldi. Başına gelecekleri anlayınca bakışları Price'a kaydı. Sonra bana baktı;

yüzünde bir soru, bir yakarış vardı. Kafamı iki yana salladım. *Üzgünüm*. Ona yardım edemezdim. Derken kallavi bir çatırtı, acayip rahatsız edici bir ses duyuldu ve Coop uluyarak yere devrildi.

Katherine çığlığı basıp küfürler savurdu.

Coop'un bacakları katlanıyor, saniyeler öncesine dek vücudunda var olmayan menteşelerin üzerine kapanıyordu. Vücudunu eğri büğrü şekillere sokan zehrin önünü almak için harekete geçmekte geç kalmış, kıvranan bir örümcekti.

McDouglas tepeme çullandı. Silahını çekip suratıma doğrulttu.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye bağırdı, *"ama yaptığına hemen bir son vereceksin."* Bana dik dik bakarken elleri titrediğinden silah da titriyordu. Katherine çığlık atınca onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Bu yakın olmaması gereken bir şeye benziyordu, gerçi diğer taraflar da pek farklı değildi.

Bakışlarım McDouglas'ın suratına, oradan silahın namlusuna, sonra da kemikleri çatır çutur kırıldıkça yerde acı içinde kıvranan Coop'a kaydı. Hiçbir şey söylemedim. Ellerimi havaya kaldırdım –*Silahsızım. Teslim oluyorum. Ateş etme*– ama pek öyle coşkulu olduğum söylenemezdi. İçimden bir ses, şu noktadan sonra yapacağım hiçbir şeyin anlamı olmayacağını söylüyordu. Gardıroptaki Jasper'ı hatırladım; tıpkı Price'ın başına geldiği, Coop'un da en fazla birkaç dakikaya başına geleceği gibi kırılmadık kemiği kalmamış Jasper'ı. Jasper'ın hiç yakma fırsatı bulamadığı elindeki kibriti hatırladım. Belli ki bu evin –Efendi Vale'in– burada olup biten şeyler ve insanların –bilhassa da benim– ayrılması konusunda kendine has fikirleri vardı.

Yapma. En başından beri kural buydu. En azından öyle görünüyordu.

"Ah," dedim, "artık olan oldu." McDouglas'ın neden bahsettiğimi anlama ihtimali bir hayli düşüktü fakat bu, şu anda endişeler listemin en alt sıralarındaydı.

Coop direniyor, kemiklerini bir arada tutmaya çalışıyordu. Fakat mağlup olmak üzereydi. Dahası bunun farkındaydı.

"Kes şunu," diye bağırdı McDouglas. *"Kes dedim sana."* Gözleri ıslaktı. Yüzü baskı altında harekete geçmekte hiç zorlanmayan eğitimli bir polis memurunun değil, korkudan tir tir titreyen ve yatağının altına saklanmasına ramak kalmış bir çocuğun yüzüydü.

Coop'un ağzından oluk oluk kan geldi. Çenesi artık eskisi kadar hizalı değildi. Tıpkı Angelica gibi gözlerinden biri yuvasından sarkmaya, dokusunu kaybetmeye başlamıştı. Nefes almak şu anda onun için hiç kolay görünmüyordu ki bu muhtemelen vücudu uzunlamasına katlanırken göğsünde açılan yarık yüzündendi. Derken içinden bir pat sesi geldi ve duvara kanlar saçıldı.

"Üç kadar sayacağım," diye bağırdı McDouglas. Benimkinden sadece birkaç karış uzaktaki suratı pancar gibi kızarmıştı. *"Sonra siktiğimin kurşununu kafana yiyeceksin."*

"HAYIR," diye haykırdı Katherine. Yanıma yaklaştı fakat bence akılsızlık ediyordu. *"İndir şu silahı."*

Coop'un gırtlığından yükselen lıkırtılar gittikçe azalıyordu. Gözleri kafasının içinde ters dönüp tavanın iki farklı köşesine dikildi. Coop'un artık fazla zamanı kalmamıştı ki şu noktada bu iyi bir haberd.

"Bir," diye bağırdı McDouglas. Bana doğru bir adım atıp silahın namlusunu alnıma dayadı. Soğuk metali endişe çizgilerimde hissettim. Silah elinde titriyordu fakat bu mesafeden iskalamazdı herhâlde.

Ellerimi biraz daha yukarı kaldırdım. Cidden tek yapabilediğim buydu.

Coop hareketsiz ve sessizdi, yerde ölü bir örümcek gibi öylece yatıyordu.

"İki," diye haykırdı McDouglas.

Silahın namlusunun ardındaki suratına bakım. “Elimden hiçbir şey gelmez,” dedim. Benden ne beklediğinden tam olarak emin değildim. Kuralları çiğnemiştik ve şimdi de ne denli nahos olurlarsa olsunlar sonuçlarıyla yüzleşmek üzereydik.

“İndir şu siktiğimin silahını,” diye bağırdı Katherine.

Coop’un ciğerlerindeki kanla karışık havanın son zerreleri de firar etti fakat ağzından mı yoksa göğsünün orta yerindeki derin yarıktan mı çıktıkları tam bir muammaydı.

“Üç,” dedi McDouglas tüm ciddiyetiyle. Belli ki kararını vermişti. Tetiğin üstündeki parmağı kasıldı.

Derken göğsü ortadan ikiye yarıldı.

Katherine ciyakladı.

Suratıma ıslak bir şey çarptı. İçimde kan olduğuna dair bir his vardı.

McDouglas dizlerinin üstüne çöktü. Silah elinden düşüp yerde tangırdadı.

Katherine, McDouglas’ın cesedinden bir çırpıda uzaklaşarak sırtını duvara yapıştırdı. Sanki yeterince yüklenirse duvarın içinden geçebilecekmiş gibi zorladıkça ayakları kanın içinde kayıp duruyordu. Bağırarak ona bir şey söyledi, adı bile olabilecek bir şey.

Fakat McDouglas’ın dinlediği yoktu. Yarılmış kaburgalarına doğru kıvrılan kırık kolları ve ikiye katlanmış bacaklarıyla ölü bir örümceğe dönüşmesine pek fazla kalmamıştı. Bir an sonra sırtüstü devrildi, o acıdan ulurken çatırdayarak açılan göğsünden kimsenin görmemesi gereken iç organları göründü. McDouglas, Price ve Coop’tan daha aceleci gibiydi; yerde zangır zangır titreyip kasıldı, avazı çıktığıınca bağırdı, gırtlğından lıkırtılar yükseldi, çatırdadı, çatladı, eğilip büküldü ve nihayet hareketsiz kaldı. Bir an sonra uzuvları sarkık derisinin içindeki yeni yerlerine yerleşti. Suratı ortadan ikiye ayrılırken gözleri benim üstümdeydi ama sonra mecburen iki farklı yöne kaydılar.

Ve her şey bitti. Birazı kendilerine birazı da eve ait bir kan birikintisinin içinde yatan tarumar olmuş üç ceset. Öylece baktım. Başka bir şey yapabilecek gibi değildim. Görünüşe bakılırsa ses çıkarma kabiliyetimi bir kez daha yitirmiştim. İki laf etmek şöyle dursun ne iç çekebiliyor, ne inleyebiliyor ne de ağlayabiliyordum. En iyi yapabildiğim şey nefes alıp vermektir; sonsuza dek mühürlenmiş gibi görünen dudaklarımı gıcıklayan, burnumdan verdiğim uzun, şiddetli nefesler.

Sessizlik geri döndü. O kadar gerçekti ki resmen somuttu, varlığıyla odayı dolduran bir canavardı. Hani bilmesem uzanıp ona dokunabileceğime, kulaklarının arkasını kaşıyabileceğime yemin edebilirdim. Beni ısıracağına yemin edebilirdim.

Ön kapı kırılarak açıldı, öyle ki az daha çılgılık atma kabiliyetime tekrar kavuşacaktım. Jones silahını çekmiş vaziyette içeri daldı. Kıyafetleri lime lime olmuştu ve suratında, ellerinde çizikler vardı. Gözlerinin altındaki çizgilerden, ağzından ince ince kan sızıyordu. Tel tel olmuş saçlarına kuş tüyleri saplanmıştı. Demek ki kuşlar onu rahat bırakmamışlardı.

Jones'un birkaç adım ilerlemesiyle patinaj çekerek durması bir oldu. Sanki bedeni çalışmayı kesmişti. Gözleri belerdi, ağzı bir karış açıldı. Silahı tutan eli gevşekçe yanına düştü. Evdeki katliama bakakaldı.

"Ne..." diye başladı kan birikintilerine, meslektaşlarının ölü örümceklerinkini andıran cesetlerine bakarak. Derken gözleri beni buldu. Silahını kaldırmak istiyormuş da el kol koordinasyonunu bir türlü tutturamıyormuş gibi görünüyordu. Dudakları kıpırdandı. *Sen?*

Kafamı iki yana salladım. Konuşma zamanıydı. Bolca konuşma zamanı. Açıklama. Yanlış anlaşılmalara giderme. Merhamet dilenme. Bunların hiçbirine kadir değildim fakat denemek hayrıma olacaktı gibi görünüyordu. Ağzımı açtım.

Jones'un bakışları değişti. Gözlerini arkamdaki bir şeye dikti. Ağzı kapandı. Gözleri daha da belerdi. Bir sonraki nefesi keskin ve titrekti. Dehşet yüklüydü. Bir adım geriledi.

Arkamda, Katherine minicik bir ses çıkardı. Boğuk bir inilti. O yana dönerken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Efendi Vale hemen arkasında dikiliyordu.

Efendi Vale'i şimdiye dek hiç gündüz gözüyle görmemiştim, ne zaman görsem gölgelerdeydi. Koridora vuran gün ışığı tenini şeffaf denebilecek kadar solgun gösteriyor, vücudunun her yerini saran öfkeli lezyonlarsa teniyle tam bir tezat içinde kıpkırmızı haykırıyorlardı. Sanki kemikleri büzüşerek incecik dallara dönmüş gibi paçavradan farksız kirli kıyafetlerinin cılız bedeninden nasıl gevşekçe sarktığını görebiliyordum. Katherine'in arkasında tüm heybetiyle dikiliyor, çarpık vücudu Katherine'ininkini ikiye katlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. Havada öylece duran eğri büğrü kolları bir heykelinkini andırıyor, şimdilik Katherine'e dokunmuyordu. Gülümsüyordu, çatlak dudakları geriye çekilerek zevkten dört köşe olmuş bir sıra çürük dişi gözler önüne sermişti. Çok ama çok mutluydu.

Birden sanki bacaklarım sökülmiş, bağırsaklarım deşilmiş gibi hissettim. Göğsüm patlamamıştı ama hızla su alan ve paçayı kurtarabileceğimden çok daha büyük bir hızla derinlere gömülen bir tekneye dönüşmüştü. Batıyordum.

Katherine'in çantası hâlâ kolunun altında, anahtarları hâlâ avucundaydı. Gözyaşları yüzünden sel gibi akıyor, ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş de söyleyemiyormuş gibi kıpırdanıyordu. Jones'un suratında, benim suratımda bir şey, kelimelerin tarif etmeye asla yetmeyeceği bir şey görmüş olmalıydı çünkü beti benzi attı ve gözyaşları sanki bir musluk kapanmış gibi aniden kesiliverdi.

Efendi Vale'in yumru yumru eklemlerden ve iğne gibi parmaklardan ibaret eli gelip omzuna kondurdu.

Katherine'in kolları iki yanına sarktı. Anahtarları yere çarptı. Çantası ayaklarının dibine düştü. Göz kırpmayı kesti.

Suyun altındaydım. Etrafımdaki dünya kapkaraydı, o kadar derinden gökyüzünü bile zar zor görebiliyordum. Suyla pençeleştim, kollarım ve bacaklarım kâh çırpınarak kâh debelenerek beni kilometrelerce ötedeymiş gibi görünen yüzeye doğru çekmeye çalışıyorlardı. Fakat ben güçlü bir yüzücüydim ve derin bir nefes alarak yüzeye çıktım.

"HAYIR," diye haykırdım.

Efendi Vale'in kolları Katherine'i tıpkı bir ayı kapanı gibi sardı. Katherine evi zangırdatan bir çığlık koyverdi fakat Efendi Vale onu çoktan ele geçirmişti. Katherine'i geriye doğru sürüklerken uzun bacakları bodrumun ardına kadar açık ağzına doğru atıldı. Katherine ayakları yerden kesilmiş vaziyette tekmeler savuruyor, debeleniyor, havada resmen koşmaya çalışıyordu. Efendi Vale'in kollarının arasında çırpınsa da çoktan onun pençesine düşmüştü. Efendi Vale onu yakalamıştı ve şimdi kahkahalar atıyordu.

"Anne," diye feryat etti Katherine bodrumun zifiri karanlığında gözden kaybolurken.

Ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

YİRMİ ALTİ

Artık su altında değildim.

Bir anda canlanıp bodrumun kapısına doğru koşmaya başladım fakat koşarken kanda kaydım ve az daha McDouglas'ın bacağına takılıp düşüyordum.

"Margaret, dur," diye bağırdı Jones peşimden koşmaya başlayarak. Silah tutan kolu tekrar iş görür hâle gelmişti. Ne var ki daha onu dert edinecek vaktim bile olmadan ayakları yerden kesildi, havaya savruldu ve tavana çarptı. Silahı elinden düşerken acıyla uludu; mantar panoya tutturulmuş bir kelebek misali tavana mihlanmıştı. Onu doğru düzgün duymadım bile. Evin ona yazdığı kaderle daha sonra yüzleşecektim. Şimdi zihnim feryat figan bir kasırgaydı ve çok daha büyük sorunlarım vardı.

Kapıya asıldım. Yuvasına sımsıkı tutunarak bana direnmek istedi fakat bir bacağımyı kapının kasasına dayayıp var gücümle yüklenerek onu açmayı başardım. Aşağıda tek görebildiğim karanlıktı; bodrum, hiçliğin ardına kadar açtığı ağzıydı. Basamakları ikişer ikişer indim.

"Theodore Vale," diye bağırdım ayaklarım toprak zemini döverken, "çek o lanet ellerini kızımın üstünden."

Bodrumdaki koku iğrençti. Onca zamandır bu kokuyu almadığıma inanamıyordum. Burada bir tek ölüm vardı. Karasineklerin vızıltısını duyabiliyordum. Ben koşarken yüzüme

çarptıyorlardı. Nereye gittiğime bakma zahmetine bile girmedim. Onu nereye götürdüğünü adım gibi biliyordum. Derken omzum destek kirişlerinden birine çarptı ve darbenin etkisiyle yana savruldu. Yine de hareket etmeyi sürdürdüm. Dosdoğru arka taraftaki küçük odaya, o çocukları teker teker götürdüğü yere gidiyordum.

Merdivenin ışığı bodrumun bu tarafına zar zor ulaşıyordu ama artık hiçbir önemi yoktu. Dünya yine titreşiyor, *şimdi* ve *o zaman* arasında dans ediyordu. Çıglıkların birbiriyle çekiştiğini duyabiliyordum. Efendi Vale'in kahkahalarıyla Katherine'in feryatları âdeta düello hâlindeydi.

Kızımı orada, köşede, o küçük odada tutuyordu. *O zaman* masanın durduğu noktada, Angelica'nın başına o şeyi yaptığı yerde. Katherine direniyordu fakat Efendi Vale'in sıkı kolları görüldüğünden daha güçlüydü. Onu yere mıhlamış, dizlerini uyluklarına bastırmış, ellerini omuzlarına koymuştu. Katherine çıgık atıyor, Efendi Vale ise gülüyor, gülüyor, gülüyordu. Sırtıttığından dudakları geriye çekilmiş, saldırıya hazırlanan bir engerek yılanı misali simsiyah dişlerini gözler önüne sermişti. Angelica'ya ne yaptığını, dişlerini kızcağızın kafatasının olması gereken boşluğa geçirip dudaklarında parlayan kanla nasıl gülmüşediğini hatırladım.

Ve ona çarptığımda bile koşmayı bırakmadım.

"*HAYIR,*" diye haykırarak onunla birlikte yuvarlandım. Dünya etrafımda değişiyordu ve onun acısını, öfkesini, açlığını hissedebiliyordum. Ağzıma metalik bir tat geldi; teneke gibi bir şeyin tadı. Buna rağmen durması, Katherine'i rahat bırakması, hemen dediğimi yapması için ona avazım çıktığıınca bağırmaı sürdürdüm.

Efendi Vale altımda kükredi. Kıvranıyordu, ayrıca kaygandı da. Hâliyle onu istediğim gibi tutamıyordum ama yine de Katherine'in tepesinden indirmeyi başarmıştım. Şimdi benimle birlikte yerdeydi ve Katherine geriye doğru emekleyerek ondan

olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordu. Sert bir şeye çarpmasıyla çatır çutur sesler duyuldu.

Hal'in ölü bir örümceği andıran kapkara, kırık dökük cesedi duvara yaslanmıştı. Kollarıyla bacakları olmaları gereken yerlerde değildi. Göğsü yarılıp açılmıştı. Suratı paramparçaydı. Kurumuş birer üzüm kabuğunu andıran göz bebekleri iki farklı yöne bakıyordu. Bir zamanlar elinde tuttuğu kibrit yere düşmüş, ortasından kırılmış, işe yaramaz hâle gelmişti. Ben de onu bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.

Katherine dünyamı *şimdiye* döndüren bir çığlık koyverdi.

Efendi Vale'in kafası zıncı diye kalktı ve saydam gözleri Katherine'e kenetlendi.

Yumruğumun çenesiyle buluşmasıyla hırlayarak yana devrildi. Loş ışıktaki Katherine'i güç bela görebiliyor, sadece kesik kesik soluklarının arasında attığı çığlıkları duyabiliyordum. Babasının cesedinden debelenerek uzaklaşmaya çalıştı. Onu göremesem de suratının dehşetten çarpıldığını adım gibi biliyordum. Yanımda, Efendi Vale parmaklarıyla zemini eşeleyerek hırladı.

"Koş," diye bağırdım.

Katherine hâlâ bas bas bağılıyor, topukları toprak zemine gömülürken elleriyle kendini geriye doğru çekmeye çalışıyordu. Zorla dizlerimin üstünde doğrulup ona doğru sendeledim. "*Çık buradan,*" dedim. "*Git. Kaç.*"

Katherine güçlükle ayağa kalktı. Efendi Vale tam arkamda doğruluyordu. Bir hışımla ayağa fırladım. Başım dönse de Katherine'e doğru atıldım. Onu yakaladığım gibi sürüklemeye başlayarak küçük odadan çıkardım ve merdivenin olduğu tarafa doğru ittim.

"Anne?" diyordu Katherine. Sesi tiz ve ağlamaklıydı.

"*Git,*" diye bağırdım onu tüm gücümle iterek. "*Hemen buradan çık.*"

Arkamda bir homurtu duyuldu. Efendi Vale ayağa kalkmıştı.

Katherine koşmaya başladı. Ayakkabıları toprak zemini dövüyordu. Bir çırpıda Efendi Vale'e döndüm. Katherine'in peşine düşecek oldu ama önüne geçtim. Sabırlıydım. Esnek-tim. Sabahtan akşama lanet oyunu kuralına göre oynayabilir, koyacağınız her kurala uyabilirdim. Fakat herkesin bir sınırı vardı ve Efendi Vale benimkiyle tanışmak üzereydi.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, demişti Hal.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, demişti Edie.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, demişti Katherine.

Kimse böyle yaşamayı hak etmez, diye düşündüm. Lanet olsun.

"HAYIR," diye bağırdım.

Efendi Vale'in kafası benden yana döndü. Nihayet dikkatini çekebilmiştim.

"Hayatta OLMAZ."

Efendi Vale hırladı. Doğrularak vücudunu yine o dik, upu-zun hâline getirdi: omuzlarını geriye attı, göğsünü şişirdi, elleri iki yanında yumruk oldu. Gözleri alev saçıyordu, yüzü öfkeden çarpılmıştı. Açlıktan midesi kazınan bir aslandı.

"Şimdi beni dinle, seni lanet olası mahluk," dedim. Sesim bodrumun soğuk tuğlalarında gürledi. Beni boğan bütün o su şimdi ateşe dönüşmüştü. Alev alev yandığımı, kor gibi parladığımı hissedebiliyordum. Gerekirse bütün evi ateşe verirdim, tabii Efendi Vale'i de beraberimde götürebileceksem.

Efendi Vale bana doğru bir adım attı. Gökyüzünde daireler çizen bir akbabaydı.

"Bu gibi şeyler için geçerli bazı kurallar olduğu gibi," diye hırladım, "onları çiğnemenin de birtakım sonuçları vardır."

Efendi yine o sesi çıkarmaya başladı, kahkahayla çığlık karışımı o sesi.

"Bu bodrumda kalmana sırf nezaketimden izin verdim," dedim ama sesim sanki megafondan çıkıyormuş gibiydi; eski hâlimden eser yoktu. "Bana dilediğini yapmana izin verdim. Haylazlarını başıma musallat etmene izin verdim. Beni elinden

almaya kalkan herkese zulmetmene izin verdim.” Efendi Vale bana doğru bir adım attı ama istifimi bozmadım. Kahrolasınca, beni dinlemeye mecburdu. “Ama artık *burama* kadar geldi. Beni duyuyor musun?

Efendi Vale’in dudakları kıvrılarak dişlerini meydana çıkardı. Bir kurt sürüsüydü.

“O *benim* kızım,” dedim. “Burası *benim* evim ve yuvamı bir canavarla paylaşmayı reddediyorum.” Sözcüklerim evi temelden sarsıyormuş gibi hissettim. Ayaklarımın altında un ufak olacaktı. Efendi Vale’i de ezerek öldürmesini umdum. “*Kuralları çiğnedin, şerefsiz herif.*”

Efendi Vale şimdi yakınımdaydı, çok yakınımda. Gözlerinin içine bakabilmek için kafamı geriye atmam gerekiyordu fakat geri adım atmadım. Tavşan değildim. Korkmuyordum. Daha fazla eğilip bükülmeyecektim. Ve savaşmadan ölmeye de niyetim yoktu.

Kolumu kaldırıp merdiveni gösterdim. “*Yuvamdan SİKTİRİP git şimdi.*”

Çılgınlıkla kahkaha karışımı sesi kükremeye dönüştü. Ağzı gerilerek açıldı ve dudakları neredeyse kenarlarından yırtılarak içindeki ölü karanlığı açığa çıkardı. Kükredikçe kükredi ama ben de kükreyebilirdim.

Ona doğru bir adım attım. Ciğerlerim lanet olası bir alev silahıydı. “*YUVAMDAN SİKTİRİP GİT!*”

Bir keresinde zıplayan bir örümceğin böceğin tekini kovaladığı bir video izlemiştim. Avına saldırırken havada nasıl sıçradığını, avını sınıksız sarmaya hazır bacaklarını nasıl büküğünü ve onu nasıl da tek hamlede kısıklı yakalayıp katlettiğini gayet iyi hatırlıyordum. Neyse. Efendi Vale’in ağzını ardına kadar açıp haykırarak yaptığı da aynen buydu.

Tam zamanında fırladım. Bacaklarım tıpkı bir pervane gibi çalışarak beni küçük odadan geri geri çıkardı. Efendi Vale dört ayak üstüne indi ve yumru yumru dizleri kulaklarıyla aynı

hizaya gelecek şekilde çömeldi. Hırladı, sonra da olduğu yerde doğrularak ellerini yumruk yaptı. Dünya titreşti, *şimdi* bir kez daha *o zamana* dönüyordu.

Kıpırdamadım. “Sen beni dinlemiyor musun?” Kolumu kaldırıp parmağımı tekrar merdivene doğrulttum. “*Defol evimden.*”

Savaşın eli kulağındaydı.

Efendi Vale yine kükreyince kendimi konuşmayı bilip bilmediğini merak etmekten alamadım. Belki yıllar içinde unutmuştu. Belki de en başından beri lüzumsuz görmüştü, neticede istediğini elde etmesini sağlayacak çok daha etkili yöntemleri vardı. Ellerini bana doğru uzatarak uzun bir adım daha attı. Gerileyerek iğneyi andıran parmaklarını savuşturdu.

“Anlamıyor musun?” diye çıkıştım. “Artık dizginler senin elinde değil. *Benim* elimde. Bundan böyle *ben* ne dersem onu yapacaksın. *Şimdi defol.*”

Efendi Vale bana doğru bir adım daha attı. Tüm heybetiyle tepemde dikildi; lezyonlarla öfkeden müteşekkil birine nazaran inanılmayacak derecede uzundu. Ağzı köpürmüştü, dişlerinin arasından koyu renkli tükürükler saçıyordu. Gülümsedi; bana yaklaşırken geniş ağzından bir kahkahanın kısık iniltisi geliyordu. Duvara yaklaştığımı biliyordum. Çok geçmeden sırtım tuğla duvara dayanacak ve orada kapana kısılacaktım. Efendi Vale’in kahkahası gürleştii.

“*Defol,*” diye bağırdım.

Efendi Vale eğri büğrü parmaklarını uzatarak bir kez daha sıçradı. Geriye doğru fırladım fakat bu defa yavaş kaldım. Beni göğsümden yakalayıp sırtüstü devirdi. Kafam duvara çarptı. Bir an sonra kendimi yerde buldum, toprak zemin altımdaydı, Efendi Vale ise üstümde.

“*Hemen şimdi,*” diye bağırdım ama dünya dönüyor, titreşiyordu. Efendi Vale üstüme çıkıp beni yere mıhlarken bana ait olmayan bir öfkeye kapıldım, kollarıyla bacaklarından yayılan nefreti, acıyı, açlığı hissettim. Eli yüzüme âdeta bir kamçı gibi

indi. Pençe gibi tırnakları yanağımı çizip başımı yan döndürdü. Dünya bir kez daha sarsıldı ve yüzümde ıslak, ılık bir şey hissettim. Bunun benim kanım mı, yoksa Efendi Vale'in derisindeki yaralardan sızan şey mi olduğu tam bir muammaydı. Nefesim yerdeki tozu toprağı havalandırdı. Başımı tekrar ona çevirdim ve gözlerimi kırıştıtırınca zorla da olsa *şimdiye* geri döndüm.

"Defol," dedim. Burnumun dibine kadar girmiş, sütsü gözleri benimkilere kenetlenmişti. Bağırmana gerek yoktu. Beni duyabilirdi. Ama dediklerime kulak asmadı.

Parmakları gırtlığıma sarıldı.

Boğuk da olsa bir emir daha vermeyi denedim ama parmakları kapandı ve nefes alamaz hâle geldim, gırtlığım içe göçüyordu. Dünya titreşerek *o zamana* döndü ve her şeyi gördüm. Ailesi ona her baktığında gözlerindeki nefreti gördüm. George Vale'in küreğı Efendi Vale'e tekrar tekrar tekrar indirişini gördüm. Bütün ailesinin nasıl da ağaçtan düşen çürük elmalar gibi teker teker öldüğünü gördüm. Nefretle karışık bir mutluluk hissettim, karıncanın tekini büyütle yakarak öldürünce hissedilene denk bir mutluluk. Ne var ki mutluluk beraberinde açlığı da getirdi; parmakları boynuma sarıldıkça onun vücudundan benimkine akan bir açlık.

Onları, yani çocukları nasıl bulduğunu gördüm. Açlığı katmerlendiğinde onları nasıl da birer birer eve getirdiğini gördüm. Angelica'nın kafatasını nasıl ezdiğini, Julian'ın bağırsaklarını nasıl deştğini, Charles'la Constance'a nasıl birbiri ardına keskin bıçak darbeleri indirdiğini, James'in bacaklarını testereyle nasıl kestiğini (adı James'ti), Henry'nin kolunu (yanılmışım, meğer adı Henry'ymiş) satır benzeri bir şeyle nasıl kopardığını ve ardından dişlerini her birinin etine nasıl geçirdiğini gördüm. Başına iş açan da bu olabilirdi çünkü neticede bodrumda bir başına zangır zangır titreyerek, bitmek tükenmek bilmeyen et tedarikine rağmen açlıktan can çekişerek ölmüştü.

Her şeyin orada bitmediğini, nasıl da yeniden başladığını gördüm. Elias'ın annesine (Hattie. Adı Hattie'ydi) yaptığı şeyle Elias'ı nasıl da perişan ettiğini ve Hattie'nin ölümüne neden olduğunu, sonrasında da Elias'ı ileride Hal'in ofisi olacak odada nefretiyle bir başına ölümüne terk ettiğini gördüm.

Geceler boyu Jasper'ın kulağına fısıldayarak onu Fredricka'yla Blythe'a yaptığı şeyi yapacak raddeye nasıl da getirdiğini ve Jasper'ın en nihayetinde akli başına geldiğinde evi ateşe vermeye kalkıştığını fakat çuvalladığını, ne fena çuvalladığını gördüm.

Edie'nin ruhundaki neşeyi nasıl da emdiğini ve o nefessiz bir uykuya dalarken tepesine dikilip ona nasıl da gülümsediğini gördüm.

Ofisinde Hal'e nasıl da musallat olduğunu, ona o benzin bidonlarını aldırana kadar kulağına nasıl da fısıldadığını, fısıldadığını, fısıldadığını ve sonra da bodrumda örümcek gibi ezdiğini gördüm.

Efendi Vale'in ruhunun olması gereken yerde vücut bulmuş karanlığı, kanı, çılgınlıkları ve nefreti, nefreti, nefreti gördüm. Derken doğru düzgün göremez oldum çünkü gözlerimin ardında bir tek kırmızı, ciğerlerimdeyse hava yerine ateş vardı ve Efendi Vale'in tükürüğü ağzıma damlıyordu. Artık nefes almıyordum. Bütün döngüyü gördüm; her şeyi başlatan ve bitiren vahşeti, doğup batan ayı ve güneşi. Yine de mücadeleyi bırakmadım çünkü bir an daha bunun parçası olmak yerine ölmeyi yeğlerdim. Kendimi bildim bileli, hatta belki de çok daha uzun zamandır sersefil vaziyette olduğum yerde sayıyordum fakat her şeyin böyle bitmesine göz yumacak değildim. Aksi takdirde gözümün ferî bu bodrumda sönecek ve muhtemelen eylül ayında titreşerek tekrar can bulacaktı. Hayatımı kendim için, Katherine için anlamlı bir yola sokacaktım, canıma mal olsa bile. Ki şu anda aynen öyle olacak gibi görünüyordu.

Derken bir çatırtı duyuldu –net, vıcık vıcık bir ses– ve Efendi Vale üstümde iki büküm olarak yana devrildi. Can

havliyle nefes alıp öksürdüm, sanki bıçakların arasından nefes almaya çalışır gibiydim. Gözlerimdeki kırmızı silikleşti ve beynim yavaş yavaş fakat azimle *şimdiye* döndü.

Katherine tepemde dikiliyordu. Fal taşı misali açılmış gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Elindeyse yan tarafına “Evin Efendisi” sözcükleri kazınmış ahşap küreği tutuyordu. Onu bodrumda, önceki yıl Hal’le birlikte Efendi Vale’den kaçarken fırlatıp attığımız yerde bulmuş olmalıydı.

Gözlerimi kırıştıtarak *o zamanı* kovalayıp güçlkle ayağa kalktım. Efendi Vale yanımda inledi ve saldırıya geçmeye hazırlanarak dört ayak üstünde doğruldu.

Kürek küt diye Efendi Vale’in şakağına indi. “*Ondan uzak dur, seni piş kurusu,*” diye haykırdı Katherine.

Efendi Vale tekrar yere devrildi, çenesi çıkmıştı. Öfkeli gözlerini Katherine’den ayırmadan doğrulacak oldu fakat Katherine küreği bir kere daha savurdu.

“*Kim olduğunu bilmiyorum...*”

Küreğin alnına inmesiyle Efendi Vale kükredi.

“*...nereden geldiğini de...*”

Kürek bu defa çenesine isabet etti. Yerlere kahverengi bir sıvı fişkırdı.

“*...ama anneme bir daha elini süreceksan seni gebertirim.*”

Katherine’in yanına vardığımda bacaklarım hâlâ tir tir titriyordu. Omzuna dokundum. “Katherine,” dedim. Sesim hırıltılıydı.

Katherine küreği başının tepesine kaldırıp var gücüyle indirdi.

Ne var ki Efendi Vale küreği havada yakalayiverdi. Ahşap solgun avucunda şakladı fakat yine de onu sımsıkı tutmayı başardı. Gülümsedi. Eğri büğrü parmakları aşınmış ahşaba dolandı. Katherine küreği çekiştirdi, omuzlarını kaldırarak onu Efendi Vale’in elinden kurtarmaya çalıştı. Efendi Vale’in gülümsemesi genişledi. Küreği Katherine’in elinden söküp aldı.

Katherine bir adım geriledi. Boş elleri titriyordu. Omzunu bırakmadan onu takip ettim.

Efendi Vale tek dizinin üstüne kalktı. Suratını neredeyse orta yerinden bölüveren çılgınca bir sırıtişla küreği iki eliyle birden kavrayıp havaya kaldırdı. Sonra da ince uyluğuna indirdi. Kürek iki parçaya bölünürken kıymıkları etrafa saçıldı. Ardından onları elinden fırlatıp ayağa kalkarak bir kere daha tepemizde tüm heybetiyle dikildi. Yine gülüyordu. Tüm bunlar acayip komik olsa gerekti.

“Siktir,” diye fısıldadı Katherine.

Ben daha ne yapacağımıza karar veremeden Efendi Vale dibimizde bitti; kollarını iki yana açmış, yolumuzu tıkıyordu. Ona saldırmamız için bize meydan okuyor, sivri parmaklarını etimize geçirmeye bahane arıyordu. Katherine irkildi, sonra geriledi. Efendi Vale güldü fakat bir an sonra kahkahaları kulaklarımı çınlatacak kadar tiz bir çığlığa dönüştü.

Efendi Vale bir adım ilerledi.

Bir adım geriledik.

“Git buradan,” dedim fakat boğazım o kadar acıyordu ki sesim tehditkâr olmaktan uzaktı. “Bizi rahat bırak.”

Efendi Vale’in tek yaptığı kahkahalara boğulmak oldu.

Çok geçmeden yine o duvara toslayacağımı biliyordum. Başladığım yere dönecektik, üzerimize atılmaya hazırlanan, gitmeye hiç niyeti olmayan, şimdi bile kurallara uymayan Efendi Vale ile tuğla duvar arasında kısıp kalacaktık. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Kafasındaki göçükleri, Katherine’in kürekle vurduğu yerdeki kızarıklıkları görebiliyordum. Görünüşe göre yaralanabiliyordu fakat aldığı yaralar onu durdurmaya yetmiyordu. Kahkahaları iyiden iyiye gürleştirdi.

“Anne?” diye sordu Katherine ama galiba aklında belli bir soru yoktu. Duvar tüm merhametsizliğiyle arkamızda yükseldi.

Katherine’in elini tuttum. “Her şey düzelecek,” dedim ama hiçbir şeyin düzeleceği yoktu. Dünya yine titreşmeye başladı ve

Efendi Vale artık o kadar yakınımızdaydı ki kokusunu alabiliyor, tenindeki lezyonların kabuk bağlamış kenarlarını açık seçik görebiliyor, üstümüze çullanmaya hazırlanırken kahkahasının nasıl da değiştiğini duyabiliyordum. Kıpırdanarak Katherine'in önüne geçtim. Beni aşmanın Efendi Vale için çocuk oyuncağı olduğunu biliyordum fakat o cesedimi çiğnemekle meşgulken Katherine kaçmayı başarabilirdi.

Efendi Vale kükreyip kollarını ileri doğru uzatarak üstümüze atıldı.

Ama kolları yana savruldu ve aramıza biri girdi.

Fredricka.

Loş ışıktaki onu güçlükle seçebiliyordum. Suratı –daha doğrusu suratının sağlam tarafı– tam bir heykel gibiydi, hem de göz korkutucu bir heykel. Fredricka'yı tanıdığım, evde kıyamet kopsa uysal ve sakin tepkiler verdiğine tanık olduğum yıllar boyunca onu hiç böylesine bıkmış usanmış görmemiştim.

"Eğer yanılmıyorsam han'fendi gitmeni istedi," dedi buz gibi bir sesle.

Efendi Vale bir anlığına apışıp kaldı. Fakat Fredricka'ya şöyle bir baktıktan sonra dişlerini kuduz köpek misali havada şaklattı. Sonra da saldırıya geçmeye hazırlanarak üstümüze yürüdü.

Fredricka'nın yanında bir karaltı daha belirdi: Anaç öfkesini güçlükle dizginleyen, kısa boylu, bodur bir kadın.

"Arkadaşımı dinlesen iyi edersin," dedi Edie. Sesi hiddetliydi. "Şakası yoktur."

Efendi Vale hırladı. Karşısındaki kadınları tartarken bir adım geriledi. Yüzyılı aşkın süredir ilk defa mı bu kadar çok insan eylemlerinden duyduğu memnuniyetsizliği dile getirecek gücü buluyor diye merak ettim. Bir anlığına nasıl cevap vereceğini bilemezmiş gibi göründü. Sonra yüzünü yine nefret bürüdü ve sivri parmaklarını Edie'ye doğru savurdu.

Derken solumdan bir jet motoru sesi geldi. Elias. Yanımda durmuş, ayaklı karabasan modunu açmış, Efendi Vale'e doğru uluyordu. Efendi Vale onu hatırlamış olsa gerekti çünkü irkilerle geriye sıçradı ama hâlâ kızgındı. Fredricka ve Edie kenara çekilince Elias fırsattan istifade dişlerini şaklatarak Efendi Vale'e doğru atıldı. Efendi Vale geriye doğru sendeledi, Elias'ın pervane bıçağı kılıklı dişlerinden son anda kurtulmuştu. Hırlayıp tükürdü ama Elias üstüne yürüdükçe gerilemeyi sürdürdü.

İki yanımda Fredricka ve Edie'yle öylece dikilip Elias'ın karşımda Efendi Vale'e dünyayı dar edişini izlerken bir parçacık umutlandım. Görünüşe bakılırsa hiçbirimiz Efendi Vale'in saçmalıklarına bir an daha katlanmaya niyetli değildik. Bir adım öne çıkıp Efendi Vale'i bodruma doğru gerilemek zorunda bırakan Elias'ı takibe koyuldum.

"Defol," diye bağırdım. "Defol buradan."

Katherine yanı başımdaydı, elimi hâlâ bırakmamıştı. "*Siktir git, canavar herif.*"

Elias'ın kükremeleri nihayet Efendi Vale'in çığlıklarını bastırmaya başladı. Derken Efendi Vale takılıp düştü ve Elias adamın bacaklarına saldırarak o incecik bedenine tutunmayı başarmış et ve kumaş parçalarını dişleriyle lime lime etmeye girişti. Efendi Vale acıyla uluyup havaya tekmeler savurarak geri geri sürünse de kendini Elias'ın acımasız köpek dişlerinden kurtarmayı başaramadı.

"Defol," diye bağırdım tekrar fakat bu defa Fredricka da bana katıldı. Sesinin bu kadar gür çıkabildiğinden hiç haberim yoktu.

Biz merdivene yaklaştıkça ışık da güçlendi. Katherine ve Edie de bağırmağa başladılar, öyle ki Katherine'in küfürleri ve Edie'nin azarlayıcı haykırıışları Elias'ın jet motoru sesini bile bastırdı. Efendi Vale pençelerini toprağa saplaya saplaya sürünmeye devam ediyordu. Elias'ın dişleri Efendi Vale'in bileğindeydi ve dişlerini geçirdiği yerden kana hiç benzemeyen, siyah bir şey

akıyordu. Efendi Vale bir kolunu Elias'a doğru savurup onu yere serdi fakat bu ne oğlanı ulumaktan alıkoyabildi ne de ağız niyetine taşıdığı öğütücüyü durdurabildi.

Bir an sonra Charles ve Constance bodrumun diğer ucundan Efendi Vale'e doğru hücumla kalkıp vahşice savurdıkları elleriyle ona saldırdılar. Sivri tırnakları adamın tenine gömülüyor, kollarını, göğsünü, bacaklarını yırtıyordu. Efendi Vale'in eti yarıldı, lezyonların arasında taze kesikler belirdi. Efendi Vale kükreyip kollarını çocuklara savurdu. Charles'ı başından atmayı başardı fakat Constance direndi. Küçük elleriyle onu suratından yakalayıp zorla ağzını açtı. Sonra da parmağının tek bir hareketiyle yanağını dudağının kenarından kulağına kadar yarararak suratına geniş bir gülümseme yerleştirdi. Efendi Vale uludu. Ev sarsıldı.

"Defol," diye bağırdık Katherine, Fredricka, Edie ve ben.

Efendi Vale şimdi hiç durmadan geriliyor, toprakta tutunacak yer arayan kollarının izin verdiği bir hızla merdivene doğru sürünüyordu. Yaralarından siyah bir şey sızıyor, teninden süzülüp toprağa damlayarak arkasında küçük lekeler bırakıyordu. Şimdi çılgınları çaresizlik yüklüydü. Elini merdivene atıp panikle kendini yukarı çekmeye çalıştı fakat parmaklarının ahşaba değmesiyle Julian'ın tırabzandan zıplayıp dosdoğru göğsüne inmesi bir oldu.

Efendi Vale kükreyip kıvrandı ama Julian kendi kükremesiyle onu bastırdı. Elini açıp başının üstüne kaldırdı ve dibine kadar Vale'in çökük karnına sokuverdi. Efendi Vale haykırdı. İki büküm oldu. Fakat Julian direndi. Parmaklarının arasından sızan kıvamlı sıvıya rağmen Vale'in derisini sımsıkı kavrayıp *çekt*i. Kan olduğunu düşündüğüm bir sıvı bir avuç dolusu iç organla birlikte duvara fışkırdı. Efendi Vale feryat edip debelendi ve en nihayetinde Julian'ı üstünden atmayı başardı. Peşi sıra gelen bağırsaklarıyla sürünerek basamakları çıkmaya koyuldu. Elias tam arkasındaydı, kâh ısıırıyor kâh hırılıyordu.

“DEFOL,” diye bağırdık hep bir ağızdan. Kükremeleri, çığlıkları ve jet motoru sesini bastırmak için sesimizi olabildiğince yükseltmeliydik ve öyle de yaptık – hem de ne biçim. Hep beraber Efendi Vale’le Elias’ın ardından basamakları koşarak çıktık. Parmakları Vale’in kanına bulanmış olan Charles ve Constance iki yanımızdan fırladı. Julian tırabzanın üstünden bize eşlik ediyordu. Merdivenin tepesine, ön kapıya doğru işaret ederek bağırışlarımıza katıldılar. *Defol defol defol*.

Efendi Vale son basamağa ulaşip kendini yukarı çekmek için kapının kasasına tutundu. Tek kollu oğlan –Henry– onu bileğinden yakaladığı gibi palas pandıras koridora çekti. Bağarmaktan hiç vazgeçmeden (*Defol defol defol*) merdivenleri koşar adım çıktık. Vale’in kararmış bağırsağına basınca ayağım kaydı. Fakat aldırış etmedim.

Ev neredeyse ağzına kadar karasinek doluydu, öyle ki vızır vızır uçuşan şişkin gövdeleri yüzünden hava neredeyse kapkara kesilmişti. Sineklerin kaynağı apaçık ortadaydı. Jones hâlâ tavana mihlanmış vaziyetteydi, gözleri yuvalarından uğramıştı ve açık ağzından dışarıya karasinek akın ediyordu. Derken gırtlaktan gelen bir çığlığımsı duyuldu fakat başına üşüşmüş haylazlarla cebelleşerek koridor boyunca emekleyen Efendi Vale’in çığlıklarının yanında esamesi bile okunmazdı.

Henry, Efendi Vale’in koluyla halat çekme oyunu oynuyordu. Efendi Vale yerdeki kan birikintisinde sürünme izleri bırakarak ona kâh hırladı kâh vurdu kâh tekmeler savurdu ama Henry epey dişli çıktı. Sonra da Elias’ın en vahşi kükremesini bile gölgede bırakan bir kükreme koyverip muazzam bir güçle asılarak Vale’in kolunu omzundan söküp aldı. Bir yırtılma sesi, yumuşak etle gevrek kemiğin sesi duyuldu ve tarumar olmuş polis memurlarından birinin cesedine siyah bir sıvı fışkırdı. Efendi Vale avazı çıktığıınca bağırırken Henry dişlerini Vale’in yırtılmış pazusuna geçirerek kumaştan ve etten ağız dolusu bir parça kopardı.

Pek tabii korkunç bir manzaraydı fakat korkunç şeylere bir hayli alışmıştım. Hem bugün şahit olduğum en korkunç şey bile değildi.

“DEFOL,” diye bağırdık.

Blythe duvardaydı, ağzını ardına kadar açmıştı. Çığlık attı, dişlerini havada şaklattı ve kapkara olmuş yumruklarını sıvaya indirdi. Kapıyı işaret ederek, *Defol*, diye haykırdı. Gözlerinden dumanlar çıkıyordu.

Efendi Vale sağlam koluyla koridorda sürünmeye devam ediyordu. Diğer kolunun olması gereken yerden siyah bir bulamaç akıyor, omzundan lime lime olmuş etler sarkıyordu. Bağrışakları ve o siyah bulamaç yerde birikmiş kanla karıştıkça ardında bir iz bırakıyordu. Charles ve Constance öne fırlayıp sivri parmaklarıyla onu yakaladılar. Efendi Vale onları tepti ama yine de onu zapt etmeyi başardılar. Julian bir anda göğsüne atlayınca tek ayağı Vale’in karnındaki deliğe girdi. Efendi Vale feryat etti.

Tavanda Jones öğürüp tükürükler saçıyordu. Ağzından akın eden karasineklerin sayısı azalmıştı ve şimdi tek kolunu sallayabiliyordu. Parmaklarını ağzına sokup oradan birkaç kanatla bacak çıkardı. “Defol,” dedi kurbağalarinkini andıran bir sesle. “Defol.”

James bacaklarımızın arasından geçerek dosdoğru Efendi Vale’e doğru sürünmeye başladı. Vale’i ayak bileğinden yakalayıp parmaklarını etine *geçire geçire* üstüne çıktı. Efendi Vale debelenip tekmeler savursa da diğer haylazlar onu olduğu yere mıhlamışlardı. Charles ve Constance uyluklarını pençeledi. Julian kalçasına bir yumruk indirdi. James bacaklarını Vale’in bacağına dolayıp büktü. Bir şey çat etti, tıpkı dalların kırılırken yaptığı gibi. Efendi Vale uludu. Lime lime olmuş pantolonundan geriye kalanların arasından siyah bir şey akıyordu. Etin yırtılması gibi bir ses odada yankılandı ve Vale haylazları üstünden attı. Bacaklarından biri kalçasından gevşekçe

sallanıyordu. Pantolonunun kumaşına takılan bacağı, sürüne-
rek haylazlardan uzaklaşmaya çalışan Efendi Vale'i peşi sıra
takip etmeye başladı. Fakat James'in onu dizinden yakalayıp
asılmasıyla pantolonunun kumaşı da yırtıldı. Oğlan saniyeler
öncesine dek Efendi Vale'in baldırı olan şeye dişlerini geçirdi.

Haylazlar kapıyı işaret ettiler ve kapı öyle bir savrulurak
açıldı ki duvara çarptığında az kalsın parçalanacaktı.

"DEFOL," diye bağırarak ve Efendi Vale sözümüzü dinledi.
Açık kapıya doğru sürünürken tırnakları kanda dümdüz izler
bırakıyordu. Artık çılgık atmıyordu. Solukları sığ ve ıslaktı, haşatı
çıkışmış göğsü alçalıp yükseliyordu. Vücudunun her yerinden
siyah bir sıvı geliyordu. Bir bacağı koridorun ortasında öylece
kalakalmıştı. Henry hâlâ Vale'in kolunu kemirmekle meşguldü.

Vale kapıya ulaştığı anda Blythe tavandan atladı. Haykı-
rırken kavruk tenindeki çatlaklar akkor gibi parlıyordu. Ardına
kadar açılmış ağzından, gözlerinden dumanlar çıkıyordu. Vale'in
yaralarından damlayan siyah şey fokurdamaya başladı. Teni
su toplayıp patladı, içten içe kaynıyordu. Haylazların açtığı
yaralardan dumanlar gelmeye başladı. Çılgılığı bastı fakat bu
defa da genzinden alevler yükseldi. Tek koluyla kendini geriye
doğru atıp tek ayağıyla yerden güç alarak sırtüstü süründü.
Bir an sonra birkaç parçasını kapının kasasında bırakarak ve-
randaya yuvarlandı.

Efendi Vale geri çekilirken bile *DEFOL DEFOL DEFOL*
diye bağırmaktan hiç vazgeçmedik. Fredricka'yla Edie yanımda-
daydı. Katherine elimi sımsıkı tutuyordu, parmakları benimkilere
öyle bir kenetlenmişti ki parmak uçlarımin karıncalandığını
hissedebiliyordum. Jones tepemizdeydi, artık iki kolunu birden
kurtardığından tavana birbiri ardına yumruklar indiriyordu.
Elias koridorun aşağısında tükürükler saçarak hırlamayı sürdür-
rüyordu fakat annesi Hattie'nin ona katılmış olduğunu görünce
kendimi şaşırmaktan alamadım. Neredeyse var olmayan elini
oğlunun omzuna koyduğunda parmaklarının ardından Elias'ın

pis gömleği görünüyordu. Gözlerinden alevler saçıyordu. Ağzını açtıkça çatlayan dudaklarına aldırış etmeden bizimle beraber bağırmaya başladı (*Defol defol defol*). James kanda kayarcasına ilerledi, suratında hâlâ Vale'in kolundan parçalar olan Henry de peşindeydi. Charles ve Constance kapıya doğru seğirttiler. Blythe taş gibi kasılmış parmaklarıyla duvara tutunuyordu. Hepimiz oradaydık; oradaydık, parmaklarımızı ona doğrultmuştuk, bas bas bağırıyorduk. Hepimiz paçayı kurtarmıştık. Ve Tanrım, anasının gözü bir *ordu* olmuştuk.

Angelica oturma odasından çıkıp zarafet yüklü bir sakinlikle Efendi Vale'e doğru yürüdü. Suratı kafasına ne olduğunu, gözlerini dehşete nasıl da tasasızca çevirdiğini gördüğümüz günkü kadar ifadesizdi. Ön kapıdan çıktı ve pestili çıkmış Vale'in tepesinde dikilip ona sanki hayatı boyunca gördüğü en ilginç şeymiş gibi baktı. İki elini birden başının üstüne kaldırdı, parmaklarını kenetledi ve boyuna posuna bakmadan akıl sır erdirmekte zorlandığım bir güçle Efendi Vale'in kafasına indirdi. Ellerini tekrar kaldırdığında simsiyahtılar. Bir kez daha indirdi. Sonra bir kez daha. Bir kez daha. Efendi Vale'den artık bir tek ıslak sesler geliyordu. Çığlıklar kesilmişti. Ev sessizdi.

Haylazlar kenara çekilerek bana yol açtılar. Katherine elimi bıraktı ve Vale'in kopan bacağı ile Henry'nin yerlere saçtığı kol parçalarının üstünden atlayarak koridorun aşağısına doğru yürüdüm. Ön kapıya vardım. Sonra verandaya adım attım.

Efendi Vale zırlı zırlı ağlayıp tir tir titreyen bir sefillik abidesiydi. Vücudunun neredeyse her santiminden kan namına taşıdığı o şey akıyordu. Bağırsaklarının çoğu karnının olması gereken delikten taşmış, peşi sıra yerlerde sürünmüştü. Kolunun olması gereken yerden etler sarkıyordu. Pantolonunun üstünden, uyluk kemiğinden geriye kalanları görebiliyordum. Hâlâ için için yanıyor, tenindeki kabarcıklardan duman tütüyordu. Kafasına korkunç bir şey olmuştu ve tek gözünde bir terslik vardı; kırmızılı sarılı bir bulamaç hâlinde yuvasından sarkıyordu.

Kendini geriye doğru çekti, basamaklardan yuvarlandı ve şap diye çimenlere yapıştı.

Parlak gün ışığında Theodore Vale ufacık ve kırılğan görünüyordu. Artık bu evde güçlü olan o değildi. Geçmişte güçlü olan, zulmeden, kin güden ve süregelen o olabilirdi fakat biz, burada yaşayan şeyler onun hakkından gelmiştik. Nihayetinde güçlü olan bizdik. Biz hâlâ buradaydık ve Vale'i inim inim in-letmiş, perişan etmiş ve defetmiştik. Nihayetinde Vale güçsüzdü.

Verandanın kenarına kadar gelip en üst basamakta durdum. Bu noktadan onun tepesinde tüm heybetiyle dikilen de, inanılmayacak derecede uzun olan da bendim. Ağzımı açtığı anda irkildi.

“Burası bizim evimiz,” dedim. “Ve artık burada istenmiyorsun.”

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duyunca o yana döndüm. Fredricka yanıma geldi; evin kendisi kadar azametliydi, suratıysa bulutsuz bir gün kadar sakin. Elinde bir balta vardı. Onu nereden bulduğunu merak ettim –bildiğim kadarıyla bizim baltamız falan yoktu– ama o şeyi sanki en başından beri ellerine aйтmış gibi tutuyordu.

“Han’fendi?” dedi Fredricka. Baltayı bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Baltayı ondan alıp iki elimle birden tutarak soğuk ahşap sapını şöyle bir tırttım. Bir hayli ağırdı ama içimden bir ses becerebileceğimi söylüyordu. Basamakları teker teker inip Vale’in önünde durdum. Başını bana doğru çevirdi, sağlam gözüyle âdeta yalvarıyor, yırtılmış ağız artık kelimelere dökemediği birtakım şeyler geveliyordu. Baltayı başımın üstüne kaldırdım. Nereye isabet etmesi gerektiğini adı gibi bilircesine indi.

Ortadan ikiye yarılan bir karpuzdan çıkan tok sesin bir benzeri duyuldu.

Ve Efendi Vale hiçliğe karıştı.

Bunu takip eden sessizlik tıpkı nefes vermeye benziyordu. Etrafımıza, aheste aheste yere doğru süzülen yaprak misali bir huzur çöktü. Dünya duraksadı, rahatladı. Derken içeriden bir gümbürtü geldi, Jones bir homurtuyla tavandan yere çakıldı. Bir kuş leşi sayvandan kayıp pat diye çimenlere düştü. Çıt çıkmıyordu.

Sanki dünya korkunç bir kâbustan uyanmıştı da gözlerini kırıştırıyor, kafasını iki yana sallıyordu. Güzel bir gündü, tek tük bulutun olduğu dingin gökyüzü insanın içini açıyordu. Yakınlarda bir yerde, evin duvarlarını rahat bırakmaya karar vermiş kuşlar ötüşüyordu. Tatlı bir esinti az ilerideki bir ağacı hışırdattı ve sararmaya yüz tutmuş birkaç yaprak dans ederek yere kondu. Garaj yolundaki polis arabaları bile huzurlu görünüyordu, gün ışığında parlıyordu. Theodore Vale'den geriye kalanlar tüm bunların ortasındaki tek karanlıktı ve bahçede ufanarak vücut şeklinde bir bulamaç yığınınna dönüşüyordu. Fakat o bile günün güzelliğine leke düşüremezdi. Baltayı ondan geriye kalanlardan çekip aldım ve basamakların yanına koydum. O siyah şeyle kaplı başı bile günün güzelliğine direnemeyip parlamak ister gibiydi.

Arkamda haylazlar birer birer evden çıkıp verandanın basamaklarından inerek bahçeye adım attılar. Gün ışığı yüzünden gözlerini kırpıtsırsalar da etraflarına asırlardır mavi bir gökyüzü görmemiş gibi bakıyorlardı. Hâlâ acınası hâldeydiler –rengârenk dünyamızda solgun ve yanlıış görünüyorlardı– fakat iyileşiyor gibiydiler. Angelica'nın iki gözü de ait oldukları yere dönmüştü. Constance'ın suratındaki o korkunç yırtık kapanmıştı. James yerden kalkıp bahçede taze bacaklarıyla aksak topal gezinmeye koyuldu. Henry taze eliyle Vale'in kanından ağzında kalanları silerken az ilerideki bir ağaca tünemiş kuşun tekine bön bön bakıyordu. Meraklı ve şaşkın görünüyordu, yeni ve tuhaf bir ses duymuş yavru köpeklerin yaptığı gibi başlarını sağa sola eğerek dünyayı inceliyorlardı.

Jones evden çıktı. Biraz topallıyor ve kolunu tutuyordu ama görünüşe bakılırsa hiçbir yeri kırılmamıştı ya da en azından diğer polislerinki kadar kırılmamıştı. Kuş tüyü saplanmış saçları kabarık bir kördüğündü ve çenesinde sinek parçaları vardı. Gözleri azıcık donuklaşmıştı ve bir anlığına bahçede gezinen haylazlara baktı. Görmeyi beklediği tam da buymuş gibi başıyla onayladı.

“Yani. Evin...” Jones yutkundu. Belli belirsiz bir hareketle arkamdaki binayı işaret etti. Çini mavisi badanalı, beyaz doğramalı, insanda kıskançlık hissi uyandıran ve yapıyı çepeçevre saran bir verandası, ayrıca bir de kulesi –hem de gerçek bir *kulesi*– olan evime. “Hayaletli?”

“Birazcık,” dedim.

Jones başını aşağı yukarı salladı. Bir an durduktan sonra tekrar salladı. Theodore Vale’in esintide hafifçe kıpırdanan kalıntılarına bakıp biraz daha salladı. Başka bir şey yapmaktan aciz görünüyordu.

“Gerçi sanırım sorunu çözdük,” dedim.

Jones pek de metanetli sayılamayacak bir nefes verdi. Canını dişine takmış, panik atak geçirmemeye gayret ediyordu sanki. Garajda kimseyi beklemeden öylece duran devriye araçlarına baktı ve uzun, derin, titrek bir nefes aldı. “Birilerini aramam gerek,” dedi. Demek ki intihara meyilli bir kuş sürüsü tarafından saldırıya uğradığında destek çağırmaya vakti olmamıştı. Titrek elini saçlarından geçirirken eline gelen tüyü sanki ona zarar verebilirmiş gibi fırlatıp attı. “Herkesi aramam gerek.” Dizlerinin bağının çözülmesine ramak kalmış gibi görünmesine rağmen basamaklardan aksak topal inip Vale’in cesedinden itinayla uzak durarak polis arabalarına doğru yürüdü. “Cinayet masasını,” diye mırıldandı orta yere. “Ambulansı. İtfaiyeyi.”

“Yangın çıkmadı ki,” diye hatırlattım.

Beni duymamış gibiydi. “Birkaç yıl önce şu çocuğu bulmamıza yardım eden medyum da,” diyerek konuşmayı sürdürdü.

“Muhtemelen kiliseyi de. İfademizi almak isteyeceklerdir. Tabii fotoğraf da gerek.” Bahçede zıp zıp zıplayan James’e baktı. “Bir sürü fotoğraf.”

Jones’un gidip aracına binmesini izledim. İşine daha fazla karışmamaya karar verdim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var gibiydi. Bunu hak etmişti. Hepimiz hak etmiştik.

Katherine yanıma geldi, o da biraz sersemlemiş görünüyordu. Tepeden tırnağa kanla kaplıydı –çoğunun başka insanlara ait olduğunu görmek yüreğime su serpti– ve yüzüne Theodore Vale’in o vıcık vıcık balçığından sıçramıştı. Tişörtü yırtılmış, düğüm düğüm olmuş saçları pıhtılaşan kanın da etkisiyle dikilerek tuhaf bir şekil almıştı. İçimden bir ses ondan çok farkım olmadığını söylüyordu. Kıyafetlerim muhtemelen rezil olmuş, muhtelif sıvılarla kaplanmadık yeri kalmamıştı. Kanın suratımda kuruduğunu hissedebiliyordum. Tek elimi başıma götürdüm ve saçlarımın arasından bir diş çıkardım. O şeye kaşlarımı çatarak baktım. Kim bilir kime aitti.

“Polis bizi soru yağmuruna tutacak,” dedi Katherine.

Dişi cebime atarken başımla onayladım. “Aynen öyle,” dedim. Muhtemelen saatlerce sorgulanacaktık. Duyacaklarına, yani burada yaşananlara inanmakta bir tık zorlanacaklardı ve üç polis memurunun insanlıktan çıkmış cesetleri işimizi hiç kolaylaştırmayacaktı. Neyse ki Jones bizim tarafımızdaydı ve aracında saçlarından kuş tüylerini ayıklarken gözlerini nasıl kırptırdığına bakılırsa bugün şahit olduklarını uzunca bir süre unutamayacaktı.

Haylazlar evden gittikçe uzaklaşıyorlardı. Geriye yapılacak tek bir haylazlık bile kalmadığında haylazların ne yaptığından emin değildim ama hoşça zaman geçiriyor gibiydiler. Charles ve Constance, peşlerinde Julian’la birlikte garaj yolundan aşağı doğru yürümeye başladılar, muhtemelen hâlâ hayatta olan atalarıyla buluşmaya gidiyorlardı. James bahçede perende atma denemeleri yaparken Henry canla başla bir ağaca tırmanmaya

çalışıyordu. Blythe evin yan cephesinden çatıya tırmanıp ilk bulduğu yere tüneyerek bacaklarını sayvandan aşağı salladı. Omzuna bir kuş kondu. Angelica bahçede bağdaş kurup oturdu ve çimleri tek tek yolmaya başladı. Görünüşe bakılırsa kendine bir tür taç örüyordu. Blythe ve kuş birlikte nağme yapmaya başladılar. Angelica da onlara katıldı. Kendi çapında hoş bir manzaraydı.

“Galiba uçağım yarındı,” dedi Katherine. Kısıtçı gözlerini kırıştırdı. “Hayır, hayır, eminim. Kesinlikle yarındı.”

Başım la onayladım. Anlıyordum. Burada zaman farklı işler, kâh tekleyip kâh tekerrür ederdi. En azından eskiden öyleydi. İçimden bir ses bundan böyle az da olsa doğrusallaşacağını söylüyordu.

“Eğer senin için sakıncası yoksa,” dedi, “uçağımı ileri bir tarihe erteleyebilirim. Biraz burada takılırim. En azından sular durulana kadar.” Bana umutla baktı. “Tabii eğer sen de istersen.”

“Elbette,” dedim. “Benim evim senin evindir.”

Bahçenin diğer tarafında Elias’la annesinin ormana doğru el ele yürüdüklerini gördüm. Elias’ın koyu renkli saçları hâlâ darmadağındı ve üstü başı da hâlâ pislik içindeydi ama şimdi her nasılsa daha sakın görünüyor, gevşek omuzları yanına yaklaşanları ısırma hevesinin geçtiğini söylüyordu. Suratını göremiyordum ama içimde, gözlerinin artık dipsiz kuyular gibi bakmadığına ve dişlerinin yuvarlak hatlara kavuştuğuna dair sağlam bir his vardı. Artık evdeki en göz korkutucu şey o değildi. Elias’ın annesi Hattie de daha sakın görünüyordu; incecik kollarıyla bacakları çıt diye kırılma tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Kendi mezarına doğru yürüyen biri gibi değil de oğlunu ormanda gezintiye çıkaran bir kadın gibi görünüyordu. Diğer elindeyse içinde kemiklerinin olduğu çöp torbasını taşıyordu.

“Kusuruma bakma,” diye seslendim arkasından. Hattie de Elias da tek kelime etmedi. Ya beni duymamışlardı ya da sırf Elias’ın çenesini bir haftalığına kapatmak uğruna Hattie’nin ke-

miklerini kim bilir kaç kez gelişigüzel kazıp çıkardığım hakkında sohbet etme havasında değillerdi. Her hâlükârda mutluydum. Bir an sonra ormanda gözden kayboldular.

Edie yanıma yanaştı. Derin bir iç çekip gülümsedi. “Tanrım,” dedi, “amma curcunaydı, değil mi?”

Sabahtan beri olanları gözümün önüne getirince kıkırdadım. “Evet,” dedim, “sanırım öyleydi.”

“Bir an için paçayı kurtaramayacağımızı sandım,” dedi arkasındaki bodrumu işaret ederek. “Ama neticede her şey yoluna girdi.” Katherine’e bakarak sırıttı. “Senin bu annen var ya, hafife alınmaması gereken bir güçtür.”

Katherine hafifçe gülümsedi. “Biliyorum,” dedi.

Edie ellerini beline koyarak bir anlığına Vale’in cesedine baktı ve fırından tam ayarında çıkmış bir turtaya bakar gibi başıyla onayladı. İyi iş çıkarmıştık. “Neyse,” dedi sesinde bir kararlılık tınısıyla, “artık seni rahat bırakayım bari.” Bunun ardından basamaklardan zıplayarak indi ve dikkatle Vale’in cesedinin üstünden atlayarak garaj yolunun aşağısına doğru seğirtti. Nereye gittiğinden pek emin değildim.

“Senin evin burası,” diye seslendim arkasından, “yoksa unuttun mu?”

Edie tek elini omzunun üstünde salladı. “Bu gece iyi bir uyku çekmelisin,” dedi. “Biraz dinlen, bunu hak ettin.” Kısa süre sonra garaj yolunun aşağısında küçücük bir noktaya dönüştü ve Charles, Constance ve Julian’ın peşinden Tanrı bilir nereye gitti.

Edie’nin gidişini izledim, sonra da olanları idrak etmekte zorlanarak neşeli güne baktım. Hâlâ olanlara akıl erdirmeye çalışıyordum fakat çimenlerin esintide usul usul dans etmesini ve Angelica’nın tacını bitirip tepesine yerleştirmesini izlemeyi yeğlerdim. Evdeki cesetleri ya da bahçedeki kuş leşlerini toplamının ne kadar zaman alacağını düşünmek bile istemiyordum.

Jones aracında oturmuş, ön camdan dışarı boş boş bakıyordu. Belli ki o da olanlara akıl erdirmeye çalışıyordu.

Derken Fredricka yanımda belirdi. Basamakların yanından aldığı baltayı *güm* diye verandanın ahşabına dayadı. “Şayet han’fendi için sakıncası yoksa,” dedi, “çok yorgunum. Eğer han’fendinin bir şeye ihtiyacı yoksa istirahat çekilmek istiyorum.”

“Yok,” dedim ona gülümseyerek. “Muhteşemdin, Fredricka.”

“Güzel,” dedi Fredricka. Baltayı omzuna attı, yürüyerek eve girdi, ardından kapıyı arkasından kapattı.

Katherine’le verandada yalnız kaldık, tabii insan burada ne kadar yalnız kalabilirse o kadar. Katherine yavaşça dönüp arkasındaki sallanan sandalyelerden birine oturunca ben de aynısını yaptım. Sandalyenin ahşabı altımda gıcırdadı, gerçi ses sırtımdan da gelmiş olabilirdi. Derin bir iç çektim. *Tanrım*, oturmak gibisi yoktu. Edie haklıydı, bugünkü tam bir *curcunaydı*.

“Yani,” dedi Katherine, “babam öldü.”

Bir kez daha iç geçirdim. “Sanırım öldü.”

Katherine başıyla onayladı. Normalde sarsılırdı fakat sabahdan beri tanık oldukları göz önünde bulundurulduğunda babasının ölümü o gün başına gelen en sarsıcı şey olmaktan muhtemelen fersah fersah uzaktı. Zamanla alıştırdı; ikimiz de zamanla alıştırdık. Aheste aheste ileri geri sallanmaya başladım. Ne tuhaftır ki sinirlerime iyi geldi. Katherine de bana katıldı.

“Seni tımarhaneye kapattırmaya çalıştığım için özür dilerim,” dedi.

“Ah, sorun değil,” dedim. “Senin yerinde olsaydım her hâlde ben de aynısını yapardım.” Elimi arkamdaki eve doğru salladım. “Bodrumdaki yardımların için teşekkürler. Sende de amma kol varmış.”

“Bir şey değil,” dedi Katherine. Parmağını Theodore Vale’den geriye kalan tek şey olan yerdeki lekeye doğru salladı. “O puшта dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdiğin için teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz,” dedim.

Bir süre sessizce sallandık, bilhassa düşündüğümüz hiçbir şey yoktu ya da en azından ben hiçbir şey düşünmüyordum. Blythe, Angelica ve kuş şakımaya devam ediyordu (*Her şey ay ve güneşle başlar yeniden*). James garaj yolunda perende atıyordu. Etrafımızda gün işine bakıyor, neşeli gün ışıyla tatlı esintisini aşağıdaki katliamın başına musallat ediyordu. Havada tatlı bir koku vardı ve gün ışığı, işler ne kadar sarpa sararsa sarsın –ki gerçekten de feci sarpa sarabilirdi– sonunda her şeyin yoluna gireceğini kanıtlamak istercesine ayna yaparak bize şöyle bir göz kırptı. Bu aydınlık yeni dünyada kurallar varsa o kurallardan biri de bu olabilirdi.

Fredricka kapıyı tekrar açıp aralıktan başını uzattı. “Han’fendinin dikkatine sunmak istediğim bir konu var da,” dedi. “Ev ziyadesiyle dağınık durumda. Ayrıca içeride bir sürü sinek var.”

“Biliyorum,” dedim. “Teşekkür ederim, Fredricka.”

Fredricka başını aşağı yukarı salladı, üstüne düşeni yapmıştı. “Han’fendi istirahate çekilmeden evvel biraz çay yapmamı ister mi?”

Katherine’e baktım. Omuz silkti.

Gülümsedim. “Çay harika olur.”

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce manevi desteğini hiç eksik etmeyen ve romanımı herkesten önce okuyan aileme –harika eşim Cameron’a ve (yine pek harika) annem Victoria’ya– teşekkür etmek istiyorum. Notlarınız, yorumlarınız ve heyecanınızın yanı sıra hikâyemin sonunun binbir farklı versiyonunu gıkınızı çıkarmadan okuduğunuz için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Siz olmadan bunu başaramazdım. Bu süreçte desteklerini hiç esirgemeyen arkadaşlarıma ve akrabalarıma da çokça teşekkür ederim. Kim olduğunuzu ve ne denli harika olduğunuzu biliyorsunuz.

Bu romana tereddütsüz güvendiklerinden ve ona kusursuz bir yuva bulmaktaki çabalarından ötürü Folio Literary Management’taki Katherine Odom-Tomchin ve Sharon Bowers’a on yedi milyon defa teşekkür ederim. Yanımda olmasını istediğim en harika insanlarsınız, bana ve küçük hikâyeme bir şans verdiğiniz için her gün yıldızlara teşekkür ediyorum.

Bu kitaba inandığı ve muazzam editoryal zekâsıyla bana hep destek olduğu için Berkley’deki editörüm Jessica Wade’e sonsuz teşekkürler. Sadece tema ve karakter odaklı notlarıyla değil, aynı zamanda gözden kaçırmayı başardığım aptalca devamlılık hatalarını ve saçma eklemeleri tespit ederek bu kitabın katbekat iyi olmasına yardımcı oldun. Saygıyla önünde eğiliyorum! Bu

kitabın ortaya çıkması ve dünyaya yayılması için verdikleri emeklerden ötürü Berkley'deki herkese teşekkür ederim. Ekip çalışması dediğin böyle olur.

Son olarak vücudumu kırk beş derecelik bir açıyla bükerek yazma gibi çok önemli bir beceri kazanmama vesile olan kedim Ash'e (Kudretli Ash'e) teşekkür etmek istiyorum. Sayesinde kucağım bilgisayar tarafından işgal edilmeden uyuklu kediciklere karşı asli görevini yerine getirebildi. Kuşkusuz en hayati edebi beceri budur.

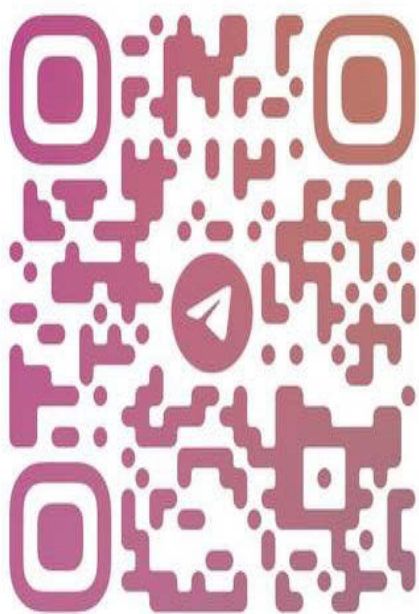
Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Ayisigi Kitaplığı

@AYISIGIKITAP